

JULIA
QUINN



En Çok
Beni
Sev

©psilon

BRIDGERTON SERİSİ 2

Yazarınız 1814'ün olaylarla dolu bir sezon olacağına inanıyor, özellikle de bugüne kadar evlenmeyi düşündüğüne dair hiçbir işarette bulunmayan, Londra'nın en gözde bekârı Anthony Bridgerton için. Aslında neden evlensin ki? Söz konusu eksiksiz bir zampara gibi davranmak olduğunda, ondan daha iyisi bulunamaz...

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN
CEMİYET GAZETESİ, Nisan 1814*

Ne var ki dedikoducu yazarımız bu defa yanılıyordu. Anthony Bridgerton sadece evlilik kararı kalmamış, bir eş adayı da seçmişti! Önündeki tek engel ise seçtiği kişinin ablası Kate Sheffield'dı - kendisi Londra balolarının o güne dek gördüğü en baş belası kişiydi. Nüktedan ve entrikacı Kate, bir yandan bu izdivacı engellemek konusundaki kararlılığıyla Anthony'yi deli ederken, diğer yandan çapkın vikontun erotik rüyalarının başmısafiri oluyordu. Genel inancın aksine Kate, zampara beylerin zamanla ıslah olup iyi birer koca olabileceklerine inanmıyordu ve Anthony Bridgerton da bu zamparaların arasında en ahlaksız olanıydı. Kate kız kardeşini korumaya kesin kararlıydı fakat kendi kalbinin korunmasızlığı yüzünden de endişe içerisindeydi. Ve Anthony'nin dudakları kendi dudaklarına değdiği anda, Kate ona karşı koyamayacağını anlayıp korkuya kapılmıştı...



www.epsilonyayinevi.com



online alışveriş: kitap365.com

KDV'den
muafıtı.

JULIA QUINN

İlk kitabını yazmaya üniversiteyi bitirdikten bir ay sonra başladı ve yazarlığa o zamandan beri devam ediyor. Onlarca dile çevrilmiş otuz altı romanı olan Quinn, ailesiyle beraber ABD'nin Kuzeybatı Kıyısı'nda yaşıyor.

Bridgerton Serisi: En Çok Beni Sev

Orijinal Adı: *Bridgertons: The Viscount Who Loved Me*

Julia Quinn

Çeviri: Ayşe Bekoğlu

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Eren Abaka

Düzeltili: Sibel Doğru

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

5. Baskı: Ocak 2021

ISBN: 978-994-482-438-5

© Julie Cotler Pottinger, 2000

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.ř.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / istanbul

Tel: 0212 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.ř.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

En Çok
Beni
Sev

JULIA
QUINN

Çeviri
Ayşe Bekoğlu

©psilon®

GİRİŞ

Anthony Bridgerton, her zaman genç yaşta öleceğini biliyordu. Ahh, hayır, çocuk yaşta değil elbette. Anthony çocukken asla kendi faniliği üzerine düşünmemişti. Doğduğu günden itibaren, çocukluk ve ergenlik dönemi dertten ve tasadan uzak geçmişti.

İşin aslı Anthony, büyük bir mirasın ve vikont unvanının vârisi olarak dünyaya gelmişti.

Lord ve Leydi Bridgerton, diğer aristokrat ailelerin aksine, büyük bir aşkla birbirlerine bağlıydılar ve Anthony'nin doğumu onların gözünde vâris sahibi olmaktan çok tam bir aile oluşlarının kanıtıydı.

Brigertonlar genç yaşta ebeveyn olmuşlardı; Edmund yirmilerinin başında, Violet ise henüz on sekizindeydi. Buna rağmen her ikisi de dirayetli ve mantıklı insanlardı. Evlatlarına, sosyal sınıflarında pek sık rastlanmayan biçimde tutku ve sadakate bağlıydılar. Violet, annesinin verdiği dehşet dolu tepkilere rağmen, bebeği kendi emzirmek istemiş ve bunda ısrarcı olmuştu. Edmund ise çocuklarıyla ilgilenmeyen, hatta seslerini bile duymaya tahammül edemeyen babalardan değildi. Edmund bebekle birlikte Kent dışına uzun yürüyüşler yapar, Anthony daha sözcükleri bile anlayamayacak kadar

küçük olsa da ona şiirler okur ve her gece yatmadan evvel masallar anlatırdı.

Vikont ve vikontesin yaşları çok gençti ama birbirlerini delicesine seviyor olmalarından ötürü, Anthony'nin doğumundan iki yıl sonra Benedict'in dünyaya gelmesi kimseyi şaşırtmadı.

Edmund derhal gündelik yaşamını, iki oğlunu yanına alarak uzun geziler yapacak şekilde ayarlamıştı. Hatta bir haftasını ahırda geçirerek, Benedict'i kucağında taşıırken Anthony'ye de sırtında kalmasını sağlayacak bir çeşit deri çanta tasarlamıştı.

Beraber düzlüklere ve akarsu kenarlarına giderlerdi. Edmund oğullarına rengârenk çiçekler, parlayan zırhları içinde şövalyeler ve asil leydiler hakkında muhteşem hikâyeler anlatırdı. Saçları rüzgârdan karmakarışık olmuş ve tenleri güneşten bronzlaşmış halde eve döndüklerinde ise Violet kahkahalara boğulurdu. Edmund ise, "Gördünüz mü? İşte bizim hüznü prensesimiz de burada. Onu da kurtarmak zorundayız," derdi. Bu arada Anthony kendisini annesinin kucağına doğru atar, kıkırdayarak köy yolunun aşağısındaki nefesinden alevler çıkan ejderhadan onu koruyacaklarına dair yeminler ederdi.

Violet ise hayretle, "Köy yolunun aşağısında mı? Şükürler olsun, beni koruyacak üç tane güçlü kuvvetli adam var, yoksa ne yapardım ben?" diyerek onlara uyum sağlardı.

"Ama Benedict daha bebek," diye cevapları hemen Anthony.

Violet oğlunun saçlarını okşayarak, "Evet ama büyüyecek," derdi, "aynı senin gibi."

Edmund, çocuklarına her zaman eşit davranmış, aynı ilgi ve özveriyi göstermişti. Ne var ki bir gün Anthony, Bridgerton ailesine ait antika cep saatini babasından aldığıında (babası dokuzuncu yaş gününde hediye etmişti, babasına da dokuzuncu yaş gününde kendi babası hediye etmişti), aralarındaki

ilişkinin biraz daha özel olduğunu düşünmek hoşuna gitmişti. Tabii ki bunun nedeni Edmund'un en çok onu sevmesi değildi, Brigertonlar dört çocuklarını da çok seviyorlardı (Colin ve Daphne ardi ardına doğmuşlardı). Anthony'nin babasıyla arasında özel bir bağ olduğunu düşünmesinin sebebi, babasını diğerlerinden daha uzun süredir tanıyor olmasıydı. Benedict'in babasını ne kadar süreden beri tanıdığı çok da önemli değildi, Anthony her durumda ondan iki sene önde olacaktı. Colin'den ise altı yıl. Ve Daphne'den de öyle. Üstelik Daphne kızdı (ne korkunç!) ve babasını ondan sekiz sene daha az tanıyordu. Anthony bunun daima böyle olacağını kendi kendisine hatırlatmaktan memnundu.

Edmund Bridgerton, Anthony'nin dünyasının tam olarak merkezindeydi. Uzun boyluydu, geniş omuzları vardı ve sanki bir eyerin üzerinde doğmuş gibi iyi at binebiliyordu. Aritmetik sorularının cevaplarını her zaman biliyor (öğretmenleri bilemediğinde bile), oğullarının ağaç eve sahip olmalarında da hiçbir mahsur görmüyordu. Hatta onlar için kendi elleriyle bir tane yapmıştı. Ayrıca kakkahası insanı tepeden tırnağa ısıtırdı.

Anthony'ye nasıl ata bineceğini ve ateş edeceğini Edmund öğretmişti. Gelecekte edineceği arkadaşlarının aileleri gibi, bir uşak eşliğinde faytona bindirip yollamak yerine Eton'a da bizzat kendisi götürmüştü. Okulda endişeyle etrafına bakındığını gördüğünde ise ileride yuvası olacak olan bu yer hakkında sıcak bir konuşma yapmış ve en büyük oğluna her şeyin yolunda gideceğini söylemişti.

Öyle de olmuştu. Olacağını biliyordu Anthony, çünkü babası asla yalan söylemezdi.

Annesini de severdi Anthony. Onun iyi ve güvende olması pahasına kendi kolunu bile verebilirdi. Ama yaptığı her şey, her başarı, her takdir, her bir umut ve hayal – hepsi babası içindi.

Sonra günlerden bir gün her şey değişiverdi. Hayat bir anda

nasıl da tepetaklak olabiliyordu. Bir dakika her şey yolunda iken hemen sonra ikinci dakikada... Kolayca mahvoluyordu.



Anthony on sekizindeydi. Yaz tatili için eve gelmişti, Oxford'da geçireceği ilk senesine hazırlanıyordu. All Souls Üniversitesi'ne gidecekti, babası da orada okumuştı.

Ve hayatı yaşatları gibi keyifli ve baş döndürücü eğlencelerle doluydu. Kadınları keşfediyordu. Belki de daha da güzel olanı, kadınların onu keşfediyor oluşuydu.

Ailesi mutluluk içindeydi ve genişlemeye devam ediyordu; Eloise, Francesca ve Gregory aralarına katılmıştı. Sekizinci be-beğine halime olan annesini koridorda görünce gözlerini devirmemek için elinden geleni yapmıştı. Onun yaşında çocuk sahibi olmak Anthony'nin gözünde pek de yakışık almayan bir durumdu ama fikrini kendisine saklamıştı. Kim oluyordu da Edmund'un bilgeliğinden şüphe edebiliyordu? Hem belki kendisi de otuz sekiz yaşına gelince daha fazla evlat isteyecekti.

Eve geldiğinde ikinci vaktiydi. Benedict'le yaptıkları, kıran kırana geçen bir at yarışından kısa süre önce dönmüşlerdi. Bridgerton'lara ata yadigârı olarak kalan Aubrey Hall'ın ön kapısından içeriye henüz girmişti ki on yaşındaki kız kardeşini salonda, yere oturmuş halde buldu.

Benedict ise hâlâ ahırdaydı, Anthony ile tutuştuğu bahsi kaybetmişti ve kaybeden, atların her ikisini de tımar etmek zorundaydı.

Anthony, Daphne'yi gördüğünde bir an durdu. Kız kardeşinin salonun ortasında oturuyor olması fazlasıyla garipti fakat daha da garip olanı ağlıyor olmasıydı.

Daphne asla ağlamazdı.

Anthony, "Daff," diyebildi tereddütle, ağlayan bir kadının nasıl teselli edileceğini bilemeyecek kadar gençti ve hiçbir za-

man öğrenememekten de endişeliydi. “Ne- ” Sorusunu tamamlamadan Daphne kafasını kaldırmıştı. Kocaman kahverengi gözlerindeki bakışlar, Anthony’nin yüreğine bıçak gibi saplandı. Anthony sendeleyerek bir adım geriye gitti, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı. Çok kötü bir şeyler olmuş olmalıydı.

“O öldü,” diye fısıldamıştı Daphne, “babam öldü.”

Bir an için yanlış duyduğunu düşünmüştü Anthony. Babası ölemezdi. Elbette genç yaşta ölen başka kişiler olmuştu, mesela Hugo Amca. Ama o zayıf ve çelimsizdi, en azından babasına kıyasla zayıf ve çelimsizdi.

“Yanıyorsun,” diyebilmişti Daphne’ye, “yanılıyor olmak zorundasın!”

Kafasını titrek biçimde salladı kardeşi. “Eloise söyledi. O... Babam, şeyden...”

Kardeşini ağlarken sarsmamalıydı Anthony, bunun farkındaydı ama o an için kendisine hâkim olamamıştı.

“Babam ne Daphne?”

“Arı,” diye fısıldayabilmişti kardeşi. “Babamı arı sokmuş.”

Bir an için hiçbir şey yapamamıştı Anthony, sadece boş gözlerle kardeşine bakakalmıştı. Nihayet konuşabildiğinde sesi boğuk ve derinden geliyordu. “Bir adam arı sokmasından ölmez Daphne.”

Hiçbir karşılık vermemişti kardeşi, sadece yerde öylece oturmuştu. Gözyaşlarını durdurmaya çalıştıkça boğazı katılacak gibi titriyordu.

“Daha önce de arı sokmuştu babamı,” diye devam etti Anthony, sesi yükselmeye başlamıştı. “Yanıındaydım. Her ikimizi de soktu arı. Kovanın karşı tarafındaydık. Beni omzumdan sokmuştu!” Gayriihtiyari yıllar evvel arının soktuğu yere dokunmak için elini omzuna götürdü. “Babamı da kolundan soktu,” diye ekledi fısıltıyla.

Daphne, cevap vermeksizin yüzünde ürkütücü biçimde boş bir ifadeyle bakıyordu.

“O iyiydi,” diye diretti Anthony. Kendi sesindeki korkuyu duyabiliyordu, kız kardeşiyle kavga eder gibiydi ancak buna engel olamıyordu. “Kimse arı sokmasından ölmez!”

Daphne başını sağa sola salladı, koyu renk gözleri yüz yaşındaymış gibi görünüyordu. “Bir arıydı,” diyebilirdi usulca, “Eloise görmüş. Bir dakika önce ayakta dikiliyormuş, sonra babam... babam...”

Anthony içinde bir şeylerin hareket ettiğini hissetti, sanki tüm kasları derisinden kurtulup bedeninden fırlayıp çıkıverecek gibiydi. “Sonra babam ne, Daphne?”

“Öldü.” Kardeşi de söylediği kelimenin şaşkınlığıyla bakıyordu.

Anthony, küçük kızı oturduğu yerde öylece bırakıp üst katin merdivenlerini ikişer üçer atlayarak ailesinin yatak odasına koştu. Babasının ölmediği kesindi. Arı sokmasından kimse ölemezdi. Mümkün değildi bu, düpedüz çılgınlıktı. Edmund Bridgerton genç ve sağlıklı bir adamdı. Uzun boyluydu, geniş omuzluydu ve bedeninden sağlık fışkırırdı. Ne olursa olsun bir arı onu yere seremezdi.

Fakat üst kata çıktığında, sessizliğe bürünmüş halde etrafta dolaşan düzinelerce uşak ve hizmetçinin hali durumu izah etmeye yetiyordu.

Yüzlerindeki merhamet ifadesi... Ömrünün kalanında o yüzler Anthony'nin aklından çıkmayacaktı. Anne babasının odasına doğru gitmek için onları itmek zorunda kalacağını düşünmüştü ama o tarafa yöneldiği anda, hizmetçiler Kızıldeniz'in ayrılması gibi iki yana çekilmişti. Ve Anthony odanın kapısını itip açtığında çoktan biliyordu.

Annesi yatağın köşesinde oturmuş, ağlamak bir yana ses bile çıkaramaz haldeydi. Sadece babasının elini tutmuş, ileri geri sallanıyordu. Babası sessizdi, tıpkı... Anthony o sözcüğü düşünmek bile istemedi.

Anthony boğuk bir sesle, “Anneciğim?” diyebilirdi. Yıllar-

dir annesine böyle seslenmemiştir; Eton'a gitmek için evden ayrıldığından beri daha resmidir.

Annesi yavaşça ona doğru döndü, sanki onu çok ama çok uzun bir tünelin sonundan duymaya çalışıyormuş gibiydi.

Anthony fısıltıyla, "Ne oldu?" diye sordu.

Başını sallamıştı annesi, gözleri umutsuzluk içinde uzaklara bakıyordu. "Bilmiyorum." Dudakları, sanki bir şeyler söyleyecekmiş ama bunu nasıl yapacağını unutmuş gibi bir süre aralık kalmıştı.

Anthony bir adım ilerledi, adımını sarsakça ve sıkıntı doluydu.

Violet sonunda, "Öldü," diye fısıldadı, "öldü ve ben... Tanrım, ben..." Tek elini, doğmamış bebeğini sakinleştirmek istercesine şişkin göbeğinin üzerine koydu.

"Ona söylemişim, ah, Anthony, ona söylemişim..."

Annesi sanki paramparça oluyor gibiydi. Anthony gözlerini yakan birikmiş yaşları saklamaya çalıştı, boğazını temizledi ve annesine doğru ilerledi.

"Her şey yolunda anneciğim." Ancak o da hiçbir şeyin yolunda olmadığını biliyordu aslında.

"Bunun son olacağını söylemişim ona." Oğlunun omzuna yaslandı, hıçkırıklara boğulmuştu Violet. "Bir tane daha doğuramayacağımı, dikkat etmek zorunda olduğumuzu söylemişim ve... Ah, Tanrım... Anthony, burada olması için neler yapmazdım. Anlayamıyorum. Ben anlayamıyorum..."

Anthony annesine sarılmış, gözyaşları dinene kadar öylece kalmıştı. Hiç konuşmamıştı. Öyle görünüyordu ki söyleyeceği hiçbir söz, annesinin yüreğindeki yıkımı tamir edemeyecekti. Kendisi de anlayamıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde doktorlar gelmiş ve şaşkınlıklarını ifade etmişlerdi. Daha önce buna benzer şeyler duymuşlardı ancak bu denli genç ve güçlü birinin başına geldiğine

şahit olmamışlardı. Babası çok canlı ve sağlıklı birisiydi, böyle bir şey olabileceği kimsenin aklına gelmezdi. Geçen sene vikontun küçük kardeşi Hugo aniden ölmüştü, doğrudu ama bu, ailede yaygın olduğu anlamına gelmezdi. Ayrıca Hugo kapının hemen dışında cansız halde bulunduğunda, kimse cildinde bir arı iğnesine rastlamamıştı.

İşin aslı kimse bunu kontrol etmemişti.

Kimse bilemezdi, doktorlar bunu o kadar çok tekrarlamışlardı ki Anthony hepsinin gırtlığını sıkıkmak istemişti. Nihayet hepsi gittikten sonra annesini yatağına yatırdı. Başka bir yatak odasına götürmek zorunda kalmışlardı annesini. Bunca yıldır Edmund'la paylaştığı yatakta tek başına uyuma düşüncesi Violet'i endişelendirmişti.

Anthony diğer altı kardeşini de yataklarına yatırmış, sabah onlarla konuşacağını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemişti.

Daha sonra, babasının cansız bedeninin olduğu odaya tekrar gitmişti. Babasına tekrar bakmış, sonra tekrar bakmıştı... Bomboş gözlerle saatlerce ve saatlerce orada durmuştu. Ve en sonunda odadan çıktığında artık hayatına bambaşka bir açıdan bakıyordu.

Edmund Bridgerton otuz sekiz yaşında bu dünyadan göçüp gitmişti. Anthony yıllar sonra bile babasının yerini nasıl dolduracağını bilemiyordu.

BİR

Hovardalar hakkındaki tartışmalar, elbette bu sayfalarda daha önce de yer almıştı ve bu yazar hovardalardan başka bir de zamparalar olduğuna karar verdi.

Örneğin Anthony Bridgerton bir zamparadır.

Bir hovarda genç ve toydur. Gönül maceralarıyla etrafına hava atar, son derece aptalca davranır ve kendisini kadınlar için büyük bir tehlike olarak düşünür.

Bir zampara ise kadınlar için tehlike olduğunu bilir. Gönül maceralarıyla ilgili asla hava atmaz, çünkü buna gerek duymaz. Erkeklerin tıpkı kadınlar gibi arkasından fısıldaştığını bilir fakat bundan hoşlanmaz, hatta kaçınmak ister.

Kim olduğunun ve neler yaptığının gayet farkındadır, hakkında söylenen diğer her şey ise gereksizdir. Bir aptal gibi davranmaz. Bunun sebebi çok basittir, çünkü aptal değildir (en azından erkeklerden beklenenden daha fazla değildir). Cemiyetin kusurlarına karşı sabırsızdır ve yazarınız da çoğu zaman bu sebeple onları suçlayamaz.

Ve eğer bu kelimeler sezonun en gözde bekârı Vikont Bridgerton'u mükemmel şekilde tarif etmiyorsa, bu yazar tüy kalemmini derhal emekliye ayıracaktır.

Sorulması gereken tek bir soru bulunmakta: 1814 yılı, kendisinin medeni hayatının son sezonu mu olacak?

Yazarınız aslında pek de öyle olmadığını düşünüyor.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
20 Nisan 1814*

Kate Sheffield, "Sakın yine Vikont Bridgerton hakkında olduğunu söyleme," dedi geniş odadakilere.

Yaklaşık dört yaş küçük üvey kız kardeşi Edwina, tek sayfa-
lık gazetesinin arkasından bakıp, "Nerden bildin?" dedi.

"Delirmiş gibi kıkırdıyorsun."

Edwina öyle bir güldü ki ikisinin beraber oturdukları mavi
koltuk bile sallandı.

"Gördün mü?" dedi Kate koluyla kız kardeşini dürterek.
"Ne zaman ipsiz sapsız rezil adamlar hakkında yazsa sen kı-
kırdıyorsun."

Ancak Kate gülümsüyordu. Kız kardeşini alaya almaktan
hoşlanırdı ama iyi niyetliydi elbette.

Edwina'nın öz annesi ve Kate'in ise on sekiz yıldır üvey
annesi olan Mary Sheffield, elindeki nakış işinden başını kal-
dırıp kızlara bir göz attı, gözlüklerini burnunun üzerindeki
kemere kadar indirdi. "Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?"

"Kate huysuzluk yapıyor, çünkü Leydi Whistledown yine
o zampara vikont hakkında bir yazı yazmış," diye açıkladı
Edwina.

Kate kimse dinlemiyor olsa da, "Huysuzluk falan yapma-
dım," dedi.

"Bridgerton mı?" diye sordu Mary ilgisizce.

Başıyla onayladı Edwina. "Evet."

"Sürekli onunla ilgili bir şeyler yazıyor."

"Bence hovardalar hakkında yazılar yazmak hoşuna gidi-
yor," diye yorumladı Edwina.

“Tabii ki hovardalar hakkında yazmak hoşuna gider,” diye cevapladı Kate. “Eğer sıkıcı insanlar hakkında yazarsa kimse onu okumaz.”

“Bu doğru değil. Geçen hafta da bizimle ilgili yazdı. Tanrı biliyor ya, biz Londra’daki en ilginç kişiler değiliz.”

Kate, kız kardeşinin saflığı karşısında gülümsedi. Kate ve Mary, Londra’nın en ilginç kişileri değillerdi belki ama Edwina açık sarı saçları, ürkütücü biçimde soluk mavi gözleriyle 1814 sezonunun ‘kıyas kabul etmez’ kızı olarak adlandırılıyordu. Kate de düz kahverengi saçları ve gözleriyle ‘kıyas kabul etmez ablası’ olarak biliniyordu. Daha beter lakaplar da olabileceğini tahmin ediyordu Kate. En azından henüz ona kimse ‘kıyas kabul etmez kız kurusu ablası’ demiyordu.

Yirmisinde (hatta dürüst olmak gerekirse neredeyse yirmi birinde) olan Kate, Londra’daki ilk sezonunda eğlenmek için birazcık geçkindi. Ancak başka şansı olmamıştı.

Kate babasını beş sene evvel kaybetmişti ve babası sağken bile Sheffield’lar varlıklı bir aile değildi. Babalarının vefatından sonra da daha ileriki zamanlar için tasarruflu davranmaları şarttı. Yoksullar yurduna düşecek duruma gelmemişlerdi aslında fakat her bir peninin ve poundun hesabını yapmak zorunda kalmışlardı.

Kötüye giden maddi durumları ile Sheffield’lar Londra’ya ancak tek bir gezi ayarlayabilmişlerdi. Bir ev ve fayton kiralamış fakat sezon giderlerinden ötürü hizmetçi sayısını sınırlı tutmuşlardı. Ve buna rağmen bütçelerinin üzerine çıkmışlardı. Londra’ya yapacakları bu seyahat için, zorlu geçen beş sene boyunca para biriktirmişlerdi.

Eğer kızlar bu sezon da evlenemezlerse... Kimse onları borçlarından dolayı kapatıldıkları hapisanede hoş karşılamayacaktı ama Somerset’teki küçük kır evinde yaşadıkları fakir hayatı sona erdirebilmeleri için ileriye dönük adımlar atmaları şarttı.

Bu yüzden kızların her ikisi de aynı sene içinde izdivaçlarını gerçekleştirmek zorundaydılar. En doğru zamanın, Edwina'nın on yedi, Kate'in ise yirmi bir yaşında olduğu bu sezon olduğuna karar verilmişti. Evlilik işi için Edwina'nın on sekizine gelmesini ve birazcık daha olgunlaşmasını beklemek daha uygun olurdu ancak o zaman da Kate yirmi iki yaşında olacaktı ve o yaştan sonra Kate'le kim evlenmek isterdi ki?

Alaycı bir ifadeyle gülümsedi Kate. Tek bir sezon bile istememişti. Etrafına insanları pervane eden o tiplerden biri hiç olmamıştı. Çeyizindeki eksiklerin önemsiz sayılacağı bir güzelliğe sahip değildi. Yapmacık tavırları, gülümsemeleri ve incelikleri de hiçbir zaman öğrenememişti. Diğer kızlar ise tüm bunları nasıl yapacaklarını daha beşikteyken öğrenmiş gibi görünüyorlardı. Bedeninde tek bir sinsî kemiği olmayan Edwina bile nasıl yürüyeceğini, ayakta duracağını ve iç geçireceğini biliyordu. Bu yüzden de erkekler, sadece caddede karşıdan karşıya geçmesine yardımcı olma onuruna erebilmek için bile rüzgâr gibi yanına koşuyorlardı.

Buna karşın Kate, hayatı buna bağılıymışçasına dimdik duruyor ve yarış edercesine hızla yürüyordu. Fakat bunda ne vardı ki? Eğer insan bir yerlere gidiyorsa mümkün olan en kısa sürede gitmesinde yanlış olan neydi?

Londra'da geçirdiği sezona gelince; kentten hiç hoşlanmamıştı. Yeterince iyi vakit geçirmişti ve oldukça kibar insanlarla tanışmıştı fakat yine de taşrada yaşamaktan gayet memnun olan bir genç kız için, şehirde olmak korkunç derecede müsrifçe geliyordu.

Oysa Mary bunların hiçbirini anlayamazdı. "Babanla evlendiğimde ona, seni çok seveceğime ve kendi kanımdan bir çocuğa verebileceğim tüm şefkati ve özeni göstererek seni büyüteceğime dair söz vermiştim."

Kate araya girmeye çalışarak, "Fakat..." demişti. Mary ise

sözlerine devam etmişti: “Ancak huzur içinde yatsın, zavallı anneciğine karşı da mesuliyetim var. Ve bunun bir kısmı da mutlu ve güvenli bir yuva kurduğunu görmek.”

“Taşrada da güvende ve mutlu olabilirdim,” diye cevap vermişti Kate.

Mary ise karşı çıkmıştı. “Londra’da eş olarak seçebileceğin daha fazla adam var.”

Edwina da sohbeta katılıp ablası onunla Londra’da olmazsa üzüntüden hasta olacağını söylemişti. Kate kardeşini mutsuz görmeye dayanamazdı ve böylece kaderi belirlenmişti.

İşte bu yüzden, Londra’da kiralık bir evin pastel renklerdeki modern salonunda oturuyordu.

Afacan bir bakış attı ve uzanıp kız kardeşinin elindeki gazeteyi kaptı.

“Kate!” diye ciyakladı Edwina, başparmağıyla işaret parmağı arasında kalan minik üçgen gazete parçasığına öfkeyle bakıyordu. “Daha bitirmemişim!”

“Yeterince okudun,” dedi Kate küstah bir gülümsemeye, “üstelik bugünkü yazısında Vikont Bridgerton hakkında neler söylemiş okumak istiyorum.”

Edwina’nın genellikle İskoçya gölleri kadar dingin olan gözleri şeytani bir ifadeyle parladı. “Vikontla son derece alakalısın Kate. Bize anlatmadığın bir şeyler mi var?”

“Saçmalama. Adamı tanımıyorum bile. Ve eğer tanısaydım da muhtemelen onu gördüğüm yerde tam aksi istikamette yürümeye başladım. Ne pahasına olursa olsun, ikimizin de kendimizi korumamız gereken cinsten bir adam o. Muhtemelen bir buzdağını bile ayartabilir.”

“Kate!” diye haykırdı Mary.

Kate yüzünü buruşturdu, üvey annesinin de dinlediğini unutmuştu. “Tamam ama doğru bu. Benim yaşımdan fazla sevgilisi olduğunu duydum.”

Mary bir süre Kate’e baktı, cevap vermesinin doğru olup

olmayacağını tartmaya çalışır gibiydi. En sonunda, “Bunu söylemem ne kadar uygun bilmiyorum ama *bütün* erkeklerin sevgilisi olur,” dedi.

“Ahh,” dedi Kate, kıpkırmızı olmuştu. “O zaman, o diğerlerinden iki kat fazlasına sahipmiş. Ne olursa olsun, çoğu erkeğe kıyasla daha az seçici ve Edwina’nın onun kendisine kur yapmasına izin vermemesi gerek.”

“Bu sezonda sen de varsın,” diye hatırlattı Mary.

Kate en alaycı bakışıyla Mary’yi süzdü. Hepsi gayet iyi biliyorlardı ki eğer vikont, Sheffield’lardan birisini seçecek olursa bu kişi Kate olmazdı.

“Bence o yazıda fikrini değiştirecek fazla bir şey yok,” dedi Edwina ve gazeteyi daha rahat görebilmek için Kate’e doğru yanaştı. “Ondan çok fazla bahsetmemiş. Daha ziyade zamparalar hakkında yazılmış bilimsel bir makale gibi.”

Kate’in gözleri gazetedeki yazıya kaydı. “Hımm,” dedi usulca, küçümsemek için kullandığı yegâne ifadeydi bu. “Bahse girerim haklıdır.”

Mary gülümseyerek, “Sana göre Bayan Whistledown hep haklı,” diye mırıldadı.

“Genelde haklı,” diye cevapladı Kate, “takdir etmelisin ki bir dedikodu yazarı için oldukça iyi önsezilere sahip. Londra’ya geldiğimden beri tanıştığım kişiler hakkında yaptığı tüm değerlendirmeler doğru çıktı.”

“Kendi değerlendirmeni yapmalısın Kate,” dedi Mary sakince. “Fikirlerini bir dedikodu yazarına dayandırıyorsun.”

Kate, üvey annesinin haklı olduğunu biliyordu fakat bunu itiraf etmek istemedi. Bu yüzden de sadece bir kere daha, “Hımm,” dedi ve elinde tuttuğu gazete sayfasına geri döndü.

Leydi Whistledown’un Londra’daki en ilginç yazar olduğu kesindi. Kate, yazılarının ne zaman yayınlanmaya başladığından tam olarak emin değildi – geçen sene olduğunu duymuş-

tu. Bayan Whistledown'un asıl kimliğini bilen yoktu fakat o kişi her kimse, çevresi kesinlikle geniş biri olmalıydı.

Bayan Whistledown en yeni söylentileri yazardı ve diğer köşe yazarlarının aksine, insanların tam isimlerini kullanmak konusunda tereddüt etmiyordu.

Mesela bir önceki hafta, Kate giydiği sarı elbiseyle pek güzel görünmemişti ve Whistledown gün gibi aşıkâr gerçeği şöyle yazmıştı: 'Sarı renk, esmer Bayan Katharine Sheffield'ı yanık bir nergis gibi göstermiş.'

Kate bu aşağılamaya aldırılmamıştı. Bir davette birilerinin, Bayan Whistledown tarafından küçük düşürülene kadar kimsenin sosyeteye 'takdim edilmiş' sayılmayacağını söylediğini duymuştu. Edwina, çoğu kişinin gözünde sosyal anlamda başarılı olsa da Kate'in bu yazılardan birinde yer almasını kıskanmıştı.

Kate her ne kadar bir sezonu Londra'da geçirmek istemese de tamamıyla başarısız sayılmaması gerektiğine inanıyordu. Eğer bir dedikodu sütununda hakarete uğramak onun tek başarısı olacaksa da varsın olsun.

Bayan Penelope Featherington, turuncu saten elbisesiyle 'zamanı geçmiş portakal' olarak adlandırıldığı için övündüğünde, Kate de gayet dramatik bir tavırla elini sallayarak iç geçirmiş ve, "Ben de yanık bir nergisim," demişti.

Mary gözündeki okuma gözlüğünü işaret parmağıyla iterek, "Bir gün," dedi hiç beklenmedik bir anda, "birileri o kadının gerçek kimliğini keşfedecek ve işte o zaman başı büyük bir belaya girecek."

Edwina merakla annesine baktı. "Gerçekten birilerinin onu gizlendiği yerden çıkarabileceğini mi düşünüyorsun? Bir seneden fazla zamandır saklı kalmayı başardı."

"Böylesine büyük bir sır sonsuza dek saklanamaz," diye cevapladı Mary. Elindeki iğnesini kumaşına sapladı, sarı ipinden uzunca bir parça çekerek işlemeye devam etti. "Bu sözümü iyi

dinle, er ya da geç her şey ortaya çıkar. Ve o zaman geldiğinde, asla tanık olmak istemeyeceğiniz kadar büyük bir skandal patlak verecek.”

“Pekâlâ, eğer kim olduğunu bilseydim, muhtemelen onu en iyi arkadaşım yapardım,” dedi Kate elindeki gazete kâğıdını savurarak. Okumak için ikinci sayfaya geçmişti. “Zalimce eğleniyor. Ve söylediklerinin hepsi de daima doğru.”

O anda, Kate’in tombul Korgi cinsi köpeği Newton koşturarak odaya girdi.

“Şu köpeğin dışarıda kalması mümkün değil mi?” diye sordu Mary, önünde oturmuş hızla soluyan köpeği görünce çılgınlığı basmıştı.

“Newton! Derhal gel buraya!” diye emretti Kate.

Köpek gözlerini Mary’ye dikmiş olduğu halde, paytak paytak yürüyerek Kate’e gitti ve koltuğa zıplayıp ön patilerini kızın kucağına koydu.

“Her tarafını tüy yaptı,” dedi Edwina.

Kate köpeğin koyu karamel rengi sırtını okşarken omuz silkti. “Önemli değil.”

Edwina iç geçirdi ama yine de uzanıp Newton’ın sırtını okşadı. “Daha başka ne yazmış?” diye sordu merakla eğilerek. “Asla ikinci sayfaya bakmam.”

Kate, kardeşinin sesindeki kinayeye gülümsedi.

“Pek bir şey yok. Hafta başında kente gelen Hastings Dükü ve Düşesi’nden bahsetmiş. Leydi Danbury’nin balosundaki yemek listesini vermiş ve ‘şaşırtıcı şekilde lezzetli’ diye yazmış. Bir de Bayan Featherington’ın pazartesi günü giydiği kıyafetle ilgili oldukça talihsiz bir yorumda bulunmuş.”

“Kafayı Featherington’lara fena takmış gibi görünüyor,” dedi Edwina, bakışları sertleşmişti.

“Şaşırmamalı,” dedi Mary, ayağa kalkarken elindeki dikiş işini kenara bırakmıştı. “O kadın, kızlarının kıyafetleri söz konusu olduğunda kör bir atın zevkine sahip.”

“Anne!” dedi Edwina hayretle.

Kate gülmemeye çalışarak eliyle ağzını kapadı. Mary nâdiren böyle sert beyanlarda bulunurdu ama her biri de muhteşem olurdu.

“Haklısın ama doğru. En genç olanına mandalina rengi giydirmiş fakat o kızcağızın mavi ya da nane yeşiline ihtiyacı olduğunu kim olsa anlar.”

“Ama sen de bana sarı giydirdin,” diye hatırlattı Kate.

“Ve bundan dolayı çok üzgünüm. Bu bana tezgâhtar kızları dinlememem gerektiğini öğretti. Kendi yargımdan asla şüphe duymamalıydım. Onu Edwina’ya göre küçültmemiz şart oldu.”

Edwina, Kate’ten bir kafa boyu daha kısa olsa da bu pek sorun olmayacaktı.

“Aklında olsun,” dedi Kate kardeşine dönerek, “yakasındaki fırfırları çıkar. Oldukça sevimsiz. Ayrıca çok kaşındırıyor. Ashbourne balosunda, söküp atmamak için kendimi zor tuttum.”

“Kendini dizginleyebilmiş olmana hem çok şaşırdım hem de minnettar oldum,” dedi Mary gözlerini devirerek.

“Ben de şaşırdım fakat minnet duymadım,” dedi Edwina muzip muzip gülümseyerek. “Leydi Whistledown bunu bilseydi ne eğlence olurdu düşünsenize.”

“Ahh, evet,” dedi Kate keyifle gülümserken, “gözümde canlanıyor. Yanık nergis, taç yapraklarını parçaladı!”

“Ben üst kata çıkıyorum,” dedi Mary. “Ve siz ikiniz. Bu akşam katılmamız gereken bir parti olduğunu unutmamaya çalışın. Çıkmadan önce biraz dinlenmek istersiniz belki. Bu gece de geç döneceğiz.”

Mary nakış işini toplayıp odadan çıkarken, Kate ve Edwina başlarıyla onayladılar ve unutmayacaklarına dair söz verdiler. Üvey annesi gider gitmez Edwina ablasına, “Bu gece ne giyeceğine karar verdin mi?” diye sordu.

“Sanırım yeşil bürümcük. Beyaz giymem gerek biliyorum ama bana yakışmadığını düşünüyorum.”

“Eğer sen beyaz giymeyeceksen ben de giymeyeyim. Mavi muslin giysem?” diye sordu Edwina samimiyetle.

Elindeki gazete sayfasına yeniden göz atarken kafa sallayarak onayladı Kate, bir yandan da kucağında yatan Newton’ı dengede tutmaya çalışıyordu.

“Daha geçen hafta Bay Berbrooke, mavi kıyafetin içinde melek gibi görüldüğünü söyledi. Gözlerinin rengine de uyuyor olması çok güzel.”

Edwina’nın gözleri parladı. “Bay Berbrooke öyle mi söyledi? Sana mı dedi bunu?”

Kate kardeşine bakarak, “Aynen öyle. Kavalyelerinin hepsi, sana iltifatlarını benim üzerimden gönderiyorlar,” diye cevapladı.

“Öyle mi? Neden peki?”

Hoşgörüyle gülümsedi Kate. “Çünkü Edwina, Smyte-Smith müzikalindeki tüm dinleyicilere ablanın onayı olmadan asla evlenmeyeceğini duyurmandan sonra, bir şeyler yapmaları şarttı.”

“Tüm dinleyicilere değil,” diye geveledi Edwina, yanakları pembeleşmişti.

“Herkes olabilir ama haber yangından bile hızlı yayıldı. Ben odada bile olmamama rağmen iki dakika sonra öğrenmiştim.”

Kollarını göğsünde kenetleyip ablası gibi, “Hımm,” dedi Edwina, “Evet, bu doğru ve kimin ne düşüneceği umurumda bile değil. Gayet parlak ve başarılı bir evlilik yapmam bekleniyor benden fakat bana kötü davranacak birileriyle de evlenmem. Seni etkileyebilecek kadar cesur birisi uygun olabilir.”

“Ben etkilenmesi çok zor birisi miyim ki?”

İki kız kardeş birbirlerine baktılar ve aynı anda cevap verdiler. “Evet!”

Kate, kardeşi Edwina ile beraber kakkahalar atarken, diğer yandan içini sıkın bir suçluluk hissetti. Üçü de Edwina'nın bir asilzadeye kancaya takacağını ya da varlıklı birileriyle evleneceğini biliyordu. Edwina ailesini bu yoksulluktan kurtarabilir ve hayatlarını ziyan etmelerine engel olabilirdi. Edwina güzeldi, Kate ise...

Kate ise Kate'ti.

Bu Kate'in hiç de umurunda değildi. Edwina'nın güzelliği hayatın basit bir gerçeğiydi. Uzun zaman önce kabul ettiği başka gerçekler de vardı. Kate gök gürlütüsü ve şimşekten korkardı, ne zaman kendisinden bahsetse saçmalardı, ne giyerse giysin saçlarını nasıl toplarsa toplasın ve yanaklarına ne kadar allık sürerse sürsün asla Edwina kadar güzel olamayacaktı. Ayrıca kardeşine gösterilen tüm bu ihtimama maruz kalmaktan hoşlanacağını pek sanmıyordu. Dahası durumlarını daha iyi bir hale getirecek bir evlilik yapmak zorunda olma fikrinden de çok fazla hoşlanmayacağından emindi.

"Edwina?" dedi Kate yumuşak bir sesle fakat gözleri ciddi-ydi. "Asla sevmediğin birisiyle evlenmek zorunda değilsin."

Başını salladı kız kardeşi, sanki ağlayacakmış gibi bakıyordu.

"Yani eğer Londra'da sana uygun bekâr bir beyefendi olmadığını düşünürsen ki pekâlâ olabilir bu, yaz sonunda kasabamıza geri döneriz ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarırız. Senden daha fazla sevdiğim kimse yok."

"Benim de," diye fısıldadı Edwina.

"Ama karşına ayaklarını yerden kesecek bir adam çıkarsa, hem Mary hem de ben buna çok seviniriz. Bizi bırakacağın için de endişelenmene gerek yok. Biz birbirimize bakarız."

Edwina bir anda, "Sen de evlenecek birisini bulabilirsin," dedi.

Kate dudaklarında asılı kalan gülcüğü fark etti. Bunun gerçekleşmeyeceğini bilerek, "Belki de," dedi. Ömrünün so-

nuna dek kız kurusu olarak kalmak istemiyordu ama burada, Londra'da kendisine bir eş bulabileceğinden de şüpheliydi. "Belki de taliplerinden biri, senin ulaşılmaz olduğunu fark eder de bana yönelir."

Edwina yastığıyla ablasına vururken, "Saçmalama!" dedi.

"Saçmalamıyorum," diye itiraz etti Kate. Oldukça samimiydi de üstelik. Gerçekten de bu şekilde bir koca bulabileceğini düşünüyordu.

"Nasıl bir adamla evlenmek isterdim biliyor musun?" Edwina'nın gözleri buğulanmıştı.

Kate başını iki yana salladı.

"Bir bilimadamıyla."

"Bilimadamı mı?"

"Evet," dedi Edwina emin bir tonla.

Kate boğazını temizledi. "Burada onlardan bulabileceğinden pek de emin değilim."

"Biliyorum," dedi Edwina hafif bir iç çekişle. "Ama herkesin içinde bunu belli etmesem de gerçek bir kitap kurduyum, bir kütüphanede vakit geçirmeyi Hyde Park'ta gezinmeye tercih ederim. Hem bence bilimsel araştırmaların peşinde olan bir erkekle de eğlenceli bir hayat sürebilirim.

"Doğru. Hımm..." Kate'in zihni hummalı bir çalışma içine girmişti. Edwina, muhtemelen yaz sonuna kadar bir bilimadamı bulamayacaktı.

"Edwina, biliyorsun ki üniversite kentleri dışında bir yerlerde bilimadamı bulman biraz güç ama senin gibi okumaya ve öğrenmeye meraklı birilerine razı olabilirsin."

"Bu harika olurdu," dedi Edwina neşeyle. "Öyle biriyle mutlu olabilirim.

Kate rahatlamayla karışık iç çekti. Londra'da okumayı seven birilerini bulabilecekleri kesindi.

"Ayrıca bir kitabı kapağına bakarak değerlendiremezsin," dedi Edwina. "Her türden insan okumayı sevebilir. Hatta Ley-

di Whistledown'un hakkında yazdığı Vikont Bridgerton bile seviyor olabilir.”

“Daha neler Edwina! Vikont Bridgerton'la işin olamaz. Herkes onun Londra'daki, hatta tüm ülkedeki en berbat zampara olduğunu biliyor!”

“Biliyorum. Sadece örnek olarak kullandım. Ayrıca bu sene de evlenemeyecek gibi görünüyor. Leydi Whistledown da böyle söylüyor ve sen de onun daima haklı olduğunu söylemiştin.”

Kate kardeşinin koluna hafifçe vurarak, “Endişelenme. Sana uygun bir eş bulacağız. Ama bu kişi Vikont Bridgerton olamaz, olamaz, olamaz!” dedi.



O esnada, iki kız kardeşin muhabbetlerinin öznesi olan kişi, üç erkek kardeşinin ikisiyle beraber White'ta öğlen içkilerini içip rahatlıyordu.

Anthony Bridgerton deri sandalyesinde oturmuş ve sırtını sandalyenin arkalığına yaslamıştı. Düşünceli bir ifadeyle viskisine bakıp bir yudum aldı ve hemen ardından, “Evlenmeyi düşünüyorum,” dedi.

Benedict Bridgerton hafif sarhoşluk haliyle sandalyesinde kayarken - annesi bu alışkanlığından nefret ederdi - bir anda yuvarlandı.

Colin Bridgerton ise öksürüklere boğuldu.

Neyse ki Benedict kendisini topladı ve kardeşinin sırtına hızla vurmaya başladı. Yeşil bir zeytin Colin'in ağzından fırladı ve masanın karşı tarafına uçtu.

Neredeyse Anthony'ye çarpacaktı.

Anthony, herhangi bir şey söylemedi ve bu rezaletin geçip gitmesine izin verdi, çünkü yaptığı beklenmedik açıklamanın bir miktar şaşkınlık yaratacağını tahmin etmişti.

Tamam, bir miktardan daha fazla da olabilirdi. ‘Topyekûn’, ‘tamamen’ ve ‘bûsbütün’ kelimeleri kardeşlerin şaşkınlığını daha iyi tanımlıyordu.

Aklında yuva kurmak düşüncesi olan bir adam figürüne pek de uymadığının kendisi de bilincindeydi. Son on yılını berbat skandallarla geçirmiş, hayatın çok kısa ve sadece eğlenceden ibaret olduğunu düşündüğü için nerede sabah orda akşam yaşamıştı. Ancak son derece onurlu biriydi. Asla iyi terbiye almış genç bayanlarla oyalanmamıştı. İyi birer evlilik yapılabileceğini düşündüğü kişiler, tamamen ilgi alanının dışında kalmıştı.

Anthony, kendi dört kız kardeşi de dahil, iyi bir isme sahip asil hanımlara karşı büyük bir saygıya sahipti. Şayet biri, kız kardeşlerinden birinin haysiyetine dil uzatmaya teşebbüs ederse düello yapmaya hazırdı. Kendi gibi kötü şöhretli bir adamın, kardeşlerine bulaştığını düşünmek bile buz gibi terler dökmesine sebep oluyordu. Hayır, o hiçbir beyefendinin kız kardeşine musallat olmazdı.

Fakat diğer kadınlar, dullar ve nasıl giyindiklerinden ne istedikleri belli dansçılar... Anthony bunların arkadaşlığından keyif alırdı ve onları da eğlendirirdi. Oxford’da kaldığı zamanlardan beri, daima bir sevgilisi olmuştu. Hatta bazen aynı anda iki tane bile olurdu.

Davet edildiği tüm at yarışı topluluklarına katılmış, saymadığı kadar çok kumar oyunu kazanmıştı (bazılarını da kaybetmişti elbette ama onlar da pek önemli oyunlar değillerdi). Yirmili yaşlarını nafile zevklerin peşinde koşarak harcamış, sadık olduğu tek şey ise ailesine karşı duyduğu ezici sorumluluk hissi olmuştu.

Edmund Bridgerton’un ölümü ani ve beklenmedikti ve ölmeden önce en büyük oğluna son arzusunu bile dile getirememişti. Ama babasının bir şansı olsaydı, annesine ve kız kardeşlerine tıpkı kendisinin gösterdiği özen ve ilgiyle sahip

çıkmasını isteyeceğinden emindi. Bu nedenle tüm o yarışlar ve partilerin arasında, erkek kardeşlerini Eton ve Oxford'a yollamış, kız kardeşlerinin ıstırap verici piyano resitallerine katlanmıştı. Bu oldukça zor olmuştu, dört kız kardeşten üçünde müzik kulağı hiç yoktu. İlgilenmesi gereken yedi kardeşin yanı sıra, bir de geleceklerini garanti altına alacak yatırımlarla ilgilenmişti.

Otuzlarına yaklaşırken, mali durumlarına ve ailesine harcadığı zamanın gitgide arttığını, eski zevklerine ayırdığı zamanın ise oldukça azaldığını fark etmişti. Ne var ki bundan çok keyif aldığını da anlamıştı.

Hâlâ bir sevgilisi vardı ama artık aynı anda birden fazla kişiyle beraber olmuyordu. Üstelik her at yarışına katılmaya ya da son eli kazanana kadar kumar partilerinde kalmaya gerek duymadığını da fark etmişti.

Şöhreti ise elbette hep onunla beraberdi fakat o bunu umursamıyordu. İngiltere'nin en ünlü zamparası olarak tanınmak da bazı faydalar sağlıyordu aslında. Mesela, neredeyse herkesin korktuğu birisiydi ve bu da iyi bir şeydi.

Şimdi ise evlenme zamanı gelmişti. Yuva kurmalı, bir oğul sahibi olmalıydı. Unvanını bir başkasına geçirmeliydi. Muhtemelen oğlunun büyüdüğünü, yetişkin olduğunu görebilecek kadar uzun süre yaşamayacaktı ve bu sebeple büyük bir azap hissediyordu ya da daha ziyade suçluluk hissiydi bu. Ancak elinden ne gelirdi ki? Köklü Bridgerton'ların sekiz nesildir ilk doğan erkek çocuğu onların ailesinden çıkmıştı. Bridgerton'ların çoğalmasından bizzat o sorumluydu.

Ayrıca, arkasında üç tane becerikli ve ilgili erkek kardeş bırakacak olduğunu bilmenin rahatlığı da vardı. Onlar, oğluna sevgi ve ilgiyle bakabilir, büyüdüğünü görebilirlerdi; kız kardeşlerinin de üzerine titreyeceklerinden şüphesi yoktu. Hatta belki de annesi onu şımartacaktı...

Anthony, kendi kalabalık ve gürültücü ailesini düşünürken

gölümsedi. Oğlu, onu çok sevecek bir babaya ihtiyaç duymayacaktı.

Ne kadar çocuğu olursa olsun, o öldükten sonra onu hatırlamayacaklardı. Çok genç ve toy olacaklardı, bu kesinlikle daha iyiydi. Tüm kardeşlerinin içinde babalarının ölümünden en çok etkilenen kendisi olmuştu, bunun nedeni de ailenin en büyüğü olmasıydı.

Anthony, viskisinden bir yudum daha alıp omuzlarını dikleştirdi. Bu sevimsiz düşünceleri zihninden uzaklaştırıp önündeki konuya odaklanması gerekiyordu; uygun bir eş bulma.

Akıllı ve düzenli bir adam olduğundan, evleneceği kişideki özellikleri düşünmeye başladı. Öncelikle, eşi olacak kişi çekici olmalıydı. Çok fazla güzel olmasına gerek yoktu (yine de hoş olabilirdi) ama madem onunla aynı yatağa girecekti, bunu daha keyifli hale getirmesi şarttı.

İkinci olarak, aptal olmamalıydı. İşte en zoru buydu. Londra sosyetesine takdim edilen kızlar arasında parlak zekâsından etkilendiği kimse olmamıştı. Gerçi geçenlerde okuldan yeni mezun olmuş, çekici bir genç kıza sohbet etmek için not yollama hatasında bulunmuştu. Yemekten ve hava durumundan başka bir konuda konuşamamışlardı. Kız hiçbir şeyi doğru düzgün anlayamıyordu. Anthony hava şartlarının kötüleşip kötüleşmeyeceğini sorduğunda kız, “Kesinlikle bilmiyorum ve daha evvel Clement’te hiç bulunmadım,” demişti.

Müthiş bir zekâya sahip olmayan bir eşle sohbet etmek zorunda olmadan yaşayabilirdi elbette ama aptal çocuklara sahip olmak gibi bir niyeti hiç yoktu.

Üçüncü koşul ise ki en önemli olan buydu, evleneceği kadın asla âşık olmayacağı bir kadın olmalıydı. Hiçbir şey bu koşulu bertaraf edemezdi.

Tamamıyla kötümser biri değildi elbette, gerçek aşkın varlığına da inanıyordu. Ailesiyle aynı odada bulunan herhangi birisi bile gerçek aşkın varlığını görebilirdi. Fakat aşk kaçındı-

ğı yegâne karmaşaydı. Hayatına bu mucizenin girmesini hiç istemiyordu.

Anthony istediği her şeyi elde etmeye alışkındı. Etkileyici, akıllı ve asla âşık olmayacağı bir kadın bulabileceğinden de hiç şüphesi yoktu. Hem bunda ne sakınca vardı ki? Hayatının aşkını onu arasa bile bulamayabilirdi. Çoğu erkek bulamıyordu zaten.

“Tanrı aşkına Anthony, neden kaç çatıyorsun ki? Zeytindi sadece. Hem gördüm, sana değmedi bile.”

Benedict’in sesi daldığı derin düşüncelerden onu çıkardı, Anthony cevap vermeden önce gözlerini birkaç defa kırptırtırdı. “Hiç. Bir şey yok.”

Elbette eceli hakkında düşündüklerini başka kimseyle paylaşmamıştı, erkek kardeşleriyle bile. Ortaya sermek isteyeceği türden şeyler değildi bunlar. Birileri gelip ona bu tarz şeyler anlatsa muhtemelen o kişiyi kahkahalarla kapı dışarı ederdi.

Hiç kimse babasıyla arasında varlığını hissettiği derin bağı anlayamazdı. Ve muhtemelen hiç kimse, Anthony’nin nasıl olup ta babasından daha fazla yaşayamayacağını bildiğini, bunu iliklerine kadar hissettiğini de anlayamazdı.

Hep babası kadar iyi bir adam olabilmeyi istemişti. Her ne kadar işe yaramayacağını da bilse, onunla aynı şeyleri yapmayı, hatta aslında Edmund’dan da fazlasını yapabilmeyi denemişti ama bu hiçbir şekilde mümkün olamazdı. Babası, şimdiye dek tanıdığı en mükemmel kişiydi ve yaşayan en harika insandı. Biri bu sözlerini duysa kimbilir nasıl da kibirli bulurdu.

Babasının öldüğü gece, cansız bedeninin yanında saatlerce oturup paylaştıkları her anı çaresizlik içinde hatırlamaya çalıştığında Anthony’ye bir şeyler olmuştu. Küçük şeyleri bile unutmak kolay olabilirdi – cesarete ihtiyacı olduğunda Edmund’un kollarından tutup onu nasıl sarstığını ya da hiç anlamlı bulmadığı halde sırf o seviyor diye *Kuru Gürültü*’den Balthazar’ın girişte söylediği “Sigh No More” şarkısını ezberden okumasını...

Nihayet Anthony odadan çıktığında, batan güneşin ilk ışıkları gökyüzünü pembemsi bir renge boyamıştı ve tıpkı babası Edmund gibi günlerinin sayılı olduğunu bir şekilde biliyordu.

“Çıkar ağzındaki baklayı!” dedi Benedict, ağabeyinin düşüncelerini bir defa daha dağıtmıştı. “Ne düşündüğünü öğrenmek için sana tek peni bile teklif etmem, o kadar bile değeri olmadıklarına eminim. Ama ne hakkında düşünüyordun?”

Anthony bir anda daha da dikleşti oturuşunu. Dikkatini yeniden önündeki konuya yönlendirecek gücü bulmuştu. Kendine bir eş seçmeliydi. Şu anda en önemli olan buydu.

“Bu sezonun gözdesi kim?” diye sordu Anthony.

Kardeşleri bir an tereddüt ettiler, cevap veren Colin oldu: “Edwina Sheffield. Muhtemelen onu görmüşsündür. Ufak tefek, sarışın ve mavi gözlü. Onu yavru kazlar gibi takip eden hayranlarından da hatırlayabilirsin.”

Anthony, kardeşinin kinayeli tavrını görmezden geldi. “Zekâ sahibi mi?”

Sanki zeki bir kadınla daha evvel hiç karşılaşmamış gibi gözleri parladı Colin’in. “Evet, sanırım. Bir defasında mitoloji ve Middlethorpe hakkında konuşurken dinledim onu. Sanki bu konuda uzmanmış gibiydi.”

“Güzel,” dedi Anthony elindeki viski kadehini masaya vurarak. “Onunla evleneceğim.”

İKİ

Çarşamba akşamı gerçekleştirilen Hartside balosunda, Vikont Bridgerton birden fazla bekâr hanımla dans ederken görüldü. Bu davranışı 'şaşırtıcı' olarak nitelendirilebilir, çünkü Bridgerton uygun genç hanımefendilerden itinayla kaçınırdı. Keza bu durum aklında evlilik düşüncesi olan 'bekâr kız anneleri' için etkileyici olabilir.

Vikont bu çok okunan köşe yazarının son yazısını okumuş olabilir mi? Yoksa sapkın davranışlar sergileyen tüm erkekler, yapılan telkinleri kabul edip bu yazarın yanıldığını mu ispat etmeye çalışıyor?

Belki de sevgili yazarınız kendisine çok fazla önem atfetmiştir, malum erkekler çok ama çok daha azyyla bile fikirlerini değiştirebilirler.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,

22 Nisan 1814

○ gece saat on birde, Kate'in korkusu gerçeğe dönüşmüştü.

Anthony Bridgerton, Edwina'yı dansa kaldırmayı teklif etmişti.

Daha da beteri, Edwina'nın teklifi kabul etmiş olmasıydı.

Ve çok daha beteri, dans eden çiftte hemen o dakikada düğünün yapılacağı kiliseyi ayarlamış gibi bakan Mary idi.

Kate üvey annesinin kaburgasını dürterek, “Kesecek misin şunu?” diye tısladı.

“Neyi kesecek miyim?”

“Öyle bakmayı!”

Gözlerini kırıştırdı Mary. “Nasıl bakmayı?”

“Düğün davetini planlamış gibi bakmayı.”

“Ahh!” Mary’nin yanakları pespembe oldu, utancın sebep olduğu bir pembelikti bu.

“Mary!”

“Tamam. Öyle bakmış olabilirim,” diye itiraf etti Mary. “Ama bunda ne yanlışlık var, sorabilir miyim? O bey Edwina için uygun bir talip.”

“Bu öğlen oturma odasında konuştuklarımızı gerçekten dinliyor muydun sen? Edwina’nın etrafında dolanan zamparaların ve serserilerin ne kadar da fena olabileceğinden bahsettik. İyi talipleri kötülerden ayırmak için ne kadar zaman harcadığımdan haberin var mı? Bu Bridgerton!” Kate’in tüyleri ürpermişti. “Muhtemelen Londra’daki en berbat zampara. Edwina’nın böyle bir adamla evlenmesini mi istiyorsun?”

“Sakin neyi isteyip neyi isteyemeyeceğime karar vermeye cüret etme Katharine Grace Sheffield!” dedi Mary her bir kelimeyi vurgulayarak. Sırtını dikleştirmiş ve neredeyse uzamış gibiydi. “Üvey de olsa hâlâ senin annemim. Ve bunun bir önemi var.”

Kate bir anda sıcak bastığını hissetti. Kendisini bildi bileli Mary onun annesiydi. Bir kerecik olsun onu Edwina’dan ayırmamıştı. Kate’i yatağına yatırmış, hikâyeler anlatmış, öpmüş, kucaklamış, çocukluktan genç kızlığa geçerken yaşadığı zorluklarda hep yardımcısı olmuştu. Yapmadığı tek bir şey vardı, Kate’ten ona ‘anne’ diye hitap etmesini istemek...

“Var,” dedi Kate, sesi alçalmış ve bakışları utanç içinde ayaklarına inmişti. “Çok önemi var. Ve *sen* annemsin. Her şekilde önemli bu.”

Mary bir dakika boyunca Kate’e baktı, yaşlardan dolayı gözlerini kırıştırdı. “Ahh, canım,” diyerek hıçkırdı ve çantasına uzanıp mendil aramaya koyuldu. “Sen de beni iyice sulugöz yaptın.”

“Özür dilerim,” diye mırıldadı Kate. “Hadi şu tarafa dön de ağladığını görmesinler.”

Mary, çantasından kare şeklinde kesilmiş keten bir mendil çıkarıp gözlerine bastırdı. Onun gözleri de aynı Edwina’nınkiler gibi maviydi.

“Seni gerçekten çok seviyorum Kate. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Elbette biliyorum,” dedi Kate heyecanla, bu hali Mary’yi bile şaşırtmıştı.

“Sen de biliyorsun, ben...”

“Biliyorum canım, biliyorum,” dedi Mary, Kate’in sırtına hafifçe vurarak. “Emin ol biliyorum. Kendin doğurmadığın halde bir çocuk sahibi olmak, mesuliyetini iki katına çıkarıyor. Çocuğun mutluluğu ve refahı için iki kat endişeleniyorsun.”

“Ahh, Mary. Seni çok seviyorum. Edwina’yı da çok seviyorum.”

Edwina’nın adı geçtiği anda, her ikisi de dönüp salonun diğer ucunda vikontla dans eden genç kıza baktı. Edwina her zamanki gibi narin ve sevimli görünüyordu. Sarı saçları başının üzerinde topuz şeklinde toplanmış ve birkaç bukle yüzüne düşmüştü. Dans ederken attığı her adımda, tüm bedeni zarafetin beden bulmuş hali gibiydi.

Kate vikonta baktığında huzursuz hissetti ama adam gözalıcı biçimde yakışıklıydı. Cemiyetteki tüm züppelerin son zamanlarda tercih ettiği cafcıflı tonlardan kaçınmış, siyah ve beyaz tonlarında giyinmişti. Uzun boyluydu, duruşu dimdikti

ve gür, kestane rengi saçları, kaşlarının üzerine dökülmüştü. En azından görüntü itibariyle tam bir beyefendi gibiydi.

“İyi bir çift oldular, değil mi?” diye sordu Mary.

Kate dilini ısırды, hem de tam anlamıyla.

“Edwina için biraz fazla uzun boylu fakat bir talip için pek de aşılamaz bir sorun değil, ne dersin?”

Kate ellerini birbirine kenetledi. Bunu o kadar kuvvetli yapmıştı ki eldivenlerinin üzerinden bile etine geçen tırnaklarını hissedebiliyordu.

Mary gülümsedi, Kate bunun muzipçe olduğunu düşündü. Şüphe dolu bakışlarla üvey annesine göz attı.

“İyi dans ediyor, değil mi?” diye sordu Mary.

“Edwina ile evlenmeyecek!” dedi Kate bir anda.

Mary’nin gülücüğü yüzünde asılı kaldı. “Sessizliğini ne kadar süre koruyabileceğini merak ediyordum.”

“Elimden gelenden daha uzun süre korudum,” diye cevapladı Kate, her sözcüğü vurgulayarak söylemişti.

“Evet. Belli oluyor.”

“Sen de biliyorsun Mary. O adam Edwina için istediğimiz gibi birisi değil.”

Mary başını yavaşça onun tarafına çevirdi. “Asıl mesele, Edwina’nın kendisi için istediği gibi bir adam olup olmadığı bence.”

“Öyle bir adam da değil,” diye cevapladı Kate nefretle. “Daha bu öğlen bana bir bilimadamıyla evlenmek istediğinden bahsetti. Bir bilimadamı!” Kardeşiyle dans eden adamı başıyla işaret etti. “Bir bilimadamına benziyor mu?”

“Hayır ama yine de yetenekli bir suluboya ressamı gibi bakmayı bırak, gerçi öyle olduğunu biliyorum ama...” Mary hafifçe tebessüm etti, alaycıydı ve cevabını bekledi.

“Öyle yapacağım o zaman,” dedi Kate dişlerini sıkarak. “Eminim sen de katılırsın ki dış görünüşüne bakarak birini yargılamamalıyız. Hakkında duyduklarımıza bakılırsa, öğle-

den sonralarını kütüphanede geçiren adamlardan olmadığını biliyoruz.”

“Belki geçirmiyordur,” dedi Mary, “ama bugün öğleden sonra annesiyle hoş bir sohbet ettik.”

“Annesiyle mi? Bu ne işine yarayacak ki?” Kate konuşmanın nereye gittiğini merak ediyordu.

“Böylesine zarif ve akıllı bir kadının, öylesine kötü şöhrete sahip bir evlat yetiştirmiş olduğuna inanmak zor geldi bana,” dedi Mary omuz silkererek.

“Ama Mary...”

“Anne olduğun zaman ne demek istediğimi anlayacaksın,” dedi Mary yumuşacık bir tonda.

“Fakat...”

“Yeşil elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?” dedi Mary, ses tonundan konuyu bilinçli olarak değiştirmek istediği anlaşılıyordu. “Neyse ki bu rengi seçmişiz.”

Kate şaşkınlık içinde üzerindeki elbiseye baktı. Ne olmuştu da Mary bir anda konuyu değiştirmek istemişti acaba?

“Bu renk sana çok yakışıyor. Leydi Whistledown, cuma günkü yazısında senden biçilmiş çimen diye bahsedemeyecektir!”

Kate kaygıyla üvey annesine baktı. Belki de Mary’nin ateşi çıkmıştı. Balo salonu kalabalıktı ve içerideki hava da ağırdı. Hemen sonra, Mary’nin sol omzu üzerinden bir şeyleri işaret etmeye çalıştığını fark etti, muhtemelen birileri yaklaşıyordu.

“Bay Bridgerton!” Mary’nin sesi genç bir kız gibi neşeli çıkmıştı. “Sizi görmek ne hoş. Bu kızım Katharine.”

Colin, Kate’in eldivenli elini tutup dudaklarına götürdü. Parmaklarının eklem yerine bir öpücük kondurdu. Aslında o kadar hafif bir öpücüktü ki bu, Kate bir an hiç öpmediğinden şüphelendi.

“Bayan Sheffield,” diye mırıldandı Colin.

“Kate. Bu da Bay Colin Bridgerton. Kendisiyle bu akşam, annesi Bayan Bridgerton ile sohbet ederken tanıştım,” dedi Mary, sonra Colin’e dönerek ekledi: “Anneniz ne hoş bir hanım.”

Gülümsedi Colin. “Biz de aynı kanıdayız.”

Mary kıkırdadı. Kıkırdamak mı? Kate onun öğürmüş olduğundan şüphelendi.

“Kate?” Mary’nin ilgisi yeniden kızına yönelmişti. Hiç gerek yokken, “Bay Bridgerton, Edwina’yla dans eden vikontun küçük kardeşi,” dedi.

“Onur duydum,” diye cevapladı Kate.

Colin, onun yan yan baktığını yakalamıştı ve muhtemelen sesindeki belli belirsiz alayı da fark etmişti.

Colin kibarca, “Sizi tanımak benim için zevktir Bayan Sheffield,” dedi. “Bu akşam bana bir dans lütfedersiniz umarım.”

“Ben... Elbette.” Boğazını temizledi Kate. “Onur duyarım.”

“Kate, Bay Bridgerton’a dans kartını gösterebilirsin,” dedi Mary.

“Ahh, evet, tabii.” Kate yeşil bir kurdeleyle bileğine bağladığı dans kartını el yordamıyla buldu. Bedenine bağlı bir şeyi bulmaya çalışma işini abartmış ve Bay Bridgerton’un bir anda yanında belirmesinden duyduğu huzursuzluğu bu şekilde saklamaya karar vermişti.

Colin, ismini dans listesinin en sonuna kaydetti ve Kate’e limonata masasına gidip içecek bir şeyler almayı önerdi.

Mary, Kate’in cevap vermesine fırsat vermeden, “Git, git,” dedi. “Beni merak etme. Gayet iyiyim.”

Kate, üvey annesine ateş saçan gözlerle baktığını Bay Bridgerton’a fark ettirmemeye çalışarak, “Sana da bir bardak limonata getirilebilirim,” dedi.

Mary elini aşırı heyecanla sallayarak, “Gerek yok. Ben de diğer leydilerin yanındaki yerimi alsam iyi olur,” diye cevapladı. “Ahh, bak, Bayan Featherington. Gitmeliyim. Portia! Portia!”

Kate, üvey annesinin bir anda gözden kaybolmasına bakakaldı.

Hemen kendini toplayıp kupkuru bir sesle, “Sanırım limonata istemiyor,” dedi Kate.

Colin’in zümrüt yeşili gözlerinde muziplik pırıltıları belir-di. “Belki de kendi limonlarını toplamak için İspanya’ya kadar tüm yolu koşarak gitmek istiyordur.”

Kate bütün gerginliğine rağmen güldü. Colin Bridgerton’dan hoşlanmak istemiyordu. Aslında vikont hakkında gazetelerden okuduklarından sonra, hiçbir Bridgerton’dan hoşlanmak istemiyordu. Ancak ağabeyinin yaptığı hatalardan ötürü bir adamı yargılamak doğru olmazdı. Birazcık daha sakinleşmeye çalıştı.

“Pekâlâ, siz gerçekten susadınız mı yoksa sadece nazik mi davranmak istediniz?”

Colin gülümseyerek, “Ben her zaman kibarımdır,” diye cevapladı, “ama susadım da.”

Kate, dayanılmaz yeşil gözlerle birleşen o ölümcül gülümsemeye baktı ve sızlanmayla karışık iç çekti. “Sen de o hergelelerdensin.”

“Anlayamadım,” dedi Colin, neredeyse boğuluyordu.

Kate nasıl olduğunu bilmiyordu ama yüksek sesle düşünmüştü ve bunu fark ettiğinde dehşete kapıldı. Yüzü kıpkırmızı oldu.

“Ben çok özür dilerim. Lütfen affedin beni. Büyük kabalık ettim.”

“Hayır, hayır,” dedi Colin çabucak. Gayet ilgili görünüyordu, ifadesinde alınganlıktan eser yoktu. “Lütfen devam edin.”

Kate yutkundu, söylediklerini geri almasına imkân yoktu artık.

“Ben, sadece...” Boğazını temizledi. “Şey, açıkça söylemem gerekirse...”

Başıyla onayladı Colin, yüzündeki alaycı gülümseme Kate’in açıksözlü olmasından başka şansının olmadığını belli ediyordu.

Yeniden boğazını temizledi Kate. Durum iyice saçmalamaya başlamıştı. Yutkundu, konuştuğunda sesi kurbağa gibi çıktı.

“Sadece, sizin de kardeşiniz gibi olduğunuzu düşündüm.”

“Kardeşim mi?”

“Vikont,” diyebildi Kate, bunun yeterince açıklayıcı olduğunu düşünmüştü.

“Benim üç tane erkek kardeşim var.”

“Ahh.” Şimdi de salak gibi hissetmişti kendisini. “Özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim,” dedi Colin bitmek bilmeyen bir anlayışla. “Çoğunlukla baş belalarıdır.”

Kate, aniden ortaya çıkan gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

“Ama en azından beni Gregory ile kıyaslamadınız. Henüz on üç yaşında,” dedi Colin, dramatik bir iç çekişle. Muzipçe Kate’e yan yan baktı.

Kate ise gözlerindeki keyfi gördüğünde, en başından beri kendisini faka bastırıldığını anladı.

“Ailenize oldukça sadıksınız, değil mi?” diye sordu Kate.

Konuşmanın başından beri neşeli olan Colin, bir anda tam bir ciddiyete büründü.

“Elbette.”

“Ben de öyle,” dedi Kate.

“Bu ne demek?”

“Bu şu demek; kimsenin kız kardeşimin kalbini kırmasına izin vermem.” Dilini tutması gerektiğinin farkındaydı fakat kendisine engel olamıyordu.

Bir süre sessiz kaldı Colin. Dansı henüz tamamlamış olan ağabeyine ve Edwina’ya doğru baktı. “Anladım,” diye mırıldandı sadece.

“Anladınız mı?”

“Kesinlikle anladım.”

Limonata masasına ulaştılar. Colin uzanıp iki bardak aldı ve birini Kate'e uzattı. O akşam tam üç bardak limonata içmişti Kate. Aslında onu masaya yolladığında Mary de bunun farkındaydı. Ama balo salonu çok sıcaaktı –balo salonları hep çok sıcak olurdu zaten– ve yeniden susamıştı.

Colin, acele etmeden bir yudum aldı limonatasından, bardağının üzerinden Kate'e bakıyordu.

“Ağabeyim bu sene içinde evlenme kararı aldı.”

Bu oyunu iki kişi oynayabileceklerini düşündü Kate, konuşmadan evvel o da bir yudum içti.

“Öyle mi?”

“Bunu bilecek yegâne kişi benim.”

“Ağabeyiniz çapkınlıklarıyla ünlü.”

“Doğru,” dedi Colin, takdirle bakıyordu Kate'e.

“Kötü şöhretiyle dile düşmüş birinin, tek bir kadınla evlenip mutluluğu bulabileceğini hayal etmek çok güç.”

“Bu felaket senaryolarıyla fazlasıyla ilgili görünüyorsunuz, Bayan Sheffield.”

Kate ona dimdik baktı. “Bay Bridgerton, ağabeyiniz kardeşime kur yapanlar arasında kişiliğinin sorgulanması gereken ilk kişi değil. Sizi temin ederim ki kardeşimin mutluluğunu hafife almıyorum.”

“Eminim ki her genç bayan varlıklı ve soylu bir adamla yapacağı evlilikle mutluluğu bulabilir. Londra'da geçirilen bir sezon da bu amaçla değil midir?”

“Olabilir. Ancak bence bu şekilde düşünmek, asıl meseleden sapmamıza sebep olur.”

“Neymiş o?”

“Bir eş, basit bir talipten çok daha fazla kalp kırar.” Kate gülümsedi, bu hafif ama bilmiş bir gülümsemediydi. “Sizce de öyle değil mi?”

“Henüz evlilik yapmamış birisi olarak tahminde bulunmam doğru olmaz.”

“Çok yazık Bay Bridgerton, bu şekilde baştan savmanız hiç uygun değil.”

“Öyle mi? Bense çok uygun bir cevap olduğunu düşünmüştüm. Maalesef yeteneğimi kaybediyorum.”

“O halde endişe duyulacak bir şey yok.” Kate kalan limonatasını da bitirdi, bardaklar küçücüktü. Ev sahibesi Leydi Hartside, pintiliğiyle adı çıkmış birisiydi.

“Fazlasıyla yüce gönüllü birisisiniz.”

“Böyle itham edildiğim pek nadir olmuştur, Bay Bridgerton.” Kate tekrar gülümsedi, bu seferki gerçektir.

Colin, balo salonunun orta yerinde öyle gürültülü bir kahkaha patlattı ki Kate, merak dolu onlarca bakışın bir anda üzerlerine çevrildiğini fark etti.

“Siz,” ses tonu hâlâ aynı derecede keyifliydi Colin’in, “kardeşimle mutlaka tanışmalısınız.”

“Vikontla mı?”

“Yani, aslında Gregory’nin arkadaşlığı da eğlenceli olurdu ama söylediğim gibi, daha on üç yaşında ve muhtemelen oturacağınız sandalyeye kurbağa koyacaktır.”

“Peki vikont?”

“Onun kurbağa koyacağını sanmam.” Colin’in yüz ifadesi aniden gerilmişti.

Kate kahkahalarla gülmemek için kendisini nasıl tutacağını bilemedi. Yüzünü ciddi tutmaya çabalayarak, “Anladım. Onu önerdiğinizde göre takdire şayan özellikleri olmalı,” dedi.

“O kadar da kötü birisi değildir,” dedi Colin gülümseyerek.

“Çok rahatladım. Hemen düğün yemeğini planlamaya başlamalıyım.”

Colin’in ağzı açık kalmıştı. “Öyle demek istemedim. Yani... Söylemek istediğim şu ki... Böyle bir şey için biraz erken değil mi?”

Kate, “Sadece şakaydı,” dedi.

Colin'in yüzü yavaşça kızarmaya başlamıştı, utanmıştı. "Şey. Elbette şakaydı."

"Şimdi eğer müsaade ederseniz, gitmem gerekiyor."

"Bu kadar erken mi ayrılıyorsunuz Bayan Sheffield?" Colin'in kaşları havaya kalkmıştı.

"Aslında tam olarak öyle değil," diyebilirdi Kate, tabii dört bardak limonata içtikten sonra bedenini rahatlatması gerektiğini söyleyemezdi. "Bir arkadaşıma yanına uğrayacağıma dair söz vermiştim de."

"Sizinde tanışmak benim için onurdu," dedi Colin zarif bir baş selamıyla. "Sizi geçirmemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kendi başıma gidebilirim." Kate omzunun üzerinden Colin'e gülümseyerek ilerledi.

Colin Bridgerton, yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu giderken seyretti, ardından da duvara yaslanmış ve neredeyse kavga edecekmiş gibi sert bir tavırla bekleyen ağabeyine doğru yöneldi.

"Anthony!" Colin ağabeyinin sırtına bir şaplak indirdi. "Sevimli Bayan Sheffield'la dansınız nasıldı?"

"Olmuş bil." Her ikisi de bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı.

"Gerçekten mi?" Colin'in dudağı hafiften seğirmişti. "Ablasıyla da tanışmalısın."

"Anlamadım?"

"Ablası," dedi Colin, gülmeye başlamıştı, "diyorum ki ablasıyla tanışmalısın."



Yaklaşık yirmi dakika sonra Anthony, Edwina Sheffield'la ilgili her şeyi Colin'den öğrendiğinden kendinden emindi. Öyle görünüyordu ki kızın kalbine giden yol ve evlilik planları, doğrudan ablasının önünden geçiyordu. Ablasının

onayı olmadan, Edwina'nın evlenmeyeceği aşıkardı. Colin bunu herkesin zaten bildiğini söylemişti ve bir hafta önce de Edwina sezonun müzikali olan Smyte-Smith'te bu durumu alenen ilan etmişti. Bridgerton kardeşler ise bu önemli anı kaçırmışlardı, çünkü tıpkı Bach'tan, Mozart'tan ya da müziğin bu çeşidinden hoşlanan diğer herkes gibi onlar da Smyte-Smith müzikallerinden vebadan kaçır gibi kaçıyorlardı.

Edwina'nın ablası Katharine Sheffield –cemiyette Kate ismiyle anılırdı– en az yirmi bir yaşında olduğu söylene de sosyete bu sene takdim edilmişti. Bu zamanlama, Sheffield'ların sosyetenin pek de zengin olmayan kişilerinden olduklarını düşünmesini sağlamıştı. Bu durum Anthony'nin işine gelirdi. Çeyizi muazzam ya da her şeye sahip bir kıza ihtiyacı yoktu.

Anthony bunu avantajına kullanabileceğini düşündü.

Ablası Kate, Edwina gibi büyük fırtınalar koparmamıştı sosyetedede. Colin'e bakılırsa çok iyi terbiye almış bir kimseydi ama Edwina'nın gözücü güzelliğinden yoksundu. Edwina ufak tefekti, o ise daha iriydi. Edwina açık tenliydi, o ise esmerdi. Üstelik Edwina'nın sahip olduğu zarafetten de yoksundu. Yine Colin'den öğrendiği kadarıyla (Londra'daki her çeşit dedikodu ve gerçek ondan sorulurdu) birden fazla beyefendi aynı şeyi söylemişti; Katharine Sheffield ile yapılmış bir dansın sonunda elde kalan tek şey ezilmiş bir ayaktı.

Tüm bu durum, Anthony'ye biraz gülünç göründü. Hepsinden beteri de evlenmek için ablasından onay alma gereği duyan bir genç kız olmasıydı. Böyle bir şeyi daha evvel duymamıştı. Bir baba, bir ağabey ya da anne pekâlâ olabilirdi. Ama bir abla? Bu akıl almaz bir şeydi. Ve dahası Katharine, cemiyetteki hususlardan bihaberken, Edwina kalkmış ondan kendisine rehberlik etmesini bekliyordu. Bu durumu daha da acayip hale getiriyordu. Demek ki ailesi Edwina için çok

önemliydi ve bu da onu, Anthony'nin gözünde kusursuz bir eş adayı haline getiriyordu.

Böylece geriye tek bir şey kalıyordu, o da ablayı etkilemek. Ne kadar zor olabilirdi ki?

“Onu ikna edip kendi tarafına çekmen hiç de zor olmayacak,” dedi Colin, yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirmişti. “Hiç zor olmaz. Sonuçta utangaç ve kız kurusu bir abla, değil mi? Muhtemelen senin gibi bir adamın dikkatini daha evvel çekmemiştir. Neye uğradığını anlamayacaktır.”

“Bana âşık olmasını istemiyorum,” diye terslendi Anthony. “Beni sadece kız kardeşine önermesini istiyorum.”

“Başarısız olman imkânsız. Güven bana. Bu akşam onunla birazcık sohbet ettim. Hakkında pek bir şey söylemedi.”

“Güzel.” Anthony yaslandığı duvardan doğruldu ve kararlı bir havayla etrafa bir göz attı. “Şimdi nerede? Bizi tanıştırmam lazım.”

Colin, bir süre salonu gözleriyle taradı. “Ahh, işte orada. Aslında tam da bu tarafa geliyor. Ne muhteşem bir rastlantı.”

Anthony, küçük kardeşinin beş metre yakınındaki hiçbir şeyin tesadüf olamayacağını bildiğinden bakışlarını o tarafa çevirdi. “Hangisi?”

“Yeşil elbiseli olan,” dedi Colin, çenesiyle belli belirsiz Kate'in olduğu tarafı işaret etmişti.

Kate kalabalığın içerisinde kendisine yol açarken, Anthony onun hiç de beklediği gibi biri olmadığını fark etti. Hiç de öyle çirkin falan değildi. Sadece, beş adım ötelerindeki Edwina'yı kıyaslandığında fazlaca uzun boyluydu. Aslında Katharine Sheffield, gür saçları ve koyu renk gözleriyle oldukça güzel bir bayandı. Cildi açık renkti, dudakları da pespembeydi. Kendine güveni ise tamdı ve Anthony aksini düşünmek istese de onu etkileyici bulmuştu.

Kız kardeşi gibi birinci sınıf bir pırlanta sayılamazdı fakat neden bir koca bulamadığını anlayamamıştı Anthony. Belki de

Edwina ile evlendikten sonra, onun çeyizine destek olurdu. Bu, çok az sayıda adamın yapacağı türden bir yüce gönlllkt.

Yan tarafındaki Colin, ileri doğru atılıp uzun adımlarla kalabalığı yardı. “Bayan Sheffield! Bayan Sheffield!”

Anthony de Colin’in peşi sıra azametle yürümeye başladı, neticede Edwina’nın ablasını etkilemeliydi. Değeri bilinmeyen kız kurusu, öyle mi? Gz açıp kapayana kadar, Kate’in dizginlerini eline alacaktı.

“Bayan Sheffield,” dedi Colin, “sizi yeniden görebilmek ne büyük mutluluk.”

Kate bir parçacık şaşırmış görünüyordu ve Anthony onu bu yüzden suçlayamazdı. Colin, kızın olduğu tarafa ulaşabilmek için en az yarım düzine insanı resmen ezip geçmişti. Herkes bunun farkındaydı ama yine de Colin sanki tesadüfen karşılaşmışlar gibi konuşuyordu.

Kate birazcık alayla, “Sizi yeniden görmek de öyle, efendim,” dedi. “Son karşılaşmamızdan kısa süre sonra yeniden görüşmemiz oldukça beklenmedik.”

Anthony hafifçe gülümsedi. Bu kız beklediğinden çok daha keskin bir zekâya sahipti. Colin, zafer edası içinde sırtıyordu. Anthony kardeşinin beklenmedik ve sarsıcı bir şeyler yapacağını hissetti.

“Nedenini aıklayamam ama sizi ağabeyimle tanıştırmak bir mecburiyet gibi göründü bana.”

Kate, birden Colin’in sağ tarafına baktı ve bakışları Anthony’nin üzerinde durdu.

Anthony’nin düşünceleri karmakarışık olmuştu, bu kız niye onu öldürecek gibi bakıyordu?

Kate dişlerini sıkarak, “Ne kadar nazıksınız,” diye mırıldandı.

“Bayan Sheffield,” diye devam etti Colin neşe içinde Anthony’yi işaret ederek, “ağabeyim Anthony, yani Vikont

Bridgerton. Anthony, bu Bayan Sheffield. Kız kardeşiyle bu akşam tanıştın sanırım.”

“Kesinlikle,” dedi Anthony, içinde kardeşinin gırtlığını oracıkta sıkıvermek için karşı konulmaz bir arzunun, hayır, ihtiyacın büyüdüğünü hissediyordu.

Kate dizlerini kırarak çabucak bir reveransta bulundu. “Lord Bridgerton, sizi tanımak benim için onurdur.”

Colin, o anda şüpheli bir ses çıkardı. Homurtu gibi. Ya da kahkaha gibi. Ya da her ikisi birden.

Anthony, kardeşinin yüzündeki ifadeye bir an bakmış ve o anda olan biteni anlamıştı. Bu kız, utangaç, silik ve değersiz bir kız kurusu değildi ve önceki karşılaşmalarında Colin’e, Anthony hakkında ne söylediye iltifatlar içermediği kesindi. İngiltere’de kardeş katli yasaldı, değil mi? Eğer değilse de mutlaka yasal hale getirilmeliydi.

Anthony, neden sonra, Kate’in kendisine uzattığı elini fark etti. Tutup dudaklarına götürdü ve eldivenli parmaklarının eklem yerlerine hafif bir öpücük kondurdu.

Hiç düşünmeden, “Bayan Sheffield,” diye mırıldandı, “siz de en az kız kardeşiniz kadar güzelsiniz.”

Eğer daha evvelden rahatsız olduğu bir şey varsa da artık Kate’in tavrı büsbütün düşmanca olmuştu. Anthony o anda yanlış bir laf ettiğinin farkına vardı. Elbette onu kız kardeşiyle kıyaslamamalıydı. Asla inanmayacağı yegâne komplimandı bu.

“Siz de Lord Bridgerton,” diye cevapladı Kate buz gibi bir sesle, “en az erkek kardeşiniz kadar yakışıklısınız.”

Colin yeniden homurtular çıkardı, bu defa sesi daha boğuktu.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu Kate.

“O iyi,” diye cevapladı Anthony.

Kate aldığı cevabı hiçe sayarak dikkati hâlâ Colin’in üzerinde, “İyi olduğunuza emin misiniz?” diye sordu.

Colin evet dercesine başını salladı. “Boğazım. Gıcık sanırım.”

“Belki de vicdan azabındandır,” dedi Anthony.

Colin hırıltıyla, “Galiba bir bardak daha limonata içsem iyi olacak,” diyebildi.

“Ya da belki, daha sert bir şeyler,” diye cevapladı Anthony. “Mesela katran.”

Kate, elleriyle ağzını kapadı hemen, patlatmak üzere olduğu kahkahayı engellemek istemişti.

“Sadece limonata yeterli olur,” dedi Colin yumuşak bir sesle.

“Gidip sizin için bir bardak getirebilirim?” diye atıldı Kate. Anthony, bunun kaçmak için atılan bir adım olduğunu anlamıştı.

Colin başını hayır anlamında salladı. “Hayır, hayır. Ben kendim alabilirim. Ancak bir sonraki dans için bana sözünüz vardı Bayan Sheffield.”

“Sizi zorlamak istemem,” dedi Kate elini sallayarak.

“Ama sizi burada tek başınıza, böyle refakatsiz bırakıp gidemem,” diye cevapladı Colin.

Anthony, Colin’in gözlerinde beliren şeytani pırıltılar sebebiyle Bayan Sheffield’in nasıl endişelendiğini görebiliyordu ve bundan acımasızca zevk almaya başlamıştı. Tepkisinin orantısız olduğunun farkındaydı ama bu Bayan Katharine Sheffield’daki bir şeyler, Anthony’nin sinirine dokunmuştu. İçinden bir ses onunla mücadele etmesi için teşvik ediyordu.

Ve birden bir şey oldu.

“Anthony,” dedi Colin, ses tonu öylesine ağırbaşlı ve masumdu ki Anthony onu oracıkta öldürebilirdi. “Sıradaki dans için kimseye söz vermedin, değil mi?”

Tek bir cevap vermedi Anthony, sadece gözlerini Colin’e dikmiş halde bekledi.

“Güzel. O halde Bayan Sheffield’la sen dans edebilirsin.”

Kate pat diye, “Bence buna hiç gerek yok,” dedi.

Anthony önce kardeşine sonra da Bayan Sheffield'a ateş saçan gözlerle baktı. Bayan Sheffield ona Anthony karşısında on bakirenin ırzına geçmiş gibi bakıyordu.

Colin gözlerinden atılan hançerleri görmezden gelerek, "Ahh, hiç olur mu?" dedi dramatik bir biçimde. "Bir hanımefendiyi, en muhtaç olduğu anda yalnız başına bırakıp gitmek kabul edilemez. Ne büyük bir kabalık olurdu bu." Son sözcüklerini yalandan bir ürpermeyle söylemişti.

Anthony'nin aklından, hiç de centilmence olmayan düşünceler peş peşe geçiyordu. Colin'in suratının tam orta yerine bir yumruk indirmek gibi mesela...

"Emin olun, yalnız kalmayı—"

Yeter, Anthony'ninin düşündüğü buydu işte. Öz kardeşi onu aptal yerine koymuştu, burada öylece dikilip Edwina'nın sivri dilli ablasının hakaretlerine katlanmaya hiç niyeti yoktu. Kate'in koluna bir anda kuvvetle yapıştı. "Müsaade edin de sizi korkunç bir hata yapmaktan kurtarayım, Bayan Sheffield."

Kate ürpermişti. Anthony nasıl olduğunu bilmiyordu ama Kate'in sırtı bir tüfek gibi dimdik olmuştu. "Anlayamadım?"

"Bence," dedi Anthony yumuşacık bir sesle, "pişman olacağınız şeyler söylemek üzeresiniz."

"Hayır," diye cevap verdi Kate, oldukça ciddiydi. "Geleceğimde pişmanlıklar olacağını hiç sanmıyorum."

"Evet, olacak."

Hemen ardından Anthony, Kate'in kolunu yakaladığı gibi onu balo salonunun dans pistine götürdü.

ÜÇ

Vikont Bridgerton, güzeller güzeli Edwina Sheffield'in ablası Bayan Katharine Sheffield ile de dans ederken görüldü. Bunun tek bir anlamı olabilir ve elbette yazarınızın gözünden kaçmaz. Edwina Sheffield, geçtiğimiz hafta Smythe-Smith müzikalinde o beklenmedik ve tuhaf açıklamayı yaptığından beri, Bayan Kate Sheffield dans pistinde en çok rağbet gören kişi.

Genç bir kızın, evlenmek için ablasından onay aldığı nerede duyulmuş?

Ve belki de üzerinde düşünülmesi gereken önemli bir konu daha var; "Smythe-Smith" isminin, "müzikal" sözcüğüyle aynı cümle içinde kullanılabileceğine kim karar vermiş? Yazarınız, geçmişte yapılan bu gösterilerden birine katıldı ve bunun "müzik" olarak isimlendirilmesinin pek ahlaklı bir tavır olmadığı kanaatinde.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
22 Nisan 1814*

Kate umutsuzluk içinde, gerçekten yapılabilecek bir şey olmadığını fark etti. O bir vikonttu, kendisi ise Somerset'li sıradan biriydi. Aslında tam olarak hiç kimseydi ve şimdi her ikisi de kalabalık bir balo salonunun ortasındaydılar. Eğer

onu gördüğü anda nefret etmemiş olsaydı sorun olmazdı. Ne var ki onunla dans etmek *zorundaydı*.

“Beni sürüklemenize gerek yok,” diye söylendi Kate.

Anthony kolunu tutuşunu gevşetti.

Kate dişlerini birbirine âdeta kenetleyerek, içinden bu adamın kız kardeşini eş olarak asla alamayacağına dair yemin etti.

Vikontun tavırları soğuk ve kibirliydi. Ve çok da yakışıklıydı, bunun haksızlık olduğunu düşündü Kate. Kadife kahvesi gözleri, saçları ile kusursuz biçimde uyumluydu. Uzun boy-luydu, bir seksenden uzun olmalıydı ama iki metre de değildi. Ve klasik güzellikteki dudakları (Kate bu yargıya varabilecek kadar yeterli süre sanat eğitimi almıştı), sanki nasıl gülüneceğini bilmiyorlarmış gibi köşelerden gerilmişti.

Ayakları bildik adımlarla hareket etmeye başladı. “Pekâlâ, şimdi neden benden nefret ettiğinizi söyler misiniz?”

Lordun ayağının üzerine bastı Kate.

“Efendim?”

“Sakatlamamıza hiç gerek yok Bayan Sheffield.”

“Sizi temin ederim ki kazara oldu.” Ve öyleydi de, tabii Kate gerçekten umursasaydı daha iyi olurdu.

“Size inanmamam neden bu kadar tuhaf?” dedi Anthony.

Dürüstlüğün en doğru strateji olacağına hızla karar vermişti Kate. Madem vikont açıksözlü davranmıştı, kendisi de aynı şeyi yapacaktı.

“Muhtemelen, adımımı kasten ayağınızın üzerine denk getirdiğimi düşündünüz,” diye cevapladı Kate. “Ve öyle de yaptım.”

Vikont başını geriye savurup kahkahalarla gülmeye başladı. Kate’in beklediği ya da almayı umduğu tepki bu değildi. Bir an düşündüğünde, aslında ne tepki vermesini beklediğini de tam olarak bilmiyordu ama bunu kesinlikle beklemiyordu.

“Duracak mısınız lordum?” diye fısıldadı Kate. “Salondaki herkes gözlerini dikti, bizi izliyor.”

“İnsanlar son iki dakikadır zaten bizi izliyordu,” diye cevapladı Anthony. “Benim gibi bir adamın sizin gibi bir hanımla dans etmesi pek sık rastlanan bir durum değil.”

Olta atılmış ve doğru yere de nişan alınmıştı ama maalesef yanılıyordu.

“Bu doğru değil,” dedi Kate fütursuzca, neşesi yerindeydi. “Edwina’nın şaşkın hayranları arasında, onun takdirini benim üzerimden kazanmaya çalışan ilk kişi değilsiniz.”

“Şaşkın mı?” diyerek gülümsedi Anthony.

Kate, vikontun bakışlarını üzerinde yakaladı ve gözlerinin içinde pırıltılar gördüğünde şaşırıldı. “Herhalde böyle bir yemle beni avucunuza alacağınızı düşünmediniz, değil mi lordum?”

“Henüz yemi yutmadınız.”

Kate başını aşağı indirip baktı, vikontun ayağına yeniden basmamak için ihtiyatlı olmalıydı.

“Çizmelerim oldukça kalın Bayan Sheffield.”

Kate şaşkınlık içinde başını yeniden kaldırdı.

Vikontun dudağının tek köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Ve gözlerim de oldukça keskindir.”

“Öyle olduğu belli. Ama yine de etrafınızdayken adımlarımı takip etmek zorundayım.”

“Tanrım! Bu bir iltifat mı?” Vikont sözcükleri uzata uzata söylüyordu. “Bu şaşkınlık beni öldürebilir.”

“Eğer öyle farz etmek isterseniz yapabileceğim bir şey yok. Ancak muhtemelen daha fazlasını alamayacaksınız,” diye cevapladı Kate kurumla.

“Beni yaralıyorsunuz Bayan Sheffield.”

“Bu derinizin çizmeleriniz kadar kalın olmadığı anlamına mı geliyor?”

“Ahh, neredeyse hiç kalın değil.”

Kate eğlendiğini fark etmiş, kendisini gülümserken bulmuştu. “Buna inanması oldukça güç.”

Vikont, yüzündeki gülümsemenin silinmesini bekledi. “Hâlâ soruma cevap vermediniz. Neden benden nefret ediyorsunuz?”

Kate’in dudaklarında bir telaş kıpırtısı belirdi. Vikontun aynı soruyu tekrar sormasını beklemiyordu ya da en azından sormamasını umuyordu.

“Sizden nefret etmiyorum lordum,” diye cevapladı Kate, sözcüklerini özenle seçiyordu. “Sizi tanımıyorum bile.”

“Nefret etmek için tanımak ön koşul değildir aslında.” Gözleri Kate’in gözlerinde ölümcül bir sarsılmazlıkla çakılı kalmıştı. “Hadi ama Bayan Sheffield, bana pek de korkak birisi gibi görünmediniz. Soruma cevap verin.”

Kate bir süre boyunca sessiz kaldı. Söylediği doğrudu, bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Edwina’ya kur yapmasına kesinlikle müsaade etmemişti. Çapkın birinin, günün birinde iyi bir eşe dönüşebileceğine bir an olsun inanmıyordu. Daha da fazlası, bir zampananın asla tam anlamıyla ıslah olabileceğinden emin değildi.

Anthony, Kate’in önyargılarını bertaraf edebilirdi. Etkileyici, samimi ve açıksözlü birisi olabilir ve Kate’i Londra’nın gördüğü en berbat serseri olmadığına, Leydi Whistledown’un köşesinde yazılan hikâyelerin abartılı olduğuna ikna edebilirdi... Tabii onu Edwina ile kıyaslamamış olsaydı.

Bundan daha berbat bir yalan olamazdı. Kate her şeyin farkındaydı. Bedeni ve yüzü yeterince güzeldi ama yine de bu açıdan Edwina ile kıyaslanması veya ona denk olması mümkün değildi. Edwina ıssız sulardaki bir inci gibiydi, Kate ise vasattan fazlası olamazdı. Özelliksizdi. Eğer bu adam tam aksini söylüyorsa, ya gizli bir sebebi vardı ya da kördü.

Daha sıradan, boş iltifatlarda bulunmuş olsaydı, Kate o zaman bunu bir beyefendinin nazik sohbeti olarak kabul edebilirdi. Eğer söyledikleri gerçeğe birazcık bile yakın olsaydı, gururu okşanmış bile olabilirdi ama Edwina ile kıyaslanmak...

Kate kız kardeşine tapardı, bu doğrudu. Ve herkesten daha iyi bilirdi ki Edwina'nın asıl yüreği güzeldi, yüzü gibi ıslık ıslık. Kendisini kıskanç biri olarak düşünmek hoşuna gitmemişti ama nasıl olduyorsa bu sözler onu bıçak gibi yaralamıştı.

Kate, "Sizden nefret etmiyorum," diye cevap verdi en sonunda. Gözleri Anthony'nin çenesinde geziniyordu ama içindeki korkak yana karşı sabrı tükenmişti. Bu yüzden vikontun bakışlarına karşılık vermek için kendisini zorladı. "Ama sizden hoşlanmıyorum da."

Adamın gözlerindeki bir şeyler, Kate'e bu dürüstlüğünü takdir ettiğini söylüyordu. Anthony, "Peki, neden?" diye sordu yumuşacık bir sesle.

"Gerçeği söylememi ister misiniz?"

"Lütfen."

"Şu anda benimle dans ediyorsunuz, çünkü kız kardeşimle flört etmek istiyorsunuz. Bu beni rahatsız etmiyor, çünkü Edwina'nın taliplerinin benimle ilgilenmelerine alışkınım."

Aklı ayaklarından tamamen uzaklardaydı. Anthony, dans ederken yeniden bir kazaya kurban gitmemek için adımlarını Kate'in yolundan çekiyordu. İlgiyle kızın söylediklerini dinliyordu, çünkü onları şaşkın değil talip olarak isimlendirmeye başlamıştı.

"Devam edin lütfen," diye mırıldandı Anthony.

"Siz, kız kardeşimin evlenmesini isteyeceğim yapıda bir adam değilsiniz," dedi Kate doğrudan. Açıksözlüydü ve zekâ dolu kahverengi gözleri Anthony'nin gözlerinden hiç ayrılmamıştı. "Siz bir zamparasınız. Siz bir hovardasınız. Aslında, her ikisiyle de nam salmış birisisiniz. Kız kardeşimin size on adımdan fazla yaklaşmasına izin veremem."

"Ama yine de bu akşamın başında onunla vals yaptım," dedi Anthony alaycı bir gülümsemeyle.

"Emin olun, aynı şey ikinci defa olmayacak."

"Edwina'nın kaderine karar vermek sizin işiniz mi?"

“Kız kardeşim benim yargılarıma güvenir,” diye cevap verdi Kate bilmişçe.

“Anladım,” dedi vikont, amacının ne olduğunu anlamak güçtü. “Bu çok enteresan. Ben de Edwina’nın bir yetişkin olduğunu zannetmiştim.”

“Edwina bir yetişkin fakat daha on yedi yaşında.”

“Bu durumda siz oldukça yaşlı oluyorsunuz, yirmi yaşında mıydınız?”

“Yirmi bir.” Kate bir parça bozulmuştu.

“Bu da sizi erkekler konusunda daha deneyimli kılıyor ve tabii kısmen de kocalar hakkında. Özellikle de evli olduğunuz düşünüldüğünde, değil mi?”

“Benim evli olmadığımı biliyorsunuz,” dedi Kate dişlerini sıkarak.

Anthony gülme isteğini bastırdı fakat Bayan Sheffield’la uğraşmak çok keyifliydi.

“Bence,” sözcükleri yavaş ve keyifle söylüyordu Anthony, “kız kardeşinizin kapısını çalan adamların çoğunu idare etmek oldukça kolay olmalı. Doğru mu bu?”

Kate, duvar gibi sessiz bekliyordu.

“Öyle değil mi?”

Nihayet sert bir baş hareketiyle onayladı vikontun sözlerini.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandı Anthony. “Siz bunu becerebilecek yegâne kişisiniz.”

Kate, gözlerinden ateşler çıkararak bakıyordu vikonta. Bakışları o kadar derindi ki Anthony gülmemek için kendisini zor zaptetti. Eğer dans ediyor olmasaydı, derin düşüncelerin etkisiyle çenesini sıvazlıyor olurdu ama her iki eli de meşguldü ve kıpırdatmadığı için sadece tek kaşını kaldırıp, başını birazcık eğerek sözlerine devam etti: “Eğer beni idare edebileceğinizi düşünüyorsanız, ömrünüzün hatasını yapmış olursunuz.”

Kate’in dudakları kederle büküldü ve hemen bir çizgi halini aldı. “Sizi idare etmek gibi bir amacım yok lordum. Tek istediğim kardeşimi sizden uzak tutabilmek.”

“Erkekler hakkında ne kadar az şey bildiğinizin göstergesidir bu, Bayan Sheffield. En azından zamparalık ve hovardalık hakkında.” Anthony, konuşurken başını o kadar eğmiş ve Kate’in yüzüne o kadar yaklaşmıştı ki sıcak nefesi kızın yüzünü pembeleştirdi. Kate ürperdi. Anthony bunu fark etmişti, yüzüne şeytani bir gülümseme yerleşti. “Bizler için, düellodan daha keyifli pek fazla bir şey yoktur.”

Müzik sona ermek üzereyken, Kate ve Anthony balo salonunun ortasında yüz yüzediler. Anthony, Kate’i odanın diğer tarafına götürmeden evvel kolundan tutup kulağına iyice yaklaştı. “Ve siz Bayan Sheffield, siz benim için en nefis meydan okuma olacaksınız.”

Kate bilerek ve isteyerek olağanca gücüyle vikontun ayağına bastı. Anthony acıyla viyakladı. İçinde hovardalıktan ve zamparalıktan eser olmayan bir viyaklamaydı bu. Anthony bakışlarını ona yönelttiğinde ise Kate sadece omuz silkip, “Bu da benim tek savunmamdı,” dedi.

Anthony’nin gözleri âdeta kararmıştı. “Siz Bayan Sheffield, gerçek bir baş belasisiniz.”

“Ve siz Lord Bridgerton, kendinize daha kalın çizmeler alsanız iyi edersiniz.”

Kate’in kolunu tutan eli daha da sıkılaştı. “Sizi nedimelerin ve kız kurularının yanına geri götürmeden evvel, açıklığa kavuşturmamız gereken tek bir konu var.” Anthony’nin ses tonundan hoşlanmamıştı Kate, nefesini tuttu. “Kız kardeşinize talip olacağım ve eğer onun Leydi Bridgerton olmak için uygun kişi olduğuna karar verirsem kardeşinizle evleneceğim.”

Kate, kafasını kaldırıp vikontun yüzüne baktı, gözlerinden alevler çıkıyordu. “Sanırım, bu durumda Edwina’nın kaderine karar vermek sizin işiniz oluyor. Ama unutmayın ki lordum, siz Edwina’nın Leydi Bridgerton olmak için ‘uygun’ kişi olduğuna karar verseniz bile,” üzerine basa basa söylüyordu Kate, “o tam tersine karar verebilir.”

“Edwina’ya sorduğumda bana hayır demeyecek.” Yüzünde asla reddedilmemiş bir adamın özgüveni vardı.

“Hiçbir kadının size karşı koyamayacağını mı söylemeye çalışıyorsunuz?”

Anthony cevap vermedi, sadece kibirli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve Kate’in bu konuda kendisinin karar vermesini istedi.

Kolunu kurtarıp üvey annesinin yanına döndüğünde, Kate, sinir, kin ve birazcık da korkunun etkisiyle titriyordu. Anthony’nin yalan söylemediğinin farkındaydı ve bu yüzden kendisini berbat hissediyordu. Eğer vikont gerçekten de karşı konulamaz bir adama dönüşürse... Ürperdi, o ve Edwina çok büyük bir belanın içine düşmüşlerdi.



Ertesi gün öğleden sonrası tipik bir balo sonrasıydı. Sheffield’ların oturma odası, çiçek buketleriyle tıka basa dolmuştu ve her birinin üzerinde ‘Edwina Sheffield’ yazan beyaz kartlar vardı. Basitçe Bayan Sheffield yazsalar da yeterli olurdu aslında, diye düşündü Kate ve kederle gülümsedi. Ama Edwina’nın hayranlarından hiçbiri, çiçeklerin yanlış Bayan Sheffield’a gitmesi riskini almak istememişti. Bu noktada kimse hataya mahal bırakmak istemezdi. Gerçi bu konuda bir hata ihtimali yoktu, son bir aydır Sheffield’lara gelen tüm çiçekler Edwina için yollanmıştı.

Kate son gülen olduğunu düşünerek keyiflendi, çünkü çiçekler Edwina’yı hapsirttiğinden, eninde sonunda Kate’in odasına taşınmaları gerekecekti.

“Sen ne kadar güzel bir şeysin,” dedi Kate güzel bir orkideyi parmağıyla okşarken. “Başucu konsolumda çok güzel duracaksın. Ve sen de tuvalet masasında harika görüneceksin.” Eğilip güzel bir buket beyaz gülü kokladı.

“Çiçeklerle konuşur musunuz hep?”

Kate erkek sesinin geldiği yöne doğru döndü. Tanrı aşkına, bu Lord Bridgerton'dı! Mavi renkli ceketi içinde son derece yakışıklı görünüyordu. Lanet olsun, burada ne işi vardı ki?

En iyisi sormaktı.

“Ne halt etmeye bura- ” Tam zamanında susmayı başarmıştı. Zihninin içinde bunu defalarca yapmasına rağmen ona hakaret etmemeliydi, karşısındaki adamın onu aşağılamasına müsaade edemezdi. “Burada ne işiniz var?”

Anthony'nin kolunun altına sıkıştırdığı buketi fark etti Kate. Pembe güller getirmişti. Çok güzellerdi. Zarif ve gösterişsiz. Kate'in kesinlikle kendisi için seçeceği çiçekler.

“Taliplerin hanımları ziyaret ederken çiçek götürmeleri âdettendir, değil mi?” diye mırıldandı Anthony. “Yoksa ben adabımuâşeret kurallarını mı karıştırdım?”

“Demek istediğim içeriye nasıl girdiniz?” diye homurdandı Kate. “Hiç kimse sizin geldiğinizi haber vermedi.”

Anthony koridora doğru başını eğerek, “Geleneksel yollarla. Ön kapının zilini çalarak,” diye cevapladı. “Uşağınız kapıyı açtı. Ona kartımı verdim. Karta bir göz attıktan sonra beni oturma odasına aldı. Her ne kadar şeytani ve el altından işleyen dalaverelere meyilli birisi olsam da,” vikontun sesi kibirle doluydu, “bu oldukça dürüst ve doğrudan bir yol oldu.”

“Beceriksiz uşak,” diye mırıldandı Kate, “sizi içeriye almadan önce uygun olup olmadığımıza bakmalıydı.”

“Belki de gelen kişi ben olduğum takdirde, her durumda evde olacağınız hususunda daha evvelden bazı talimatlar almıştır?”

“Ben böyle bir emir vermedim.” Kate'in tüyleri diken diken olmuştu.

“Ben de öyle düşünmemiştim zaten.” Kendi kendine kırdadı Anthony.

“Edwina'nın da yapmadığını biliyorum.”

“Belki de annenizdir?” Vikont gülümsedi.

“Mary.” Kate keyifsizce ofladı.

“Annenize ilk adıyla mı hitap ediyorsunuz?” diye sordu Anthony nazikçe.

Kate başıyla onaylayarak, “Kendisi benim üvey annemdir. Babamla evlendiklerinde ben daha üç yaşımıdaydım. Hâlâ ona neden Mary diye hitap ettiğimi ben de bilmiyorum.” Umursamazca omuzlarını silkti. “Öyle söylüyorum işte.”

Anthony’nin kahverengi gözleri Kate’in yüzünde sabitlenmişti. Kate dudaklarından dökülen sözcükleri zorlukla fark etti: “Özür dilerim...” İstemsiz bir davranış olmalıydı bu, fakat bu adamdan hiçbir şey için özür dilemek istemiyordu. Bu yüzden sözlerine, “Edwina dışarıda, maalesef ziyaretiniz boşa gitti,” diye devam etti.

“Ahh, bundan haberim yoktu,” diye cevapladı Anthony. Elinde tuttuğu buketi diğer eline alırken, Kate bunun yalnızca tek bir çiçek demeti olmadığını, üç küçük buketten oluştuğunu gördü.

Anthony çiçek buketlerinden birini yan taraftaki masaya bırakırken, “Bu Edwina için,” dedi ve bir diğer bukete masaya bırakırken, “bu da anneniz için,” diye ekledi. Elinde tek bir buket kalmıştı. Kate pembe çiçeklerin güzelliği karşısında şaşkınlıktan donakalmış halde dikilmiş, gözlerini onlardan alamıyordu. Vikontun bu jestinin tek sebebi Edwina’yı etkilemekti ama daha önce kimse, ne sebeple olursa olsun, Kate’e çiçek getirmemişti ve Kate ancak şimdi fark ediyordu ki aslında birilerinin bunu yapması için can atıyordu.

Anthony en sonunda, “Bunlar da sizin için,” dedi ve bukete uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedi Kate, nefes nefese kalmıştı. Uzanıp çiçekleri aldı ve üzerlerine doğru eğilip kokularını içine çekti. Esansın yoğunluğuyla iç geçirdi. Başını kaldırıp vikonta

baktı yeniden. “Mary ve beni de düşünmeniz çok ince bir davranış.”

Başıyla zarifçe selamladı Anthony. “Benim için zevkti. İtiraf etmeliyim ki aynısını kız kardeşimin taliplerinden biri annem için yapmıştı ve annemi daha mutlu eden başka bir şey görmedim.”

“Annenizi mi? Kız kardeşinizi mi?”

“Her ikisini de.” Soru gülümsetmişti vikontu.

“Peki, o damat adayına ne oldu?”

Anthony’nin yüzündeki tebessüm, muzip bir sırıtmaya dönüşmüştü.

“Kız kardeşimle evlendi.”

“Hımm. Aynı hikâyenin tekrarlanacağını sanmayın ama...” Kate öksürdü, bu adama karşı dürüst olmak istemiyordu ancak yapabileceği başka da bir şey yoktu. “Çiçekler gerçekten çok güzeller ve bu yaptığınız zarif bir jestti.” Yutkundu. Bu kadarı onun için yeter de artardı bile.

“Nazik bir cümle.” Anthony’nin koyu renk gözleri keyifle bakıyordu. “Doğrudan beni kastettiniz hem de. O kadar da zor değilmiş, değil mi?”

Kate koklamak için eğildiği çiçeklerin üzerinden rahatsızca doğruldu. “Özellikle yanlış şeyler söylemek hususunda ayrı bir beceriniz var sanırım.”

“Böyle düşünen tek kişi sizsiniz, sevgili Bayan Sheffield. Diğer kadınlar tek bir lafıma bakıyorlar.”

“Evet, okudum, öyleymiş,” diye homurdandı Kate.

Gözleri parladı Anthony’nin. “Benim hakkımdaki fikirlerinizi nereden edindiniz? Elbette! Saygıdeğer Leydi Whistle-down! Bilmeliydim! O kadını ellerimle boğabilirim!”

“Ben o hanımı akıllı ve yazdıklarını da oldukça isabetli buluyorum.”

“Öyle mi?”

“Lord Bridgerton, eminim buraya bana küstahlık etmek için gelmediniz. Sizin adınıza Edwina’ya iletmemi istediğiniz bir not var mı?”

“Sanmam. Aynı şekilde ona ulaşacağından pek de emin değilim.”

Bu gerçekten çok fazla olmuştu. “Başka insanların haberleşmelerine karışmaya tenezzül edecek değilim!” Kate, her nasılsa sözcüklerini toparlamayı başarmıştı. Tüm bedeni öfkeyle titriyordu, eğer kendisine hâkim biri olmasaydı, çoktan karşısındaki adamın gırtlığına yapışmış olurdu. “Nasıl olur da aksini ima edersiniz?”

“Tüm o söyledikleriniz ve yaptıklarınız Bayan Sheffield.” Sinir bozucu bir sakinlikle karşılık veriyordu Anthony. “Sizin iyi birisi olduğunuza gerçekten emin değilim. Kardeşinize on adımdan fazla yaklaşamayacağıma dair yaptığınız o ateşli konuşma yeter de artar bile. Şimdi bana söyler misiniz, eğer benim yerimde olsanız bıraktığım notun iletileceğine dair güvende hissedebilir miydiniz?”

Kate buz gibi bir tavırla, “Kardeşimin iyi niyetini beni kullanarak kazanabileceğinizi düşünüyorsanız, inanın berbat bir iş çıkarıyorsunuz,” diye cevapladı.

“Bunun farkındayım. Sizi kışkırtmamalıyım, değil mi? Ama korkarım kendime hâkim olamıyorum.” Elini çaresizlikle tutmuş, arsızca sırtıyordu Anthony. “Ne diyebilirim ki Bayan Sheffield?”

Gülümsemesi, Kate kaygı içinde fark etmişti ki bu adamla uğraşmayı epey güçleştirecekti. Aniden bayılacağını sandı. Oturacak bir yer... Evet... Oturacak bir yere ihtiyacı vardı.

“Lütfen oturun,” diyebildi Kate, eliyle mavi renkli koltuğu gösterdi ve kendisi de güçlükle odanın diğer tarafındaki sandalyeye doğru ilerledi. Vikontu oyalamak istemiyordu fakat oturacak yer göstermeden oturması uygun olmazdı. Bacaklarına korkunç krampların saplandığını hissediyordu.

Anthony, her ne kadar bu beklenmedik nezaket gösterisini garip bulmuş olsa da hiçbir şey söylemedi. Kendisine önerilen koltuğun üzerinde duran siyah kutuyu masanın üzerine koyup koltuğa oturdu.

“O kutudaki bir müzik aleti mi?” diye sordu Kate’e.

Başını salladı Kate. “Evet. Bir flüt.”

“Siz mi çalışıyorsunuz?”

Önce hayır anlamında başını salladı Kate, sonra kafasını hafifçe yana eğip yine bir baş hareketiyle onayladı. “Öğrenmeye çalışıyorum.”

Anthony de başıyla onayladı ve konuyu hızla kapadı. “Edwina ne zaman döner?”

“Bir saatten önce döneceğini sanmam. Bay Berbrooke onu faytonuyla gezintiye çıkardı.”

“Nigel Berbrooke mu?” Anthony adamın ismini zikrederken boğulacaktı sanki.

“Evet. Ne oldu ki?”

“O adamın kafasında akıldan çok saç var. Hem de bir sürü.”

“Ama kelleşiyor.” Kate belirtmeden edemedi.

“Eğer bu durum da benim tezimi doğrulamıyorsa daha ne doğrular bilemiyorum.” Anthony yüzünü buruşturdu.

Kate, Bay Berbrook’un zekâsı (ya da zekâ yoksunluğu) hakkında, benzer birçok tartışma yapmıştı ve bir tanesine daha girmiş oldu. “Talip olan hemcinslerinizden birini aşağılamak için kötü bir yol değil mi bu?”

Anthony küçük bir homurtu çıkardı. “Aşağılama değil, bu doğru. Geçen sene de benim kız kardeşime kur yapmıştı. Ya da yapmaya çalışmıştı. Daphne cesaretini kırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bir arkadaş olarak yeterince iyi ama size garanti ederim, ıssız bir adaya düşseniz sizi kurtarmasını isteyeceğiniz son insan bile olamaz.”

Vikontun ıssız ada benzetmesi, Kate’in zihninde tere bu-

lanmış elbiseler ve güneşten yanmış bir teni hayal etmesine neden oldu ve birden rahatsız hissetti. Aniden sıcak basmıştı.

Anthony, başını biraz yana eğmiş, soran gözlerle Kate'e bakıyordu. "Bayan Sheffield... Siz iyi misiniz?"

"İyiyim." Hemen cevap vermişti Kate. "Niçin?"

"Biraz kızarmış görünüyorsunuz da." Biraz daha eğildi ve ona doğru yaklaştı. Kate gerçekten iyi görünmüyordu.

Kate yelpazeyle kendini serinletmeye çalıştı. "Sizce de burası biraz fazla sıcak olmadı mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Anthony, başını yavaşça iki yana sallayarak.

Yardım beklercesine koridora doğru baktı Kate. "Mary nerede kaldı acaba?"

"Onu mu bekliyordunuz?"

"Bu kadar uzun süre beni şaperonsuz bırakmazdı."

Şaperonsuz mu? Anthony, bir anda kendisine büyük Bayan Sheffield ile evlenmesi için tuzak kurulduğunu hayal etti. Bunu düşünmek bile buz gibi terler dökmesine sebep olmuştu. Kate vikontun tanıştığı diğer sosyetik kızlara hiç benzemediği için, o da yanlarında bir şaperona gerek olduğunu tamamen unutmuştu. Anthony hemen, "Belki de burada olduğumu fark etmemiştir," dedi.

"Evet. Öyle olmuş olmalı." Kate ayağa fırlayıp odanın diğer ucundaki zile doğru ilerledi ve hızla ipini çekti. "Birilerine çağırayım, Mary'ye haber versinler. Eminim sizi kaçırmak istemez."

"İyi olur. Hem kız kardeşinizin dönmesini beklerken de bize eşlik eder."

Kate, sandalyesine geri dönerken yarı yolda donup kaldı. "Edwina gelene kadar beklemeyi mi düşünüyorsunuz?"

Verdiği rahatsızlık Anthony'nin hoşuna gitmişti, omuz silkti. "Bugün öğleden sonrası için başka bir planım yok."

"Ama dönüşü saatler alabilir."

“Eminim en fazla bir saat sürer. Üstelik...” Kapıda beliren hizmetçiyi görünce sözlerini yarıda kesti vikont.

“Zili mi çaldınız hanımefendi?” diye sordu genç kız.

“Evet, Annie. Lütfen Mary’ye bir misafirimizin olduğunu haber verir misin?”

Hizmetçi kız, dizlerini bükerek selamladı ve odadan ayrıldı.

“Eminim Mary hemen aşağıya gelecektir,” diye söylendi Kate, bu arada tek ayağını yere vurmaya bir son veremiyordu. “Burada olması an meselesi. Eminim.”

Vikont ise bu rahatsızlık karşısında sadece gülümsedi. Garip bir sessizlik çökmüştü odaya. Kate gergince gülümsedi vikonta, Anthony ise karşılık olarak sadece tek kaşını kaldırdı.

“Eminim Mary...”

“Hemen aşağıya inecektir,” diyerek sözünü tamamladı Anthony, sesinden ne kadar eğlendiği belliydi.

Kate, sandalyesinin arkasına yaslandı yeniden. Yüzünü ekşitmemek için çabalamıştı ama muhtemelen başarılı olamamıştı.

Hemen sonrasında, koridorda ufak çapta bir arbede patlak verdi; arka arkaya gelen havlama sesi ve sonrasında bir feryat duyuldu.

“Newton! Newton! Derhal kes şunu!”

“Newton?” diye sordu vikont.

Kate ayağa fırlarken, “Köpeğim,” diye açıkladı ve iç çekti. “O Mary ile pek anlaşamıyor, maalesef.”

“NEWTON!”

Kapıya doğru hareketlendi Kate. “Mary? Mary?”

Kate ayağa kalktığı anda Anthony de kalkmıştı. Köpek peş peşe üç defa daha kulak tırmalayan bir sesle havlayınca irkildi. Havlama sesini, Mary’nin korkutucu feryatları izledi.

“Cinsi ne?” diye mırıldandı vikont. “Çoban köpeği mi?”

Çoban köpeği olmalıydı. Abla Sheffield, adam yiyen bir çoban köpeği besleyecek yapıda birine benziyordu, arka bahçelerinde beslediği köpeği çağırması olmalıydı.

“Hayır,” diye cevapladı Kate koridora doğru aceleyle koştu-rurken. O arada Mary’den bir feryat daha geldi. “O bir...”

Ama Anthony ne söylediğini duyamamıştı. Çok da önemli değildi, çünkü bir-iki saniye sonra, karamel rengi kürkü ve neredeyse yere degecek kadar sarkmış karnıyla, Anthony’nin o güne dek gördüğü en sevimli Korgi odanın orta yerinde beliriverdi.

Şaşkınlıktan olduğu yerde kalan Anthony, “Koridordan sesi gelen korkunç yaratık bu mu? Merhaba köpek,” dedi kararlı biçimde.

Köpek odanın ortasında durdu, olduğu yere oturdu ve...
Gülümsedi?

DÖRT

Geçen perşembe, Hyde Park'taki Serpentine Nehri'nde, Vikont Bridgerton, Bay Nigel Berbrooke, Bayan Sheffield ve ne ismi ne de cinsi belirlenemeyen bir köpeğin de dahil olduğu karmaşa hakkındaki tüm ayrıntıları sizlerle paylaşamadığı için yazarınız çok üzgün.

Maalesef yazarınız görgü tanıklarından birisi değildi ama tüm bilgiler, isimsiz köpeğin galip olduğunu gösteriyor.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
25 Nisan 1814*

Kate misafir odasına doğru ilerledi, Mary ile aynı anda odanın kapısından geçmeye çalıştıklarından ikisi de sıkıştı. Odaya girdiklerinde, Newton'ı odanın ortasında son derece mutlu bir halde oturmuş vikonta bakarken buldular.

“Bence sizi sevdi,” dedi Mary, sesinde suçlar gibi bir hava vardı.

“Seni de seviyor Mary. Mesele şu ki, sen onu sevmiyorsun,” dedi Kate.

“Eğer holde beni her gördüğünde ısırma kalkışmasa onu sevebilirdim.”

“Söylediklerinizden anladığım kadarıyla, siz ve köpek pek anlamıyorsunuz galiba Bayan Sheffield,” dedi Lord Bridgerton.

“Anlamıyorlar,” diye cevapladı Kate. “Yani... anlaşıyorlar. Aslında... hem anlaşıyorlar hem de anlamıyorlar.”

“Bu gayet anlaşılır oldu,” diye mırıldandı Anthony.

Kate bu bariz alayı duymazdan geldi.

“Newton, Mary’ye bayılıyor. Ama Mary ona pek bayılmıyor.”

“Eğer beni daha az sevseydi, ben de onu daha fazla sevebilirdim,” dedi Mary.

Kate inatçı bir tavırla devam etti: “Zavallı Newton, Mary’yi kendisine bir çeşit meydan okuma olarak algılıyor. Bu yüzden de onu gördüğü anda...” Omuz silkti çaresizce. “Korkarım Newton, Mary’yi daha fazla seviyor.”

Anlamış gibi, köpek Mary’nin tarafına dönüp havladı ve ayaklarına doğru seğirtti.

Mary, “Kate!” diye feryat etti.

Kate aceleyle üvey annesinin yanına gidene kadar Newton, ön patilerini Mary’nin dizlerine dayamıştı bile.

“Newton, aşağı in! Seni kötü köpek!” diye azarladı Kate.

Köpek hemen aşağı atladı.

Mary son derece sert bir sesle, “Kate, o köpek bir yürüyüşe çıkarılmalı. Derhal!” dedi.

“Vikont geldiğinde, ben de tam olarak bunu planlıyordum,” dedi Kate. Gerçekten de eğer kafaya koymuş olsaydı, elinde bu katlanılmaz adamı suçlayabileceği kadar çok malzeme vardı.

“Ahh!” diye ciyaktı Mary, “size hoş geldiniz demedim. Kabalığımı bağışlayın lütfen, lordum.”

“Önemli değil. İçeriye geldiğinizde birazcık kaygılıydınız,” diye cevap verdi Anthony.

“Evet. Şu irkin köpek... Size içecek bir Şeyler ikram etmedik, değil mi? ay içer miydiniz? Ya da yiyecek bir Şeyler alır mıydınız? Bizi ziyarete gelmeniz ne kadar da nazik bir davranış.”

“Hayır, teşekkür ederim. Bayan Edwina’nın dönüŐünü beklerken kızınızın canlandırıcı arkadaşlığı beni eğlendiriyordu.”

“Ahh, sanırım Edwina, Bay Berbrooke ile beraber çıktı, değil mi Kate?”

Kate taş gibi sert bir ifadeyle başını salladı. ‘Canlandırıcı’ kelimesinden hiç ama hiç memnun olmamıştı.

“Bay Berbrooke’u tanıyor musunuz Lord Bridgerton?” diye sordu Mary.

Anthony, Kate’in ne kadar sessiz olduğunu düşünerek, “Evet,” diye cevapladı. Bu ok Şaşırtıcıydı. “Evet tanıyorum.”

“Edwina’nın onunla bir gezintiye çıkmasına müsaade etmekle doğru Şeyi yaptığımdan emin olamadım. O iki kişilik faytonları kullanmak bir hayli zor, değil mi?”

“Bence Bay Berbrooke faytonuna koŐtuęu atlara hâkim olmakta sorun yaŐamayacaktır.”

Mary rahatlayarak i çekmişti. “İimi rahatlattınız.”

Newton, odadakilere varlığını fark ettirmek istermiŐçesine kısa ama kuvvetle havladı.

“Tasmasını bulup biraz gezintiye çıkarsam iyi olacak,” dedi Kate aceleyle. Biraz temiz hava almaya ihtiyaı vardı aslında ve vikonttan kurtulması kesinlikle hoş olurdu.

“Eğer müsaade ederseniz...”

“Bekle Kate!” diye seslendi Mary. “Lord Bridgerton’u burada benimle bırakamazsın. Eminim sıkıntıdan patlar.”

Kate yavaşça geriye döndü, Mary’nin son sözlerinden do-
layı dehşete kapılmıştı.

“Beni asla sıkımsınız Bayan Sheffield,” dedi vikont, olabildiğince Őirindi. “Elbette sıkılırsınız,” diye onu temin etti Mary,

“benimle hiç uzun uzadıya sohbet etmediniz. Edwina’nın dönüşü de nereden baksanız bir saati bulur zaten.”

Kate üvey annesine gözlerini sabitledi, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Mary ne yaptığını sanıyordu?

“Neden siz de Kate’le beraber Newton’ı gezdirmeye gitmiyorsunuz?” diye önerdi Mary.

“Ama Bay Bridgerton’dan böylesine sıkıcı bir işte bana eşlik etmesini isteyemem,” dedi Kate hemen, “bu kabalığın da ötesinde.”

Mary, vikontun ağzından tek kelime bile çıkmasına fırsat vermeden, “Saçmalama!” diye cevapladı. “Eminim kendisi bunu sıkıcı bir iş olarak görmez, değil mi lordum?”

“Elbette,” dedi Anthony içten bir tavırla. Fakat başka ne diyebilirdi ki?

“İşte. Gördün mü?” dedi Mary, sesinden kendinden ne kadar memnun olduğu belliydi. “Kimbilir, belki de Edwina’ya rastlarsınız. Ne güzel olur, değil mi?”

“Elbette,” dedi Kate usulca, kız kardeşine taliplerini götürmek en son istediği şeydi.

Edwina henüz çok gençti ve kolay etkilenebilirdi. Ya vikontun gülümseyişine karşı koyamazsa? Ya tatlı dilinden etkilenirse? Kate bile bu adamdan hiç hoşlanmamış olmasına rağmen, hatırı sayılır derecede yakışıklı olduğunu kabul ettiyse, Edwina şaşkına dönerdi.

Kate, “Bana eşlik etmek zorunda olduğunuzu hissetmeyin, lordum,” dedi.

“Memnun olurum,” diye cevapladı Anthony, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kate bu gülümsemeden, onunla gelmeyi kabul etmesinin yegâne sebebinin onu sinir etmek olduğu izlenimine kapıldı. “Üstelik annenizin de dediği gibi, belki Edwina ile de karşılaşırız. Hoş bir rastlantı olmaz mı?”

“Harika olur,” dedi Kate buz gibi bir ifadeyle.

Mary neşe içinde ellerini birbirine vurarak, “Harika!” diye

atıldı. “Newton’ın tasmasını koridordaki masanın üzerinde görmüştüm. Senin için gidip getiririm.”

Anthony, Mary’nin odadan çıkışını izledi ve hemen sonra Kate’e döndü. “Oldukça özenli bir iş.”

“Bence de,” diye cevapladı Kate.

“Sizce çöpçatanlığı Edwina için mi yapmaya çalışıyor yoksa sizin için mi?” diye sordu Kate’e doğru eğilerek.

“Ben mi? Dalga geçiyor olmalısınız.”

Anthony dalgınca çenesini sıvazladı, Mary’nin az önce çıktığı kapıya doğru bakıyordu. “Tam olarak emin değilim ama...” Mary’nin ayak seslerini duyunca konuşmasını yarıda kesti.

“İşte burada,” dedi Mary elindeki tasmayı Kate’e uzatırken. Newton hevesle havlayıp sanki Mary’ye doğru aniden atlayacakmış gibi geriye çekildi. Nahoş sevgisini tüm varlığıyla Mary’ye göstermek niyetindeydi ama Kate o arada köpeği ensesinden yakaladı.

Mary hemen vikonta dönerek tasmayı ona uzattı. “Alın. Kate’e neden bunu siz vermiyorsunuz? Ben o tarafa çok yaklaşmak istemiyorum da.”

Newton yeniden havladı ve özlemlerle Mary’ye doğru hareketlendi, kadın yeniden birkaç adım geri gitme ihtiyacı duydu.

Anthony buyurgan bir sesle, “Sen! Hemen otur ve sessiz ol!” dedi köpeğe.

Newton emre itaat etti ve bu Kate’i çok şaşırttı. Newton anlamsız bir hevesle, şişko poposunu haliya yerleştirip öylece oturdu.

Vikont elindeki tasmayı Kate’e uzatırken, “İşte,” dedi, “bu şerefe siz mi nail olmak istersiniz yoksa ben mi yapayım?” Ses tonuna bakılırsa bundan pek memnun olmuştu.

“Ahh, devam edin lütfen,” diye cevapladı Kate, “köpekler konusunda oldukça beceriklisiniz anlaşılan.”

“Kesinlikle.” Başını kaldırıp Kate baktı, Mary duyamasın diye sesini alçaltarak, “Köpekler de aynı kadınlar gibi, tek bir sözümle hizaya geliyorlar,” dedi.

Kate bir adım attı ve köpeğin boynuna tasmayı takmak için eğilmiş olan Anthony'nin elinin üzerine bastı. Samimiyetsiz bir tonda, "Ahh. Affedersiniz," dedi.

"Sevecenliğiniz beni neredeyse kötürüm bırakacaktı. Gözlerim yaşardı doğrusu." Anthony hızla ayağa kalktı.

Mary'nin kafası bir sağa bir sola dönüyor, bir ona bir öbürüne bakıyordu. Ne konuştuklarını duyamıyordu ama büyülenmiş gibiydi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Pek değil," diye cevapladı Anthony ama Kate aksice, "Evet," dedi.

"Güzel. O halde sizi kapıya kadar geçireyim," dedi Mary ama o anda Newton'ın havlaması üzerine bu fikrinden vazgeçti. "Belki geçirmesem de olur. O köpeğe on adımdan fazla yaklaşmak istemiyorum. Ama size el sallayabilirim."

Kate yanından geçerken, "Bize el sallamasaydın halimiz ne olurdu?" dedi.

Mary yüzüne yerleşen saçma gülücükle, "Bilmiyorum Kate. İnan bilmiyorum," diye cevapladı.

Kate midesine yerleşen acayip duyguyla evden ayrıldı. Belki de Lord Bridgerton haklıydı. Belki de Mary bu defa Edwina'dan ziyade Kate için çöpçatanlık yapmanın peşindeydi. Bunun düşüncesi bile korkunçtu. Mary koridorda dikilirken, Kate ve Anthony kapıdan çıktılar ve Milner Sokağı'nın batısına doğru yöneldiler.

"Genellikle daha mütevazı sokaklardan gidiyorum ve Brompton Yolu'na çıkıyorum," diye izah etmeye başladı Kate, Anthony'nin şehrin bu kesimlerine pek de aşina olmadığını düşünmüştü. "Oradan da Hyde Park'a ulaşıyorum. Fakat eğer dilerseniz, doğruca Sloane Sokağı'ndan gidebiliriz."

Anthony karşı çıkmayarak, "Siz nasıl isterseniz, peşinizden gelirim," dedi.

"Çok güzel." Kate, Miler Sokağı'ndan Lenox Bahçeleri'ne doğru yürümeye başladı. Eğer gözünü yoldan ayırmaz ve

hızlıca yürürse, Anthony'nin de konuşmaya cesaret edemeyeceğine karar vermişti. Aslında Newton'la yaptığı günlük yürüyüşler, onun için kendisine ait bir zaman demektir. Kendi derin düşüncelerini dinleyebildiği bir zaman dilimiydi bu. Şu anda yanında birinin olmasından hiç memnun değildi.

Uyguladığı taktik birkaç dakika boyunca işe yaradı. Hans ile Brompton Yolu'nun kesiştiği yere kadar sessizce yürüdüler. Ama ansızın Anthony konuşmaya başladı: "Erkek kardeşim geçen gece her ikimizi de aptal yerine koydu."

Duydukları Kate'i bir an için durdurdu, "Anlayamadım?" diyebilirdi sadece.

"Bizi tanıştırmadan önce bana ne anlattı biliyor musunuz?"

Kate başını hayır anlamında sallamadan önce tökezledi. Newton, önden gidiyor ve Kate'i çılgın gibi peşinde sürük-lüyordu.

"Benimle ilgili pek konuşmadığınızı söyledi."

"Aslında," durakladı Kate, "yanlış sayılmaz."

"Benim hakkımda pek de iyi konuşmadığınızı ima etmiş aslında," diye ekledi Anthony.

Kate gülümsememeliydi. "*Bu* doğru değil."

Muhtemelen Anthony de gülümsememeliydi ama Kate gülümsediğini fark etti.

"Bence de değil."

Brompton Yolu'na dönüp Knightsbridge'e doğru yönel-diler.

"Neden böyle bir şey yapmış olabilir?" diye sordu Kate.

"Bir erkek kardeşiniz yok, değil mi?" Anthony göz ucuyla Kate'e baktı.

"Hayır. Sadece Edwina. Korkarım kendisi kesinlikle bir bayan."

"Yaptı, çünkü bana eziyet etmek istedi," diye devam etti Anthony.

"Ne asil bir meşgale," dedi Kate alçak sesle.

“Söylediğınızı duydum.”

“Tahmin ediyordum.”

“Ve bence size de eziyet etmek niyetindeydi.”

“Bana da mı? Neden? Ona ne yapmış olabilirim ki?”

“Muhtemelen, dünya iyisi ağabeyini hafiften kötölemekle onu kışkırtmış oldunuz.”

Kate’in kaşları kalktı. “Dünya iyisi mi?”

“Hayran olduğun da diyebiliriz,” dedi Anthony.

Kate hayır anlamında başını salladı. “Bu da inandırıcı olmadı.”

Anthony keyifle gülümsedi. Her ne kadar insanı çileden çıkararak tavrı da olsa Bayan Sheffield’in kıvrak zekâsı takdire şayandı.

Knightsbridge’e varmışlardı. Anacaddeden geçerken Kate’in koluna girdi, dar yollardan birine yönelip Hyde Park’ın içinden South Carriage Yolu’na ulaştılar.

Newton aslen bir taşra köpeğiydi ve çimenlerle bezeli alanlara geldiklerinde adımları süratlendi. Böyle tombul bir köpeğin hızla hareket etmesi şaşırtıcıydı.

Köpek, etraftaki çiçeklerle, küçük böceklerle ve gelen geçenlerle eğlenirken onlar da yollarına devam ettiler. İlkbahar havası ılıktı ama güneş sıcacıktı. Yağmurdan sonraki tipik Londra havasıydı bu, gökyüzü şaşırtıcı şekilde berrak ve maviydi. Anthony’nin kolundaki hanımefendi, her ne kadar eş olarak almayı düşündüğü kişi olmasa da –aslında onunla hiçbir şey yapmayı düşünmeyeceği bir kadındı– memnuniyet hissi içini kaplamıştı.

Kate’e, “Rotten Row tarafına geçelim mi?” diye sordu.

“Hımm.” Anthony’nin aldığı cevap bu olmuştu.

Kate yüzünü güneşe doğru dönmüş, sığağın tadını çıkarıyordu ve hiç beklenmedik bir anda, Anthony içinde ona karşı özlem hissetti. Başını hafifçe iki yana salladı. Bu arzu olamazdı. Bu kadına karşı arzu duyuyor olamazdı!

“Bir şey mi söylediniz?” diye mırıldandı Kate.

Anthony boğazını temizleyip derin bir nefes aldı. Bunun zihnini temizleyeceğini ümit ediyordu. Fakat onun yerine, Kate’in bedeninden yayılan hafif sabun ve zambak kokusunu aldı.

Anthony zorlukla konuşarak, “Güneş hoşunuza gitmiş gibi görünüyor,” dedi.

Kate zekâ dolu bakışlarla Anthony’ye bakıp gülümsedi. “Aslında bunu demek istemediğinizi biliyorum ama evet güneş hoşuma gitti. Son günlerde hava hep yağmurluydu.”

“Genç hanımların yüzlerine güneş vurmasına müsaade etmediklerini zannedirdim,” dedi vikont, sesinde hafiften alay vardı.

Kate omuz silkti, yüzünde oluşan mahcubiyetin iziyle cevap verdi. “Vermezler. Yani vermeyiz. Ancak insan cennetteymiş gibi hissediyor.” Hafifçe iç çekti, yüzünü keyifle yeniden güneşe çevirdi. O kadar çekiciydi ki Anthony içinin eridiğini hissetti. Kate istekle, “Keşke şapkamı çıkarabilsem,” dedi.

Anthony de şapka hakkında aynı fikirdeydi, başıyla onayladı. “Kimse fark etmeden birazcık geriye itebilirsiniz bence.”

“Öyle mi dersiniz?” Önerinin etkisiyle Kate keyifle canlandı. Anthony yeniden midesine saplanan bir şeyler hissetti.

Şapkanın ucuna doğru uzanarak, “Elbette,” diye mırıldandı. Kadınların çok beğendiği, danteller ve kurdelelerle süslenmiş, biçimsiz şeylerden birisiydi bu şapka. Erkeklerin hiçbir anlam veremedikleri türden bir şeydi. “Bir saniye kıpırdamayın, sizin için halledeceğim.”

Kate istediği gibi hareketsiz kaldı ama vikontun parmakları kazara bir an şakaklarına değdiğinde nefesi kesildi. Çok yakındaydı ve sanki onda garip bir şeyler vardı. Kate, Anthony’nin bedenindeki sıcaklığı ve sabun kokusunu alabiliyordu. Bedeninde bir karıncalanma oldu. Aslında ondan nefret ediyordu. En azından hiç hoşlanmıyor ve yaptıklarını onaylamıyordu ama şimdi bedenleri arasındaki mesafenin ortadan kalkmasını

diliyordu. Bu olabilecek en saçma şeydi. Yutkundu ve kendisini zorlayarak doğruldu. Yüce Tanrım, ona neler oluyordu böyle?

“Bir saniye kıpırdamayın. Neredeyse bitti,” dedi Anthony.

Kate kusursuz parmaklarını başlığına uzatıp, “Eminim olmuştur. Uğraşmanıza gerek yok,” dedi.

“Güneşi daha iyi hissedebiliyor musunuz?”

Kate, başıyla onayladı ama doğru olup olmadığını bile anlayamayacak kadar dikkati dağılmıştı.

“Evet, teşekkür ederim. Gayet iyi oldu. Ben... Ahh!”

O anda Newton şiddetle havladı ve bir anda ileriye atılıp tasmalarını tutan Kate’i olanca kuvvetiyle çekti.

Kate elindeki tasmayla birlikte aniden ileriye savrulunca, “Newton!” diye bağırdı. Köpek yakınlarında bulunan bir şeyi fark etmişti ve Kate daha bunun ne olduğunu bile anlayamadan Newton ileriye doğru hevesle sıçradı. Genç kadın bir an tökezledi ve yay gibi gerilerek öne doğru eğildi. Çaresizlikle, “Newton! Newton dur!” diye bağırdı.

Anthony neşeyle köpeğin hareketlerini izliyordu. Kısacık tombul bacaklarına rağmen, umulmadık bir hızla hareket ediyordu. Kate var gücüyle tasmayı tutmaya çalıştı fakat Newton artık çılgın gibi havlıyor ve koşturmaya çabalıyordu.

“Bayan Sheffield, müsaade edin de tasmayı ben tutayım!” dedi Anthony, uzun adımlarla peşlerinden gelmişti. Kahraman rolünü oynamak için pek de gününde değildi ama neticede gelecekteki eşinin ablasını etkilemek için yapması gerekenlerden biri de buydu. Anthony tam tasmayı alacaktı ki Newton daha da hırçınlaşıp tasmasına asıldı ve Kate’in elinden kendisini kurtardı. Kate bir feryat koparıp ileriye doğru atıldı ama köpek peşinde tasmalarını sürükleyerek çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Anthony gülsün mü sızlansın mı bilemedi. Newton’ın yakalanmaya niyeti olmadığı belliydi. Kate ise eliyle ağzını kapatmış halde bir an donakaldı. Hemen

sonra gözleri Anthony'nin gözleriyle birleşti. Vikont, Kate'in ne yapmak üzere olduğunu anlayarak derhal rahatsız oldu. "Bayan Sheffield," dedi çabucak, "eminim ki..."

Daha sözünü bitirme imkânı bulamadan, Kate nezaketten tamamen yoksun bir halde köpeğin peşinden koşmaya ve, "Newton!" diye bağırmaya başlamıştı bile. Anthony de iç çekip peşlerinden koşmaya başladı. Elbette köpeği tek başına kovalamasına izin veremezdi, neticede hâlâ kendisini bir centilmen olarak nitelendiriyordu.

Anthony, Kate'i ellerini kalçasına koymuş ve nefes nefese kaldığı halde etrafına bakınırken yakalayabildi.

"Nereye gitti?" diye sordu Anthony, kadınların bu halde ne kadar tahrik edici oldukları düşüncesini zihninden çıkarmaya çalışıyordu.

"Bilmiyorum." Nefes almak için bir an duraksadı Kate. "Sanırım bir tavşanın peşine düştü."

"Çok iyi. O halde köpeği bulmamız kolaylaşacak demektir. Biliyorsunuz, tavşanlar hep yürüyüş yollarında gezinirler."

Kate, vikontun alayı üzerine kaşlarını çattı. "Siz ne yapmamızı önerirsiniz?"

"Evinize dönün ve gerçek bir köpek edinin." Fakat Kate öylesine endişeli baktı ki Anthony dilini ısırды. Aslında daha yakından incelediğinde, Kate endişeliden ziyade alınmış gibiydi ama elbette bu karışımında endişe de vardı.

"Birileri çığlık atana kadar bekleyelim derim," diye önerdi Anthony, "eninde sonunda genç bir bayanın ayakları dibine yuvarlanacak ve çığılı basmasına sebep olacaktır."

"Öyle mi dersiniz?" Kate pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Çünkü ilk görüşte pek de korkutucu bir köpek değil. Gerçi o kendisinin korkutucu olduğunu zannediyor ama aslında..."

"AAAAAAAAA!!!"

“Sanırım sorumuzun cevabını aldık,” dedi Anthony kuru bir şekilde ve ıgılığın geldiğı yere doğru yöneldi.

Anthony önünde koşuyordu ve Kate’in o anda tek düşünebildiğı şey onun Edwina ile evlenmek istediğıydi. Çünkü mükemmel bir atlet olduğı gerçeğine rağmen, parkın içinde şişko bir Korgi kovalayacak kadar mütevazıydı.

Kötü olan ise ikisinin Rotten Row’dan aşağı koşuyor olmalarıydı, çünkü bu bölge sosyetenin büyük çoğunluğunun yürüyüş yapmak ya da at binmek için tercih ettikleri yerlerden biriydi. Herkes onlara bakıyordu. Daha az kararlı bir adam olsaydı çoktan bu işten vazgeçmiş olurdu.

Kate, etrafta son moda kıyafetleriyle atlarını alıp gezintiye çıkan hanımefendiler ve beyefendilerle mümkün olduğunca göz temasından kaçınmaya çalışarak, vikontun hemen peşi sıra koşmaya devam etti fakat geride kalmıştı. Binici pantolonlarından hiç giymemişti ama onlardan birini giyseydi bu etekli halinden çok daha hızlı koşuyor olurdu. Hem etekte olduğu gibi koşarken kenarından kaldırmak zorunda da kalmazdı.

Yeniden çimenlik araziye ulaştığında bir-iki dakika duraklayıp derin derin nefes aldı. Ancak korkuya kapıldı, çünkü neredeyse Serpentine Nehri’ne ulaşmışlardı.

Ahh, hayır.

Newton için göle atlamak son derece cazip bir fikirdi. Üstelikte güneş, bu fikri daha da cazip kılacak kadar havayı ısıtmıştı. Vücudu kalın tüylerden oluşan bir kürkle kaplı ve son beş dakikadır olanca hızıyla durmadan koşmuş şişko Korgi için harika bir ödüldü. Aslında Kate’in bile ilgisini çekmişti.

Etraftan kendisine bakanlar için titizlenecek vakti yoktu Kate’in, eteğini biraz daha yukarıya topladı ve yeniden koşmaya başladı. Yeterince hızlı koşsa bile Newton’ı yakalayamayacağı kesindi ama onu öldürmeden önce vikontu yakalayabilirdi belki.

Şu anda adamın aklında olan tek şey muhtemelen cinayetti. Bu köpeği öldürmek istememesi için bir insanın aziz olması gerekirdi ve eğer Whistledown'un onun hakkında yazdıklarının yüzde biri bile doğruysa, Anthony'nin bir aziz olmadığı muhakkaktı.

Kate yutkundu ve, "Lord Bridgerton!" diye seslendi, köpeği yakalama çabasına son vermesini söylemek niyetindeydi. Newton'ın kendi kendisine bitkin düşmesini beklemekten başka seçenek kalmamıştı. On beş santim uzunluğundaki bacaklarıyla koşmaktan yorulması çok da uzun sürmezdi. "Lord Bridgerton! Yapmamız gereken tek..."

Kate bir an tökezledi. Serpentine Nehri'nin diğer tarafındaki kişi Edwina değil miydi? Gözlerini kısıp o tarafa baktı. Evet, Edwina'ydı. Ellerini göğsünde kenetlemiş, huzur içinde dikiliyordu ve öyle görünüyordu ki talihsiz Bay Berbrooke da faytonu üzerinde bir takım tamir işleri yapmaya çalışıyordu.

Newton kısa bir an için durdu, Kate'le aynı anda o da nehrin karşısındakinin Edwina olup olmadığını anlamaya çabaladı ve bir anda yönünü değiştirip neşe içinde havlayarak çok sevdiği Edwina'ya doğru koşmaya başladı.

"Lord Bridgerton!" diye seslendi Kate yeniden. "Bakın! Gördünüz mü?"

Seslendiğini duyan Anthony, önce Kate'e sonra da parmağıyla işaret ettiği yöne, yani Edwina'ya doğru baktı. Böylece lanet olasıca köpeğin, neden doksan derecelik dönüş yapıp yönünü değiştirdiğini de anlamış oldu. Anthony aynı hızla dönmeye çalışırken çamura bastı, neredeyse kayıp poposunun üzerine oturacaktı.

O köpeği kesinlikle öldürecekti.

Hayır, Kate Sheffield'ı öldürecekti.

Hayır, belki de...

Anthony'nin sinsice kafasında kurduğu planlar Edwina'nın aniden çınlayan sesiyle darmadağın oldu. "Newton!"

mış, keyifle onlara bakıyordu. Kate hızla köpeğe doğru koşup tasmaını kaptı.

Güzel, diye düşündü Anthony acımasızca. Bu lanet kadının çenesini kapalı tutmayı becerebileceğini hiç düşünmemişti. Edwina'ya döndü yeniden, sırlıslık olmasına rağmen bir şekilde sevimli görünüyordu.

“Müsaade edin sizi çıkarayım,” dedi Anthony huysuzca ve kız daha cevap vermeden kucaklayıp onu kuru zemine taşıdı.

Berbrooke kafasını sallayarak, “Böyle bir şeyi daha evvel görmedim,” dedi.

Anthony cevap vermedi, o salağı suların içine gömmeden tek bir kelime bile sarf edemeyeceğini biliyordu. Edwina, köpek tarafından nehre savrulurken yanında dikilmiş ne düşünüyordu acaba?

Kate, Newton'ın tasmaının müsaade ettiği kadar yanlarına yaklaşarak, “Edwina? Sen iyi misin?” diye sordu.

Anthony aralarında tek adımlık mesafe kalana dek üzerine yürüyerek, “Bence yeterince şey yaptınız,” diye terslendi.

“Ben mi?” Kate'in nefesi kesildi.

Anthony tüm dikkati Kate'in üzerinde olmasına rağmen parmağıyla Edwina'yı göstererek, “Şu haline bir bakın!” diye azarladı.

“Ama bu bir kazaydı!”

“Ben gerçekten iyiyim!” diye seslendi Edwina. Ablası ve vikont arasında sınırların gerildiğini fark etmiş, endişelenmişti. “Üşüdüm ama iyiyim.”

“Gördünüz mü?” diye cevapladı Kate, kardeşinin pejmürde haline bakıp yutkundu. “Sadece bir kazaydı!”

Anthony kollarını kenetleyip tek kaşını kaldırdı.

“Bana inanmıyorsunuz! İnanamıyorum, bana inanmıyorsunuz!”

Hiçbir cevap vermedi vikont. Tüm o kıvrak zekâsına rağmen Kate Sheffield'in kız kardeşini kıskanmıyor olması Ant-

hony için akıl almaz bir durumdu. Bu aksiliği önlemek için yapabileceği hiçbir şey olmasa bile, kardeşi bir sıçan gibi görünürken kendisi kuru ve rahat olduğu için memnun olmalıydı.

Kate’le karşılıklı konuşma yapılamayacağı belliydi.

“Her şey bir tarafa, ben Edwina’yı incitecek hiçbir şey yapmam. Nasıl olur da bu rezaletin sorumluluğunu bana yüklersiniz?!” dedi Kate tepeden bakan bir tavırla. Serbest elini yanağına koyup, alayla devam etti konuşmaya: “Ahh, evet. Aslında köpeklerin gizli lisanını biliyorum! Newton’a elimden kurtulup yönünü değiştirmesini, Edwina’nın kucağına atlamasını ve onu göle düşürmesini emrettim! Tabii bu arada zihin yoluyla irtibata geçtim, çünkü sesimi duyabilecek kadar yakınımda değildi ve elbette Edwina’nın da Serpentine’in kenarında dikildiğinden haberim vardı!”

“Dalga geçmek size hiç yakışmıyor Bayan Sheffield.”

“Size ise hiçbir şey yakışmıyor Lord Bridgerton.”

Anthony biraz öne eğildi, çenesi oldukça tehditkâr bir ifadeyle ileriye doğru çıkmıştı. “Bence kadınlar sahip çıkamadıkları evcil hayvanları beslememeliler!”

“Erkekler de eğer sahip çıkamıyorlarsa, kadınları evcil hayvanlarıyla beraber parkta yürüyüşe çıkarmamalılar!”

Öfkeden kulaklarına kadar kızardığını hissetti Anthony. “Siz hanımefendi, siz toplum için bir tehditsiniz!”

Kate tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki vazgeçti, onun yerine yüzüne yerleşen şeytani bir gülümsemeyle köpeğe döndü ve emretti: “Silkelen Newton!”

Newton, Kate’in işaret eden parmağına bakıp kendisine emredilene yerine getirmek için vikonta doğru bir-iki adım yaklaştı ve tüm bedenini silkeleyerek her tarafı su içinde bıraktı.

Anthony, Kate’in gırtlığına doğru uzanarak resmen haykırdı: “Seni... Ellerimle... ÖLDÜRECEĞİM!”

Kate başını eğerek çevik bir hareketle Edwina'nın olduğu tarafa geçti ve kardeşinin arkasına saklanarak kendisini kurtardı. "Hayır, Lord Bridgerton, güzel Edwina'nın önünde kendinizi kaybetmemelisiniz."

"Kate?" diye fısıldadı Edwina. "Neler oluyor? Neden kabalık ediyorsun vikonta?"

"O bana neden kabalık ediyor?" diye homurdandı Kate.

Bay Berbrooke aniden, "O köpek beni ıslattı," dedi.

Kate kendisini de dahil ederek, "Hepimizi ıslattı," diye cevapladı. O şişko aristokratın yüzündeki şaşkınlık ve öfke dolu ifadeye rağmen buna değerdı.

"Sen!" diye güreledi Anthony işaret parmağını Kate'e doğrultarak, "sesini kes!"

Kate sessiz kaldı, onu daha fazla öfkelenmek aptallık olurdu. O kadar öfkelenmişti ki sanki kafası o an patlayacakmış gibi görünüyordu. Sabahki temkinli halinden eser kalmamıştı. Kıyafetinin sağ kolu, Edwina'yı sudan çıkarırken sırlıklam olmuş, çizmeleri de berbat olmuştu ve artık geriye kalanı da ıslanmıştı. Newton'ın silkelenemekteki maharetine minnettardı Kate.

"Size ne yapacağımızı söyleyeyim," dedi Anthony, sesi alçak ve ölümcüldü.

Bay Berbrooke neşeyle, "Benim yapmam gereken faytonumun tamirini bitirip Bayan Sheffield'ı eve bırakmak," dedi. Anthony'nin ilk ağzını açan kişiyi neredeyse öldürmek üzere olduğunun farkında bile değildi. Edwina'yı kastetmişti ama kimse, hangi Bayan Sheffield'dan bahsettiğini anlayamamıştı.

"Bay Berbrooke bir fayton nasıl tamir edilir, biliyor musunuz?" diye sordu sabırla Anthony.

Bay Berbrooke anlamsızca gözlerini kırttı.

"Bay Berbrooke, *sorunun* nerede olduğunu bulabildiniz mi?"

Berbrooke'un ağzı birkaç defa açılıp kapandıktan sonra, "Birkaç fikrim var. Problemin ne olduğunu anlayıp halletmem çok uzun sürmez," dedi.

Anthony'nin boğazında atan damarı görünce, Kate'in ağzı açık kaldı. Daha önce bir adamın sabrının sınırına geldiğine şahit olmamıştı. Her an olabilecek nahoş olaylardan endişe duyarak Edwina'nın arkasında birkaç adım daha geriledi. Hiçbir zaman korkak birisi olmamıştı ama kendini korumak başka bir şeydi.

Ama her nasıl olduysa, vikont kendisini kontrol etmeyi başardı ve üç çift göz üzerine dikilmiş halde konuşmasına devam etti: “Şimdi şunu yapacağız; oraya gideceğim,” yaklaşık yirmi adım ötelinde durmuş, onlara bakmamak için büyük çaba harcayan ama başaramayan beyefendiler ve hanımefendileri işaret etti, “ve Montrose'a birkaç dakikalığına faytonunu ödünç alabilir miyim diye soracağım.”

“O Geofrey Montrose mu?” diye sordu Berbrooke. “Onu yıllardır görmedim.” Kate bu defa da Anthony'nin şakağında atan başka bir damar fark etti. Edwina'nın elini sıkıca tutup cesaretini toplamaya çalıştı.

Ama Bridgerton, zorlukla Berbrooke'un bu yersiz çıkışını görmezlikten gelerek devam etti konuşmaya: “Eğer olur derse...”

Kate pat diye, “Emin misiniz?” diye sordu.

Vikontun kahverengi gözleri buz gibi olmuştu, öfkeyle, “Neyden emin miyim?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Kate, “lütfen, konuşmanıza devam edin.”

“Dediğim gibi, kendisi benim bir arkadaşımıdır ve tam bir beyefendidir.” Anthony doğruca Kate'e baktı. “Faytonunu ödünç almama müsaade edecektir ve ben, Bayan Sheffield'ı evine bırakacağım, oradan da kendi evime gideceğim. Sonra adamlarımdan biri Montrose'un faytonuyla geri dönecek.”

Kimse hangi Bayan Sheffield'dan bahsettiğini sormaya lüzum görmedi.

“Kate ne olacak?” diye sordu Edwina, faytonun sadece iki kişilik olduğunu biliyordu.

Kate kardeşinin avucundaki elini sıktı. Sevgili Edwina, ne kadar da düşünceliydi.

Anthony, Edwina'ya doğru döndü. "Bay Berbrooke ablanıza eve kadar eşlik eder."

"Edemem," dedi Berbrooke, "faytonumu tamir etmek zorundayım, biliyorsunuz."

"Siz nerede yaşıyorsunuz?" diye sordu Anthony.

Berbrooke şaşırmişti ama yine de adresini verdi.

"Evinizin önünde durup hizmetlilerinize haber veririm. Siz Bayan Sheffield'a eve kadar eşlik ederken gelip tamir işinizi hallederler. Anlaşıldı mı?"

Anthony bir an tereddüt etti, köpek de dahil olmak üzere hepsinin yüzüne sert bir ifadeyle baktı. Edwina hariç elbette. Sınırını altüst edecek şeyler yapmayan tek kişiydi o.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı vikont.

Herkes başını salladı ve plan uygulanmaya başlandı. Dakikalar sonra Kate, uzaklaşmakta olan Edwina ve Lord Bridgerton'u izliyordu. Aynı odada bile baş başa kalmamaları için elinden geleni yaptığı iki kişi. Daha da beteri, kendisi Bay Berbrooke ve Newton'la yalnız kalmıştı. Aralarında seçim yapması ise sadece iki dakikasını aldı; elbette köpeği Newton çok daha iyi bir sohbet arkadaşıydı.

BEŞ

Aldığım duyumlara göre Bayan Katharine Sheffield, pek kıymetli köpeğinden 'ne ismi ne de cinsi belirlenemeyen' diye bahsetmeme pek içerlemiş.

Yazarınız yapmış olduğu bu berbat hatanın utancı ve üzüntüsünden ötürü perişan oldu ve siz sevgili okuyucudan bu sefil özrü kabul etmesini rica etmekte. Ayrıca dikkatinizi çekmek isterim ki bu yazarın tarihinde ilk defa bir düzeltme yapılmıştır.

Bayan Kate Sheffield'in köpeği Korgi cinsidir ve adı da Newton'dır. İngilizler için dünyaca ünlü bu bilimadamının isminin, şişko, kısa ve sefil bir köpeğin varlığında ölümsüzleştirildiğine inanmak nasıl da zor.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
27 Nisan 1814*

Yaşanan olayın akşamında, Edwina'nın çilesinin henüz sona ermediği ortaya çıktı. Sadece bir an bile olsa şişmiş suratına ve sulanan gözlerine bakan biri bile çok ciddi hastalanmasa da fena halde üşüttüğünü anlardı.

Edwina yatağa gömülmüş, ayakları arasına sıcak su şişesi konmuş ve aşçı tarafından hazırlanan iyileştirici çayı yatağının

yanına yerleştirilmiş olduğu halde, Kate onunla konuşmaya çok hevesliydi.

“Eve gelirken sana ne söyledi?” diye sordu Kate, kardeşinin yatağının yanına ilişmişti.

Edwina ilaç olarak verilen içeceği koklarken, “Kim?” diye cevapladı. “Şuna baksana, dumanlar çıkıyor.”

“Vikont,” diye homurdandı Kate, “eve gelirken başka kim seninle konuşmuş olabilir? Ayrıca saçmalama. O duman değil, sadece buhar.”

Edwina içeceğini bir defa daha kokladı ve başını çekti. “Ama hiç de buhar gibi kokmuyor.”

“Buhar işte,” dedi Kate, yorganı kardeşinin üzerine doğru çekerken. “Ne söyledi?”

“Lord Bridgerton mı?” diye sordu Edwina keyifle. “Sıradan şeyler. Bilirsin, kibar muhabbetler işte.”

“Sen sıırıslıklam ıslanmışken, kibarca muhabbet mi etti yani?” Kate şüpheye kapılmıştı.

Edwina elindeki içecekten koca bir yudum aldı ve hemen arkasından öğürdü. “Bunun içinde ne var böyle?”

Kate eğilip ilacı kokladı. “Meyan kökü gibi kokuyor. Sanırım dibinde de kuru üzüm var.”

Ama içeceği koklarken Kate, cama vuran damlaların sesini duydu ve ayağa kalktı. “Yağmur mu yağıyor?”

“Bilmiyorum, olabilir. Hava bulutlanmaya başlamıştı,” dedi Edwina, elindeki fincana şüphe dolu bir bakış daha attıktan sonra aldığı yere geri bıraktı. “Eğer o şeyi içersem daha fazla hasta olacağımı biliyorum.”

“Peki, başka ne dedi?” diye üsteledi Kate, ayağa kalktı ve dışarıyı kontrol etmek için pencereye yanaştı. Perdeyi kenara çekip etrafa bir göz attı. Yağmur çiseliyordu ama gök gürültüsü ya da şimşek olur mu diye tahminde bulunmak için erkendi.

“Kim? Vikont mu?”

Kate, kardeşinin budalalılığı karşısında sinirlenmediği için bir azize olduğuna karar verdi. “Evet. Vikont.”

Edwina omuz silkti, sohbetle Kate kadar yakından ilgilenmediği belliydi.

“Pek bir şey söylemedi. Hal hatır sordu işte. Kayda değer tek konu, Serpentine’in sularına düşmemdi. Sefil haldeydim, islanmam bir yana su da pek temiz değildi.”

Kate boğazını temizledi ve tekrar yerine oturdu. Kafasında bulunan daha fena sorulardan birini sormaya hazırlandı. Zihninde dolaşan merakı uzaklaştırıp sesini tamamen duyusuz tutmaya çalıştı. “Sana karşı herhangi bir münasebetsiz teşebbüsü oldu mu?”

Edwina hayretle iç çekti, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Elbette hayır!” dedi heyecanla. “Vikont kusursuz bir beyefendi. Neden bu kadar endişelendiğini gerçekten anlamadım! Çok da ilginç bir muhabbet değildi. Söylediklerinin yarısını bile hatırlamıyorum.”

Kate gözlerini kardeşine dikip öylece baktı. O iğrenç herifle tam on dakika sohbeta mahkûm olmuştu ve üzerinde unutulmaz bir intiba bırakmamıştı.

“Bu arada senin Bay Berbrooke’la vaktin nasıl geçti? Dönüşünüz neredeyse bir saati buldu,” dedi Edwina.

Kate sadece omuz silkti.

“O kadar mı kötü?”

“O adam beyni olmayan kadınlar için mükemmel bir eş olurdu.”

Edwina kıkırdadı. “Kate, çok kötüsün.”

Kate iç geçirdi. “Biliyorum, biliyorum. Berbat biçimde kabayım. Zavallı adamda nazik olmayan tek bir kemik yok. Sadece—”

“Zekâdan da eser yok,” diye tamamladı sözünü Edwina.

Kate kaşlarını kaldırdı, Edwina’dan böylesi cümleler duymaya hiç de alışkın değildi.

“Biliyorum,” dedi Edwina uykulu uykulu gülümseyerek. “Şimdi de ben nazik olmuyorum. Tek kelime söylememem gerekir fakat fayton gezimizde neredeyse ölecektim.”

Kate endişeyle gerildi. “Tehlikeli mi kullanıyordun?”

“Tam olarak öyle değil. Mesele sohbeti.”

“Sıkıcı mı?”

Edwina başıyla onayladı, mavi gözleri sıkıntıyla doluydu.

“Takip etmesi zor. Kafasının nasıl çalıştığını anlamaya çalışmak neredeyse büyüleyici.” Biraz öksürdü ve devam etti Edwina: “Ama beynimi yordu.”

Kate hoşgörü dolu bir gülümsemeyle, “Senin idealindeki bilgili eş değil yani,” dedi.

Edwina biraz daha öksürdü. “Korkarım değil.”

“Şundan biraz daha içsen iyi olacak galiba,” dedi Kate, yanlarındaki masada duran fincana uzandı. “Aşçı bunun iyi geleceğine inanıyor.”

Edwina yüzünü buruşturdu. “Tadı berbat.”

Kate bir an duraksadı ve hemen sonra tekrar sordu: “Vikont benim hakkımda herhangi bir şey söyledi mi?”

“Senin hakkında mı?”

“Yok, başkasının hakkında!” diye terslendi Kate. “Elbette benim hakkımda. Ben diye bahsedebileceğim kaç farklı kişi var?”

“Bunun için sinirlenmene gerek yok.

“Ben sinirli değilim.”

“Ama aslını istersen senden hiç bahsetmedi.”

Kate bir anda üzüldüğünü fark etti.

“Ama Newton hakkında baya bir şey söyledi.”

Kate’in dudakları kaygıyla aralandı. Bir köpek tarafından gölgede bırakılacağını hiç düşünmemişti.

“Newton’ın mükemmel bir ev hayvanı olduğu konusunda ona teminat verdim. Ben ona kızgın değilim. Vikontun da benim durumum için üzülmesi çok hoştu.”

“Çok hoş,” diye homurdandı Kate.

Edwina bir mendil kapıp burnunu sildi. “Söylediğim gibi Kate, onunla çok yakından ilgileniyorsun.”

“Tüm bir öğleden sonramı onun muhabbetine mahkûm halde geçirdim,” dedi Kate, sanki bu söylediği her şeyi açıklıyordu.

“Güzel. O halde ne kadar nazik ve etkileyici olabileceği hakkında bir fikrin var demek ki. Üstelik varlıklı da.” Gürültüyle burnunu çektirdi Edwina ve uzanıp el yordamıyla bir mendil daha aldı. “Birisini sadece servetine göre eş olarak seçmek doğru değil ama durumumuzu hesaba katmazsam da hatalı karar verebilirim. Sence de öyle değil mi Kate?”

“Açıkçası...” Kate lafı dolandırdı. Edwina’nın tamamen haklı olduğunu biliyordu ama Lord Bridgerton’u onayladığının düşünülmesine neden olacak tek bir laf etmek istemiyordu.

Edwina elindeki mendili yüzüne yerleştirdi ve pek de kibar olmayan bir biçimde burnunu sildi.

“Bence onu da listemize eklemeliyiz,” dedi Edwina, burnunu çeke çeke konuşuyordu.

“Listemiz,” diye tekrarladı Kate, sesi boğuktu.

“Evet, olası eşler listesi. Bence o ve ben gayet uygun oluruz.”

“Ama bir bilimadamı istediğini sanıyordum.”

“İstiyordum. İstiyorum. Ancak öyle birini bulmamın güç olduğunu söyleyen de sendin. Lord Bridgerton yeterince akıllı görünüyor. Sadece okumayı sevip sevmediğini keşfetmenin bir yolunu bulmam gerekecek.”

“O hödüğün okumayı bilmesi bile beni şaşırtır,” diye homurdandı Kate.

“Kate Sheffield!” Edwina hayretle karışık bir kahkaha attı. “Duyduğumu sandığım şeyi mi söyledin?”

“Hayır,” diye cevapladı Kate, çünkü vikont okumayı biliyor olabilirdi. Tabii diğer her konuda berbat olduğu kesindi.

“Söyledin,” dedi Edwina gülümseyerek. “Kate sen çok korkunçsun.”

Uzaklardaki fırtınanın gümbürtüsü gecenin içinde yankılandı. Kate gülümseyebilmek için kendisini zorladı, korkmamaya çalışıyordu. Fırtına ve şimşekler yakınlarda değilken genellikle sakin olurdu ama yaklaştıkça Kate sanki derisi yüzülüyormuş gibi hissederdi.

“Edwina,” dedi Kate, zihnini fırtına düşüncesinden uzaklaştırmaya çalışıyordu, “vikontu aklından çıkarmalısın. O adam seni mutlu edebilecek bir koca olamaz. Cemiyetin en rezil zamparalarından biri. Eminim ki birden fazla sevgilisi...”

Edwina'nın memnuniyetsiz bakışları, Kate'in sakin konuşmasını yarıda kesip her şeyi açıkça konuşmaya karar vermesine sebep oldu. Dramatik bir tavırla, “Öyle bakma, vardır!” dedi. “Whistledown'un yazılarını okumadın mı? Ya da diğer kızların annelerinin söyledikleri hiç mi kulağına gelmedi? O kadınların her biri yıllardır cemiyetler ve neyin ne olduğunu gayet iyi biliyorlar. Hepsi de vikontun çok çapkın olduğunu söylüyor. Tek bir iyi yanı var, o da ailesine karşı gösterdiği lütuf.”

“Tamam, bu da onun iyiliğini gösteren şeylerden birisi işte,” diye vurguladı Edwina. “Eş de ailenin bir parçası değil mi sonuçta?”

Kate âdeta inledi. “Bir eş, kan bağına sahip olduğun kişiler gibi değildir. Annesinin önünde tek bir kötü söz söylemeyen erkekler, eşlerinin duygularını her gün ayaklar altına alırlar.”

“Nereden biliyorsun?” diye karşı çıktı Edwina.

Kate'in ağzı açık kaldı. Kız kardeşinin böylesi önemli bir konuda, onun yargılarını en son ne zaman sorguladığını hatırlamıyordu ve maalesef, bu soruya verebileceği tek bir kısa cevabı vardı. “Biliyorum işte.” Gerçi bu konuda deneyimi olmamıştı.

“Edwina,” dedi Kate telkin edici bir sesle, konuşmayı başka

bir tarafa sürüklemeye karar vermişti, “tüm bunlar bir tarafa, inanıyorum ki vikontu tanısaydın ondan hiç hoşlanmazdın.”

“Beni eve bırakırken epey tatlı görünüyordu.”

“Aman, en iyi tavrını takınmıştır!” diye çıkıştı Kate. “Elbette hoş görünmek zorundaydı. Seni kendisine âşık etmek istiyor.”

Edwina gözlerini kırıştırdı. “Sence hepsi rol müydü?”

“Kesinlikle!” Kate tam istediği noktaya ulaşmıştı. “Edwina, dün gece ve bu öğlen arasında onunla çok zaman geçirdim ve seni temin ederim ki bana karşı en iyi tavrını takınmamıştı.”

Korkudan nefesi kesildi Edwina’nın. “Yoksa seni öptü mü?”

“Hayır!” Kate şaşkınlıkla haykırdı. “Elbette öpmedi! Nasıl olur da böyle bir şeyi düşünürsün!”

“En iyi tavrını takınmadığını sen söyledin!”

“Demek istediğim nazik olmadığıydı. Hem de hiç. Aslında, çekilmez derecede kibirli, kaba ve küstahtı.”

“Bu çok enteresan,” diye mırıldandı Edwina.

“Hiç de enteresan değildi, korkunçtu!”

“Hayır, demek istediğim o değildi,” dedi Edwina ve dalgın dalgın çenesini kaşdı. “Sana o kadar kaba davranması oldukça anlaşılabilir. Bir eş seçeceğim zaman, senin düşüncelerini göz önünde bulunduracağımı duymamış olamaz. Sana hoş görünmeye çalışması gerekirdi. Neden o kadar kabalaşmış olabilir?”

“Kendisine hâkim olamadığını söyledi.” Kate’in yüzü kıpkırmızı olmuştu ama şükürler olsun, odanın içinde yanan mumlar etrafı çok fazla aydınlatmıyordu da hali belli olmuyordu.

Edwina’nın ağzı açık kaldı. İki dakika boyunca donmuş gibi hiç kıpırdamadan öylece oturdu, sonra da kahkahalar atarak arkasındaki yastığa yaslandı. “Ahh, Kate! Bu şahane! Ne karmaşa ama! Ahh, buna bayıldım!”

Kate kardeşine bakakaldı. “Hiç de komik değil”

Edwina gülmekten yaşaran gözlerini sildi. “Son bir aydır duyduğum en komik şey bu. Hatta son bir yıldır! Aman Tan-

rım!” Kahkahaları kısa bir öksürük fashyla kesildi. “Ahh, Kate, sanırım burnumun içini tamamen temizledin.”

“Edwina bu iğrençti.”

Edwina elindeki mendilini yüzüne götürüp burnunu gü-rültüyle sildi. “Ama öyle.”

“Geçmedi,” diye homurdandı Kate, “sabah kalktığında hasta olacaksın.”

“Muhtemelen haklısın,” diye katıldı Edwina. “Ne eğlen-ceydi! Kendisine hâkim olamadığını söyledi demek. Bu çok hoş.”

“O kadar da üzerinde durulacak bir şey değil,” diye söy-lendi Kate.

“Biliyor musun, o adam tüm sezon boyunca karşılaştık-larımızın içinde idare etmeyi beceremediğin tek beyefendi.”

Kate yüzünü buruşturdu ve dudak büktü, vikont da aynı şeyi söylemişti. Aslında tüm sezonu erkekleri yönetmekle har-camıştı – yani Edwina için. Ancak bir anda, saplanıp kaldığı bu anaç tavuk rolünden aslında hiç hoşlanmadığını fark etti. Ama belki de bu işe kendi kendisini mahkûm etmişti.

Edwina ablasının yüzünde beliren hüznü fark etti ve he-men özür dilemeye çalıştı. “Canım,” diye mırıldandı, “özür dilerim, Kate. Dalga geçmek için söylemedim.”

Kate tek kaşını kaldırdı.

“Tamam, dalga geçmek için söyledim fakat amacım duy-gularını incitmek değildi. Lord Bridgerton’un seni üzdüğünü bilmiyordum.”

“Edwina, o adamdan gerçekten hoşlanmıyorum ve bence sen de onunla evlenme ihtimalini aklından çıkarmalısın. Seni ne kadar hevesle ya da ne kadar ateşli kovaladığı umurumda bile değil. Ondan iyi bir koca olmaz.”

Edwina bir an için sessiz kaldı, ardından muhteşem göz-lerine tamamıyla ılımlı bir hava yerleşti. “Eğer öyle diyorsan doğrudur. Daha önce yargılarında yanıldığını hiç görmedim.

Söylediğin gibi, sen onunla benden daha fazla vakit geçirdin ve bu yüzden de benden daha fazla şey biliyor olmalısın.”

Kate, rahatlamının etkisiyle, uzun ve sıkıntısını gizlemeyen bir iç çekiş koyuverdi.

“Güzel. Sen kendini daha iyi hissettiğinde, daha uygun bir izdivaç için adayları yeniden gözden geçiririz.”

“Belki sen de bir koca bakabilirsin,” diye önerdi Edwina.

“Elbette, bakıyorum zaten. Yoksa bir Londra sezonunu boşa geçirmiş olurdum, değil mi?”

Edwina kuşku dolu bir ifadeyle ablasına baktı. “Bence bakınmıyorsun Kate. Bence tek yaptığın, benim için muhtemel adaylarla görüşmek. Senin de bir eş bulamaman için hiçbir sebep yok. Kendine ait bir ailen olmalı. Senden daha iyi anne olabilecek bir kadın olduğunu düşünmüyorum.”

Kate, Edwina’nın söylediklerine cevap vermek istemediği için dudaklarını ısırđı. Çünkü o güzel mavi gözlerin ve o mü-kemmel yüzün ardında, Edwina bugüne dek tanıdığı en anlayışlı kişiydi ve haklıydı da. Kate kendisi için bir eş aramamıştı. Ama neden arasındı ki? Kimse onu evlenmek için dikkate almazdı. Gözlerini pencereye dikip iç geçirdi. Görünüşe göre fırtına, Londra’nın bu kesimine uğramadan geçip gidecekti. Küçük güzellikler için minnettar olması gerektiğini düşündü.

“Neden öncelikle sana bakmayalım ki?” dedi en sonunda Kate. “Senin benden önce evlilik teklifi alma ihtimalin daha yüksek, ondan sonra da benim muhtemel adaylarım üzerinde düşünürüz.”

Edwina cevap vermek yerine omuz silkti. Kate kardeşinin bu kasti sessizliğinin sebebinin aynı fikirde olmaması olduğunu gayet iyi biliyordu.

Kate, “Pekâlâ,” dedi ayağa kalkarken, “seni bırakayım da dinlen. Eminim buna ihtiyacın vardır.”

Cevaben öksürdü Edwina.

Kate kapıya doğru yöneldiğinde, “Ve ilacımı da iç!” diye ek-

ledi. Kapıyı arkasından kapatırken, kız kardeşinin arkasından seslendiğini duydu.

“Ölmeyi tercih ederim!”



Dört gün sonra Edwina, görev bilinciyle hiç huysuzluk etmeden ve sızlanmadan, aşçının hazırladığı karışımı içer olmuştu. Sağlığı yerine gelmeye başlamıştı ama hâlâ yatakta yatıyor, öksürüyor ve bu yüzden de durmadan söyleniyordu.

Mary, kızının salı gününe dek herhangi bir sosyal etkinliğe katılamayacağını önceden bildirmişti. Kate bunu hepsi için bir mola olarak değerlendirmişti, çünkü Edwina yanlarında olmadan bir baloya katılmanın herhangi bir amacı olamazdı. Cuma, cumartesi ve pazar günlerini, Newton'ı yürüyüşe çıkarmak ve kitap okumak dışında hiçbir macera olmadan geçirdikten sonra, Mary aniden ikisinin beraber Leydi Bridgerton'un pazartesi günkü opera davetine katılacaklarını söyledi. Kate, bunun yanlış bir karar olduğunu hararetli bir tartışmayla izah etmeye çalıştıysa da son karar verilmişti. Bu yüzden teslim oldu, neticede daha fazla münakaşa etmeye gerek yoktu. Özellikle de Mary topukları üzerinde arkasına dönmüş odadan çıkıyorken, “Konu kapanmıştır,” dedikten sonra. Kate'in belirli prensipleri vardı ve kapılar kapandıktan sonra tartışmaya devam etmemek de bunlardan bir tanesiydi.

Pazartesi akşam olduğunda ise kendisini buz mavisi ipek bir elbisenin içerisinde, elinde bir yelpaze, Mary ile beraber Londra sokaklarında pek de gösterişli olmayan faytonlarıyla Grosvenor Meydanı'ndaki Bridgerton Malikânesi'ne doğru giderlerken buldu.

Kate sol eliyle, üzerine giydiği siyah pelerinin pililerini düzeltirken, “Bizi yanımızda Edwina yokken görmek herkesi çok şaşırtacak,” dedi.

“Sen de bir koca arıyorsun,” diye cevapladı Mary.

Kate bir süre sessiz kaldı, her şeyden önce bu konuda tartışmak istemiyordu çünkü doğrudu.

“Pelerinlerle uğraşmayı da bırak,” diye ekledi Mary, “akşam zaten kırışacak.”

Kate sol elini aşağı indirdi ama sağ eliyle, oturduğu koltuk üzerinde tempo tutmaya başladı.

“Tanrı aşkına Kate, sabit duramaz mısınız?”

“Duramam, biliyorsun.”

Mary sadece iç geçirdi.

Uzun bir sessizliğin ardından, bu defa da Kate’in ayağının yere vurarak çıkardığı sesler araya girdi. “Edwina biz yokken tüm akşam yalnız kalacak.”

Mary cevap verirken Kate’in tarafına bakmadı bile. “Edwina’nın elinde okuyacağı bir romanı var. Austen denen o kadının son romanı. Bizim nereye gittiğimiz onun umurunda bile değil.”

Bu da fazlasıyla doğrudu. Eğer yatağı ateşin kenarındaysa ve bir de kitap okuyorsa, Edwina hiçbir şeyi umursamazdı.

“Müzik muhtemelen berbat olacaktır. Smythe-Smith müzikali fiyaskosundan sonra...”

“Smythe-Smith müzikali, Smythe-Smith kızları tarafından sergilendi,” diye cevapladı Mary, sesinin tonundan sabrının sınırlarında olduğu belli oluyordu. “Leydi Bridgerton, İtalya’dan ziyarete gelen profesyonel bir opera sanatçısı tutmuş. Bizler de bu davete iştirak etmekten onur duyuyoruz.”

Kate bu davetin sadece Edwina için olduğundan çok emindi, kendisi ve Mary sadece nezaketen davet edilmişlerdi. Mary’nin dişleri sanki birbirine kenetlenmiş gibiydi, bu sebeple Kate yolun kalan kısmında dilini tutacağına dair kendi kendisine söz verdi.

Ne kadar zor olabilirdi ki?

Malikâneye vardıklarında Kate faytonun penceresinden bakmış ve şaşkınlıktan ağzı açık kalarak, “Devasa,” diyebilmişti.

Mary inmek için hazırlanırken, “Değil mi?” dedi. “Anladığım kadarıyla Lord Bridgerton burada yaşamıyor. Aslında bu mülk ona ait ama annesi ve kız kardeşleri burada ikamet edebilsinler diye kendisi bekâr evinde kalıyor. Ne düşünceli değil mi?”

Düşünceli olmak ve Lord Bridgerton, Kate’in aynı cümle içerisinde kullanmayı aklından dahi geçirmeyeceği iki şeydi fakat yine de Mary’nin sözlerine itiraz etmedi. Karşılarında duran taş yapının ihtişamı ve büyüklüğü karşısında yapılabilecek pek de fazla yorum yoktu.

Faytonları inmeleri gereken yere ulaştığında, aceleyle gelip kapılarını açan Bridgerton’ların üniformalı uşaklarının yardımıyla indiler. Kapıdaki uşaklardan biri, davetiyelerine bakıp onları içeriye buyur etti ve bir diğeri, pelerinlerini üzerilerinden alıp koridorun sonundaki müzik odasını gösterdi. Kate, eski Londra evlerinde daha önce de bulunmuştu ama hiçbirinin dekorasyonunda bu denli hayret verici detaylara ve gösterişli mobilyalara rastlamamıştı. En çok da içerişinin Adam tarzı, zarif ve ölçülü dekorasyonu onu büyülemişti. Tavan bile bir sanat şaheseri idi; beyaz alçı üzerine yayılmış mavi ve kırmızının soluk gölgeleri o kadar karmaşıktı ki dantelin daha sert bir şekli gibi görünüyordu.

Müzik odası da bir o kadar çarpıcıydı. Duvarlar limon sarısına boyanmış, sandalye sıraları dinleyiciler için oluşturulmuştu. İçeriye girdiklerinde Kate, üvey annesini çabucak arka taraflara doğru sürükleyiverdi. Aslında fark edilemeyeceği bir yere saklanması için çaba harcamasına hiç gerek yoktu. Lord Bridgerton’un da dinleyenler arasında olacağı kesindi –tabii eğer ailesine düşkünlüğü hususunda anlatılan hikâyeler doğruysa– ve eğer Kate yeterince şanslıysa vikont onun varlığından haberdar dahi olmazdı.



Elbette olay bundan tamamen farklıydı. Anthony, Kate'in faytondan inip ailesinin evine adım attığı anı bile tam olarak biliyordu. Annesinin geleneksel müzikal davetine iştirak etmeden önce, çalışma odasında tek başına bir şeyler içiyordu. Hâlâ bekârken, bir özel hayatı varken, Bridgerton Malikânesi'nde yaşamamayı tercih etmişti ama çalışma odası buradaydı. Ciddi sorumluluklar üstlenmiş birisi olarak, Bridgerton ailesinin reisi konumundaydı. Ailesinin huzuru için, bu sorumluluklarını yakın çevrelerindeyken yerine getirmeyi daha kolay bulmuştu.

Çalışma odasının penceresi Grosvenor Meydanı'na bakıyordu ve bu sebeple pencerede durup gelen faytonları izlemekten kendince bir keyif alıyordu. Kate Sheffield indiğinde, başını kaldırıp evin ön cephesine bakmıştı. Tavrı, aynı Hyde Park'taki o güneşli gündeki gibi neşe doluydu. Ön kapının her iki tarafındaki büyük duvar şamdanlarından yayılan ışık tenine vurmuş ve onu ışıltılara boğmuştu. O anda Anthony'nin nefesi kesilmişti. Elindeki kadehi, ağır bir tak sesiyle pencerenin geniş pervazına koydu.

Bu durum çok saçmaydı. Tüm kasları gerilmişti ve bunun nedeni ona karşı duyduğu arzudan başka bir şey değildi. Kahretsin. Bu kadından hoşlanmıyordu bile. Aşırı hükmedici, dik başlı ve fazlasıyla tartışmayı seven bir kadındı. Yeterince güzel bile değildi – en azından bu sezonda flört etiği kadınlarla kıyaslandığında, kız kardeşi de dahil, pek güzel değildi. Yüzü fazla uzun, çenesi gereksiz biçimde sivri ve gözleri haddinden fazla iriydi. Onunla ilgili her şey aşırıydı. Bitmek bilmeyen aşağılamaları ve Anthony'yi sinir eden düşüncelerini kustuğu ağzı bile fazlaydı.

Dudaklarını kapalı tutup Anthony'ye bir sessizlik bahşetmesi o kadar nadir olan bir şeydi ki. Şu saniyede ona baktığın-

da (bundan daha fazla süre sessiz kalamayacağı kesindi de), tek görebildiği dolgun ve tamamen öpülesi dudakları...

Öpülesi mi?

Anthony irkildi. Kate Sheffield'ı öpme fikri korkunçtu. Aslında tam olarak bunu düşünmek bile kendisini ilelebet bir manastıra kapatması için yeterli olmalıydı.

Anthony sandalyelerden birinin üzerine yığıldı. Hâlâ Kate'in hayali vardı gözlerinin önünde. Bu durum, Serpentine Nehri'ndeki fiyaskodan beri böyleydi. Kate'e karşı o kadar öfkeliydi ki Edwina ile eve dönerken söyleyecek birkaç kelime bulabilmiş olması bile mucizeydi. Gerçi sadece nazik bir sohbet gelmişti elinden; düşünmesine gerek kalmadan, ezberler gibi ağzından dökülen sıradan sözcüklerdi işte.

Aklı aslında olması gereken yerde, müstakbel eşi Edwina'da değildi. Ahh, daha onunla evlenmeyi kabul etmemişti ki Edwina. Aslında Anthony de daha sormamıştı. Bir eşte arayacağı her şeye sahipti. Nihayet evlenmeye karar verdiğinde, bunu gerçekleştirebileceği tek kişiydi. Güzeldi, akıllıydı ve dengeli birisiydi. Birlikte eğlenceli yıllar geçirebilirlerdi ve ona asla âşık olmazdı. Gerekli olan her şeye tam olarak sahipti yani.

Ama...

Anthony içki kadehine uzanıp içinde kalanın hepsini tek yudumda bitirdi. Yine de hâlâ Kate'in hayalini kuruyordu.

Unutmaya çalıştı. O rüyanın ayrıntılarını unutmaya çalıştı –sıcaklığını ve nasıl terlettiğini– ama bu gece içeceği tek içki bu olacağından, hafızasını zayıflatmaya yetmeyeceği kesindi. Yine de bilinçsizlik haline kayma fikri cazip gelmeye başlamıştı.

Unutmasını sağlayacak olduktan sonra her şey cazip olabilirdi.

Yine de içki içmek istemedi. Yıllardır küfelik olacak kadar sarhoş olmamıştı. Bu genç adamların eğlencesi gibi görünüyordu, otuzuna yakın birisi için o kadar da etkileyici değildi. Ayrıca tek bir şişeyle geçici bilinç kaybına uğramaya niyetli

olsa bile, yine de beyninden onun hatırasını yeterince çabuk silemeyecekti.

Hatırasını? Hah! Gerçek bir anı bile değildi bu. Sadece bir rüya, diye hatırlattı kendi kendine. Sadece bir rüya.

Serpentine Nehri'nde olanlardan sonra, o gece eve döndüğünde kolayca uykuya dalmıştı. Gelir gelmez ilk iş kendisini sıcak banyoya atmak olmuş ve kemiklerine kadar işleyen soğğun etkisinden kurtulabilmek için bir saat küvette kalmıştı. Serpentine'in sularına tamamen bulanmamıştı ama bacakları ve kıyafetinin tek kolu ıslanmıştı. Sonrasında Newton'ın silkelmesi, faytonla eve doğru giderlerken bedeninde tek bir santimetrekarelik alanın bile sıcak kalmamasını garantilemişti. Banyo faslından sonra, havanın hâlâ aydınlık olmasını hiç umursamadan yatağına gömülmüştü. Bitkindi ve tek istediği derin, rüyasız bir uykuya dalıp ertesi günün ilk ışıklarına dek uyanmamaktı.

Ancak gecenin bir yarısı, huzursuzlaşmış ve güvenilmez zihni en berbat hayallerle dolmuştu. Sanki ruhu bedeninden yükselmiş, tavanda yüzüyormuş gibi aşağıdaki bedenini izliyordu. Aynı zamanda her şeyi hissediyordu; bedeni çıplaktı ve kıvrak bir kadın bedeni üzerinde kımıldanıyor, elleri o alev alev bedeni okşuyordu. Kolları ve bacakları birbirine düğümlenmiş gibi olan iki beden tutkuya teslim olmuştu – her şey oradaydı işte, sıcak ve capcanlı. Ardından siluetsiz kadın bedeninin kulağını öpmek için biraz kenara kaydı, çok azıcık. İlk önce kadının kahverengi gür saçları görüldü, yumuşacık bukleleri omuzlarına dökülmüştü. Sonra kendi bedeni biraz daha hareket etti... Ve böylece onu tamamen görebildi... Kate Sheffield.

Anthony aniden uyanıp yatağında oturmuş ve dehşet içerisinde titremeye başlamıştı. Şimdiye kadar gördüğü, en gerçek erotik rüyaydı bu. Ve en beter kâbusuydu da.

Tek eliyle çarşafı yoklamıştı, ihtirasına dair bir kanıt bulmaktan korkmuştu. Tanrı korusun, ya şimdiye dek gördüğü en çirkin kadının rüyasıyla rahatladıysa...

Neyse ki çarşaf lar temizdi. Kalbi hızla attığı ve nefes nefese kaldığı halde, yeniden yastığına uzanmıştı. Rüyanın kaldığı yerden devam etmesi ihtimalinden korkarcasına hareketleri yavaş ve dikkatliydi. Saatlerce tavana bakmış, Latince sözcüklerin ilk çekimlerini tekrarlamış, bine kadar saymış, zihnini Kate Sheffield'dan başka bir şeye yönlendirmek için her şeyi yapmıştı ve en sonunda bir şekilde beynindeki görüntüden kurtulup uykuya dalabilmişti.

Ama işte şimdi Kate geri gelmişti. Buradaydı. Evindeydi. Düşünmesi bile korkunçtu.

Lanet olsun, peki Edwina neredeydi?

Yaylı çalgıların ilk notaları kapısının altından süzölmeye başlamıştı artık. Gelen sesler akortsuz ve karmakarışık. Belli ki aşağıdaki müzisyenler, annesinin eşlik etmesi için kiraladığı Maria Rosso için ısınıyorlardı. Londra'da fırtınalar estiren son soprano Maria.

Anthony elbette bu konuda annesiyle hiç konuşmamıştı ama Maria'nın Londra'ya son gelişinde onunla bir hayli eğlenmeli ve zevkli bir macera yaşamışlardı. Belki de arkadaşlığımızı tazelemeliyiz, diye düşündü Anthony. Eğer bu ihtirash İtalyan güzeli de onu tedavi edemezse hiçbir şey edemezdi.

Ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirdi. Muhtemelen bir meydan muharebesine hazırlanıyor muş gibi göründüğünü fark etti. Kahretsin! Tam da böyle hissediyordu. Belki de şans varsa, Kate Sheffield'ı tamamen aklından atabilirdi. Kate açık şekilde belli ediyordu; Anthony onun karşısında kendisini nasıl güç zapt ediyorsa, Kate de onun karşısında aynı durumdaydı.

Evet. Ne yapması gerektiği ortadaydı; kızı kendisinden uzak tutacaktı. Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

ALTI

Leydi Bridgerton'un operası, şüphesiz ki yılın müzik olayı oldu (müzikallerin standartlarında olmadığı konusunda yazarımız sizleri temin etmekte). Konuk sanatçı, ilk defa iki sene önce Londra'da sahneye çıkan ve bir süredir Viyana sahnelerinde arz-ı endam eden İtalyan soprano Maria Rosso'dan başkası değildi elbette.

Gür, simsiyah saçları ve ışıl ışıl siyah gözleri ile Bayan Rosso, sesi kadar güzel olduğunu da ortaya serdi. Gösterisi bittikten sonra bile birden fazla (aslında bir düzineden fazla) sosyetik beyefendi gözlerini ondan alamadılar.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
27 Nisan 1814*

Kate onun odaya girdiği dakikayı bile biliyordu.

Kendi kendisine, bir adamın onun farkında olup olmamasının ruh haliyle ilgisi olmadığını telkin ediyordu. Dayanılmaz derecede yakışıklıydı; bu bir yorum değil, gerçektir. Bir kadının onu fark etmemesinin mümkün olmadığını düşündü Kate.

Geç gelmişti. Çok fazla değildi aslında, soprano parçalarından birini tamamlamamıştı bile. Fakat ailesinin yakınına bir sandalye çekerken sessiz olmaya çalışmasını gerektirecek

kadar gecikmişti. Kate arka tarafta milim dahi hareket etmeye-
rek öylece kaldı. Anthony'nin gösteriyi izlemek için oturduğu
yerden onu göremeyeceği kesindi. Onun tarafına bakmıyordu
zaten, üstelik yakılan mumlar sayesinde oda romantik bir loş-
luk içerisindeydi. Bu gölgelerin arasında yüzünü seçebilmesi
imkânsızdı.

Kate program boyunca gözlerini Bayan Rosso'da tutmaya
çalıştı. Oturduğu yer fazla iyi değildi ama şarkıcının bakışla-
rını Lord Bridgerton'dan alamadığını fark etmişti. İlk başta
Kate, Bayan Rosso'nun vikonta olan ilgisinin kendisinin hayal
ürünü olduğunu düşündü, lakin soprano gösterisinin yarısına
geldiğinde artık şüphesi kalmamıştı. Maria Rosso, bakışlarıyla
vikonta ihtiras dolu bir davette bulunuyordu.

Bu neden Kate'in canını bu kadar sıkıyordu, bilmiyordu. Bu
durum, onun da bildiği üzere, Anthony'nin şehvet düşkünü
bir zampara olduğunun bir başka kanıtıydı. Kate şimdi kendi-
siyle gurur duymalıydı, haklılığı kanıtlanmıştı. Ancak bunun
yerine tek hissettiği, sandalyesinde omuzlarının düşmesine
sebeplenen cinsten bir hayal kırıklığı oldu. Yüreğine saplanan
duygu ağır ve rahatsız ediciydi.

Gösteri sona erdiğinde, kendisine hâkim olamadı ve sop-
ranoya baktı. Kadın nezaketle alkışları kabul ettikten sonra,
vikonta doğru yürüdü ve o baştan çıkarıcı gülücüklerinden
birini sundu. Bin tane opera sanatçısı öğretmeye çalışsa bile,
Kate'in asla beceremeyeceği cinsten bir gülücüktü bu. Şarkıcı
kadının bu gülümsemeyle ima ettiği şey gayet açıktı. Tanrı
aşkına! Vikontun kadını kovalamasına gerek bile kalmamıştı,
o zaten kendiliğinden ayaklarına kapanmıştı.

İğrençti bu! Gerçekten iğrençti ama Kate o tarafa bakmak-
tan kendisini alamıyordu.

Lord Bridgerton da kadına o muazzam çarpık gülümse-
melerinden birini sundu. Hemen ardından da eliyle uzanıp
onun siyah buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı.

Sonra da öne doğru eğilip kadının kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı.

Kate konuşulanları duyamayacak kadar uzak bir mesafede olmasına rağmen, onların tarafına doğru kulak kabarttığını fark etti. Böylesine iştah içerisinde merak etmek suç muydu?

Ve–

Tanrım, vikont onun boynunu mu öptü? Yok artık, annesinin evinde de böyle bir şey yapmazdı herhalde. Gerçi, Bridgerton Malikânesi teknik olarak onun eviydi fakat annesi ve bekâr kız kardeşleri burada yaşıyordu. O bunu daha iyi biliyor olmalıydı. Ailesinin önünde biraz daha edepli davransa hiç de fena olmazdı.

“Kate? Kate?”

Minnacık bir öpücük olabilirdi, hatta opera şarkıcısının tenine hafifçe dudakları da değmiş olabilirdi ama neticede öpücüktü işte.

“Kate?”

“Efendim?” Mary’nin belirgin bir alınganlıkla bakan yüzüne dönerken nerdeyse ayağa fırladı Kate.

“Vikontu seyretmeyi bırak,” diye tısladı Mary.

“Ben onu izlemiyordum... Şey, yani izliyordum ama gördün mü ne yaptığını?” diye fısıldadı Kate. “Utanmaz herif!”

Mary hafifçe arkasına dönüp vikontun olduğu yere doğru baktı. Hâlâ Maria Rosso ile flört etmeye devam ediyordu ve açıkçası kimin gördüğü umurunda bile değildi. Mary dudakları gergin bir ifadeyle aralanmış olduğu halde konuştu. “Ne yaptığı bizi hiç ilgilendirmez.”

“Elbette ilgilendirir. O Edwina ile evlenmek istiyor.”

“Bundan emin değiliz.”

Kate, Lord Bridgerton ile daha önce yaptığı sohbeti düşündü. “Kesinlikle ve kesinlikle istiyor.”

“Olsun. Sen yine de o tarafa bakmayı bırak. Hyde Park’taki rezaletten sonra, seninle işi olacağını sanmam. Hem etrafta

yığınla beyefendi var. Sürekli Edwina için düşünmeyi bırakıp biraz da kendin için bakınmaya başlasan hiç de fena olmaz.”

Kate ümitsizliğin onu ele geçirdiğini hissetti. Taliplerini etkilemeye çalışmak heyecan verici olabilirdi. Ancak hepsi Edwina ile ilgileniyorlardı. Aslında her ne kadar vikontla ilgili bir düşüncesi olmasa da Mary, ‘Seninle işi olacağını sanmam,’ dediğinde yüreğine bir sızı saplanmıştı.

Mary itiraz kabul etmeyen bir bakışla koluna yapıştı, “Haydi Kate. Gidip ev sahibesini tebrik etmemiz lazım,” dedi çabucak.

Kate bir an aptallaştı. Leydi Bridgerton mu? Leydi Bridgerton’la tanışması mı gerekiyordu? Vikontun annesiyle?

Onun gibi bir yaratığın bir anneye sahip olabileceğine inanmak o kadar zordu ki. Ama âdet âdetti ve Kate’in hole doğru sessizce gidip buradan ayrılabilmeyi ne kadar da çok istediğinin hiçbir önemi yoktu. Ev sahibelerinin yanına gidip sahneledikleri bu güzel gösteriden dolayı teşekkür etmeleri şarttı. Gösteri gerçekten çok güzeldi. Kate aslında bunu itiraf etmeye pek de gönüllü değildi fakat söz konusu kadın, yani Maria Rosso –yani vikontu avucunun içine alan kişi– melekler kadar güzel bir sese sahipti.

Mary’nin kendisini çekiştiren kolu eşliğinde, ön taraftaki odaya geçti Kate ve vikontesle tanışmak sıranın ona gelmesini beklemeye başladı. Sevimli bir kadına benziyordu vikontes. Sarı saçları, açık renk gözleri vardı. Bu kadar iri yarı oğulları olmasına rağmen, kendisi ufak tefekti. Eski vikont uzun bir adamdı herhalde, diye karar verdi Kate.

Nihayet ufak kalabalığın yanına ulaştıklarında, vikontes gülümseyerek dönüp Mary’nin elini tuttu. Sıcacık bir ifadeyle, “Bayan Sheffield” dedi, “sizi yeniden görmek ne kadar güzel. Geçen hafta Hartside’daki baloda, eşliğiniz sayesinde çok güzel vakit geçirmiştım. Davetimi kabul etmeye karar vermeniz beni çok mutlu etti.”

“Bu akşamı başka nerede geçirmeyi düşünebilirdik ki?” diye cevapladı Mary. Hemen arkasında biraz huysuzca dikilmiş halde bekleyen Kate’i göstererek, “Kızım ile tanışmış mıydınız?” diye devam etti.

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Sheffield,” dedi vikontes.

“O şeref bana ait,” diyerek yanıtladı Kate.

Leydi Bridgerton hemen yan tarafında duran genç bir hanıma doğru yöneldi. “Bu da kızım Eloise.”

Kate sevecenlikle gülümsedi genç kıza, Edwina ile hemen hemen aynı yaşta gibi görünüyorlardı. Eloise Bridgerton da ağabeyiyle aynı renk saçlara sahipti. Gülümserken yüzünde cana yakın bir ifade belirdi, Kate ilk bakışta bu kızdan hoşlanmıştı.

“Nasılsınız Bayan Bridgerton?” dedi Kate. “Bu sizin ilk sezonunuz mu?”

Eloise başını onaylarcasına salladı. “Resmi olarak gelecek seneye kadar takdim edilmeyecektim ama annem evimizde yapılan programlara katılmama müsaade etti.”

“Sizin için güzel bir fırsat. Keşke ben de geçen sene birkaç partiye katılmış olsaydım. Bu bahar Londra’ya geldiğimde her şey benim için çok yeniydi. Tanıştığım herkesin isimlerini hatırlamaya çalışırken kafam karışıyor.”

Eloise gülümsedi. “Aslında kız kardeşim Daphne de Londra’ya iki yıl evvel gelmişti ve tanıştığı herkesi, gördüğü her şeyi en ince ayrıntısına kadar bana anlattı. Şu anda herkesi tanıyormuş gibiyim.”

Mary, “Daphne büyük kızınız mı?” diye sordu Leydi Bridgerton’a.

Başıyla onaylayarak, “Geçen sene Hastings Dükü ile evlendi,” diye cevapladı Vikontes.

Mary gülümsedi. “Çok memnun olmuş olmalısınız.”

“Gerçekten de öyle. Kendisi bir dük ama daha da önemlisi,

iyi bir adam ve kızımı da çok seviyor. Tek dileğim, çocukları-
mın kendi mutlulukları için iyi birer evlilik yapmaları.” Başı-
nı yavaşça Kate’e doğru çevirdi. “Anladığım kadarıyla Bayan
Sheffield, kız kardeşiniz bu geceye iştirak edemedi.”

Kate inlememek için dişlerini sıktı. Leydi Bridgerton, kız
kardeşi ve Anthony’yi çoktan kafasında eşleştirmiş olmalıydı.
“Korkarım geçen hafta biraz üşüttü.”

Vikontes, Mary’ye dönüp, “Umarım ciddi bir şey değildir,”
dedi, anne-anneye bir konuşmadı bu.

“Hayır, çok ciddi değil,” diye cevapladı Mary. “Aslında ne-
redeyse iyileşti sayılır. Fakat dışarı çıkmaya teşebbüs etmeden
evvel, eski sağlığına iyice kavuşmalı. Durumunun daha da
kötüleşmesini hiç istemem.”

“Evet, elbette.” Leydi Bridgerton bir an duraksadı ve he-
men gülümsedi. “Bu çok kötü. Onunla da tanışmayı çok is-
terdim. İsmi Edwina, değil mi?”

Kate ve Mary aynı anda başlarını salladılar.

“Çok güzel olduğunu duydum.” Leydi Bridgerton bunu
söylerken, bir yandan da İtalyan sopranoyla çalgınca flört eden
oğluna doğru baktı ve kaşlarını çatı.

Kate midesinde hiç de hoş olmayan bir şeyler hissetti.
Whistledown’un sıklıkla yazdığı yazılara göre, Leydi Bridger-
ton da oğlunu evlendirmek niyetindeydi ve vikont annesinin
istekleri karşısında bile boyun eğecek yapıda biri değildi (as-
lında kimsenin isteklerine boyun eğecek birisi değildi) ama
Kate, yine de vikontesin sansı olsaydı, bu konuda ona elinden
geldiğince baskı yapacak olduğunu fark etti.

Bir süre daha nazik sohbetlerine devam ettikten sonra,
Mary ve Kate vikontesin yanından ayrıldılar, arkalarında uzun
bir kuyruk vardı.

Hemen sonra Bayan Featherington yanlarına geldi. Bu
kadının üç bekâr kızı ve her daim Mary’ye anlatacağı çeşitli
konuları olurdu. Şişman kadın yanlarına yanaşır yanaşmaz,

bakışlarını doğruca Kate'e yöneltti ve Kate, o anda kaçış güzergâhlarını araştırmaya başladı.

"Kate!" dedi Bayan Featherington ama sesi resmen yankılanmıştı. Çok uzun zamandan beri ona Sheffield yerine ilk ismiyle hitap ediyordu. "Seni görmek ne kadar şaşırtıcı."

"O neden Bayan Featherington?" diye sordu Kate, şaşırmıştı.

"Eminim bu sabah Whistledown'un yazısını okumuşsundur."

Kate zoraki biçimde gülümsedi. Ya da daha ziyade irkildi. "Köpeğimle ilgili o küçük hadiseden bahsettiği yazıyı mı ima ediyorsunuz?"

Bayan Featherington'ın kaşları en az iki santim kalktı. "Duyduğum kadarıyla pek de *küçük bir hadise* değilmiş."

"Pek mühim bir şey değil," diye cevapladı Kate açık yüreklilikle. Aslında söylenenler doğruydu ama bu işgüzar kadına olanları izah etmek, o an için Kate'e çok zor gelmişti. "Ayrıca, köpeğimden *cinsi belirlenemeyen köpek* diye bahsetmesinden dolayı Whistledown'a da kızgınım. Sizi temin ederim o safkan bir Korgi."

Mary, Kate'in savunmasına yardım ederek, "Bu çok da önemli bir mevzu değil, bahsetmesine bile çok şaşırdım," dedi.

Kate, en nazik gülücüklerinden birisini sundu Bayan Featherington'a. Gülümserken hem onun hem de Mary'nin tüm dişleri görünüyordu. Edwina'nın (ve biraz da vikontun) Serpentine Nehri'nin sularına bulanması pek de 'küçük bir hadise' değildi elbette fakat Leydi Whistledown bu konuda tüm ayrıntıları içeren bir rapor yayınlamadığına göre, Kate de boşlukları doldurmaya zahmet etmeyecekti.

Bayan Featherington ağzını açtı ve derin bir nefes alarak ağır bir monologa başladı. Konuşmanın içeriği iyi davranışlar, iyi terbiye, iyi soy ve güncel olup iyi olan her şeydi. Kate bir anda konuşmasını böldü: "Size limonata getirmemi ister misiniz?"

Mary ve Featherington teşekkür ettiler ve Kate yanlarından hızla ayrıldı. Sonra geri döndü ve içten bir gülümsemeyle, “Ama sadece iki tane elim var, o yüzden kendime limonata almak için tekrar ayrılmam gerekecek,” dedi, vesözlerini bitirdiği anda da hemen uzaklaştı.

Limonata masasına vardığında kısa bir süre oyalandı –sadece dönüp Mary’ye bakacak kadar– hemen ardından da odadan çıkıp koridora geçti. Müzik odasından uzakta bulunduğu rahat bir koltuğa kendini bıraktı, biraz temiz hava almaya ihtiyacı vardı. Leydi Bridgerton, müzik odasının arka bahçeye bağlanan geniş kapılarını açık bırakmıştı ama dışarıdan esen serin rüzgâra rağmen içerisi havasızdı.

Kate oturduğu yerde birkaç dakika kaldı, diğer konukların müzik odasından dışarıya çıkmayı tercih etmemelerinden ötürü memnundu. Ama tam o anda, arkada bıraktığı kalabalıktan yükselen sesle zıpladı. Sesin arkasından gelen müzikal kahkaha, dehşete kapılmasına sebep oldu. Gelenler Lord Bridgerton ve muhtemelen İtalyan şarkıcıydı. Koridordan geçiyorlardı.

“Hayır, olamaz,” diye sızlandı Kate, sesini mümkün olduğunca alçak tutmaya çalışmıştı. İsteddiği en son şey, tek başına oturduğu bu yerde vikontla karşılaşmaktı. Yalnız oturmak kendi tercihiydi ama muhtemelen Anthony bunu, Kate’in sosyal başarısızlığı sebebiyle topluluktan kaçması olarak yorumlayacaktı – zaten tüm sosyete de aynı fikri paylaşıyordu. Topluma karşı münasebetsiz, çekilmez bir tehdit olduğunu düşünüyorlardı.

Toplum için tehdit mi?

Kate’in dişleri âdeta kenetlendi. Vikontu bu aşağılamasından ötürü affedebilmesi uzun zaman almıştı. Denemişti ama o olaydan sonra, Anthony ile yüz yüze gelme fikri hiç hoşuna gitmemişti. Bu yüzden, adımlarını yavaşlatmaması için eteklerini birkaç santim yukarıya kaldırdı ve hızla oturduğu kol-

tuktan, yan tarafındaki kapıya doğru geçmeye çalıştı. Vikont ve sevgilisi gelmeden önce oradan ayrılıp kimse fark etmeden yeniden müzik odasına kaçabilirdi.

Kate içeriye girdi, odanın kapısını kapamadan önce etrafına bakındı. Masanın üzerinde içeriyi zar zor aydınlatan bir yağ lambası vardı. Gözleri loş ortama alıştığında, burasının bir çeşit çalışma odası olduğunu fark etti. Duvarlar kitaplarla kaplıydı ama kütüphane olabilecek kadar çok kitap yoktu. Meşe ağacından yapılmış oymalı bir çalışma masası, bütün odayı kaplıyor gibiydi. Masanın üzerinde düzenli şekilde istiflenmiş kâğıt yığınları, bir bloknot ile mürekkep hokkası ve tüy kalem vardı. Odanın sadece gösteriş için hazırlanmadığı belliydi. Burada çalışan mutlaka birileri olmalıydı.

Masanın etrafından yürüyerek diğer tarafına geçti Kate, merakı daha da artıyordu. Parmaklarını amaçsızca ahşap masanın kenarlarında dolaştırırdı. Odada hâlâ mürekkep kokusu vardı, bir de muhtemelen önceden içilmiş pipo kokusu.

Bir bütün olarak ele alındığında, güzel bir odaydı burası. Kullanışlı ve rahat bir yerdi. Bir insan bu odada saatlerce hiçbir şey yapmadan düşünerek zaman geçirebilirdi. Kate arkasını masaya yaslamış yalnız olmanın tadını çıkardığı sırada, kapı kolundan gelen korkunç tıkırtı sesini işitti. Nefesi kesilmiş halde masanın altına girip küp şeklindeki boş alana sıkıştı. Şükürler olsun ki masa yekpare oyma olanlardandı, şu dört cılız bacak üzerine oturtulmuşlardan değildi. Güçbela nefes alarak etrafını dinlemeye başladı.

“Ama duyduğum kadarıyla, ünlü vikont evlilik tuzağına düşmüş.” Cilveli bir kadın sesi duydu Kate, dudaklarını ısırıldı. İtalyan aksanıyla konuşan havalı bir kadın sesi.

“Bunu da nereden çıkardınız?” Bu vikontun sesiydi, tanı-maması mümkün değildi. Sonra yine o korkunç kapı kolu sesini duydu.

Kate utançla gözlerini yumdu. İki âşıkla bu çalışma odasına

hapsolmuştı. Daha kötü ne olabilirdi ki? Tabii orada olduğunu keşfedebilirlerdi. İşte bu daha kötüsü olurdu.

“Tüm şehir bunu konuşuyor lordum,” diye cevapladı Maria. “Herkes kendinize bir eş seçtiğinizden ve durgun bir hayata geçeceğinizden bahsediyor.”

Bir sessizlik oldu ama Kate, vikontun omuz silktiğini duyduğuna yemin edebilirdi. Ayak sesleri... muhtemelen âşıklar birbirlerine yaklaşıyorlardı, ardından Bridgerton mırıltıyla, “Eski haber bu,” dedi.

“Kalbimi kırdığınızı biliyorsunuz, değil mi?”

Kate öğüreceğini zannetti.

“Benim tatlı *sinyoram*.” Tene değen dudak seslerini duydu. “Her ikimiz de gayet iyi biliyoruz ki yüreğiniz benim entrikalarımın etkilenmez.”

Hemen ardından bir hışırtı sesi geldi, büyük ihtimalle Mary naz yapmak için uzaklaşmış olmalıydı. “Eğlence peşinde değilim, lordum. Evlilik peşinde de değilim, bu aptalca olurdu. Fakat bir dahakine bir *koruyucu* seçersem bu uzun süreli bir ilişki olacaktır.”

Ayak sesleri duydu. Belki de vikont, aralarındaki mesafeyi kapatmak için kadına yaklaşıyordu. Anthony'nin sesini duydu Kate, alçak ve boğuk sesle konuşuyordu: “Bunda bir sıkıntı görmüyorum.”

“Ama eşiniz bir sıkıntı görebilir.”

Bridgerton kıkırdadı. “Bir erkeğin metresinden ayrılması için tek bir geçerli sebep olabilir, o da eşini seviyor olması ve benim âşık olacağım bir kadınla evlenmeye hiç niyetim yok. Bu durumda sizin gibi güzel bir hanımla olmanın tadını çıkarmamak için bir sebep göremiyorum.”

Ve Edwina ile de evlenmeyi mi düşünüyorsun? diye haykırmak için Kate kendini zor tuttu. Eğer bu biçimde çömelmiş durumda olmasaydı, çirkef bir kadın gibi vikontun üzerine atlar ve boğazını sıkardı. Sonra birkaç anlamsız ses işitti. İçin-

den bunun fazla mahrem şeylerin habercisi olmaması için dua etmeye başladı. Bir an sonra, Anthony'nin net sesi kulağına çalındı: "Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Maria cevaben evet anlamında bir şeyler mırıldandı. Ayak sesleri duyuldu. Bridgerton'un net ve belirgin ayak sesleri zeminde yankılanmaya başladı, yaklaştı, yaklaştı ve...

Hayır, *olamaz*.

Kate, saklandığı masanın tam karşısına denk gelen pencerenin pervazına yerleştirilmiş içki şişelerini gördü. Vikont içkileri doldururken eğer pencereden tarafa bakarsa fark edilmezdi ancak azıcık da olsa dönerse...

Kate olduğu yerde donup kaldı, nefesini tutmuştu. Gözlerini kırpamayacak kadar açmıştı –eğer gözlerini kırparsa kirpikleri bile ses çıkartabilirdi– ve Bridgerton görüş alanına girdiği esnada tam bir dehşetle beklemede kaldı. Adamın atletik vücudu, Kate'in tam olarak görebildiği bir noktada durdu. Bu hem şaşırtıcı hem de faydalı bir durumdu.

Vikont eline aldığı kadehleri, şişenin yanına koyduğunda hafifçe tıngırdadı. Parmaklarıyla içki şişesinin kapağını açıp kadehlere kehribar rengi içecekten doldurdu.

Sakin arkana dönme. Sakın arkana dönme.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Maria.

"Mükemmel," diye cevapladı vikont ama belli belirsiz bir tıkırtı duymuştu.

Dolu kadehleri eline alıp kendi kendisine mırıldanarak, yavaşça dönmeye başladı.

Yürümeye devam et. Yürümeye devam et.

Eğer dönerken yürümeye devam ederse Maria'ya doğru ilerleyecek ve Kate de tamamen güvende olacaktı. Ama eğer tam olarak döner ve yürürse, Kate en iyi ihtimalle mahvolacaktı.

Vikont kesin Kate'i öldürürdü, bundan hiç şüphesi yoktu. Aslında geçen hafta Serpentine'de bunu yapmamış olması şaşırtıcıydı.

Yavaşça dönmeye devam etti Anthony. Döndü... Ve yürümedi.

Kate ise yirmi bir yaşında hayata veda etmek için bundan daha saçma bir sebep olup olmadığını düşünmeye çalıştı.



Anthony, Maria Rosso'yu çalışma odasına ne sebeple getirdiğinden gayet emindi. Kanı kaynayan hiçbir adam, bu kadının çekiciliğine karşı koyamazdı. Kadının bedeni muhteşem, sesi ilaç gibiydi ve Anthony deneyimlerine dayanarak biliyordu ki dokunuşları yakıcıydı.

Anthony, o simsiyah ipeksi saçları, dolgun dudakları ve bedenindeki diğer ateşli kısımları düşündükçe her bir kası gerilse de Maria'yı sadece kullanıyordu ve bunu bilerek yapıyordu. Kendi zevkleri için onu kullanıyor olmaktan dolayı en ufak bir suçluluk da hissetmiyordu. Netice de kadın da onu kullanıyordu, bunun farkındaydı. Sırf bunun için bile ödüllendirilebilirdi Maria. Vikont onun önüne mücevherler serebilir, ona üç ayda bir ödenecek bir nafaka tahsis edebilir ve kentin gözde yerlerinden birinde (çok da gözde olmamalı) bir ev kiralayabilirdi.

Eğer şu anda kendisini kötü hissetmiyorsa, sinirli değilse ve lanet olası yumruğunu duvara vurmuyorsa, bunun tek sebebi, zihninde Kate Sheffield'la alakalı oluşan hayallerden kurtulmak için Maria Rosso'yu kullanıyor olmasıydı.

Yeniden işkenceler içerisinde uykudan uyanmak istemiyordu. Gördüğü rüyanın tüm ayrıntıları bir şuarsuzluk içerisinde yok olup gidene kadar, başka bir kadının kollarında kendisini boğmaktı istediği. Tanrı şahidi olsun, o erotik rüyanın etkisiyle hareket etmeyecekti. Kate'ten hoşlanmıyordu bile. Ona karşı tuhaf bir arzu hissediyor ama onunla yattığını düşünmek soğuk terler dökmesine sebep oluyordu.

O rüyanın gerçeğe dönüşmesinin tek yolu, Anthony'nin ateşler içerisinde kıvrılırken bilincini yitirmesi olabilirdi. Belki de Kate de bilincini kaybederdi. Veya ıssız bir adada tek başlarına kalırlardı.

Anthony sendeledi.

Bu gerçek olamazdı. Lanet kadın kesinlikle ona büyü yaptırmış olmalıydı. O rüyanın, daha doğrusu o kâbusun başka hiçbir açıklaması olamazdı. Hatta şimdi, şu anda bile Kate'in kokusunu duyabiliyordu. Sabun ve zambak esansının karışımı, o delirtici koku... Geçen hafta Hyde Park'ta oldukları zaman, yüzüne tokat gibi vuran o ayartıcı koku.

Tam burada, tanıştığı kadınlar arasında iyi kalite viskinin ve devamındaki sarhoşluğun değerini bilecek yegâne kişi olan Maria Rosso ile beraberdi ve Kate Sheffield'in kahreden kokusunu duyuyordu. Evin içinde olduğunu biliyordu –annesini bu sebeple öldürebilirdi– ama kokusunu alabilmesi imkânsızdı.

“Her şey yolunda mı?” diye yeniden seslendi Maria.

“Her şey harika,” diye cevapladı Anthony, sesi kendi kulağına bile gergin gelmişti. Kendi kendisine mırıldanmaya başladı. Sinirli olduğu zamanlarda sakinleşmesini sağlıyordu bu.

Döndü ve ileriye doğru bir adım attı. Neticede Maria Rosso onun için bekliyordu.

İşte yine o koku. Zambak ve sabun. Zambak şaşırtıcıydı ama sabun mantıklıydı. Kate Sheffield gibi akıllı bir kadın, kendisini sabunla temizliyor olmalıydı elbette.

Anthony'nin ileriye doğru attığı adımı havada asılı kaldı. Normalde uzun adımlarla yürürdü ama bu defa adımı küçük kalmıştı. Kokudan kendisini kurtaramıyordu. Dönmeye devam etti. İçgüdüsel olarak kokunun geldiği yöne doğru gözleri kaydı. O tarafta zambak falan olmadığını biliyordu ama her nasılsa kokusu geliyordu.

Ve bir anda onu gördü!

Masasının altındaydı!

Fakat bu mümkün değildi! Kesinlikle kâbus olmalıydı ve gözlerini kapatıp tekrar açtığında gitmiş olacaktı!

Anthony gözlerini kırıştırdı ama hâlâ ordaydı işte.

İngiltere'nin en kaçık, en sinir bozucu, en şeytani kadını Kate Sheffield, çalışma masasının altında bir kurbağa gibi çömelmişti. Gördükleri viskiden kaynaklı olamazdı, henüz tek bir yudum bile almamıştı.

Göz göze geldiklerinde, Anthony kızın gözlerinin korku ve endişeden kocaman açıldığını fark etti. Güzel, diye düşündü zalimce, ürkmüş olmalıydı. Anthony, saklandığına pişman oluncaya, lanet olası derisi kana bulanıncaya kadar eziyet edecekti ona.

Kahrolası Kate! Masanın altında ne işi vardı? Anthony'yi Serpentine Nehri'nin pis sularına bulması zalim ruhunu tatmin etmemiş miydi? Kız kardeşiyle flört etmesine engel olmak için yaptığı girişimler yeterince keyif vermemiş miydi? Bir de gözetleme işine mi başlamıştı?

Anthony yumuşacık bir sesle, "Maria," dedi. Masanın arkasına biraz daha ilerledi ve Kate'in eline bastı. Çok sert basmamıştı aslında ama kızın ciyakladığını duydu. Bundan muazzam bir keyif almıştı.

"Maria," diye tekrar etti, "bir anda hatırladım da işle ilgili halletmem gereken şeyler var."

"Gecenin bu saatinde mi?" diye sordu kadın şüpheyle.

"Evet, korkarım öyle."

Maria'nın gözleri parladı. "Beni başınızdan savmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır," diye yalan söylemeye çalıştı Anthony, dişlerini sıkıyordu. Bu arada Kate eldivenini çıkarmış, elini vikontun bacağına dolayarak tırnaklarını var gücüyle dizine geçirmişti. En azından tırnakları, diye düşündü Anthony, dişleri de olabilirdi.

“Ters giden bir şeyler olmadığına emin misiniz?” diye sordu Maria.

“Yok bir şey,” diyebilirdi Anthony, Kate tırnaklarını daha da derine geçirmişti. Son sözcük ağzından daha ziyade bir inilti şeklinde çıkmıştı ve ayağını ileriye doğru savurdu. Emin değildi ama galiba kızın midesine tekme atmıştı. Normalde, bir kadına vurmaktansa ölmeyi tercih ederdi ancak bu defaki istisnai bir durumdu. Aslında bu lanet kadına vurmaktan garip bir haz bile almıştı.

Vikontun bacağına ısırılmıştı şimdi de.

“Sizi kapıya kadar geçirmeme müsaade edin lütfen,” dedi Maria’ya, bu arada ayağını iyice salladı ve kendisini Kate’ten kurtardı.

Ama Maria’nın gözleri şüpheyle karardı ve vikonta doğru birkaç adım yaklaştı. “Anthony? Masanın altında bir hayvan mı var?”

Anthony bir kahkaha patlattı. “Evet, onun gibi bir şey.” O anda Kate’in yumruğu ayağının üzerine indi.

“Bir köpek mi?”

Anthony bu soruya bir an için olumlu cevap vermeyi düşünmüştü ama o kadar da kaba değildi. Kate de onu bundan dolayı takdir etmiş olmalıydı ki bacağına bıraktı. Anthony bundan istifade edip hızlı adımlarla ilerledi.

Maria’ya yaklaşip koluna girdi. “Sizi kapıya kadar götürsem ama beraber müzik odasına gelmesem, bu kabalığımı bağışlayabilir misiniz?”

Şehvetli bir kahkaha koyuverdi kadın, kesinlikle vikontu baştan çıkarmaya çalışıyordu.

“Ben yetişkin bir kadınımlordum. Şu kısacık mesafeyi tek başıma gidebileceğimden eminim.”

“Beni affedebilecek misiniz?”

Kadın kapıya doğru ilerlerken Anthony onun için kapıyı açtı.

“Şu gülüşünüzle özrünüzü kabul etmeyecek bir kadının var olduğundan şüpheliyim.”

“Siz eşine zor rastlanan bir hanımefendisiniz, Maria Rosso.”

Kadın yeniden kahkahalarla güldü. “Ama belli ki yeterince eşsiz değilmişim.”

Maria yavaşça odadan dışarıya sızdıktan sonra, Anthony net bir tıkırtı sesiyle kapıyı ardından kapadı. Sonra şeytan kulağına fısıldamış gibi kapının üzerindeki anahtarı bir defa çevirip yuvasından çıkardı ve cebine koydu.

“Sen!” Öyle bir bağırmişti ki sesi odanın içerisinde âdeta yankılanmıştı, dört uzun adımda yeniden masanın yanına ulaşmıştı. “Çık ortaya!”

Kate yeterince hızlı davranmadığı için aşağı eğilip kolundan tuttu ve bir anda ayaklarının üzerinde dikilmesini sağladı.

“Açıkla!”

Kan yeniden dizlerine doğru hücum ederken, Kate’in bacakları neredeyse tutmuyordu. Neticede on beş dakikadır masanın altında, bacakları bükülü halde kalmıştı.

“Kazara oldu,” diyebildi Kate, ayakta durabilmek için masanın kenarına tutunmuştu.

“Tuhaf, nasıl oldu da sözcükler dudaklarınızdan böyle şaşırtıcı bir süratle çıktı!”

“Ama bu doğru! Koridorda oturuyordum ve...” Kate yutkundu, vikont bir adım daha yaklaşmıştı ve artık çok ama çok yakınındaydı. “Koridorda oturuyordum,” diye tekrarlardı sözlerini, sesi çatlamıştı ve nefes nefeseydi, “ve geldiğinizi duydum. Sadece sizinle karşılaşmamaya çalışıyordum.”

“Ve siz de benim çalışma odama daldınız, öyle mi?”

“Sizin odanız olduğuna bilmiyordum bile, ben...” Derin bir nefes aldı Kate, vikont daha da yaklaşmıştı. Üzerindeki ceketin geniş yakası, neredeyse Kate’in elbisesine değecekti. Bu yaklaşmanın kasti olduğunu biliyordu. Adamın amacının onu baştan çıkarmak olmadığını farkındaydı ama yine de kalbinin deli gibi atmasına engel olamıyordu.

“Bence, buranın benim şahsi ofisim olduğunu gayet iyi biliyordunuz,” diye mırıldandı Anthony ve işaret parmağını kızın yanağında dolaştırmaya başladı. “Aslında belki de istediğiniz benimle karşılaşmaktı.”

Kate yalpaladı, soğukkanlılığını koruyabilmek için bir hayli çabalaması gerekmişti.

“Hımm?” Vikontun parmağı kızın çenesine doğru indi. “Ya buna ne diyeceksiniz hanımefendi?”

Kate’in dudakları aralanmış halde öylece kaldı, hayatı buna bağlı bile olsa ağzından tek kelime çıkmıyordu. Anthony’nin ellerinde eldiven yoktu –Maria ile oynasırken çıkarmış olmalıydı– ve dokunuşu o kadar kuvvetliydi ki Kate’in tüm bedenini kontrol ediyor gibiydi. Tereddütle nefes alabildi Kate, kalbinin onun nabzıyla aynı anda attığından hiç şüphesi yoktu.

“Belki de,” diye fısıldadı Anthony, o kadar yaklaşmıştı ki nefesi Kate’in dudaklarına değiyordu, “beraber başka şeyler yapmayı arzu ettiniz.”

Kate başını sallamaya çalıştı ama sanki bedeni komutlarına karşı geliyordu.

“Emin misiniz?”

Bu defa sözü geçmişti, başını hafifçe iki yana sallayabildi Kate.

Vikont gülümsedi, her ikisi de kazanan kişinin kim olduğunun farkındaydı.

YEDİ

Leydi Bridgerton'un müzikal davetine katılanlar arasında Bayan Featherington ve yaşı geçmiş üç kızı (Prudence, Philippa ve Penelope; elbiselerinin renkleri tenlerine uygun değildi), Bay Nigel Berbrooke (her zamanki gibi söyleyecek çok sözü vardı, tabii Philippa Featherington dışında dinlemeye can atan hiç kimse yoktu) ve elbette ki Bayan Sheffield ile kızı Bayan Katharine Sheffield vardı.

Yazarımız, Sheffield'lar davet edilirken Bayan Edwina Sheffield'in da buna dahil olduğunu düşünüyor ama kendisi orada bulunmuyordu. Genç Bayan Sheffield'in yokluğuna rağmen, Anthony Bridgerton'un keyfi yerindeydi; heyhat, annesi Bayan Bridgerton ise hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Ancak Leydi Bridgerton'un çöçatanlık marifeti dillere destandır ve artık kızını da Hastings Dükü ile evlendirdiğine göre, şu anda boş durduğu için canı çok sıkılıyor olmalı.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
27 Nisan 1814*

Anthony çıldırmış olmalıydı, bunu biliyordu. Durumun başka bir izahı olamazdı. Amacı onu korkutmak, işlerine keyfince burununu sokamayacağını kafasına sokmaktı ama bunun yerine...

Onu öpmüştü.

Aslında gözdağı vermek istemişti ve Kate, onun varlığı altında masumca sinene kadar ona yaklaşmaya devam etmişti. Kızcağızın bir erkeğe vücut ısısını hissedecek kadar yakın durmanın nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. O kadar yakınlardı ki nerede kendi nefesi bitiyor nerede Anthony'ninki başlıyor anlaması mümkün değildi.

Kate, ne arzudan kaynaklanan karıncalanmaları, ne de kendisinden yavaşça taşan ateşi fark edebilmişti. Ama o ateş tam oradaydı ve Anthony, bunu onun yüzünde görebiliyordu.

Ancak Kate öyle masumdu ki bu adamın deneyimli gözlerinin tek bakışta neler görebileceğini asla tahmin edemezdi. Tek bildiği, kendisinden daha kuvvetli olan vikontun üzerine üzerine geldiği ve özel mekânına girmekle ne büyük bir hata yaptığıydı. Anthony onu oracıkta nefessiz bırakacak ve boğacak sanmıştı. Ama aralarındaki mesafe neredeyse bir parmak kadardı ve aralarındaki çekim dayanılacak gibi değildi.

Kate'in kokusu fazlasıyla ayartıcı, nefesi ise tahrik ediciydi. Anthony'nin içinde kıpırdanmaya başlayan tutku kıvılcımları, bir anda tutuşmuş ve arzunun kıskaçları parmak uçlarına kadar ulaşmıştı. Ve Kate'in yanağında dolaşan parmağının yerini—sırf ona işkence etmek için dokunmuştu ona—aniden eli almıştı. Sonunda Kate'i başının arkasından kavrayıp öfke ve arzuyla öpmüştü.

Anthony'nin öpüşü karşısında nefes nefese kaldı Kate. Dudakları aralandığında ise Anthony dilini onun ağzına kaydırды. Kollarının arasında kaskatı kaldı Kate, Anthony ise tek elini onun sırtından aşağı indirip yavaşça kalçalarını kavradı.

Anthony, “Bu delilik,” diye fısıldadı Kate'in kulağına ama hareket etmesine olanak verecek kadar bile gevşetmedi kollarını.

Kate'in cevabı sadece anlaşılmaz mırıltılar şeklinde oldu fakat vikontun kollarındaki bedeni yavaşça uysallaşmaya başladı. Kendi bedenini Anthony'nin sert vücuduna biraz daha yaklaştırdı ve onu eritmesine izin verdi.

Anthony durması gerektiğini biliyordu, hatta bu hiç başlamamalıydı. Ama arzuyla kan dolaşımı hızlanmıştı ve Kate çok...

Çok iyi hissediyordu.

Anthony inledi, dudakları hafif tuzlu teninin tadına bakmak için Kate'in dudaklarından boynuna yöneldi. Bu kadında, daha önce tanıdığı kadınların hiçbirinde olmayan, kendisine çok uygun bir şeyler vardı. Sanki bedeni, zihninin tamamen görmezden geldiği bir şeyleri keşfetmiş gibiydi.

Bu kadında... Doğru olan bir şeyler vardı.

Hep istediği gibi hissettiriyor, istediği gibi kokuyor ve hep aradığı o tadı veriyordu. Ve Anthony çok iyi biliyordu ki tam şu anda, tüm kıyafetlerini üzerinden sıyrıp çalışma odasının halısı üzerinde Kate'e sahip olsaydı her şey onun için tam olacaktı.

Onunla çekişmediğinde bu kadın, bu lanet olası kadın, İngiltere'deki en güzel kadın olmuştu.

Sarılmasıyla hapsolmuş halde duran Kate, ellerini Anthony'nin sırtında tutarak yavaşça yükseldi. Hemen sonra dudaklarını Anthony'ye yaklaştırdı. Kate onun alınına, bir kelebeğin dokunuşuyla ancak kıyaslanabilecek şekilde bir öpücük kondurdu – ona karşılık veriyordu.

Anthony'nin dudakları yeniden Kate'in dudaklarına doğru yol alırken, ağzından muazzam bir homurtu döküldü. Başladığı şeye devam etmesini cesaretlendirmek için Kate'i hararetle öpmeye başladı.

“Ahh, Kate,” diye mırıldandı Anthony, onu masanın kenarına yaslayana kadar hafifçe iteledi. “Tanrım, çok tatlısın.”

“Bridgerton?” Kate'in sesi titriyordu.

“Hiçbir şey söyleme,” diye fısıldadı Anthony, “ne yaparsan yap ama hiçbir şey söyleme”

“Ama...”

“Tek kelime bile!” Parmağını dudaklarına yerleştirerek Kate’in sözünü kesti. İsteyeceği en son şey, bu harika anı münakaşa etmeye başlayarak mahvetmesiydi.

“Ama ben...” Kate elini vikontun göğsüne yaslayıp kendisini uzaklaştırdı. Anthony’yi dengesini kaybetmiş ve nefes nefese kalmış bir halde bırakmıştı.

Anthony lanet okudu, hem de en ağırından bir tane.

Kate uzaklaştı, odanın öbür ucuna kadar gitmemişti ama vikontun kollarının uzanamayacağı bir mesafede olan tek kişilik koltuğun arkasına geçmişti. Koltuğun yüksek sırt yaslama kısmını sımsıkı tuttu ve biraz ileriye iteledi. Aralarında katı bir nesnenin olması iyi bir fikir gibi gelmişti.

Vikont iyi bir ruh hali içerisinde görünmüyordu.

“Bunu neden yaptınız?” diyebilirdi Kate, sesi o kadar alçaktı ki neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu.

Anthony omuz silkti, daha az öfkeli ve kayıtsız göründü aniden. “Çünkü yapmak istedim.”

Kate sadece bir an bakakaldı vikontu. Ne olduğuna dair böylesine karmaşık bir soruya rağmen, bu kadar basit bir cevap verdiğine inanamıyordu.

Kate en sonunda, “Ama yapmamalıydınız,” diyebilirdi.

“Ama yaptım,” diye gülümsedi vikont hafifçe.

“Ama benden hoşlanmıyorsunuz!”

“Doğru.”

“Ve ben de sizden hoşlanmıyorum!”

“Yani bunu söylemeye çalışıyordunuz,” dedi Anthony yumuşak bir sesle, “birkaç saniye önce oldukça belirsizdi, neredeyse sözcükleri ağızınızdan söküp almak zorunda kalacaktım.”

Kate’in yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Bu mahrem olayı başlattığı için ondan ne kadar nefret ediyorsa, o günahkâr öpücüğüne karşılık verdiği için de kendisinden o kadar nefret ediyordu. Ama yine de vikontun onunla alay etmesi haksızlıktı. Bu aşâğılık bir hareketti.

Parmak eklemleri bembeyaz olana dek koltuğun sırtlığını sıktı. Bridgerton'a karşı koltuğu kullanmayacağından ya da gırtlığını sıkmamak için kendisine hâkim olabileceğinden pek de emin değildi artık.

Kate alçak sesle, "Edwina ile evlenmenize müsaade etmeyeceğim," dedi.

"Evet," diye mırıldandı vikont, koltuğun diğer tarafına kadar ağır adımlarla ilerledi. "Edeceğinizi düşünmemiştim zaten."

"Benim de sizinle evlenmeyeceğim kesin." Kate çenesini ileriye doğru çıkarmıştı.

Anthony, ellerini koltuğun kol yaslamak için yapılan kısımlarına dayayıp yüzünü Kate'in yüzüne iyice yaklaştırdı. "Size teklifte bulunmadım zaten."

Kate geriye doğru sendeledi. "Ama beni öptünüz!"

Vikont kahkahayı patlattı. "Öptüğüm her kadına evlenme teklif etseydim, çok eşlilikten yıllar önce hapsi boylamış olurum."

Kate bedeninin titremeye başladığını fark etti ve koltuğun arkasına daha da sıkı yapıştı. "Siz bayım! Siz onursuzsunuz!" Sözleri neredeyse haykırarak söylemişti.

Anthony'nin gözleri alev aldı, tek eliyle Kate'in çenesine yapıştı ve kendisine bakmasını sağlamak için saniyelerce o şekilde kaldı.

Anthony, "Bu," dedi ölümcül bir sesle, "bu doğru değil ve eğer erkek olsaydın, söylediğin şey yüzünden seni düelloya davet ederdim."

Kate uzunca bir süre hareketsiz kaldı. Gözleri Anthony'nin gözlerine kilitlenmiş, kuvvetli parmaklarıyla sıkıca tuttuğu çenesindeki deri yanmaya başlamıştı. En sonunda, bu adam karşısında asla yapmayacağına yemin ettiği şeyi yaptı.

Ona yalvardı.

"Lütfen," diye fısıldadı, "bırakın gideyim."

Anthony çenesini bıraktı, çenesini kavrayan eli beklenmedik bir biçimde gevşeyivermişti.

“Özür dilerim,” dedi Anthony, sesi birazcık... Şaşkın mıydı?

Hayır, bu mümkün değildi, bu adamı hiçbir şey şaşirtamazdı.

“Sizi incitmek istemedim,” diye ekledi yumuşak bir sesle.

“İstemediniz mi?”

Anthony yavaşça başını salladı. “Hayır. Belki biraz korkutmak ama canınızı yakmak istemedim.”

Kate titreyen bacaklarını zorlukla kontrol ederek geriye çekildi. “Siz hergelenin tekisiniz!” Sesinin daha az titremesi ve daha küçümseyici olmak için neler vermezdi o an.

“Biliyorum,” diye cevapladı vikont pek de umursamayarak. Gözlerindeki ateş yerini neşe dolu ışıltılara bırakmıştı. “Bu benim doğamda var.”

Kate bir adım daha geri çekildi. Vikontun halindeki ani değişikliğe ayak uydurabilecek kadar güçlü hissetmiyordu kendisini. “Ben gidiyorum.”

Vikont elini kapıya doğru sallayarak, “Git,” dedi.

“Beni durduramazsınız.”

“Bu aklımdan bile geçmedi.” Haince gülümsedi Anthony.

Kate yavaşça uzaklaşmaya başladı, geriye doğru bir adım attı. Gözlerini bir an bile bu adamdan ayırırsa üzerine çullanmasından korkuyordu.

Kate, “Ben çıkıyorum,” diye tekrar etti lüzumsuzca. Tam kapının koluna uzanmıştı ki Anthony konuştu: “Sanırım bir dahakine, Edwina’yı ziyarete geldiğim zaman görüşürüz.”

Kate’in rengi bembeyaz oldu. Elbette kendi yüzünü görmeiyordu ama ömründe ilk defa tüm kanının çekildiğini hissetmişti. “Onu rahat bırakacağınızı söylemişsiniz,” dedi suçlarcasına.

“Hayır,” diye cevapladı Anthony, koltuğun diğer tarafından küstahça eğilerek, “Edwina ile evlenmeme *izin* vereceğinizi

düşünmediğimi söyledim. Ancak bu, hayatımı idare edebileceğiniz anlamına kesinlikle gelmez. ”

Kate boğazına bir top güllesi oturmuş gibi hissediyordu. “Ama bu olandan sonra, onunla evlenmek istemiyorsunuzdur herhalde, yani şeyden sonra...”

Vikont, birkaç adım yaklaştı, hareketleri bir kedininki kadar sinsi ve yavaştı. “Beni öpmenizden sonra mı?”

“Ben sizi öpmedim!” Fakat sözcükler ağızından dökülürken boğazının yandığını hissetti Kate, çünkü bu tam bir yalandı. Başlatan kendisi değildi ama sonunda bu işin bir parçası olmuştu.

“Hadi ama Bayan Sheffield.” Anthony tam karşısında dikilmiş, kollarını kenetlemişti. “Bunu denemeyin bile. Bir-birimizden hoşlanmadığımız doğru fakat size karşı garip bir saygım var, sapkın bir saygı ve biliyorum ki siz bir yalancı değilsiniz.”

Kate hiçbir cevap veremedi. Ne diyebilirdi ki? ‘Saygı’ ve ‘sapkın’ sözcüklerinin bir arada olduğu bir cümle karşısında nasıl bir cevap verilebilirdi?

Vikont hafifçe sırtarak, “Siz de beni öptünüz,” diye devam etti. “İtiraf etmeliyim ki büyük bir coşkuyla değil ama o da an meselesi.”

Kate başını iki yana salladı, duyduklarına inanamıyordu. “Kardeşime kur yapma niyetinizi ilan ettikten sadece bir dakika sonra, nasıl olur da böyle konuşabilirsiniz?”

“Doğru, bu planlarımı gerçekleştirmeme mâni olur,” diye cevap verdi vikont, sesi alçak ve düşünceliydi, sanki yeni bir at satın alıp almamayı ya da o gün hangi kravatu takacağını düşünüyor gibiydi. Ancak Kate’in içinde fitil alan bir şeyler, sarf edilen sözlerin ruhunda biriktirdiği tüm öfkeyle beraber hiç düşünmeden ileriye atlamasına ve Anthony’nin çenesine yumruğunu indirmesine sebep oldu.

“Kız kardeşimle asla evlenemezsiniz! Asla! Beni duydunuz mu?”

Anthony yüzünü korumak için kolunu kaldırarak gardını almıştı. “Duymamak için sağır olmam gerekir!” Hemen ardından Kate’i dirseğinden yakaladı, bedeni öfkeden titrerken ve göğsü hızla inip kalkarken onu sınımsız kavradı.

“Onu mutsuz etmenize müsaade etmeyeceğim! Hayatını mahvetmenize izin vermeyeceğim!” Kelimeler Kate’in boğazında tıkanıp kalıyordu. “Edwina, tamamen dürüst ve saf bir kız, sizden çok daha iyisini hak ediyor.”

Anthony ona şimdi daha yakından bakıyor, tüm yüzünü inceliyordu. Her nasıl olursa öfkesinin şiddeti yüzünü daha da güzelleştirmişti. Yanakları daha da pembeleşmişti, gözleri yaşlarla dolu doluydu ve yüzündeki ifadeyi kontrol edebilmek için büyük çaba harcıyordu. Anthony kendisini olabilecek en aşağılık kişi olarak hissetti. Sakince, “Kardeşinizi çok sevdiğinizize ikna oldum, Bayan Sheffield,” dedi.

“Elbette onu seviyorum! Aksi takdirde, sizden uzak kalmasını sağlamak için bu kadar çaba sarf eder miydim? Tüm bunları sırf eğlenmek için mi yaptığımı düşünüyorsunuz? Çünkü sizi temin ederim ki lordum, odanızda mahsur kalmaktan çok daha eğlenceli şeyler düşünebilirim!”

Anthony, Kate’in kolunu hızla bıraktı.

Kate burnunu çekti ve acıyan kolunu ovdu. “Sanırım benim hakkımda net olarak anlayabileceğiniz tek şey, Edwina’ya karşı duyduğum sevgidir! Sanırım siz de kendi ailenize aynı sevgiyle bağlısınız!”

Anthony cevap vermedi. Sadece Kate’e baktı ve bu kadına sandığından çok daha fazla ilgi duyuyor olabileceğini düşündü.

“Eğer siz Edwina’nın ağabeyi olsaydınız, sizin gibi bir adamla evlenmesine müsaade eder miydiniz?” Kate’in sesinde ölümcül bir netlik vardı.

Cevaben uzunca bir süre sustu Anthony. O kadar uzun sürmüştü ki bu sessizliği kendine bile acemice geldi. En sonunda, “Bunun konumuzla bir alakası yok,” diyebilirdi.

Kate gülümsemedi, ne böbürlendi ne de karşısındakiyle alay etti. Konuşmaya başladığında sözler ağzından çabucak döküldü ve hepsi de tamamen doğrudu. “Cevabımı aldığımı düşünüyorum.” Topukları üzerinde arkasına dönüp kapıya doğru yürüdü.

“Benim kız kardeşim,” diye konuşmaya başladı vikont, sesi Kate’in daha fazla uzaklaşmasını engelleyecek kadar yüksek çıkmıştı. “Hastings Dükü ile evli. Namını duydunuz mu?”

Kate durakladı ama arkasına dönmeden, “Eşine duyduğu sadakatle ünlü birisi,” dedi cevap olarak.

Anthony kıkırdadı. “Demek ki namını duymamışsınız. Yani evlenmeden öncekini duymamışsınız.”

Kate yavaşça geriye döndü. “Eğer zamparaların iyi birer kocaya dönüşebilecekleri konusunda beni ikna etmeye çalışıyorsanız, emin olun bunu başaramazsınız. Daha elli dakika önce, bu odada, Bayan Rosso’ya bir eşin yanı sıra bir hanım arkadaşına sahip olmakta hiçbir sakınca görmediğinizden bahsediyordunuz.”

“Bence bu eşine âşık olmayan erkekler için geçerli.”

Kate’in burnundan minicik, gülünç bir ses çıktı – tam olarak homurtu değildi, daha ziyade nefes gibiydi ama bu adama saygı duymadığını belli ediyordu. Kate gözlerinde belirgin bir alay ifadesiyle sordu: “Kız kardeşime âşık mısınız Lord Bridgerton?”

“Elbette hayır,” diye yanıtladı Anthony, “aksini söyleyerek zekânınızı aşağılamak niyetinde değilim. Kardeşinizi sadece bir haftadır tanıyorum ama onu sevmemem için hiçbir sebep göremiyorum, harika yıllar geçirebiliriz.”

Kate kollarını göğsünde kenetledi. “Acaba neden ağzınızdan çıkan tek kelimeye bile inanmıyorum?”

Umursamazca omuz silkti Anthony. “Emin olun nedenini bilmiyorum.” Ne var ki nedenini çok iyi biliyordu. Edwina’yı kendisine eş olarak seçmesinin tek nedeni, ona asla âşık olmayacağını biliyor olmasıydı. Ondan hoşlanıyor, ona saygı

duyuyordu; hatta oğulları için harika bir anne olacağına emindi ama ona asla âşık olamazdı. Aralarında bir kıvılcım olmadığı kesindi.

Kate başını iki yana salladı, gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Bu ifade, Anthony'nin kendisini aşağılık bir adam gibi hissetmesine sebep oldu.

“Sizin bir yalancı olduğunuzu düşünmemiştim,” dedi Kate, “bir hovarda ya da zampara olabilirdiniz ama yalancı değildiniz.”

Kate'in dudaklarından dökülen sözcükler Anthony'nin yüreğini sıkıştırdı. Kate'e kendisini üzemeyeceğini, en azından incitemeyeceğini ya da üzerinde bir gücü olmadığını haykırmak istedi. “Ahh, Bayan Sheffield, bu olmadan bir yere gidebileceğinizi sanmıyorum.” Anthony'nin sesi zalimdi ve sözcükleri üzerine basa basa söylemişti.

Daha Kate herhangi bir tepki vermeden elini cebine sokup odanın anahtarını çıkardı ve Kate'in olduğu tarafa, ayaklarına doğru fırlattı. Birdenbire yapmıştı bunu ve Kate'in de refleksleri pek güçlü değildi. Anahtarı yakalayabilmek için ellerini uzattıysa da başaramadı. Anahtarın hantalca haliya düşmesinden hemen önce, Kate'in yakalamak için uzattığı elleri gülünç biçimde birbirine çarptı.

Kate yerdeki anahtara bakarak bir an olduğu yerde kaldı. Vikont bir adım bile hareket etmemişti, anahtarı onun için yerden almak niyetinde olmadığını anlamıştı Kate. Kaskatı olduğu yerde kaldı, karşısındaki adamın gözlerine baktı. Vikont onun gözlerinin nefretle ve hatta daha beter bir şeyle yandığını gördü.

Küçümseme.

Anthony midesine yumruk yemiş gibi hissetti. İleriye atlayıp anahtarı yerden almayı, dizlerinin üzerinde Kate'e takdim edip kabalığından ötürü onu affetmesi için yalvarmayı istemek gibi saçma sapan bir dürtüyle mücadele etmeye başladı.

Ne var ki bunlardan hiçbirisini yapamadı. Yaptığını telafi etmeyi ya da bu kızın hakkındaki iyi düşüncelerini istemedi. Çünkü evlenmeye niyetlendiği kız kardeşiyle aralarında olmadığı kesin olan kıvılcım bu odada fazlasıyla vardı, öyle ki odanın içerisi sanki gün gibi aydınlanmıştı. Ve başka hiçbir şey Anthony'yi bu kadar dehşete düşüremezdi.

Kate, sandığından daha uzun süre hareketsizce dikilmişti. Anahtarı yerden alarak hemen odadan kaçabilirdi ama onun önünde diz çökme fikrinden tiksiniyordu.

Anthony sadece gülümsedi, bakışlarını önce yerde duran anahtara ardından da Kate'in yüzüne çevirdi. Kibarca, "Gitmek istemiyor muydunuz Bayan Sheffield?" diye sordu. Kate'in öfkeden titreyen çenesini ve zorlukla yutkunduğunu fark etti.

Kate eğilip anahtarı yerden kaptı ve usulca, "Kız kardeşimle asla evlenemeyeceksiniz," dedi. Anthony zehir saçan ses tonu yüzünden iliklerine kadar ürperdi. "Asla."

Hemen ardından da kapının kilidinden gelen belirgin tıkırtı sesini duydu, Kate en sonunda çıkmıştı.



İki gün sonra, Kate hâlâ öfkeliydi. Müzikalin ertesi günü öğleden sonra Edwina için gelen koca bir buket de durumu hiç kolaylaştırmadı. Üzerine iliştirilen kartta, "Bir an evvel iyileşmeniz dileğiyle. Dün geceki gösteri, varlığınızın pırıltısı olmadan sönük geçti Bridgerton," yazıyordu.

Mary notu gördüğü anda ahlayıp ohlamaya başladı. Çok sevimli sözcükler olduğuna ve gerçekten vurgun bir adamdan geldiklerine emindi. Ancak Kate için aslını biliyordu. Bu not, Edwina'ya iltifattan ziyade Kate'e hakaret içeren bir nottu.

Kate tam anlamıyla burnundan soluyordu, çiçekler vazoya yerleştirilmiş ve oturma odasına konmuştu. Eğer birileri va-

zoyu paramparça olmuş halde bulursa, bunu nasıl kaza gibi gösterebileceğini düşündü. Erkeklerin kadınlara karşı gösterdikleri düşkünlüğe ya da gönül ilişkilerine pek akli ermezdi Kate'in ama hayatı üzerine bahse girebilirdi ki vikont o gece çalışma odasında ne hissetmiş olursa olsun bu memnuniyetsizlik değildi.

Ama yine de ziyarete gelmemiştir. Edwina'yı gezintiye çıkarması, çiçeğe iliştilen notla kıyaslandığında, suratına indirilmiş daha kuvvetli bir şaplak olurdu. Aslında doğru olmadığını biliyordu ama vikontun ondan korktuğu için gelmediğini hayal ederek keyifleniyordu. Tabii gerçekte bu adam kimse-den korkmazdı. Hele de muhtemelen öfke, acıma ve zalimlik duygularıyla karmakarışık olmuşken öptüğü, yaşı geçmiş ve gösterişsiz bir kız kurusundan hiç korkmazdı.

Kate, pencerenin kenarına gidip kollarını göğsünde kenetledi ve dışarıya bir göz attı. Burası Londra'nın en harika manzarasına sahip değildi fakat en azından notu görmesine engel oluyordu. Öfke ya da zalimlik... Öpücüğün sebebi ne olursa olsun, en ağır gelen acıma hissiydi. Anthony'nin ona acıması fikrine katlanamazdı.

Ama Kate, bu öpüşmenin ne anlama geldiği ya da aslında herhangi bir anlama gelip gelmediği konusunda çok da fazla süre düşünmedi, çünkü o öğleden sonra Lord Bridgerton'un bizzat yaptığı daha da rahatsız edici bir davet eve ulaştı. Bu, Sheffield'ların da iştirakiyle, ev sahibeliğini Leydi Bridgerton'un üstlendiği ve bir hafta sürecek olan bir kır evi partisi davetiydi.

Bizzat şeytanın annesi tarafından hem de.

Kate'in ise dışarıya çıkmasını sağlayacak hiçbir yol yoktu. Ancak hortumla karışmış bir fırtına bile –gerçi bunlar Büyük Britanya'da pek de mümkün olmayan şeylerdi ama Kate yine de bir kasırga için dua ediyordu– Mary'yi, Bridgerton'ların bu kır partisinde Edwina ile boy göstermekten alıkoyamazdı. Kate'in

de evde tek başına kalmasına müsaade etmeyeceği kesindi. Zaten Kate de Edwina'nın onsuz gitmesine izin veremezdi.

Vikont vicdan azabı içerisinde değildi. Muhtemelen Edwina'yı da aynı kendisini öptüğü gibi öpecekti ve muhtemelen Edwina, kendisini koruma imkânı bulamayacaktı. Hatta bunu romantik bulacak ve o anda vikonta âşık olacaktı.

Kate bile dudaklarının birbirlerine değdiği o anı düşünmemekte güçlük çekiyordu. Tek bir mutluluk anı yine de her şeyi unutturmuştu. Sevmekten ve arzu edilmekten daha güzel bir şey olamazdı. Hatta neredeyse bir kadına, kendisini öpen adamın aslında işe yaramaz bir hödük olduğunu bile unutturacak kadar güzeldi.

Neredeyse... Ama tamamen değil.

SEKİZ

Siz sürekli okuyucuların bildiği üzere, Londra'da, daima rekabet içerisinde olan iki grup vardır: Hırslı Anneler ve Müzmin Bekârlar.

Hırslı Anneler evlilik çağında kızlara sahiptir. Müzmin Bekârlar ise kendileri için bir eş istemezler. Bu ihtilafın çözülemeyişinin sebebi ise iki tarafın da çok inatçı olmalarından kaynaklanmakta.

Yazarımız, Leydi Bridgerton'un kır evi partisine kimlerin davet edildiğinin listesine henüz ulaşamadı ama güvenilir kaynaklardan aldığı bilgilere göre, evlenme yaşına gelmiş tüm zarif hanımefendiler önümüzdeki hafta Kent'te toplanacaklarmış.

Bu kimseyi şaşırtmadı elbette. Leydi Bridgerton'un tüm oğullarının kayda değer evlilikler yapması hususundaki ısrarı bir sır değil. Bu ısrarı onu 'Hırslı Anne' oğullarını da 'Müzmin Bekâr' haline getirmekte.

Bahis defterlerine güveniyorsanız eğer, yıl sonundan önce, Bridgerton kardeşlerden en az bir tanesi için düğün çanlarının çaldığına tanıklık edeceksiniz demektir.

Bahis defterleriyle aynı fikirde olmak yazarımızı incitse de tahminlerle hemfikir (bu defterler erkekler tarafından yazılır ve bu yüzden de doğal olarak kusurludurlar). Leydi Bridgerton

kısa süre sonra kayınvalide olacak. Ama bu kız kim ve hangi Bridgerton erkeği ile evlenecek? Ahh, sevgili okur, işte henüz bunu tahmin edebilen kimse yok.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
29 Nisan 1814

Bir hafta sonra, Anthony Kent'teki odasının çalışma kısmında annesinin kır partisinin başlamasını beklemekteydi. Davetli listesini görmüştü. Annesinin bu partiye ev sahipliği yapmak için tek bir sebebi olduğunu biliyordu: Oğullarından birisini evlendirmek ve bu oğul da muhtemelen kendisiydi.

Bridgerton'ların ata yadigârı hanesi Aubrey Hall, her biri birbirinden güzel ama en az o kadar da boş kafalı genç ve zarif hanımefendiyle ağzına kadar doluydu. Leydi Bridgerton, sayıları denkleştirebilmek için bir o kadar da beyefendi davet etmişti ama bu adamlardan hiçbiri, kendi oğulları kadar varlıklı ve iyi aileden gelen kişiler değillerdi. Hatta bazıları evliydi.

Anthony keder içinde annesini düşündü, cin fikirliliğiyle tanınan birisi değildi kesinlikle. Tabii çocuklarının esenliği (yani onun tabiriydi bu; esenlik) söz konusu olduğu zamanlarda öyle olurdu.

Bayan Sheffield'a da davet yollanması vikont için şaşırıcı bir durum olmamıştı. Annesi defalarca ondan ne kadar hoşlandığından bahsetmişti. Üstelik daha evvel pek çok kez dinlediği, annesinin 'iyi ailelerin iyi evlatları olur' teorisini bir kez daha dinlemek zorunda kalmıştı.

Davetli listesinde Edwina'nın adını gördüğünde rahatlatıcı bir memnuniyet duymuştu. Ona evlenme teklif etmek konusunda oldukça hevesliydi. Kate'le arasında geçenlerden dolayı bir kez daha rahatsızlık duydu fakat evlenme teklif etmek için yeni bir eş bulma sıkıntısına girmek istemiyorsa şayet, bu işi hemen halletmesi şarttı.

Bir karar vermişti ve bunu geciktirmeye gerek yoktu. Şimdiye kadarki oyalanmaları ve ağırdan almaları, hayatını biraz daha yaşamaya zaman kazanmak içindi. Anthony aslında bir on sene daha rahibin önünde olmaktan kendisini koruyabilirdi ama artık evlenme zamanının geldiğine karar vermiş ve oyalanmak ona saçma görünmüştü.

Evlenmek, üremek ve ölmek. Asil bir İngiliz erkeği gibi. Babası ve amcası sırasıyla otuz sekiz ve kırk üç yaşlarında beklenmedik biçimde ölmüşlerdi. Şu durumda yapması gereken tek şeyin Kate Sheffield'dan uzak kalması olduğu yönünde kafası netti. Bir özür usule uygun olurdu ama bu da kolay olmazdı ve Anthony'nin en son isteyeceği şey, bir kadının karşısında kendini aşağılamaktı. Lakin vicdanının fısıltıları bir homurtuya dönüşmüştü ve biliyordu ki bu kız en azından kuru bir özrü hak ediyordu. Muhtemelen daha fazlasını da hak ediyordu fakat Anthony bunun daha fazlasının ne olabileceği hakkında düşünüp taşınmaya pek de niyetli değildi. Kate, Edwina ve onun arasında son nefesini verene dek bir engel olarak kalacak gibi görünüyordu, bu durumda gidip onunla konuşması söz konusu bile olamazdı.

Şimdi harekete geçme zamanıydı. Evlenme teklifinde bulunulabilecek romantik bir yer varsa, orası Aubrey Hall'dan başka bir yer değildi. 1700'lerin sarı kum taşlarından inşa edilmişti. Yeşil kırlar ve rengârenk çiçeklendirilmiş bahçelerle kaplı altmış dönümlük bir araziye sahipti. Yaz sonunda güller açmaya başlardı ama şimdi her taraf sümbül ve annesinin yurtdışından özel olarak getirttiği lalelerle doluydu.

Anthony odanın köşesine yürüdü ve camdan dışarıya bir göz attı. Evin etrafında çok yıllık karaağaçlar tüm görkemleriyle yükseliyorlardı. Ağaçların gölgeleri uzayıp giderken, bu yeri insan yapımı, güç, konum ve zenginlik göstergesi bir anıt gibi değil de doğanın bir parçası olarak düşünmekten keyif

aldı. Etrafta yığınla gölet, sayısız tepe ve oyuk vardı ve hepsiyle çocukluğundan bir anısı vardı.

Babasının da dahil olduğu anılar.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Aubrey Hall'a gelmeyi hep sevmiştir, tanıdık kokular ve manzaralar, babasına dair tüm anılar net biçimde zihninde canlandığında acı verirdi. Edmund Bridgerton'un ölümünün üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti fakat Anthony hâlâ bir köşeyi döndüğünde, babasını küçük kardeşleriyle kahkahalar atarak atçılık oynarken göreceğini umuyordu.

Bu düşünceler onu kedere boğdu. İş atçılık oynamaya geldiğinde, Edmund çocukları arasında asla cinsiyet ayrımı yapmazdı. "Ahh, baba," diye fısıldadı Anthony, babasının şöminenin üzerinde asılı tablosuna bakarak, "nasıl olur da senin başarılarına erişebilirim?"

Edmund Bridgerton'un sayısız başarıları olduğuna şüphe etmemek gerekirdi. Neticede koskoca bir aileyi sevgiyle, kahkahalarla doldurmuş ve aristokrat hayattan mümkün mertebeye uzak kalmış bir babaydı.

Anthony babasının tablosundan pencereye doğru döndü ve yaklaşmakta olan faytonları izlemeye başladı. Öğleden sonra olmuştu ve davetliler durmaksızın geliyorlardı. Gelen her bir fayton, Bridgerton'lardan gelen davetin mutluluğu içerisinde gözleri ıslık ışık genç hanımlar taşıyordu.

Leydi Bridgerton, kır evini konuklarla doldururken seçici davranmazdı ve ne zaman bunu yapsa, yılın olayı bu olurdu.

Aslında Bridgerton'lardan neredeyse kimse, uzun zamandan beri Aubrey Hall'da vakit geçirmemiştir. Anthony, annesinin de kendisiyle aynı dertten mustarip olduğunu düşünüyordu – her bir köşede Edmund'un anıları vardı. Daha genç olan kardeşleri, mekânla ilgili az sayıda anıya sahipti, çünkü daha ziyade Londra'da büyümüşlerdi. Uzun ve engebeli arazi

yürüyüşlerini, balık tutma fasıllarını ya da ağaç evini kesinlikle hatırlayamazlardı.

Şu anda on bir yaşında olan Hyacinth'i babası kucağına almamıştı bile. Anthony, elinden geldiği kadarıyla onun yokluğunu gidermeye çalışmıştı ama babasına kıyasla ne denli yetersiz kaldığının farkındaydı.

Derin bir iç çekerek pencerenin koluna yaslandı, bir içki alıp almaması konusunda karar vermeye çalıştı. Bahçelerin ilerisine baktı, bakışları inanılmaz eskilikteki bir faytona takıldı. Gelen faytonun bayağı bir yanı yoktu, hatta kaliteli ve sağlamdı da. Ama diğer faytonları süsleyen altın yıldızlı sorgucu eksikti ve sanki rahatlık için yeterince esnetilmemiş gibiydi.

Bu gelenlerin Sheffield'lar olabileceğini fark etti Anthony. Listede adı yazılı diğer konuklar, kayda değer bir mal varlığına sahiptiler. Sadece Sheffield'lar, bu sezon için fayton kiralamış olabiliyorlardı.

Nitekim Bridgerton'ların dönemin moda rengi pudra mavisi üniforma giymiş uşaklarından biri faytonun kapısını açmak için ileri atıldı ve sarı renkli seyahat elbisesiyle ona uygun bir şapka giymiş olan Edwina Sheffield araçtan indi. Anthony, kızın yüzünü görebilecek kadar yakın bir mesafede değildi ama tahmin etmek hiç de güç olmamıştı. Yanakları yumuşacık ve pembe olmalıydı, o harikulade gözleri muhakkak bulutsuz gökyüzünü yansıtıyordu.

Hemen ardından alelacele anne Bayan Sheffield indi. Ancak Edwina'nın yanındaki yerini aldığı anda ne kadar benzediklerini fark edebildi Anthony. Her ikisi de son derece etkileyici ve güzeldiler. Konuştuklarında aynı tavırlar içinde olduklarını görebiliyordu. Tıpkı duruşları ve görüntüleri gibi, başlarının eğimi bile aynıydı.

Edwina'nın güzelliği her zaman bir şekilde kalacaktı. Bu bir eşte olması gereken iyi özelliklerdendi, yine de - babasının

duvarda asılı portresine kederli bir bakış daha attı Anthony – muhtemelen yanında olup yaşlılığını göremeyecekti.

Nihayet Kate Sheffield faytondan indi ve o anda nefesini tuttuğunu fark etti Anthony. Kate diğer iki Sheffield gibi davranmıyordu. Onlar narin kişilerdi, uşağın eline uzanıp inmelerine yardım etmesine izin vermişlerdi, oysa Kate araçtan kolayca atlamıştı. Uşağın kendisine teklif ettiği kolu kabul etmemişti, çünkü yardımına ihtiyacı olmadığı her halinden belliydi. Ayağı yere değer değmez, duruşunu dikleştirdi ve Aubrey Hall'ın ön cephesine bakmak için başını kaldırdı.

Kate'le ilgili her şey ikirciksiz ve dobraydı. Anthony, eğer görebilecek kadar yakında olsaydı, bu kızın gözlerinde samimiyet bulacağından adı gibi emindi.

Fakat Kate ile son karşılaşmalarında o gözlerde kibir ve kin vardı. Aslında Anthony'nin de hak ettiği tam olarak buydu. Bir beyefendi bir bayana, onun Kate Sheffield'a davrandığı gibi davranıp da ardından iyi niyet beklemesi mümkün olmazdı.

Kate, annesine ve kız kardeşine dönüp bir şeyler söyledi. Söyledikleri her neydiyse, Edwina'yı kahkahalara boğarken Mary'yi sadece hoşgörü ile gülümsetmişti.

Anthony üçünü daha evvel hiç yan yana görmediğini fark etti. Bu üç hanım birbirlerinin varlığından güven duyan ve sohbet etmeye başladıklarında yüzlerine yayılan sıcaklığı net şekilde görebildiğiniz gerçek bir aileydi. Bu durum, Kate ve Mary arasında kan bağı olmadığını bildiği için Anthony'ye daha da büyüleyici gelmişti.

Aralarında kan bağından daha kuvvetli bir bağlılık olduğunu fark etti Anthony. Kendisinin hayatında olmasına izin vermediği cinsten bir bağı bu. Zaten evlendiğinde, duvağın ardındaki suratın Edwina Sheffield'a ait olması zorunluluğu da bu sebepten kaynaklanıyordu.



Kate, Aubrey Hall'dan etkilenmeyi bekliyordu elbette ama mest olmak hiç beklediği bir şey değildi. Ev tahmin ettiğinden daha küçüktü fakat bu eve davet edilmiş olmak Kate için çok büyük onurdu.

Bu yer, ortaçağdan kalma kaleler gibi yükselen dev bir yaratığa benzemiyordu. Aubrey Hall çok daha sıcak bir yerdi. Yaklaşık elli odası olan bir yer için kale kelimesi bile yetersiz kalabilirdi. Öğlen güneşi sarı tuğlalı duvarlara vurduğundan kızılımsı bir renk vermişti, sevimli küçük kuleleri ve manzaralı siperleri ile bu yer peri masallarından fırlamış gibi görünüyordu. Malikânede ciddi manada gösterişli bir hal yoktu, Kate bir anda bundan memnun olmuştu.

“Güzel değil mi?” diye fısıldadı Edwina.

Kate başını sallayarak onayladı. “O korkunç adamın eşliğinde geçirilecek bir haftayı katlanılır hale getirebilecek kadar güzel.”

Edwina kakhaha atarken Mary derhal onu azarladı ama bunu hoşgörülü bir gülümsemeyle gizledi. Hemen arkalarında bavullarını taşımak için yardım eden uşakları da gözleyerek konuşmaya başladı Mary: “Kate, böyle şeyler söylememelisin. Yerin kulağı var ve ev sahibimiz hakkında böyle konuşman uygunsuz kaçır.”

“Korkma, beni duymaz. Üstelik ev sahibimizin Leydi Bridgerton olduğunu sanıyordum.”

“Bu ev Lord Bridgerton’a ait.”

“Çok iyi.” Kate, Aubrey Hall’a doğru ilerlerken kolunu heyecanla salladı. “İçeriye girdiğim andan itibaren sevimli ve nazik olmaktan başka bir şey yapmayacağım.”

“Eminim,” diye fısıldadı Edwina.

Mary, Kate’e kurnaz bir bakış attı. “Sevimli ve nazik olma hali bahçe için de geçerli.”

Kate ise sadece gülümsedi. “Ciddiyim Mary, mümkün olduğunca nazik olacağım. Söz veriyorum.”

“Sadece vikonttan uzak durmak için elinden geleni yap.”

“Yapacağım,” diye söz verdi Kate. *Tabii o Edwina’dan uzak durmak için elinden geleni yaptığı sürece*, diye geçirdi aklından.

Hemen yanlarında bir uşak beliriverdi, kolu abartılı biçimde girişe doğru uzanmıştı.

Sheffield ailesinin üç ferdi de kapıya doğru ilerlediler. Üstünkörü adımlarla giderken Edwina ablasına dönüp muzipçe gülümsedi. Fısıldayarak, “Sevimli ve nazik olmaya tam burada başlayacaksın ablacığım,” dedi.

“Eğer halka açık bir yerde olmasaydık seni pataklardım,” diye cevapladı Kate; onun sesi de fısıltı halindeydi.

İçeriye girdiklerinde Leydi Bridgerton ana salonda yerini almıştı. Kendilerinden önce gelenlerin içeride olduğunu gördü Kate. Onlara tahsis edilen odalara gitmek için merdivenlerden çıkarlarken elbiselerinin kurdeleli etekleri gözden kayboldu.

“Bayan Sheffield!” Yanlarına gelirken Leydi Bridgerton’un sesi çınladı. “Sizleri görmek ne kadar güzel. Ve siz Leydi Kate, bize katılabilmiş olmanıza memnun oldum.”

“Davet etmiş olmanız büyük nezaket,” diye cevapladı Kate, “ayrıca şehirden bir hafta bile olsa kaçabilmek gerçekten çok keyifli.”

“Aslında siz de bir taşra kızısınız, değil mi?” dedi Leydi Bridgerton gülümseyerek.

“Korkarım öyleyim. Londra heyecan verici ve her daim ziyaret edilmeye değer bir yer ama ben daha ziyade kırsal yerlerdeki yeşil arazileri ve temiz havayı tercih ederim.”

“Tıpkı oğlum gibisiniz. Ahh, aslında zamanının çoğunu şehirde geçirir fakat işin aslını ben biliyorum.”

“Vikont mu?” diye sordu Kate şüphe içerisinde. Adam tam bir çapkındı ve herkes bu tip adamların doğal yaşam alanlarının kentler olduğunu bilirdi.

“Evet, Anthony. O çocukken burada yaşardık. Tabii sezon

boyunca Londra'da kaldığımız olurdu. Ben de partilere ve balolara katılmaktan büyük keyif alırdım. Ama birkaç haftadan fazla kalmazdık. Eşimin ölümünden sonra, evimizi tamamen şehre taşıdık.”

Kate mırıltılı halinde, “Başınız sağ olsun,” dedi.

Vikontes özlem dolu bir ifadeyle dolan mavi gözlerini Kate'e çevirdi. “Çok tatlısınız. Eşimi kaybedeli yıllar oldu ama ben onu her gün ve her an özlüyorum.”

Boğazına bir yumru oturdu Kate'in: Mary ve babasının birbirlerini ne kadar sevdiklerini hatırlamıştı. Şimdi ise gerçek aşkı tatmış bir kadınla daha tanışmıştı. Bir anda çok ama çok üzgün hissetti, çünkü Mary de vikontes de eşlerini kaybetmişti. Fakat üzüntüsünün asıl sebebi, belki de kendisinin gerçek aşkın mutluluğunu asla tadamayacak olmasıydı.

“Çok fazla duygusallaştık,” dedi vikontes aniden. Yeniden o parlak gülümsemesini takınıp Mary'ye döndü. “Diğer kızınızla henüz tanışmadık.”

“Tanışmadınız mı?” dedi Mary kaşlarını kaldırarak. “Ahh, doğru ya, Edwina davetinize katılamamıştı.”

Leydi Bridgerton, Edwina'ya bakarak, “Elbette kendisini uzaktan görmüştüm,” dedi. Büyüleyici bir gülücük sundu kıza.

Mary, kızını takdim kısmını yerine getirdi ve Kate kendisine hâkim olamayarak vikontesin Edwina için biçtiği değeri fark etti. Edwina'nın aileye katılmasının harika olacağına çoktan karar vermiş olduğu şüphe götürmezdi.

Ayaküstü bir süre daha sohbe devam ettiler. Leydi Bridgerton çantaları odalarına taşınırken birer çay içmeyi teklif etti ama Mary yorgun olduğunu ve uzanmak istediğini söylediği için odalarına çıkacaklarını söylediler.

“Nasıl isterseniz,” dedi Leydi Bridgerton ve hizmetçilerden birine işaret etti. “Rose size kalacağınız odayı gösterecek. Akşam yemeği saat sekizde. Dinlenmeye çekilmenizden önce sizler için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Mary ve Edwina başlarını hayır anlamında salladılar ve Kate de tam aynı şeyi yapacaktı ki son anda Leydi Bridgerton'a döndü. "Şey, aslında, bir şey sormak istiyorum."

"Tabii, elbette," diye cevapladı vikontes gülümseyerek. "Buraya geldiğimizde geniş bir bahçeniz olduğunu gördüm. Müsaade ederseniz keşfe çıkabilir miyim?"

"Demek bahçıvanlığınız da var?"

"Çok iyi değilimdir," diyerek itiraf etti Kate, "ama bahçenizin usta ellerden çıktığı belli."

Leydi Bridgerton'un yüzü kızardı. "Bahçeyi gezmeniz beni memnun eder. Çiçeklerim benim eğlencem ve övüncümdür. Artık pek alakadar olamıyorum ama Edmund sağken..." Bir anda sustu ve boğazını temizledi. "Şey, orada bolca zaman geçirdiğim zamanlarda ellerimi dirseklerime kadar kirletir ve annemi deli ederdim."

"Bahçıvanın da delirdiğini gözümün önüne getirebiliyorum," dedi Kate.

Vikontesin gülümsemesi kakkahaya dönüştü. "Hem de nasıl delirmek! En beterinden. Kadınların çiçekler hakkında tek bildikleri şeyin, kendilerine nasıl armağan edildiği olduğunu söylerdi hep. Ama hayal edebileceğin en yeşil parmaklara sahipti. En sonunda ona katlanmayı da öğrendim."

"Peki, o size katlanmayı öğrenebildi mi?"

Leydi Bridgerton parlak bir gülümsemeyle, "Hayır. Asla öğrenemedi. Ama bunun beni durdurmasına müsaade etmedim," diye cevapladı.

Kate de gülümsedi. Bu yaşlı kadına kanı kaynamıştı.

"Neyse, sizi daha fazla tutmayayım. Rose sizleri yukarıya çıkarsın da yerleşin. Ve siz Bayan Sheffield," dedi Kate'e bakarak, "eğer isterseniz, ilerleyen günlerde size bahçeyi bizzat gezdirebilirim. Maalesef şu anda gelen konukları karşılamakla çok fazla meşgulüm fakat daha sonra sizin için zaman ayırmaktan mutlu olacağım."

“Bu harika olur. Çok teşekkür ederim,” diye cevapladı Kate, ardından Mary ve Edwina ile beraber, kendilerine eşlik eden hizmetçinin peşinden üst kata çıkan merdivenlere yöneldiler.



Anthony, olanca süratiyle hole açılan aralık kapıdan çıkıp annesinin yanına geldi. Onlar olduklarını bildiği halde, “Karşılıkların Sheffield’lar mıydı?” diye sordu. Ama çalışma odası, bu dört hanımın buldukları salonda konuştuklarını duyamayacağı kadar uzak mesafedeydi.

“Evet, ta kendileriydi,” dedi Violet. “Ne kadar tatlı bir aile, sence de öyle değil mi?”

Anthony cevaben sadece homurdanmakla yetindi.

“İyi ki onları da davet etmişim.”

Anthony yine hiçbir şey söylemedi ve homurdanmaya devam etti.

“Davetli listesine isimlerini son dakikada eklemiştim.”

“Hiç fark etmemişim,” diye mırıldandı Anthony.

Violet Bridgerton başını sallayarak onayladı. “Sayıyı eşitlemek için şehirden üç beyefendi daha davet etmek zorunda kaldım.”

“Yani bu akşamki yemeğe papazın da gelmesini mi beklemeliyiz?”

“Ve hani şu ziyaretine gelen erkek kardeşini ve bir de oğlunu.”

“Papazın oğlu John daha on altısında değil mi?”

Violet omuz silkti. “Başka çarem yoktu.”

Anthony bunun üzerinde biraz düşündü. Annesi gerçekten de Sheffield’ların bu ev partisine katılmaları için, on altı yaşında bir çocuğu akşam yemeğine davet edecek kadar çaresiz kalmıştı. Tabii bir aile yemeği olsaydı çocuğu davet

etmeyeceklerinden değildi, resmi bir davet olmadığında Bridgerton'lar, standart kabul kurallarını görmezden gelerek yaşlarına bakmaksızın bütün çocukların yemek masasında oturmalarına izin verirdi.

“Anlayacağın, iki genç Sheffield için de birer ahbab ayarladım,” dedi Violet.

Anthony onaylamak için başını salladı.

“Ben her ikisini de çok hoş buldum,” diye sürdürdü sözlerini Violet. “Fazla varlıklı değiller ama bence iş hayat arkadaşı seçmeye geldiğinde, kişilik servetten çok daha önemli, tabii çaresiz durumda değilsen.”

“Eminim çok önemli konulara değineceksin ama ben çaresiz falan değilim,” diye terslendi Anthony.

Violet burnunu hafifçe kaldırdı ve oğluna mağrur bir bakış attı. “Alaylarına karşılık verebilecek kadar atik değilim oğlum. Sadece gerçeklere değindim. Bir vârisle evlenmek zorunda kalmadığın için her gün diz çöküp şükretmelisin. Evlenme zamanı geldiğinde, çoğu erkek özgürce tercih yapma şansına sahip olamıyor, biliyor musun?”

Anthony gülümsedi. “Şükür mü etmeliyim? Kime, anne mi?”

“Sen bir canavarsın.”

Annesinin çenesinin altını okşadı Anthony. “Senin yetiştirdiğin bir canavar.”

“Seni temin ederim ki hiç kolay bir iş değildi.”

Bu defa da uzanıp yanaklarından öptü annesini. “Konuklarınla sana iyi eğlenceler anneciğim.”

Violet kaşlarını çattı ama içten içe kızgın olmadığı o kadar belliydi ki. Anthony hareket ettiği anda, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

“Yürüyüşe.”

“Gerçekten mi?”

Annesinin bu olağandışı alakası Anthony'ye garip gelmişti. “Evet, gerçekten. Bunda bir terslik mi var?”

“Hayır yok. Sadece yıllardır sadece basit bir yürüyüşe çıkmamıştın da.”

“Yıllardır buralara gelmemiştim ki.”

“Haklısın. O halde çıkmışken çiçek bahçelerine de bir uğra. En nadide türler açmaya başlamıştır. Londra'da asla göremeyeceğin kadar güzeller.”

Anthony başını olur anlamında salladı. “Akşam yemeğinde görüşürüz.”

Violet, oğlu bahçelere doğru giden yolda gözden kaybolana kadar pencereden onu seyretti. En büyük oğlunun Sheffield'lara karşı beslediği bu alaka bir hayli ilginçti. Geriye sadece hangi Sheffield ile ilgilendiğini anlamak kalmıştı.



Yaklaşık kırk beş dakika sonra, Anthony annesinin çiçek bahçesinde havanın ve esen ılık rüzgârın tadını çıkarırken yakındaki yoldan gelen ayak seslerini duydu. Merak etmişti. Tüm konuklar odalarına yerleşme telaşındaydı ve bahçıvanın da izin günüydü. Aslında bugün tamamen yalnız kalmayı ummuştu. Parmak uçlarında yürüyerek yaklaşan adımların geldiği yöne doğru ilerledi. Sağ tarafına baktı, kimse yoktu ve tam soluna döndüğünde gördü.

O.

Neden şaşırmış olduğunu merak etti Anthony.

Kate Sheffield, açık lavanta rengi bir elbise giymiş, zambak ve sümbüllerden oluşan büyüleyici bir demet yapmaktaydı. Pembe ve beyaz sarmaşık gülleriyle kaplı, dekorasyon için bahçeye konmuş ahşap bir kemerin yan tarafında dikilmişti. Parmaklarını asla adını bir türlü hatırlayamadığı bir çiçeğin üzerinde gezdirişini izledi Anthony. Ardından da Hollanda lalelerini koklamak için eğildi Kate.

“Onların kokusu yoktur,” diye seslendi Anthony ve yavaşça Kate’e doğru ilerledi.

Kate hemen doğruldu, dönüp vikonta bakmadan evvel tüm bedeni tepki vermişti. Onun sesini tanıdığından emindi Anthony ve bu hoşuna gitmişti. Kate’in yanına ulaştığında, parlak kırmızı renkli çiçeklere uzandı. “Çok güzeller. İngiltere bahçelerinde nadiren rastlayacağınız türden ama ne yazık ki kokusuzlar.”

Kate, cevap vermek için Anthony’nin umduğundan daha uzun süre bekledi ve en sonunda, “Daha önce hiç lale görmemiştim,” dedi.

Sözlerindeki bir şey Anthony’yi gülümsetti. “Hiç mi?”

“Hayır. Yani toprakta görmedim,” diyerek açıklamaya devam etti Kate. “Edwina’ya bir sürü buket geldi, özellikle soğanlı çiçekler yılın bu zamanında çok moda. Ama yetişirlerken görmemiştim.”

“Bunlar annemin gözdeleri.” Uzanıp birini kopardı. “Bir de sümbüller elbette.”

Kate merak içinde, “Elbette mi?” diye tekrarladı,

“En küçük kız kardeşimin adından dolayı, isminin anlamı sümbül.” Elindeki çiçeği Kate’e uzattı. “Bilmiyor muydunuz?”

Başını iki yana salladı Kate. “Bilmiyordum.”

“Anladım,” diye mırıldandı Anthony. “İsimlerimiz alfabetik sıraya göre verilmiş. En büyük olarak ben Anthony, en küçüğümüz de Hyacinth. Ama muhtemelen siz benim hakkımda, benim sizin hakkınızda bildiğimden fazlasını biliyorsunuzdur.”

Bu sevimsiz ima karşısında Kate’in gözleri kocaman açıldı ama kısa bir cevap vermekle yetindi: “Söylediğinizde gerçeklik payı olabilir.”

Anthony şüphe içinde kaşlarını kaldırdı. “Çok şaşırdım Bayan Sheffield. Oysa zırhımı giymiş, ‘Evet, fazlasıyla!’ demenizi bekliyordum.”

Kate, Anthony'nin kendisini taklit etmesi yüzünden surat asmamak için uğraştı ama cevap verirken yüzünde küçümseme hali belirgindi. "Mary'ye söz verdim. En iyi tavrımı takınacağım."

Anthony sesli bir kahkaha attı.

"Çok acayip," diye mırıldandı Kate, "Edwina da aynı tepkiyi vermişti."

Anthony güllerin dikenlerine takılmamak için özen göstererek ahşap kemere kolunu yasladı. "En iyi halinizin içeriği hakkında karşı konulamaz bir merak içerisindeyim."

Kate elindeki laleyle oynarken omuz silkti. "Ben de gezinirken bunu düşünmeye çalışıyordum."

"Ev sahibinizle münakaşa etmemeniz gerekiyor, değil mi?"

"Sizin ev sahibimiz olup olmadığınız konusunda biraz şüpheliyim lordum. Daveti anneniz yaptı." Konuşurken kurnazca bir bakış atmıştı Kate.

"Doğru," diye kabul etti vikont, "ama burası benim evim."

"Evet. Mary de öyle söylemişti."

Anthony gülümsedi. "Bu sizi öldürüyor, değil mi?"

"Size karşı nazik olmak mı?"

Başını sallayarak onayladı Bridgerton.

"Yaptığım en kolay şey değil."

Anthony'nin yüzündeki ifade değişmeye başlamıştı, sanki Kate'le dalga geçmeye bir son verecek gibiydi. Sanki aklındaki bambaşka şeylerdi. "Ama en zor şey de değil, doğru mu?"

Kate pat diye, "Sizden hoşlanmıyorum lordum," dedi.

"Hoşlanmadığınız belli zaten." Anthony'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Kate, kendisini çok garip hissetmeye başlamıştı, tıpkı vikont onu öpmeden hemen önce olduğu gibiydi. Boğazı kuru muş, avuçları terlemişti. Ve içi... Bunu tarif edebileceği sözcük yoktu, karnının içindeki o karıncalanma ve gerilme hissi. İçgüdüsel olarak ya da belki de kendisini koruma isteğiyle bir adım geriye çekildi.

Anthony hâlâ eğlence dolu bir ifadeyle bakıyordu ona, sanki aklından geçenleri okuyordu.

Kate elindeki çiçekle bir süre daha oyalandıktan sonra, “Bunu koparmamalısınız,” dedi.

“Sizin de bir laleniz olmalıydı.” Vikont mantıklı bir biçimde konuşuyordu. “Tüm çiçeklerin Edwina’ya gelmesi haksızlık.”

Kate’in midesi kasıldı ve karıncalandı, âdeta bir fiske yemiş gibiydi. En sonunda ağzını açtığı anda, “Yine de bahçivanınız bahçenin bozulmasından memnun olmayacaktır,” demeyi başardı.

Anthony şeytani bir gülümsemeyle, “Kız kardeşlerimden birini suçlayacaktır,” dedi.

Kate kendisine hâkim olamadı ve gülümsedi. “Sizden daha azını beklememeliydim zaten.”

“Yoksa bekliyor muydunuz?”

Kate, başını iki yana salladı. “Ama yine de o kadar ileri gidebileceğinizi düşünmemiştim.”

“Ahh!” Parmağını Kate’e doğru salladı Anthony. “En iyi tavrınızı takınacağınızı söylemişsiniz.”

Kate etrafına bakındı. “Kimsenin beni duyamayacağı yerlerde geçerli sayılmaz, değil mi?”

“Ben sizi duyabiliyorum ama.”

“Siz sayılmazsınız.”

Biraz daha yaklaştı Anthony. “Aslını isterseniz, sadece ben sayılırım.”

Kate, vikontun gözleriyle karşılaşmak istemediği için hiçbir cevap vermedi. Ne zaman o kadifemsi derinlikle karşı karşıya kalsa, midesi yeniden karıncalanmaya başlıyordu.

“Bayan Sheffield?” diye mırıldandı Anthony.

Kate başını kaldırıp baktığı anda hayatının hatasını yaptığı fark etti, işte yine o karıncalanma hissi.

“Neden beni aramaya çıktınız?” diye sordu Kate.

Anthony, yaslandığı ahşap kemerden destek alarak doğruldu. “Aslını isterseniz aramaya çıkmadım. Sizi gördüğüme en az sizin kadar şaşırdım.” Oysa söylediklerinin tam tersini düşünüyordu, şaşırmamıştı. Hatta annesi yürüyüş yapması için bahçeye gitmesini teklif ettiği anda, bir şeylerin eşliğinde olduğunu fark etmişti. Acaba annesi, onu yanlış Bayan Sheffield’a yönlendirmiş olabilir miydi? Edwina dururken Kate’i gelin olarak seçmesi pek de olası değildi.

“Ama madem karşılaştık, size söylemek istediğim şeyler var Bayan Sheffield.”

“Söylemek istediğiniz şeyler mi? Ne olduklarını hayal dahi edemiyorum,” dedi alayla Kate ama Anthony imayı duymazdan geldi.

“Özür dilemek istiyorum.”

İşte bu Kate’i şaşırttı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmış ve gözleri kocaman açılmıştı.

Kate, “Efendim?” diyebilirdi ama sesi ciyaklar gibi çıkmıştı.

“Geçen geceki davranışımдан ötürü size bir özür borcum var. Fazlasıyla kaba davrandım.”

“Öpücük için mi özür diliyorsunuz?” diye sordu Kate, hâlâ aynı şaşkın ifadeyle bakıyordu.

Öpücük? Öpücük için özür dilemek aklının ucundan bile geçmemişti Anthony’nin. Asla bir öpücük için özür dilememişti, zaten daha önce özür dilemesini gerektirecek birisini de öpmemişti ki. Aklından geçen, öpüşme faslından sonra yaptığı korkunç şeylerdi.

“Eee... Evet,” diye yalan söyledi Anthony, “öpüşme için, tabii bir de sonrasında söylediklerim için.”

“Anladım,” diye mırıldandı Kate, “zamparaların özür dileycekleri hiç aklıma gelmezdi.”

Anthony’nin eli kasıldı, ardından da sımsıkı bir yumruk haline geldi. Lanet olasıca kız onunla alay ediyordu. Bu alışkanlığı her defasında münakaşaya sebep oluyordu.

Anthony dişlerini neredeyse kenetleyerek, “Bu zampara özür diliyor,” diye cevapladı.

Kate derin bir nefes aldı ve yavaşça geri bıraktı. “O halde, özrünüzü kabul ediyorum.”

“Harika,” dedi Anthony, en keyifli gülümsemelerinden biri vardı yüzünde. “Eve dönerken size eşlik edebilir miyim?”

Kate başıyla onayladı. “Ama sakın bundan sizin hakkınızdaki görüşlerimin değiştiği anlamını çıkarmayın.”

“Aklınızın o kadar kolay çelinebileceğini hayal dahi edemem.”

Kate, Anthony’ye doğru döndü, öylesine dik bir biçimde bakıyordu ki. “Neticede, beni siz öptünüz.”

Anthony kendisini korumak için, “Siz de beni öptünüz,” diye cevap verdi.

Kate’in yanaklarında harikulade pembe gölgeler oluştu. “Neticede,” diye tekrar etti Kate kararlı bir tavırla, “bu oldu ve sizin ününüzü bir kenara bırakıp biricik kız kardeşimle evlenmenize izin vermemi benden beklemeniz...”

“Hayır,” diye mırıldandı Anthony, kadife gibi yumuşacık bir ses tonuyla Kate’in sözünü kesmişti, “bunu sizden bekleyemem.”

Kate, Anthony’ye bir bakış attı. “Şöhretinizi bir kenara bıraksam da *bu* her zaman aramızda olacak. Olan oldu bir defa ve bunu yok sayamazsınız.”

Anthony’nin içindeki kötü çocuk, üstü kapalı biçimde söylenen ‘bu’ kelimesini kıza tekrar ettirmek için yanıp tutuşmaya başladı.

Ancak onun yerine, merhamet edip gitmesine müsaade etti. Aslında önemli bir noktaya temas etmişti Kate. Bu hadise ebediyen aralarında olacaktı. Şimdi bile, yanakları utançtan pespembe olmuş, dudakları incinmişlikle bükülmüştü. Anthony eğer onu kollarına alır ve dudaklarının izini diliyle takip ederse Kate’in nasıl hissedeceğini merak etti.

Kokusu bahçeninkine benziyor muydu acaba? Ya da o çıldırtıcı, zambak ve sabun karışımı tenini sarmış mıydı? Anthony onu kucakladığında eriyip gider miydi? Yoksa itip eve doğru mu kaçardı?

Bunların cevabını alabilmesinin tek bir yolu vardı, deneyip Edwina ile söz konusu geleceğini tamamen yok edebilirdi. Fakat Kate'in de söylediği gibi, Edwina ile evlenmesi birçok sıkıntıyı da beraberinde getirebilirdi. O, baldızını ayartmaya çalışmıştı.

Belki de yeni bir gelin adayı bulmaya çalışmalıydı. Ya da belki de şu an Kate Sheffield'ı yeniden öpmenin tam zamanıydı. Aubrey Hall'ın kusursuz güzellikteki bahçesinde, ayaklarına dolanan çiçekler ve havada asılı kalan sümbül kokuları arasında.

Belki de...

Belki de...

DOKUZ

Erkekler ters varlıklardır. Kafaları ve yürekleri asla aynı fikirde olmaz. Vê kadınlar çok iyi bilirler ki davranışları genelde bambaşka bir dürtü tarafından yönetilir.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
29 Nisan 1814*

Belki de yapmamalıydı.

Tam Anthony'nin tüm dikkati Kate'in dudakları üzerinde yoğunlaşmıştı ki olabilecek en korkunç sesi işitti; küçük kardeşi Colin'in sesi.

“Anthony!” diye seslendi Colin. “Demek buradasın!”

Kate, neredeyse aniden öpüleceğinin farkında bile olmadan, keyifle dönüp yaklaşan Colin'e baktı.

“Bir gün onu öldürmek zorunda kalacağım,” diye mırıldandı Anthony.

Kate arkasına döndü. “Bir şey mi söylediniz lordum?”

Anthony onu görmezden geldi. Bu en doğrusuydu, yoksa Kate'e karşı hissettiği şiddetli arzu, onu çok daha çaresiz bir duruma sokacak ve olan biteni bir felakete dönüştürecekti.

Aslında, verdiği bu zamansız rahatsızlıktan ötürü Colin'e

teşekkür etse azdı. Sadece birkaç saniye sonra, Kate Sheffield'ı öpmüş olabilirdi ve bu ömrünün en büyük hatası olurdu.

Geçen defa çalışma odasındaki bir öpücük mazur görülebilirdi, özellikle de Kate'in onu ne kadar kıskırttığı hesaba katılırsa. Ama ikincisi... Şerefli bir adam olarak Edwina Sheffield'a kur yapmasına son vermesi anlamına gelirdi.

Edwina ile ilgili evlilik planlarını bir anda nasıl da önemsemediğine inanmadı. Ne düşünüyordu? O kız amaçları için ideal bir eşi. Sadece akıllara zarar kız kurusu ablası ortalıkta dolaştığı zaman akli karışıyordu.

"Anthony," dedi Colin yeniden, yanlarına yaklaşmıştı, "ve Bayan Sheffield." Merakla her ikisini de süzdü, iyi geçinemediklerini gayet iyi biliyordu.

"Annenizin bahçesini keşfe çıkmıştım ve ağabeyinize rastladım," dedi Kate.

Anthony onaylamak için başını salladı.

"Daphne ve Simon da buradalar," diye devam etti Colin.

Anthony, Kate bakarak, "Kız kardeşim ve eşi," diye açıkladı.

"Dük mü?" diye sordu Kate.

"Ta kendisi."

Colin, ağabeyinin tavrı karşısında kahkahalar atmaya başladı. "Anthony bu evliliğe karşıydı," dedi Kate'e, "mutlulukları onu kahrediyor."

"Tanrı aşkına!" diye terslendi Anthony, ağzından çıkmak üzere olan küfrü son dakikada durdurabilmişti. "Kız kardeşimin mutluluğu beni de mutlu eder." Ancak sesi pek de mutlu değildi. "Mutlu sona ulaşmadan önce, o rezil herifin posasını çıkarmak bir diğer seçenektir."

Kate de güldü. "Anladım." Yüzündeki ifadeyi korumaya çabalıyordu ama bunu başaramadığından emindi.

Colin ağabeyine dönmeden önce Kate'e gülümsedi.

"Daff, kriket oynamayı teklif etti. Sen ne dersin? Yıllardır oynamıyoruz. Hem hemen harekete geçersen annemin bizler

için davet ettiği ağzı süt kokan kızlardan da kaçabiliriz.” Aynı sırtan ifadeyle Kate’e döndü, bu haliyle her türlü affa hak kazanabilirdi. “Yanımızdaki güzel hanımlar hariç elbette.”

“Tabii ki,” diye mırıldandı Kate.

Colin öne doğru eğildi, yeşil gözleri muziplikle parıltıyordu. “Kimsenin sizi, ağzı süt kokan, diye tanımlamayacağından eminim.”

Kate sözünü esirgemeksizin, “Bu bir iltifat mı?” diye sordu.

“Şüphesiz.”

“O halde, iltifatınızı memnuniyet ve iyi niyetle kabul ediyorum.”

Colin, “Ondan hoşlandım,” dedi ve Anthony’ye doğru dönüp gülümsedi. Fakat Anthony pek de eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

“Daha evvel hiç kriket oynadınız mı Bayan Sheffield?” diye sordu Colin.

“Korkarım hayır. Hatta ne olduğundan bile tam olarak emin değilim.”

“Kriket çimende oynanan bir oyun. Daha ziyade Fransa’da popülerdir. Orada *Paille Maille* diyorlar.”

“Nasıl oynanıyor?” diye sordu Kate.

“Belli yerlere kaleler kurulur ve sopalarla ahşap toplara vurularak kaleye sokmaya çalışılır.”

“Basit gibi görünüyor.”

“Değildir,” dedi Colin kahkahalar atarak, “Bridgerton’larla oynuyorsanız hiç de basit değildir.”

“Bu da ne demek?”

“Bu şu demek,” diye araya girdi Anthony, “hiçbir zaman düzgün bir yere kale kurma gereği duymadık. Colin kaleleri ağaç köklerinin üzerine kurar.”

“Sen de kendi kaleni göl kenarına kuruyorsun,” diye itiraz etti Colin. “Daphne göle attığından bu yana kırmızı topu bulmadık.”

Kate tüm öğleden sonrayı vikontla geçirmemesi gerektiğinin farkındaydı ama oyun eğlenceli görünmüştü.

“Fazladan bir oyuncu için yeriniz vardır belki?” diye sordu Kate. “Hem beni ağzı süt kokan kızlardan ayrı tutmamış mıydınız?”

“Elbette yerimiz var,” dedi Colin. “Bence bizim entrikacı ve hilebaz yanlarımızdan arta kalan boşluğu tam olarak dolduracaksınız.”

“Sizden arta kalan mı?” Kate yeniden kakhahalara boğulmuştu. “Bunu da iltifat olarak kabul ediyorum.”

“Ahh, kesinlikle. Onur ve dürüstlüğün kendilerine ait yerleri ve zamanları vardır ama kriket oyununda bunlara yer yok.”

“Ve bence kız kardeşinizi de davet etmeliyiz.” Yeniden araya girdi Anthony, yüzünde kendisini beğenmiş bir ifade vardı.

“Edwina’yı mı?” Kate zorlukla yutkundu. Lanet olsun! Tam da Anthony’nin istediğini yapmıştı. O ikisini birbirlerinden uzak tutmak için var gücüyle uğraşırken, kendi elleriyle beraber geçirecekleri bir öğleden sonra ayarlamıştı. Edwina’yı oyun için davet etmekten başka seçeneği yoktu artık.

Anthony kibarca, “Başka kardeşiniz var mı?” diye sordu.

“Oynamak isteyeceğini sanmam. Odasında dinleniyordur muhtemelen.” Kaşlarını çattı Kate.

“Ben de hizmetçiye, kapıyı çok hafif çalmasını emrederim,” dedi Anthony, yalan söylediği her halinden belliydi.

“Harika!” Colin neşe içinde haykırdı. “Tam olarak eşleşmiş oluruz. Üç erkeğe, üç kadın.”

“Takım halinde mi oynanıyor?”

“Hayır ama annem her zaman, her şeyin eşleşmesi hususunda titizlenir. Eğer olmayacak bir rakamla oynasaydık rahatsız olurdu.”

Kate, sadece bir saat önce sohbet ettiği o neşe dolu hanımın kriket oyunu yüzünden üzüldüğünü hayal bile edemiyordu

fakat bunun, hakkında yorum yapamayacağı bir şey olduğunun da farkındaydı.

“Gidip Bayan Sheffield’a bakacağım,” diye mırıldandı Anthony. Yine o dayanılmaz kibir ifadesi yüzünde belirmişti. “Sen de Bayan Kate Sheffield’a araziye gezdirsene Colin. Biz yaklaşık yarım saat sonra size katılırız.”

Kate yarım saatin, bu araziye gezmek için fazla uzun olduğunu söyleyerek karşı çıkmak üzere ağzını açtı ama hemen sonra vazgeçti. Söylediklerini destekleyecek kadar mantıklı bahaneleri olmadığını kendisi de fark etmişti.

Anthony, Kate’in balık gibi bomboş bakan gözlerini ve tuhaf hareketlerini gördüğünde, dudaklarının kenarları sinsice kıvrıldı. “Benimle aynı fikirde olduğunuza memnun oldum Bayan Sheffield.”

Kate sadece yutkundu. Eğer aklından geçenleri sözcüklere dökerek olsaydı, pek de kibar kelimeler olmayacağı kesindi.

“Harika! O zaman daha sonra görüşürüz,” dedi Colin. Kate’in koluna girip Anthony’yi yüzüne yerleşen yapmacık gülümsemeye arkalarında bırakarak uzaklaşmaya başladı.



Colin ve Kate, yürüyerek evden yaklaşık üç yüz metre kadar gidip eğri büğrü yollardan geçerek bir gölün kenarına ulaştılar.

Kate göl suyuna eğilip bakarak, “Burası kırmızı top mezarlığı, değil mi?” dedi.

Colin gülmeye başladı ve başıyla onayladı. “Maalesef, eskiden sekiz oyuncuya yetecek kadar donanımımız vardı. Anem, tüm çocuklarına uyum sağlayan bir takım almak için ısrar etmişti.”

Kate gülümsemeli mi yoksa kaş mı çatmalı karar veremedi. “Aileniz birbirine çok düşkün, değil mi?”

“Çok düşkünüz,” dedi Colin ve yakındaki bir barakaya doğru gitti.

Kate onu takip etti, gerginliğini atabilmek için elleriyle kalçasına vuruyordu. “Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?”

Colin duraksadı, cep saatini çıkarıp kapağını açtı. “Üçü on geçiyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kate, zamanı zihninin bir yerine kaydetmişti. Anthony gittiğinde saat muhtemelen üçe beş vardı ve otuz dakika içinde, Edwina’yı kriket sahasına getireceğine dair söz vermişti. Bu yüzden üçü yirmi beş geçe yanlarında olmalıydı.

Üç buçuk bile çok geç olurdu. Kate beklenmedik gecikmelere karşı cömert ve anlayışlı olmaya karar verdi. Eğer Edwina ve vikontun gelişi üç buçuğu geçerse, Kate bunu tartışma konusu yapmayacaktı.

Colin barakaya doğru ilerlemeye devam ediyordu. Kate kapıyı zorlukla çekip açmaya çabaladığını görünce, “Paslanmış gibi sanki,” dedi.

“Oynamak için buraya gelmeyeli çok zaman oldu.”

“Gerçekten mi? Eğer Aubrey Hall gibi bir evim olsaydı, Londra’ya asla gitmezdim.”

Colin eli kapıda arkasına döndü. “Anthony ile birbirinize ne kadar benzediğinizi biliyor musunuz?”

Kate’in nefesi kesildi. “Şaka ediyor olmalısınız.”

Colin başını iki yana salladı, dudaklarına minik bir gülümseme yerleşmişti. “Sebebi belki de her ikinizin de en büyük kardeşler olmanızdır. Anthony’nin küçük kardeşi olarak doğduğum için her gün şükrediyorum.”

“Bu da ne demek?”

Colin omuz silkti. “Yüklendiği sorumlulukların yarısının bile bende olmasını istemezdim. Unvan, aile, servet. Bunlar tek bir adamın omuzlarına binen ağır yüklerden başka bir şey değil.”

Kate, vikontun unvanını ne zorluklarla taşıdığını duymaya hiç de can atmıyordu. Aslında onunla ilgili fikirlerini değiştirecek olan hiçbir şey duymak istemiyordu. Ama öğleden sonra özür dilerkenki samimiyetinden etkilendiğini de itiraf etmek zorundaydı.

“Aubrey Hall ile ne ilgisi var peki bunların?”

Colin bir süre boş boş Kate’e baktı, sanki sohbetlerinin bu kır evinin ne kadar güzel olduğunu söylemesiyle başladığını hatırlayamamış gibiydi. “Sanırım hiç ilgisi yok ya da çok var. Anthony burayı çok seviyor.”

“Ama tüm vaktini Londra’da geçiriyor, değil mi?”

“Evet, öyle. Çok acayip, ne dersiniz?”

Kate cevap vermedi, sadece kapıyı en sonunda açan Colin’i izlemeye devam etti.

“İşte,” dedi Colin, içi sopalar ve toplanlarla dolu tekerlekli bir el arabasını çekip çıkardı. “Biraz küflü ama hiç yoktan iyidir.”

“Kayıp olan kırmızı topu saymazsak,” dedi Kate gülümseyerek.

“Bunun için Daphne’yi azarladım,” diye cevap verdi Colin. “Aslında ben her şey için Daphne’yi azarlarım. Bu hayatımı kolaylaştırıyor.”

“Söylediğini duydum!”

Kate, sesin geldiği tarafa dönünce yaklaşmakta olan etkileyici genç çifti gördü. Karşısında koyu renk saçları ve çok açık renk gözleri olan, inanılmaz yakışıklılıkta bir adam ile Anthony ve Colin’le aynı kestane renginde saçlara sahip bir kadın vardı. Bu kadın ancak bir Bridgerton olabilirdi. Benzer kemik yapısı ve gülümsemeden bahsetmeye gerek bile yoktu. Kate, Bridgerton’ların hepsinin birbirlerine benzediklerini duymuştu ama o ana kadar buna asla tamamıyla inanmıştı.

“Daff!” diye haykırdı Colin neşeyle. “Kriket kalelerini çikarmamıza yardım etmek için tam vaktinde geldin.”

Daphne, Colin'e çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Tek başına kurmana izin vereceğimi düşünmedin herhalde." Eşine döndü ve, "Yenene kadar ona asla güvenmem," dedi.

Colin, Kate'e yan gözle bakıp, "Çok güçlüdür. Bahse varım, beni göle kadar savurabilir," dedi.

Daphne gözlerini devirdi ve Kate'e baktı. "Sanırım kardeşim bizi tanıştırmayacak. Bari ben kendimi tanıtayım. Adım Daphne, Hastings Düşesi'yim ve bu da kocam Simon."

Kate dizlerini hafifçe kırıp Daphne'yi selamladı, "Majesteleri," diye mırıldandı hafifçe, sonra da Simon'a döndü.

Colin bir eliyle Kate'e işaret ederken diğer yandan da kriket arabasına eğilmiş sopaları çıkarıyordu. "Bu hanım da Bayan Sheffield."

Daphne kafası karışmış halde bakıyordu. "Gelirken Anthony'ye rastladım, Bayan Sheffield'ı almaya gittiğini söyledi."

"Kız kardeşim," diyerek açıklama yaptı Kate. "Edwina. Ben de Katharine. Arkadaşlarım bana Kate diye hitap ederler."

"Güzel. Bridgerton'lar ile kriket oynayacak kadar cesursan ben de kesinlikle seninle arkadaş olmak isterim," dedi Daphne gülümseyerek. "Bu durumda sen de bana Daff diye hitap et, eşime de Simon. Olur mu Simon?"

"Elbette," diye cevapladı Simon. Ama Kate, Daphne gökyüzü turuncudur dese adamın onaylayacağı izlenimine kapılmıştı. Sebebi eşini dinlememesi değil, onu taparcasına çok sevmesiydi. Kate'in kız kardeşi Edwina için istediği de işte tam olarak buydu.

"Onların yarısını bana ver," dedi Daphne oyun kalelerine uzanarak. "Bayan Sheffield ve ben, şey yani Kate ve ben üç tanesini kurarız. Kalanları da sen ve Simon kurun." Bunları söylerken dostane bir ifadeyle Kate'e bakmıştı.

Kate düşünmeye bile fırsat bulamadan, Daphne koluna girip onu göle doğru sürüklemeye başladı. "Kaleleri öyle ayarlamalıyız ki Anthony'nin topunu suyun içinde kaybetmesi

garanti olsun,” dedi Daphne fısıldayarak. “Son oyundan sonra onu affetmedim. Colin ve Benedict’in gülmekten öleceklerini zannettim. En beteri ise Anthony’ydi. Sırtarak dikildi karşısında. Sırtarak!” Yüzündeki gayet canı sıkkın ifadeyle Kate’e döndü. “Hiç kimse onun gibi yapmacık gülümseyemez.”

“Biliyorum,” diye homurdandı Kate alçak sesle.

Şükürler olsun ki düşes duymamıştı.

“Onu hemen oracıkta öldürebilirdim. Yemin ederim yapabiliirdim bunu.”

“Tüm toplarınız gölün içinde kaybolduğu zaman ne yapacaksınız?” Kate kendini tutamamıştı. “Şimdiye kadar sizinle hiç oynamadım ama son derece rekabetçi görünüyorsunuz ve öyle görünüyor ki...”

“Durum çaresiz, değil mi?” Daphne, Kate’in sözünü gülümseyerek tamamladı. “Muhtemelen haklısın. Kriket söz konusu olunca sportmenliğimizden eser kalmıyor. Bir Bridgeton, oyun sopalarından birini eline aldığı anda, berbat biçimde yalancı ve hilebaz olur. Aslında amaç oyunu kazanmaktan ziyade, diğerlerinin oyunu kaybetmesini sağlamaktır.”

Kate doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. “Kulağa çok şey geliyor...”

“Korkunç?” Daphne kıkırdadı. “Hiç değil. Seni temin ederim, ömrün boyunca bu kadar eğlenmemişsindir. Ama oyuna başladığımızda son set gölün yakınında oynanacak. Son sette topu Fransa’ya kadar yollanmak zorunda kalacağız bence.” Elindeki kalelerden birini toprağa sapladı. “Çoktan yenilmişiz gibi görünüyor, biliyorum ama erkek kardeşlerim rezil edilmeyi hak ediyorlar.”

Kate kahkahalarla gülmemek için kendisini tutmaya çalıştı fakat becermedi.

“Sizin erkek kardeşiniz var mı Bayan Sheffield?”

“Hayır, majesteleri, sadece kız kardeşim Edwina var.” Düşes, ona ilk ismiyle hitap etmeyi unuttuğu için Kate de resmi konuşmasının uygun olacağını düşünmüştü.

Daphne elini gözlerine siper ederek araziyi taradı. Amacı diğer kaleyi kurabileceği uygun bir yer bulabilmektir. Bir ağaç kökünün hemen sağında bir tane buldu ve ilerlemeye başladı. Kate de başka seçeneği olmadığı için arkasından gitti.

“Dört erkek kardeş muazzam bir eğitim sağlar,” dedi Daphne diğer kaleyi toprağa saptırken.

Kate bir hayli etkilenmişti, “Öğrenmek zorunda kaldığınız şeylerle,” dedi, “bir erkeğin gözünü morartabilir misiniz? Ya da tek yumrukte bir erkeği yere serebilir misiniz?”

Daphne kıkırdadı. “Kocama bir sor.”

“Bana neyi soracaktı?” dedi düğ. O ve Colin, kalelerden birini kızların tam karşılarında kalan bir ağacın köklerine kuruyordular.

Düşes tüm masumiyetiyle, “Hiçbir şeyi!” diye cevapladı. “Erkek kardeşlerimden bir şey daha öğrendim,” diye fısıldadı Kate’e, “ne zaman ağzımı kapalı tutacağımı. Doğaları hakkında bazı temel şeyleri öğrendiğin zaman, erkekler idare edilmesi en kolay varlıklar haline geliyorlar.”

“Neymiş o temel şeyler?” Kate merakla sordu.

Daphne ileriye doğru eğildi ve eliyle ağzını kapatarak fısıldamaya başladı: “Bizim kadar akıllı değiller. Yaptıklarımızın yüzde ellisini bile bilmelerine gerek yok.” Etrafına bakındı. “Duymadı değil mi?”

Simon bir anda yanlarındaki ağacın arkasından çıkıverdi. “Her bir kelimesini duydum.”

Kate, düşesin bir anda sıçramasıyla gülmeye başladı.

Düşes cilveli bir tavırla, “Ama doğru,” dedi.

Simon kollarını göğsünde kenetledi, sonra da Kate dönüp, “Ben de aynı fikirdeyim,” dedi. “Bunca yıldır kadınlar hakkında sadece bir, belki iki şey öğrenebildim.”

“Gerçekten mi?” Kate’in ağzı açık kalmıştı.

Simon başını sallayarak onayladı, çok önemli bir sır verecekmiş gibi Kate’e doğru eğildi. “Eğer erkeklerden daha akıllı

ve sezgisel olarak daha becerikli olduklarına inanmalarını sağlarsan, kadınlar idaresi çok kolay varlıklar haline geliyorlar.” Karısına tatlı bir bakış attı dük. “Ayrıca yaptıklarının sadece yarısından haberdarımız gibi davranırsak hayatımız çok daha huzurlu hale geliyor.”

O esnada Colin elinde salladığı oyun sopasıyla yanlarına geldi. “Münakaşa mı ediyorlar?” diye sordu Kate’e.

“Münazara,” diye düzeltti Daphne.

“Tanrı beni böyle münazaralardan korusun,” diye homurdandı Colin. “Hadi renklerinizi seçin.”

Kate, Colin’in peşinden kriket sahasına doğru ilerlemeye başladı, parmaklarını kalçalarına vuruyordu. Colin’e, “Saatiniz kaç?” diye sordu.

Colin, cebindeki saati yeniden çıkarıp baktı. “Üç buçuğu biraz geçiyor. Neden?”

Kate endişeli görünmemeye çalışarak, “Edwina ve vikont şimdiye kadar gelmiş olmalıydı, hepsi bu,” dedi.

“Evet, gelmiş olmalıydılar,” dedi Colin omuz silkerek ve Kate’in gerginliğine zerre ilgi göstermeyerek kriket oyununa geri döndü. “Siz misafirsiniz, önce siz seçin. Hangi rengi istersiniz?”

Kate hiç düşünmeden uzanıp sopalardan birini kaptı ama bunun siyah renkli olduğunu ancak eline aldığı anda fark edebildi.

“Ölüm sopası,” dedi Colin takdir dolu bir ifadeyle. “Başarılı bir oyuncu olacağını biliyordum.”

Daphne yeşil olan alırken, “Pembe olanı Anthony için ayır,” dedi.

Dük ise turuncu olanı aldı ve Kate’e dönüp, “Siz benim görgü tanığımsınız, Brigerton’ın pembe sopasına elimi dahi sürmedim. Gördünüz, değil mi?” dedi.

Kate arsızca sırtarak, “Sizin pembe olanı seçmediğinizi gördüm,” dedi.

“Elbette seçmedim.” Dükün gülücüğü kesinlikle sinsi ya-kıştırmasını hak ediyordu. “Karım onu Anthony için ayırdı-ğın söyledi. Ona itiraz edemem ya, değil mi?”

“Sarı olan benim,” dedi Colin, “ve mavi olan da Bayan Edwina için. Ne dersiniz?”

“Ahh, evet. Edwina maviye bayılır,” diye cevapladı Kate.

Dört kişilik grup geriye kalan iki sopaya baktılar: pembe ve mor.

“İkisinden de hoşlanmayacak,” dedi Daphne. Colin başıyla onaylayarak, “Ama pembeyi daha az seviyor,” dedi ve hemen mor sopayı barakaya attı, ardından da mor topu yolladı.

“Anthony nerede demiştiniz?” dedi dük.

“Bu çok iyi bir soru,” dedi Kate ve ellerini kalçalarına vur-maya başladı.

“Sanırım saatin kaç olduğunu öğrenmek isteyeceksiniz?” diye sordu Colin.

Kate’in yüzü kızardı, tam saati soracakken, “Ben böyle iyi-yim, teşekkürler,” demeyi başardı.

“Çok iyi. Sadece ellerinizi o şekilde kımıldatmaya başladığınızda saati sorduğunuzu fark ettim de.” Kate’in parmakları kalçalarında hareketsiz kalmıştı.

Kate kupkuru bir sesle, “Geçen bir saat içinde hakkımda ne kadar da çok şey öğrenmişsiniz,” dedi.

Colin gülümsedi. “Ben gözlemci biriyimdir.”

“Belli oluyor.”

“Ama bu durumda bilmek isterseniz eğer, saat dörde çeyrek var.”

“Geç kaldılar.”

Colin öne doğru eğilip fısıldadı: “Ağabeyimin, kız kardeşinizin aklını başından aldığından hiç şüphem yok.”

Kate geriye bir adım attı. “Bay Bridgerton!”

“Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?” diye sordu Daphne.

Colin keyifle gülümsedi. “Bayan Sheffield, Anthony’nin kız kardeşi Bayan Sheffield’a asılacağından endişe ediyor da.”

“Colin! Hiç komik değil,” diye terslendi Daphne.

“Üstelik doğru da değil,” diye karşı çıktı Kate. Haklıydı, kısmen de olsa doğru değildi. Vikontun kız kardeşine asılacağını düşünmemişti fakat onu etkileyebilmek için en iyi tavrını takınacağından hiç şüphesi yoktu ve bu çok tehlikeliydi.

Kate elindeki sopayı ölçüp biçti ve vikontun kafasına indirirken sonra olaya nasıl kaza süsü verebileceğini tasarlamaya çalıştı.

Ölüm sopası, öyle mi?



Anthony, çalışma odasındaki şömine rafında duran saati kontrol etti. Neredeyse üç buçuk olmuştu. Geç kalıyorlardı. Gülümsedi. Ne yazık ki bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Normalde dakiklik hususunda titiz davranan birisiydi ama geç kalması Kate Sheffield’a eziyet olacaktı ve bu her şeyden güzeldi. Kate Sheffield tam da şu anda, pek kıymetli kız kardeşinin, onun şeytani pençeleri arasında olduğu düşüncesiyle ızdırap içerisinde kıvranıyor olmalıydı. Eğilip şeytani pençelerine baktı Anthony, eller diye hatırlattı kendi kendisine ve yeniden gülümsedi. Yıllardır bu kadar çok eğlenmemişti ve üstelik tek yaptığı çalışma odasında aylaklık etmekte. Çenesi kenetlenmiş ve kulaklarından dumanlar çıkan Kate Sheffield’ı düşündü. Bu hayal bile onu mutlu etmeye yetmişti.

Ama bu gerçekten Anthony’nin hatası değildi. Eğer Edwina’yı beklemesi gerekmeseydi, tam vaktinde yanlarına dönmüş olacaktı. Edwina, hizmetçisiyle haber yollamış, on dakika içerisinde yanında olacağını bildirmişti. Ancak bu yirmi dakika önceydi. Geç kalan kız kardeşiydi, yapılacak bir şey

yoktu. Bir anda, hayatının kalan kısmı canlandı gözünde, geç kalmak alışkanlığı mıydı acaba? Eğer öyleyse bir süre sonra bu can sıkıcı bir hal alabilirdi. Birden koridorda yaklaşan ayak seslerini işitti. Başını kaldırıp baktığında, Edwina'nın kapı eşiğinde beliren narin bedenini gördü. Sadece bir hayal olduğunu sandı bir an. Her açıdan tamamen güzel bir hayaldi. Yüzü mükemmeldi ve duruşu zarafetin canlı bir örneğiydi. Gözleri ise mavinin en parlak tonundaydı, o kadar canlıydı ki gözlerini her kırışığında insan rengine şaşırmadan edemiyordu.

Anthony içinde büyüyen hislere kulak verip bir süre bekledi. Hiçbir erkeğin bu güzelliğe karşı koyamayacağı kesindi ama Edwina'yı öpmek için en ufak bir istek duymadı. Bu yaradılışının suçu gibiydi sanki fakat diğer yandan da belki de iyi bir şeydi. Her şeyden önce, âşık olabileceği bir eş istemiyordu Anthony. Arzulamak güzel olabilirdi ama tehlikeli de olabilirdi.

Edwina kibarca, "Geç kaldığım için çok özür dilerim lordum," dedi.

"Hiç sorun değil," diye cevapladı Anthony, elinden geldiğince neşeli olmaya çalışmıştı. Edwina hâlâ eşi olmak için en uygun adaydı. Başka birilerini aramaya gerek yoktu. "Ama yola koyulmamız gerek. Diğerleri oyun alanını çoktan hazırlamışlardır."

Kolunu Edwina'ya uzattı ve evden çıktılar. Anthony havalardan bahsetti, Edwina havalardan bahsetti. Anthony önceki günün hava durumundan bahsetti. Edwina söylediği her şeyle hemfikir oldu (tabii Anthony bir dakika önce söylediği tek bir kelimeyi dahi anımsamıyordu).

Hava durumuyla alakalı olabilecek her şeyden bahsettikten sonra ikisi de sessizliğe gömüldüler. Tamamen sessizlik içerisinde geçen üç dakikalık süreyi Edwina bozdu. "Üniversitede ne okudunuz?"

Anthony, şaşkın bir ifadeyle kıza baktı. Bugüne dek genç bir hanımdan böyle bir soru hiç gelmemişti. Kısaca, “Geleneksel şeyler,” diye cevapladı.

Edwina kişiliğine hiç uymayan bir sabırsızlık haliyle, “Tamam ama ne?” diye üsteledi. “Geleneksel olan ne?”

“Çoğunlukla tarih. Birazcık da edebiyat.”

“Ahh.” Bir süre bunun üzerine düşündü Edwina ve, “Ben de okumayı çok severim,” dedi.

“Öyle mi?” Anthony daha bir ilgiyle baktı, Edwina’nın entelektüel bir kadın olduğunu hiç fark etmemişti. “Neleri okumaktan hoşlanırsınız?”

Soruya cevap verirken gayet heyecansız ve rahat görünüyordu Edwina. “Eğer keyfim yerindeyse roman okurum. Kişisel gelişim havamdaysam da felsefe.”

“Felsefe mi? O tip konuları hiçbir zaman hazmedemedim.”

Edwina, kulağa müzik gibi gelen kahkahalarından birisini koyuverdi. “Kate de aynı durumda. Bana hep hayatını nasıl yaşayacağını bildiğini ve bunun için ölmüş bir adamın talimatlarına gerek duymadığını söyler.”

Anthony, üniversitedeyken Aristo, Bentham ve Descartes okuma deneyimlerini anımsamıştı. Sonra da yine üniversitedeyken Aristo, Bentham ve Descartes okumaktan nasıl kaçındığını düşündü. “Sanırım ablanızla aynı fikirdeyim.”

Edwina da gülümsedi. “Kate ile aynı fikirde misiniz? Sanırım bir defter bulup bu günün tarihini kaydetmeliyim. Eminim bu ilk olmuştur.”

Anthony gözünün kenarından ona baktı. “Göründüğünüzden çok daha küstahsınız, değil mi?”

“Kate’in yarısı kadar bile değilim.”

“İşte bundan asla şüphe duymam.”

Edwina’dan gelen hafif bir kıkırdamayı işitti Anthony. Son köşeyi de beraberce döndüler ve kendilerini bekleyen kriket

maçı için düzenlenmiş alanı gördüler. Bekleyenler ellerindeki sopaları başıboş biçimde sallıyorlardı.

“Ahh, kahretsin!” diye Anthony usulca sövdü, evlenme niyetinde olduğu kadının yanında olduğunu tamamen unutmuştu. “Ölüm sopasını almış!”

ON

Kır evlerinde verilen partiler çok tehlikelidir. Evli olanlar sık sık kendilerini, başkalarının hayat arkadaşlarına eşlik ederken bulurlar ve bekâr olanlar ise şehre ya karı-koca olarak ya da hızlı biçimde nişanlanmış olarak dönerler.

Tabii en şaşırtıcı olanları, kır yaşamının büyüüne kapılıp nişanlarını ilan eden zamparalardır.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
2 Mayıs 1814

Anthony ve Edwina gruba katılır katılmaz, “Tam zamanında geldiniz,” dedi Colin. “Oynamaya hazırız. Edwina mavi olan senin.” Sopalardan birini kızın eline tutuşturdu. “Sana da pembe olan kaldı Anthony.”

“Bana pembe ve o, ” parmağıyla Kate’i gösterdi, “ölüm sopasını aldı, öyle mi?”

“İlk tercih hakkını Kate’e verdik,” dedi Colin. “Neticede bizim konuğumuz.”

“Siyah sopayı genelde Anthony alır, bu ismi de o sopaya kendisi verdi,” diyerek açıklama yaptı Daphne.

“Pembe olmak zorunda değilsiniz,” dedi Edwina, “Gerçekten de size pek uygun değil.” Kendi elindeki mavi sopayı uzattı. “Neden değiş tokuş etmiyoruz?”

“Saçmalamayın!” diye itiraz etti Colin. “Özellikle senin mavi olmanı kararlaştırdık. Gözlerine uysun diye.”

Kate, Anthony’nin inlediğini duyduğunu zannetti.

“Pembeyi ben alacağım,” dedi Anthony, Colin’in elinden sopayı hızla çekip aldı. “Ve yine de ben kazanacağım. Haydi, başlamak için ne bekliyoruz?”

Dük, düşes ve Edwina birbirlerine takdim edilir edilmez, ellerindeki sopalarla toplarına hafifçe vurarak başlama noktasına gittiler.

“En genç olanımızdan en yaşlı olanımıza doğru oynamaya ne dersiniz?” Öneri Colin’den gelmişti, Edwina’nın tarafına cesur bir baş selamı verdi.

Edwina başını iki yana salladı. “Ben sona kalsam daha iyi olacak. Hem böylece benden daha deneyimli olanların nasıl oynadıklarını da gözlemlene şansım olur.”

“Akıllı kız,” diye mırıldandı Colin. “O halde en yaşlımızdan en gencimize doğru oynayalım. Anthony, sanırım içimizde en yaşlı olanımız sensin.”

“Üzgünüm sevgili kardeşim ama dük benden birkaç ay büyük.”

Edwina ablasının kulağına doğru eğilerek, “Neden kendimi bir aile münakaşasına izinsiz dahil olmuşum gibi hissediyorum?” dedi.

“Sanırım Bridgerton’lar kriket oyununu çok ciddiye alıyorlar,” diye fısıldadı Kate. Üç Bridgerton kardeşin de yüzlerinde en ciddi ifadeleri vardı ve akıllarında sadece kazanmak olduğu belliydi.

“Hey!” dedi Colin parmağını sallayarak. “Danışıklı dövüş yok.”

“Dolap çevirmeye nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz,” dedi Kate. “Oyunun kurallarından bize kimse bahsetmedi.”

“Sadece izlemeye devam et,” dedi Daphne, “sıra size geldiğinde anlarsınız.”

Kate yeniden kız kardeşine eğilip, “Bence amaç rakibinin topunu suya gömmek,” diye fısıldadı.

“Gerçekten mi?”

“Hayır. Ama sanırım Bridgerton’lar oyuna böyle bakıyorlar.”

“Hâlâ fısıldaşıyorsunuz!” Colin o tarafa bakmaya lüzum görmeden seslendi ve sonra da düke çıktı: “Hastings, vur şu lanet topa! Tüm gün bekleyemeyiz!”

“Colin kabalasma!” Bu defa da Daphne Colin’e çıktı. “Burada hanımlar var!”

“Sen sayılmazsın.”

“Benden başka iki hanım daha var.”

Colin kızlara doğru bir bakış attı. “Sizin için önemli mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Kate, tam anlamıyla hayran kalmıştı. Edwina ise başını hayır anlamında salladı.

“Güzel.” Yeniden düke döndü Colin. “Hastings, kımıldı haydi!”

Dük sopasının ucuyla topunu hafifçe dürttü ve bulunduğu kazıktan birazcık ileriye gitmesini sağladı. “Daha önce hiç kriket oynamadığım fark ediliyor mu?”

Daphne ilk kaleyi göstererek, “Sadece topa şu doğrultuda kuvvetle vur sevgilim,” dedi.

“Orası son kale değil mi?” diye sordu Anthony.

“O ilki.”

“Ama sonuncu olmalıydı.”

“Oyunun rotasını ben belirledim,” dedi Daphne.

“Bence kan gövdeyi götürecek,” diye fısıldadı Edwina yeniden.

Dük, Anthony’ye yapmacık bir gülümsemeyle baktı. “Sanırım ben Daphne’nin sözüne uyacağım.”

“Rotayı o belirledi,” diyerek söze karıştı Kate.

Anthony, Colin, Simon ve Daphne, hepsi şaşkınlık içinde Kate’e baktılar. Sanki hiçbirisi bu gergin sohbetin içine girebileceğini düşünmüyorlardı.

“Evet, o yaptı,” diye devam etti Kate.

“Size tapıyorum Kate Sheffield.” Daphne kollarını Kate’e doladı.

“Tanrım, bana yardım et,” diye homurdandı Anthony.

Dük sopasıyla gerindi ve ileriye savurduğunda turuncu top, çimenler üzerinde hızla yükseldi.

“Aferin Simon!” Daphne’nin haykırışı sahayı doldurdu.

Colin dönüp kız kardeşine küçümser bir tavırla baktı. “Kriket oynarken kimse rakibine tezahürat etmez.”

“Daha önce hiç oynamadı ki. Kazanmak umurunda değil.”

“Bunun önemi yok.”

Daphne, Kate ve Edwina’ya bakarak, “Korkarım Bridgerton kriketinin temel kuralı sportmen olmamak,” diye açıkladı.

“Belli oluyor,” dedi Kate dümdüz bir sesle.

“Sıra bende,” dedi Anthony. Elindeki pembe topa kibirli bir bakış attı ve hemen ardından da sağlam bir şekilde topa vurdu. Top müthiş bir hızla çimenlerin üzerinde uçtu. Ancak bir ağaca çarpınca durdu ve pat diye yere düştü.

“Harika!” dedi Colin. Sıra ondaydı ve vuruşunu yapmak için hazırlandı.

Anthony alçak sesle bir şeyler mırıldandı ama hiçbirisi, söylediklerini duyabilecek kadar hassas kulaklara sahip değillerdi. Colin sarı topu doğruca kaleye yolladı ve vuruşunu yapması için Kate’e yer açtı.

“Deneme vuruşu yapabilir miyim?” diye sordu Kate.

“Hayır.” Aynı anda üç farklı ağızdan gürültüyle çıkmıştı bu cevap.

“Tamam.” Yutkundu Kate. “O halde bir adım geri çekilin. İlk denememde içinizden birinin yaralanmasından sorumlu olmak istemem.” Sopasını tüm gücüyle geriye savurdu ve topa sağlam bir vuruş yaptı. Top havada bir yay çizerek yol aldı ve Anthony’nin topunun çarptığı ağaca çarpıp, hemen onun topunun yanına düştü.

Daphne topuna vurmak için sopasını ileri geri sallarken, “Zavalıcık,” dedi.

“Nedenmiş o?” diye sordu Kate endişeyle, düşesin merhamet dolu gülücüğünden dolayı içi rahat etmemiştir.

Daphne ona bakarak, “Görürsün,” diye cevapladı, sonra da yeniden kendi topuyla ilgilendi.

Kate, dönüp Anthony’ye baktı. Vikont gidişattan çok ama çok memnun görünüyordu.

“Bana ne yapacaksınız?” diye sordu Kate.

Anthony şeytani bir ifadeyle ona doğru eğildi. “Sana ne yapmayacağımı sorsan daha doğru olurdu.”

“Sanırım sıra bende,” dedi Edwina ve başlangıç noktasına ilerledi. Cılız bir vuruş gerçekleştirdi. Topunun sadece otuz adım ileriye kadar gidebilmesi üzerine de sızlandı.

Anthony yavaşça kendi topuna doğru ilerlerken, “Bir dahaki sefere daha kuvvetli vurun,” dedi.

“Peki,” diye mırıldandı Edwina arkasından. “Böyle olacağını düşünmemiştim hiç.”

Anthony hiddetle seslendi: “Hastings! Sıra sende!”

Dük, kendi topunu bir sonraki kaleye doğru savururken, Anthony kollarını göğsünde kenetleyip ağaca yaslandı. Tek elinde gülünç pembe sopasıyla Kate’i bekliyordu.

“Ahh, Bayan Sheffield,” dedi Anthony, “oyunu herkes kendi topunun peşinden gider kuralına göre oynamalısınız.”

“Başka bir arzunuz?” diye söylendi Kate.

“Bana karşı daha saygılı davranmalısınız,” dedi Anthony alaylı bir gülümsemeyle.

“Kız kardeşimle bunca zaman oyalanmanızdan sonra mı?” dedi Kate tersçe. “Asıl yapmam gereken sizi dörde bölmek.”

“Böylesine kana susamış genç bir kadın,” diye mırıldadı Anthony, “kriket oyununda da başarılı olur.”

Kate’in yüzünün önce kırmızıya ardından da beyaza dönmesi Anthony’nin hoşuna gitmişti.

“Ne demek istiyorsunuz?” dedi Kate.

“Tanrı aşkına, Anthony,” diye seslendi Colin. “Sıra sende!”

Anthony ahşap topların çimenlerin üzerinde durdukları yere baktı. Kate’in siyah topu ve onun korkunç pembe topu ordaydı.

“Sevgili tatlı Colin’imizi bekletmek istemeyiz, değil mi?” Topuna doğru bir adım daha attı ve elindeki sopayı geriye savurdu.

“Ne yapıyorsunuz?” diye haykırdı Kate.

Anthony topa sağlam bir vuruş yaptı. Kendi topu tam olarak çizmesinin altında, olduğu yerde duruyordu. Kate’inki ise ötedeki tepenin arkasına uçmuştu.

“Seni şeytan!” diye gürledi Kate.

“Aşkta ve savaşta her şey mubahtır.”

“Seni geberteceğim!”

“Dene bakalım,” diye kafa tuttu Anthony, “ama önce beni yakalaman gerekli.”

Kate önce ölüm sopasını tarttı elinde, sonra da Anthony’nin ayağına baktı.

“Aklından bile geçirme,” dedi Anthony.

“Bence fazlasıyla cazip bir fikir,” dedi Kate.

Anthony tehditkâr bir tavırla öne doğru eğildi. “Görgü tanıklarımız var.”

“Şu anda hayatınızı koruyan tek şey de bu zaten.”

“Sanırım topunuz tepenin diğer ucuna düştü Bayan Sheffield. Eminim ona ulaştıktan sonra sizi görmemiz yarım saati alır, belki de daha fazla.” Anthony keyifle sırtıyordu.

Daphne kendi topunun peşinden geldi ve Kate’in yanına ulaştı. “Sana ‘zavallılık’ dememin sebebini şimdi anladın mı?”

“Bunun hesabını vereceksin,” diye homurdandı Kate ama vikontun yüzündeki yapmacık gülümseme birçok söze bedeldi.

Kate hızla tepeye doğru yürümeye başladı. Topunun çitlere

takıldığıını fark edene kadar, yüksek sesle ve bir bayana hiç de yakışmayacak sözler sarf ederek yoluna devam etti.



Yarım saat sonra Kate, son oyuncunun hâlâ daha iki kale gerisindeydi. Anthony kazanıyordu ve bu durum Kate’i daha da fazla sinir ediyordu. Tek tesellisi o ukala yüzünü görmeyecek kadar uzakta olmasıydı. Kendi sırasının gelmesini beklerken parmaklarıyla oynuyordu, çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. Bir anda Anthony’nin üzüntü dolu feryadını işitti. Ses dikkatini çekmişti. Vikontun öldüğünü umduğundan neşeyle bekledi ve pembe top ayaklarının hemen dibine düştü.

“Ahh!” Kate kıkırdadı, top ayakucuna çarpmadan hemen önce zıpladı. Arkasına baktığında havaya zıplayan Colin’i gördü. Sopasını keyifle havada çeviriyor ve sevinç içinde çığlıklar atıyordu.

Anthony ise hemen oracıkta kardeşinin karnını deşiverecekmiş gibi bakıyordu.

Kate de kendi kendisine minik bir zafer dansı yaptı; kazanamayacaktı belki ama onun da kazanma şansı yoktu artık. Ancak Anthony, kendisine sıra gelmesi için Kate ile beraber birkaç el beklemek zorunda kalacaktı. Sanki tek başına durmak yeterince eğlenceli değilmiş gibi bir de *onunla* sohbet etmek zorunda kalacaktı Kate.

Anthony yaklaşırken beynine fırtına bulutları yerleşmiş gibi sert bir ifadeyle bakıyordu.

“Kötü kader diyelim lordum,” dedi Kate.

Anthony meşum bir bakış attı.

Kate içini çekti, elbette ki numaraydı. “Eminim bu durumda ikinci ya da üçüncü olacaksınız.”

Anthony, Kate’e doğru tehditkâr bir ifadeyle eğildi ve homurtuya benzer bir sesle bir şeyler söyledi.

Tepenin üzerinden Colin'in sabırsızca haykıran sesini duydular: "Bayan Sheffield, sıra sizde!"

Kate olası vuruşunu hesap ederken, "Demek öyle," dedi. Bir sonraki kaleye vurabilirdi ya da Anthony'yi sabote edebilirdi. Ama ne yazık ki vikontun topu onununkine değmiyordu, bu yüzden de Anthony'nin oyunun başında ona yaptığı gibi topa ayağıyla basamazdı. Hangisi daha iyi olurdu acaba? Şanslıysa ayağını kırmaz ve kendi topunu tamamen ıskalardı.

"Kararlar, kararlar," diye mırıldandı kendi kendisine.

Anthony ise kollarını göğsünde kenetledi. "Benim oyunumu mahvetmeniz tek yolu, kendi oyununuzu da mahvetmeniz, biliyorsunuz değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti Kate. Eğer Anthony'nin topunu yollamak istiyorsa kendininkini de yollamak zorundaydı. Bu yüzden de diğer topu da hareket ettirmek için, olan gücüyle kendi topuna vurması şarttı. Kendisininkini hareket ettirmeden bunu yapması mümkün olmadığına göre, bu iş kimbilir nerede son bulacaktı.

"Ama," dedi Kate Anthony'ye bakıp sırtarak, "neticede benim oyunu kazanmak için herhangi bir şansım yok."

"İkinci ya da üçüncü olabilirsiniz ama."

Kate başını iki yana salladı. "Bu çok şaşırtıcı olurdu, değil mi? En yakınımıdakine bile çok uzağım ve nerdeyse oyunun sonuna geldik."

"Bunu yapmayı gerçekten istemezsiniz, Bayan Sheffield," diyerek uyarıda bulundu vikont.

"Ahh! İsterim. Çok isterim hem de." Kate yüzüne yerleşen en şeytani gülümsemeyle içinden gelen tüm hislerle sopasını savurdu ve olanca gücüyle topuna vurdu. Kendi topu diğerine büyük bir hızla çarptı ve tepenin diğer tarafına kadar fırladı.

Uzağa...

Uzağa...

Doğruca gölün içine.

Kate'in ağız keyiften açılarak göle düşen topu izledi. O anda Kate'in içinde bir his yükselmeye başladı, garip ve ilkel bir şeydi ve neyin eşiğine geldiğini anlayamadan hemen evvel, çıldırmış bir kadın gibi zıplamaya ve çığlıklar atmaya başladı. "Evet! Evet! Evet! Kazandım!"

"Kazanamazsınız!" diye terslendi Anthony.

"Ahh, evet fakat kazanmışım gibi hissediyorum," dedi Kate büyük bir zevkle.

Colin ve Daphne, alelacele koşarak tepeyi aştılar ve zorlukla durabildiler.

"Aferin Bayan Sheffield!" Colin heyecanla haykırmıştı. "Ölüm sopasına layık olduğunuzu biliyordum!"

"Harika!" Daphne de aynı fikirdeydi. "Tek kelimeyle harika!"

Anthony'nin ise kollarını kenetleyip kaşlarını çatmaktan başka seçeneği yoktu elbette.

Colin içten bir tavırla Kate'in sırtını sıvazladı. "Kılık değiştirmiş bir Bridgerton olmadığınızdan emin misiniz? Bu oyun için yaratılmış gibisiniz!"

Kate zarif bir tavırla, "Siz olmasaydınız başaramazdım," diye cevapladı. "Eğer siz topu tepenin arkasına savurmasaydınız..."

"Onu mahvetmek için dizginleri elinize alacağınızı umdum," dedi Colin.

En son düğ geldi yanlarına, Edwina da yanındaydı. "Oyunla ilgili çarpıcı bir tartışma var burada," dedi düğ.

"Daha bitmedi," diye karşılık verdi Daphne.

Düğ eğlenceli bir bakış attı karısına. "Oyunun devamı biraz umutsuz görünüyor, değil mi?"

Şaşırtıcı olan Colin'in de aynı fikirde olmasıydı. "Vuracak bir top kalmadı sonuçta."

Kate'in gözleri parladı.

Düğ gökyüzüne baktı. "Dahası hava bulutlanmaya başladı."

Yağmur başlamadan önce Daphne’yi eve götürmek istiyorum. Mevcut şartları sizler de biliyorsunuz.”

Kate şaşırılmış halde Daphne’ye baktı, düşesin yanakları kızarmaya başlamıştı. Ama hiç de hamile gibi görünmüyordu.

“Tamam,” dedi Colin, “oyunu sona erdiriyorum ve Bayan Sheffield’ı galip ilan ediyorum.”

“Sizden sonra yetişmem gereken iki kale daha vardı ama,” dedi Kate.

“Ne olursa olsun,” dedi Colin, “kriket oyununa meraklı olan tüm Bridegertonlar bilirler ki oyunu kazanmak için Anthony’nin topunu göle yollamak tüm kalelerden daha da önemlidir. Bu da sizi oyunun galibi yapmaya yeter Bayan Sheffield.” Sonra dönüp Anthony’ye baktı. “İtirazı olan var mı?”

Hiç kimse itiraz etmemesine rağmen, Anthony öfke dolu bir ifadeyle bakıyordu.

“Harika,” dedi Colin. “Bu durumda, galibimiz Bayan Sheffield ve Anthony, sen de sonuncusun.”

Kate’ten boğuk ve gülmeyele homurtu karışımı bir ses çıktı.

“Neticede birilerinin sonuncu olması gerek. Bu bir gelenek,” dedi Colin sırtarak.

“Doğru,” dedi Daphne, “acımasız bir topluluk olabiliriz ancak geleneklere de sadığızdır.”

“Hepiniz keçileri kaçırmışsınız,” dedi dük nezaketle. “Ve artık Daphne ve ben sizlere veda etmek durumundayız. Yağmur başlamadan önce karımı eve yetiştirmek istiyorum. Oyun alanını toparlamanıza yardım edemezsek kusurumuza bakmayacağınıza eminim.”

Elbette ki kimse kusura bakmadı ve dük ile düşes, Aubrey Hall’a doğru yola koyuldular. Tüm bu hır gür içerisinde sessizliğini koruyan Edwina –gerçi akıl hastanesinden kaçmış gibi davranan Bridgerton’ların bir birine bir diğerine bakıp duruyordu– sonunda boğazını temizledi. Tepeden göle doğru

ilerleyerek, “Sizce de göle düşen topu bulmamız gerekmez mi?” diye sordu.

Grubun geri kalanı, daha önce böyle bir ihtimali hiç göz önünde bulundurmamışlar gibi şaşkın bir ifadeyle sakin göle gözlerini diktiler.

“İlerilere kadar gitmemiş gibi görünüyor,” dedi Edwina. Hiç kimseden cevap alamadı ama sopasını göle daldırıp ileri geri hareket ettirdi. “Pekâlâ! Yaşlı aptal topu bulacağım.”

Sözleri, bilincini kısmen kaybetmiş gibi bekleyen erkekleri harekete geçirdi ve hemen yardım için yanına geldiler.

Colin cesur bir tavırla tepeden aşağıya inerken, “Saçmalamayın Bayan Sheffield,” diye seslendi. “Ben topu alırım.”

“Ahh, Tanrı aşkına!” diye homurdandı Anthony. “O lanet topu ben alırım!”

Tepeden aşağıya ulaşıp Colin’i yan tarafa itti. Tüm öfkesine rağmen, yine de yaptığından ötürü Kate’i suçlayamıyordu. O da olsa aynı şeyi yapardı, hatta topa çok daha kuvvetli vurup gölün ortasına kadar uçmasını sağlardı. Yine de bir kadın tarafından, işin aslı Kate tarafından en berbat şekilde aşağılanmıştı.

Anthony gölün kenarına kadar gelip içine girdi. Parlak renkli pembe top renginden ötürü suyun içinde kolayca bulunabilirdi, oldukça sığ bir yere düşmüştü.

“Görebiliyor musun?” diye sordu Colin, hemen arkasına gelip durmuştu.

Anthony kafasını hayır anlamında salladı. “Aptal şey işte, kimse pembe olmak istemez.”

Colin sessizce onayladı.

Anthony kıyıda sağ tarafa doğru ilerlerken, “Mor bile daha iyidir,” dedi.

Bir anda kafasını kaldırıp kardeşine dik dik baktı. “Bu arada mor sopaya ne oldu?”

Colin umursamaz bir tavırla, “Emin ol hiçbir fikrim yok,” dedi.

“Ve ben de eminim ki yarın akşamki kriket turnuvasında bir anda ortaya çıkacaktır,” diye homurdandı Anthony.

“Muhtemelen haklısın.” Colin gözlerini gölden ayırmadan ağabeyinden birazcık uzaklaştı. “Hatta şansımız varsa belki de bu öğleden sonra ortaya çıkar.”

“Bir gün seni öldüreceğim,” dedi Anthony duygusuzca.

“Ondan da hiç şüphem yok.” Hâlâ suyu taşıyordu Colin. Bir anda parmağıyla işaret etti. “Orada! İşte orada!”

Pembe topun düştüğü yerde derinlik yaklaşık bir ayak, belki biraz daha fazlaydı. Anthony içinden bir küfür savurdu. Çizmelerini çıkarıp suya girmeliydi. Kate Sheffield, her defasında onu çizmelerini çıkarıp tüm bedenini suya sokmak zorunda bırakıyordu. Hayır, Edwina’yı kurtarmak için Serpentine Nehri’ne girmek zorunda kaldığında çizmelerini çıkarmak için vakti olmamıştı. Deri çizmeleri tamamen mahvolmuştu, uşağı halini gördüğünde neredeyse bayılacaktı. Çizmelerini çıkarmak için bulduğu ilk kayanın üzerine oturdu. Edwina’yı kurtarabilmek için en güzel çizmelerini feda etmişti zaten. Aptal bir pembe top için de ayaklarını ıslattığına değecekmiş gibi görünmüyordu.

“Bu işi kendin halletmelisin sanırım,” dedi Colin, “ben gidip Bayan Sheffield’a kaleleri toplamasında yardım edeceğim.”

Anthony kaderine razı olarak başını salladı ve suya girdi.

“Su soğuk mu?” Ses bir kadına aitti.

Tanrım, bu oydu. Anthony arkasına dönüp baktı. Kate Sheffield gölün kenarında dikiliyordu.

“Galiba kaleleri topluyordunuz,” diye terslendi vikont.

“Ben değil, Edwina.”

“Ne kadar fazla Bayan Sheffield var,” diye homurdandı Anthony. Kız kardeşlerin aynı sezonda Londra’ya gelmelerine karşı bir yasa çıkarılmalıydı.

“Efendim?” Kate başını o tarafa uzanarak sordu.

“Dondurucu olduğunu söyledim!” diye yalan söyledi Anthony.

“Ahh. Çok üzgünüm.”

Bu sözü Anthony'nin dikkatini çekmişti. “Hayır, üzgün değilsiniz.”

“Tamam. Üzgün değilim. Kaybettiğiniz için üzülmedim. Ancak ayaklarınıza kadar üşümenizi de istememiştim.”

Anthony aniden kızın ayak parmaklarını görebilmeyi ne kadar da çok arzu ettiğini fark etti. Bunu düşünmek bile korkunçtu. Bu kadını çılgın gibi arzulaması mümkün değildi. Ondand hoşlanmıyordu bile.

İç geçirdi. Bu doğru değildi. Galiba ondan garip bir şekilde hoşlanıyordu. Dahası, Kate'in de ondan aynı şekilde hoşlanmaya başladığının farkındaydı ve bu daha da acayıptı.

“Benim yerimde olsanız siz de aynı şeyi yapardınız,” diye seslendi Kate.

Vikont cevap vermeden suyun içine doğru ilerlemeye devam etti.

“Yapardınız,” diye ısrar etti Kate.

Anthony eğilip topu aldı, bu arada gömleğinin kolunu da ıslattı. “Biliyorum!”

“Ahh!” Kate şaşırmıştı, kabul etmesini pek beklemiyor gibiydi.

Kıyının yosun içinde olmamasına şükrederek geri çıktı Anthony.

“Buyurun,” dedi Kate, elinde havluya benzer bir şey tutuyordu. “Barakada buldum. Ayaklarınızı kurulamak için gerekli olabileceğini düşündüm.”

Anthony ağzını açtı ama söyleyebilecek hiçbir şey bulamadı. Sonunda, “Teşekkürler,” diyebildi ve havluyu aldı.

“O kadar da kötü birisi değilim, biliyorsunuz,” dedi Kate gülümseyerek.

“Ben de değilim.”

“Belki de. Ama Edwina ile beraber o kadar uzun süre oya-

lanmamanız gerekirdi. Sırf beni incitmek için yaptığınızı biliyorum.”

Ayaklarını kurulamak için bir kayanın üzerine otururken tek kaşını havaya kaldırdı. Topu da ayaklarının hemen yanına yere bıraktı.

“İleride eşim olmasını düşündüğüm kadınla vakit geçirmek istediğim için gecikmiş olabileceğimi hiç düşünmediniz mi?”

Kate’in rengi yavaşça soldu ama hemen ardından mırıltı şeklinde konuşmaya başladı: “Bu şimdiye kadar söylediğim en bencilce sözcükler ama hayır, bence tek istediğiniz beni incitmektir.”

Kate haklıydı elbette fakat Anthony’nin ona haklı olduğunu söylemeye niyeti yoktu. “Edwina gecikti. Neden olduğunu bilmiyorum. Odasına çıkıp nerede kaldığını sormamın ayıp olacağını düşündüğüm için hazırlanana kadar onu çalışma odamda bekledim.”

Bir süre sessizlik oldu, sessizliği bozan yine Kate oldu. “Teşekkür ederim.”

Anthony hafifçe gülümsedi. “O kadar da kötü birisi değilim, biliyorsunuz.”

Kate iç geçirdi. “Biliyorum.”

Kate’in kaderine boyun eğmiş hali, Anthony’yi gülümsetti. “Belki birazcık kötü?” diye takıldı ona.

Kate memnuniyetle gülümsedi, belli ki şakalaşırken çok daha rahat hissediyordu.

“Ahh, kesinlikle.”

“Sıkıcı olmaktan nefret ederim.”

Kate gülümsedi, çoraplarını ve çizmelerini giyerken vikontu izledi ve eğilip yerdeki pembe topu aldı. “Bunu barakaya kadar ben taşısam daha iyi olacak sanırım.”

“Yoksa karşı konulamaz bir arzuyla topu göle mi fırlatmamdan korkuyorsunuz?”

Kate başıyla onayladı. “Onun gibi bir şey.”

“Tamam.” Anthony olduğu yerde doğruldu. “O halde ben de havluyu alırım.”

“Adil bir anlaşma.” Kate tepeye yönelip yürümeye başladı, arayı açmış gözden kaybolmak üzere olan Edwina ve Colin’i gördü. “Ahh!”

Anthony hızla arkasına döndü. “Ne oldu? Anladım. Öyle görünüyor ki kız kardeşiniz ve erkek kardeşim bizi bırakıp gitmeye karar vermişler.”

Kate sorumsuz kardeşlerine ters bir ifadeyle baktı, ardından kaderine razı olmuş halde omuz silkip yorgun argın tepeye doğru yürümeye başladı. “Sanırım varlığınıza birkaç dakika daha tahammül edebilirim, elbette siz de benimkine tahammül edebilirsiniz.”

Anthony cevap vermedi, bu Kate’i daha da şaşırttı. Vikonta baktı ve hemen başını aşağı indirdi. Anthony, gözlerini dikmiş acayip bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Şey... Her şey yolunda mı lordum?” diye sordu Kate te-reddüt içinde.

Anthony başını salladı. “Yolunda.” Ama sesi bir şeylerden dolayı dikkati dağılmış gibiydi.

Yolculuklarının kalan kısmı sessizlik içinde geçti. Kate, pembe topu barakadaki yerine koydu. Colin ve Edwina, oyun alanını tamamen temizlemişler, geriye hiçbir şey bırakmamışlardı.

Kate, Anthony’ye kaçamak bir bakış attı ve gülümsemek zorunda kaldı. Canının sıkınlığı yüzünden kaşlarını çatmıştı vikont ve o da bunun farkındaydı.

Kate tebessümünü saklamak için elinden geleni yaparak, “Havluyu derseniz burada bırakalım lordum,” dedi.

Anthony omuz silkti. “Bunu eve götüreceğim. İyice temizlenmesi lazım.”

Kate başıyla onayladı ve kulübenin kapısını kapatıp oradan ayrıldılar.

ON BİR

Bir kadının içindeki en iyi yanı –ya da bir erkeğin içindeki en kötü yanı– ortaya çıkarmak için biraz rekabet gibisi yoktur.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
4 Mayıs 1814*

Anthony eve doğru giden patikayı yavaşça yürürken ıslık çalıyor, Kate bakmadığı zamanlarda da ona kaçamak bakışlar atıyordu. Kate kendine has, son derece etkileyici bir kadındı ve bunun, onu neden sürekli şaşırttığını bilemiyordu Anthony ama şaşıırıyordu işte. Ona dair anıları, yüzünün çarpıcı güzelliğiyle boy ölçüşemiyordu. Daima hareket halindeydi Kate, sürekli gülümsüyor, kaş çatıyor ve bir şeylerden ötürü dudaklarını büzüyordu. Genç hanımların takınmaya heves ettikleri dingin, sakin ifade asla onda yoktu.

Anthony de cemiyetin geri kalanlarıyla aynı hataya düşmüş, Kate'i sadece kız kardeşine göre değerlendirmişti. Edwina o kadar güzel, çekici ve öylesine hayranlık uyandırıcıydı ki yanındaki her şeyi gölgede bırakıyordu. O odadayken, başka bir şeye bakabilmek mümkün değildi.

Şimdiye kadar...

Anthony kaşlarını çattı. Kriket oyunu boyunca Edwina'ya pek dikkat etmemişti. Aslında bu durum anlaşılabilir bir şeydi, çünkü bu Bridgerton usulü kriketti ve adı Bridgerton olan herkesin en beter hallerini açığa çıkarıyordu. Öyle ki prens gelip oyuna katılsa Anthony ona bile pek fazla dikkat edemezdi.

Ancak bu düşünce Anthony'nin zihnini dolduran diğer hayalleri silip atamadı. Kate oyundayken, sopasının üzerine doğru eğilmiş ve alnı derin bir konsantrasyonla kırışmış bir halde durmuştu. Vuruşu kaçırın birileri olduğunda ise gülmek için bir an olsun tereddüt etmemişti. Kate, Edwina'nın topu kaleden geçtiğinde Bridgerton'larinkine hiç benzemeyen, kendisine has tavrıyla neşelenmişti. Ve Anthony'nin topunu göle yollamadan hemen önceki o arsız gülümsemesi...

Her ne kadar Edwina'ya pek dikkat edememiş olsa da Kate'in her hareketini izlemişti.

Bu rahatsız edici olmalıydı. Yeniden dönüp Kate'e baktı. Bu defa yüzünü gökyüzüne doğru çevirmiş ve kaşlarını çatmıştı.

Anthony nazikçe, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kate hafifçe gözlerini kıstı. "Sadece yağmur yağacak mı diye merak ettim."

Anthony de gökyüzüne baktı. "Bence kısa süre içinde yağmayacak."

Anthony, Kate'in yüz ifadesinin hayal kırıklığına uğramış üç yaşındaki bir çocuğunki gibi olduğunu düşündü. "Yanlış kentte yaşıyorsunuz, Bayan Sheffield."

Kate yüzünde uykulu bir gülümsemeyle Anthony'ye döndü. "Sakin bir yağmuru umursamam. Şiddetli bir fırtınaya dönüştüğü zaman hoşlanmıyorum."

"Gök gürültülü fırtınalardan her zaman hoşlanmışımdır," diye mırıldandı Anthony.

Kate korku dolu bir ifadeyle Anthony'ye baktı ve ardından bakışlarını yerdeki çakıl taşlarına çevirdi.

Yürürken bir tanesini tekmeledi. Arada sırada uzun adımlarını yarıda keserek ya da taşların çok olduğu tarafa doğru yönelip tekmeleyerek havada uçmalarını izledi. Tavrında çekiçi bir şeyler vardı. Eteğinin altından düzenli aralıklarla çıkıp çalılara temas eden minik ayaklarının çok tatlı olduğunu düşündü Anthony.

Merak içinde Kate'in yüzüne bakıyordu, hatta kız yeniden ona bakana kadar gözlerini kaçırmayı bile unutmuştu.

"Sizce... Neden bana öyle bakıyorsunuz?" diye sordu Kate.

"Bence ne?" Anthony sorunun ikinci kısmını bilerek duymazdan geldi.

Kate'in dudakları inatçı bir tavırla kıvrıldı. Anthony ise içinde yükselen duyguların etkisiyle, neşe içinde gülümseme isteği duydu.

Kate şüphe içinde, "Bana mı gülüyorsunuz?" diye sordu.

Anthony başını hayır anlamında salladı.

Kate ansızın durdu. "Bence bana gülüyorsunuz."

"Sizi temin ederim ki size gülmedim." Anthony'nin sesinden gülmek için kendisini zor tuttuğu belli oluyordu.

"Yalan söylüyorsunuz!"

"Söylemiyorum..." Hemen sustu Anthony çünkü konuşmaya biraz daha devam etseydi kahkahalara boğulacaktı. Daha da garip olan ise sebebini bilmiyor oluşuydu.

"Ahh, Tanrı aşkına, sorun ne?"

Anthony, yakındaki bir karaağaç gövdesinin dibine çömel-di. Artık kendisine hâkim olamamış, kıkırdamaya başlamıştı; öyle ki gülerken tüm bedeni sarsılıyordu.

Kate gözlerinde hem merak hem de öfkeyle baktı. "Bu kadar komik olan şey nedir?"

Nihayet gülmeye bir son verdi Anthony ve omuzlarını hafifçe silkti. Nefes nefese, "Bilmiyorum," diyebildi, "yüzünüzdeki ifade..."

Kate'in de gülümsediğini fark etti, gülümsemesi hoşuna gitmişti.

“Ne kadar eğlendiğiniz belli oluyordu lordum.”

“Ondan şüphem yok.” Birkaç derin nefes aldıktan sonra, tekrar kontrolünü sağlamıştı Anthony. Kate'in yüzüne yeniden baktığında, belli belirsiz şüphe ifadesi gördü ve bir anda kendisi hakkında neler düşündüğünü öğrenebilmeyi ne kadar çok istediğini fark etti. Bunun için ertesi güne kadar bekleyemezdi. Hatta bu akşama kadar bile bekleyemezdi.

Nasıl olmuştu bilemiyordu ama Kate'in hakkında iyi fikirlere sahip olması Anthony için çok büyük önem arz etmeye başlamıştı. Elbette ki Edwina'ya uygunluğu konusunda onay vermesi de çok önemliydi fakat bu bambaşka bir konuydu.

Kate onu aşağılamıştı, Serpentine Nehri'nin sularında neredeyse sıırıslıklam olmasına sebep olmuş ve kriket oyununda da onu utandırmıştı. Tüm bunlara rağmen, Anthony bu kızın onun hakkında iyi düşüncelere sahip olması için can atıyordu. En son ne zaman birilerinin takdirine gereksinim duyduğunu hatırlamıyordu ama dürüst olmak gerekirse, bu oldukça gurur kırıcı bir durumdu.

“Sanırım bana bir iyilik borçlusunuz.” Ağaçtan destek alıp ayağa kalkmıştı Anthony. Zihni düşüncelerle çalkalanıyordu ama bunun üstesinden gelmesi şarttı. Kate'in ne düşündüğünü öğrenmeliydi ama aynı zamanda Kate'in bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmesini de istemiyordu. Hiç değilse bunun kendi için *neden* bu denli önemli olduğunu anlayana kadar bilmemeliydi.

“Nasıl yani?”

“Bir iyilik. Kriket oyunu için.”

Kate ağaca doğru yaslanıp kollarını göğsünde birleştirirken nazik biçimde güldü. “Eğer birilerinin iyilik yapması gerekiyorsa bu ben değil sizsiniz. Neticede oyunu ben kazandım.”

“Ama aşağılanan bendim.”

“Doğru.”

Vikont duygusuz bir ses tonuyla, “Eğer kabul etmeseydiniz karşımdakinin başkası olduğunu sanabilirdim,” dedi.

Kate ölçülü bir ifadeyle baktı. “Bir hanımefendi her konuda dürüst olmalıdır.” Gözlerini Anthony’nin yüzüne çevirdiği anda, adamın dudakları bilmiş bir ifadeyle kıvrıldı.

“Ben de bunu söylemenizi umut ediyordum.”

Kate aniden huzursuz hissetti. “Nasil yani?”

“Çünkü sizden yapmanızı istediğim iyilik şu Bayan Sheffield; ben size bir soru soracağım, tabii benim belirlediğim bir soru ve siz de tamamen dürüstçe cevap vereceksiniz.” Tek elini ağacın gövdesine yasladı ve yüzünü Kate’in yüzüne biraz daha yaklaştırıp ileriye doğru hafifçe eğildi.

Kate onu itip uzaklaştırabileceğini bilse de tuzağa düşmüş hissetti. Heyecanın sebep olduğu ürperme ve korkuyla, onun alev alev yanan gözlerinde kapana kısılıp kaldığını fark etti.

“Sizce bunu yapabilir misiniz Bayan Sheffield?” diye mırıldandı vikont.

“Sorunuz nedir?” Kate kendi sesini duyana kadar rüzgâr kadar hafif çıktığının farkında değildi.

Anthony başını yana eğdi. “Bakın, dürüstçe cevap vereciğinize söz vermiştiniz.”

Kate başıyla onayladı ya da en azından onayladığını zannetti. En azından onaylamak istemişti. İşin aslı, bedeninin kontrolünü sağlayamıyordu.

Anthony, Kate’in titrediğini hissedebilecek kadar ona yaklaştı. “Sorum şu Bayan Sheffield...”

Kate’in dudakları aralandı.

“Hâlâ...”

Biraz daha yaklaştı Kate’e.

“Benden...”

Bir adım daha yaklaştı Anthony.

“Nefret ediyor musunuz?”

Kate geriye doğru sendeledi; beklediği sorunun ne olduğunu bilmiyordu ama bu olmadığı kesindi. Dudaklarını yalayıp konuşmaya hazırlandı fakat ne söyleyeceğine dair en ufak fikri yoktu ve acilen bir şeyler bulması gerekiyordu.

Anthony'nin dudakları, erkeksi bir tavırla yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Bunu hayır olarak algılıyorum." Sonra da elini yasladığı ağaçtan çekti ve hızlıca konuşmaya başladı: "Çok iyi, o halde sanırım eve gidip akşam için hazırlanma zamanımız geldi, değil mi?"

Kate ağaç gövdesine çöküp kaldı, tüm enerjisi çekilmiş gibiydi.

"Bir süre daha dışarıda kalmak ister miydiniz?" Anthony ellerini beline koyup gökyüzüne baktı. Davranışları hesaplı ve etkiliydi, sadece on saniye önceki baştan çıkarıcı tavrı buhar olup uçmuştu. "Tabii ki isterdiniz. En azından hava yağacak gibi görünmüyor."

Kate, vikontun yüzüne bakakaldı. Ya Anthony aklını kaybetmişti ya da Kate ne konuştuklarını unutmuştu, belki de her ikisi birden olmuştu.

"Pekâlâ, temiz havanın kıymetini bilen hanımları her zaman takdir etmişimdir. O halde akşam yemeğinde görüşürüz," dedi Anthony.

Kate sadece başını sallayabilmişti. Bunu bile nasıl olup da başarabildiğine kendisi de hayret etmişti.

"Harika." Anthony, Kate'in elini tuttu ve bileğinin iç kısmına, kıyafetinin koluyla eldiveni arasından görünen tenine yakıcı bir öpücük kondurdu. "O halde bu akşama kadar elveda Bayan Sheffield." Hemen ardından da Kate'i karmakarışık hislerle olduğu yerde bıraktı ve eve doğru yürümeye başladı.



Akşam saat yedi sularında, Kate kendini çok hasta hissediyordu. Sekize çeyrek kala felç geçirdiğine karar verdi. Ama saat sekize beş kala, akşam yemeği saatinin geldiğini ve konukların yemek salonunda toplanmalarını haber veren zil çaldığında, omuzlarını dikleştirdi ve odasından çıkıp Mary ile buluşmaya gitti. Bir korkak gibi davranmayı reddetmişti, çünkü o bir korkak değildi ve bunu bu akşam kanıtlamak zorundaydı.

Kendi kendisine, yemek masasında muhtemelen Lord Bridgerton'a yakın bir yerlerde oturmak zorunda kalmayacağını söyledi. Neticede o bir vikonttu ve bu ailenin de reisiydi, bu durumda masanın başında oturması icap ederdi. Kendisi ise bir baronun ikinci oğlunun kızı olarak, taşıdığı unvan gereği masanın daha ileri kısımlarında bir yere oturtulacak ve muhtemelen de vikonta bir hayli uzak mesafede kalacaktı; hatta onu görebilmek için boynunu kramp girene kadar eğmesi gerekecekti.

Kate ile aynı odayı paylaşan Edwina ise çoktan hazırlanmış ve kolye seçmesine yardımcı olmak için Mary'nin kaldığı odaya gitmişti bile. Kate onu koridorda yalnız başına buldu. Mary'nin odasına gidip diğer ikisinin de hazırlanmasını orada bekleyebilirdi ama pek sohbet havasında değildi ve Edwina da ondaki bu garip, düşünceli hali muhtemelen fark edecekti. Kate'in etrafında istediği son şey, Mary'nin sonu gelmez sorularıydı.

İşin aslı, Kate de canını sıkmanın ne olduğunu bilmiyordu. O öğleden sonraya dair tek bildiği, vikont ile arasında değişen bir şeyler olduğuydu. Evet, bir şeyler değişmişti ve bunu rahatlıkla itiraf edebilirdi, en azından kendi kendisine itiraf edebilirdi. Olan biten her şey onu endişelendirmişti.

Peki, normal olan hangisiydi? İnsanlar anlayamadıkları şeylerden korkarlardı ve Kate de vikontu anlayamıyordu. Tam da tek başına olmaktan keyif almaya başlamıştı ki koridorun diğer

ucundaki kapı açıldı ve genç bir hanım odadan dışarıya çıktı. Odadan çıkan kişinin ünlü Featherington kız kardeşlerden en küçüğü olan Penelope Featherington olduğunu fark etti. Evet, üçü de cemiyete takdim edilmişlerdi, henüz okul çağında olan dördüncü bir kardeşleri daha olduğunu duymuştu.

Featherington kardeşler için ne büyük bir talihsizlikti; üçü de evlilik sezonunda başarısız olmuşlardı. Prudence ve Philippa cemiyete çikali üç sezon olmuştu ama her ikisi de tek bir evlilik teklifi bile almamışlardı. Penelope ise ikinci sezonunun ortalarındaydı ve herkes tarafından 'budala' olarak adlandırılan annesi ile kız kardeşlerinden uzak durmaya çalışarak cemiyette kendisine yer edinmeye çalışıyordu.

Kate, Penelope'den her daim hoşlanmıştı. Sevimsiz renklerde kıyafetler giyinip de Leydi Whistledown'un sayfasında mimlendikleri günden beri, aralarında bir çeşit bağ oluşmuştu. Üzüntü içinde fark etti ki Penelope'nin sıklıkla giydiği limon sarısı ipek elbise, zavallı kızı fena halde solgun gösteriyordu ve yetmezmiş gibi fırfırlar ve gereksiz aksesuarlarla zevksizce süslenmişti. Penelope zaten pek uzun boylu bir kız değildi ve kıyafeti onun işini bitirmişti.

Bu ciddi bir talihsizlikti, çünkü eğer birileri annesini o kadın terzilerinden uzak tutup da Penelope'ye kendi elbiselerini seçme şansını verseydi, gerçekten de son derece etkileyici bir genç hanım haline gelebilirdi. Açık tenliydi, kızıl renk saçları ve anlamlı bir yüzü vardı. Hatta kıızıdan ziyade kestaneye yakın bir renkti saçları. Daha da iyimser olmak gerekirse, saç rengi için kestane değil de kahverengi denilebilirdi.

Ne şekilde adlandırılırsa adlandırılısın, diye düşündü Kate umutsuzluk içinde, limon sarısı bu kıza gitmemişti.

"Kate!" Odasının kapısını kaparken Penelope neşe içinde seslenmişti. "Bu ne sürpriz! Senin de partiye katıldığından haberim yoktu."

Başıyla selam verdi Kate. “Sanırım son dakika davetlileriyiz. Leydi Bridgerton ile daha geçen hafta tanıştık.”

“Şey, şaşırdım dedim ama aslında pek de şaşırmadım. Lord Bridgerton’un kardeşin Edwina ile bir hayli ilgilendiğini biliyorum.”

Kate kıpkırmızı olarak, “Şey, evet ilgileniyor,” diye kekeledi.

“En azından ortada dolanan dedikodular bu yönde fakat sadece dedikodulara güvenemezsin, değil mi?”

“Leydi Whistledown’un yanıldığına pek tanık olmadım,” dedi Kate.

Penelope omuz silkip üzerindeki elbiseye tiksintiyle baktı. “Benim hakkımda da hiç yanılmadı.”

“Saçmalama,” dedi Kate hemen ama her ikisi de sadece nazik olmaya çalıştığını biliyorlardı.

Penelope yavaşça başını salladı. “Annem, sarının beni mutlu gösterdiğine ve mutlu kızların da koca bulabileceklerine ikna olmuş durumda.”

“Ahh, canım,” diyebilirdi Kate, kıkırdadığından homurtu benzeri bir ses çıkarmıştı.

Penelope sevimsiz bir tonda, “İdrak edemediği ise *mutlu sarının* beni mutsuz gösterdiği ve beyefendileri de geri püskürttüğü,” dedi.

“Yeşil rengi önerdin mi? Bence yeşil çarpıcı bir renk.”

Penelope başını iki yana salladı. “Yeşilden nefret eder. Hüznünlü olduğunu söylüyor.”

“Yeşil mi hüznünlü?” Kate inanmamıştı.

“Onu anlamayı deneme bile.”

Kate yeşil renk bir elbise giymişti ve elbisesinin kolunu Penelope’nin yüzüne doğru tuttu. Penelope’ye, “Tüm yüzün parladı,” dedi.

“Hiç de bile. Sadece sarıyı biraz daha renklendirdi hepsi bu.”

Kate şefkatli bir tavırla gülümsedi. “Benimkilerden bir tanesini ödünç verirdim ama eteği yerlerde sürünür.”

Bu teklifi derhal savuşturdu Penelope. “Çok nazıksın ama kaderime razı olacağım. En azından geçen sezondan daha iyi durumdayım.”

Kate soru sorarcasına kaşlarını kaldırmıştı.

“Ahh, evet doğru ya, sen geçen sezon yoktun. Şimdikinden iki kata daha şişmandım.”

“İki kat mı?” diye tekrar etti Kate, buna inanmamıştı.

Penelope başını sallayarak onayladı ve yüzünü buruşturdu. “Anneme on dokuz yaşına gelene kadar beklememizi söylemiştim ama o bir başlangıç yapmamızın benim için daha iyi olacağına karar vermişti.”

Kate, bunun iyi olmadığını anlaması için Penelope’in yüzüne tek bir bakış atması yeterli olmuştu. Bu kıza gerçek bir yakınlık hissetmişti. Gerçi Penelope ondan üç yaş küçüktü ama sorun değildi. Her ikisi de odadaki en popüler kız olmamanın, balolarda yalnız kalmayı umursamıyormuş gibi davranmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

“Neden akşam yemeği için salona beraber gitmiyoruz? Ailelerimiz gecikecek gibi görünüyorlar,” dedi Penelope.

Aslında Kate, bir an evvel yemek salonuna inip Lord Bridgerton’un varlığına katlanmak için pek de can atmıyordu ama Mary ve Edwina’yı beklemek de işkenceyi sadece birkaç dakika erteleyebilecekti. Bu sebepten arkadaşının aşağı inme teklifini kabul etti.

Her ikisi de annelerine planlarındaki değişikliği haber verdikten sonra, kol kola girip alt kata indiler. Yemek odasında insanlar birbirleriyle kaynaşıp sohbet etmeye başlamışlar ve kalan konukların teşrifini bekliyordardı.

Daha önce bir kır evi partisine hiç katılmamış olan Kate, şu anda konuk olan hemen herkesin Londra’dakinden çok daha sakın görünmelerini şaşırtıcı buldu. Bunun sebebi temiz hava

olmalı, diye düşündü gülümseyerek. Ya da belki de başkentin sıkıcı kurallarından uzaklaşmış olmak insanları rahatlatmıştı. Sebep her ne olursa olsun, bu havanın Londra'nın akşam yemeği partilerine tercih edilir olduğuna karar verdi.

Odanın diğer köşesinde bulunan Lord Bridgerton'u gördü. Ya da daha ziyade görmüş olduğunu zannetti. Şöminenin yanında dikildiğini fark eder etmez bakışlarını ona dikmemek için özen göstermeye çalıştı. Ama yine de varlığını hissedebiliyordu. Çıldırılmış olmalıydı fakat başını eğdiğini bildiğine, konuştuğunda ve güldüğünde onu duyduğuna yemin edebilirdi. Ve elbette, arkasından kendisine baktığı zamanları de fark edebiliyordu. Sanki alevlerin içinde kalmış gibi hissediyordu.

“Leydi Bridgerton’un bu kadar çok kişiyi davet ettiğini fark etmemiştim,” dedi Penelope.

Kate, şöminenin olduğu tarafa bakmamaya özen göstererek, kimin nerede olduğunu görebilmek için odaya bakındı.

“Hayır, olamaz,” dedi Penelope yarı inler yarı biçimde. “Cressida Cowper da burada.”

Kate, ihtiyatlı bir tavırla Penelope'nin bakışlarını takip etti. Eğer Edwina 1814 yılında bir güzellik yarışmasına katılmış olsa tek rakibi bu kız olurdu; Cressida Cowper. Uzun ince bedeni, bal rengi saçları, parlak yeşil gözleri ile peşinde bir hayran kitlesi olmadan gezmezdi. Lakin Edwina ne kadar nazik ve cömertse, bu kız da bir o kadar kendini beğenmiş, hasta ruhlu ve diğerlerinin acı çekmesinden keyif alan birisiydi.

“Benden nefret ediyor,” diye fısıldadı Penelope.

“O herkesten nefret ediyor,” diye cevapladı Kate.

“Hayır. Benden *gerçekten* nefret ediyor.”

“Neden?” Kate meraklı gözlerle arkadaşına döndü. “Ona ne yapmış olabilirsin ki?”

“Geçen sezon çarpıştık ve elindeki kokteyl kadehi hem kendi üzerine hem de Ashbourne Dükü'nün üzerine döküldü.”

“Hepsi bu mu?”

Penelope gözlerini devirdi. “Cressida için bu yeterli. Eğer sakar görünmeseydi, dükün ona evlenme teklifi edeceğinden emindi.”

Kate pek de hanımlara yakışmayan bir homurtu koyuverdi. “Ashbourne yakın zamanda evlenmeye niyetli değil, herkes bunu biliyor. O da en az Bridgerton kadar beter bir hovarda.”

“Bridgerton bu sezon evlenme ihtimali en yüksek olan kişi,” diye hatırlattı Penelope. “Tüm dedikodular bu yönde.”

“Daha neler,” diyerek dudak büktü Kate, “vikontun bu sene içinde evlenmeyeceğini yazan bizzat Whistledown’un kendisiydi.”

Penelope kibirli bir ifadeyle, “O haftalar önceydi,” diye cevapladı. “Leydi Whistledown sürekli fikir değiştirir. Üstelik senin kız kardeşine kur yaptığını da bilmeyen yok.”

Kate cevap vermeden önce dilini ısırıldı. “Hatırlatma bile.”

Ama Kate’in tiksintiyle irkilmesi Penelope’nin fısıltısının içinde kayboldu. “Ahh, hayır! Bu tarafa geliyor.”

Kate kolunu Penelope’ye dolayıp rahatlatılabilmek için hafifçe sıktı. “O kız için endişelenme, senden daha iyi değil.”

Penelope, alayla Kate’e baktı. “Biliyorum. Ama bu onu daha az nahoş hale getirmiyor. Üstelik her seferinde onunla muhatap olmak zorunda kalayım diye yanıma geliyor.”

Cressida titrek bir sesle, “Kate, Penelope,” dedi ve saçlarını etkileyici bir tavırla savurdu. “Sizleri burada görmek ne büyük sürpriz.”

“Neden acaba?” diye sordu Kate.

Cressida, Kate’in bu sorusuna şaşırılmış gibiydi. “Şey, seni görmek o kadar şaşırtıcı değil elbette. Kız kardeşinin talep gören biri olduğunu ve o nereye giderse senin de oraya gitmek zorunda olduğunu herkes biliyor. Ama Penelope’nin varlığı...” Cressida zarafetle omuz silkti. “Açıkçası ben kimim ki bunu sorgulayayım? Leydi Bridgerton çok iyi kalpli birisi.”

Bu o kadar kaba bir yorumdu ki Kate’in ağzı açık kalmış-

tı. Şaşkınlık içinde Cressida'ya bakarken kız ölümcül darbeyi indirdi. "Ne kadar güzel bir elbise Penelope." Gülümsemesi o kadar tatlıydı ki Kate havada şeker tadı aldığına yemin edebilirdi. Cressida kendi elbisesinin sarı kumaşını düzeltirken, "Sarı renge bayılırım," diye devam etti, "bu rengi taşımak için insanın tenine yakışması lazım, değil mi?"

Kate dişlerini birbirine kenetlemişti. Doğal olarak Cressida kıyafetinin içinde şahane görünüyordu, çuval bile giye şahane görünürdü zaten. Cressida yeniden gülümsedi, bu defa Kate'e bir yılını anımsatmıştı, odanın diğer tarafına dönüp oradaki birisine seslendi: "Ahh, Grimson! Grimson! Birazcık buraya gelebilir misiniz?"

Kate, omzunun üzerinden bakıp yaklaşmakta olan Basil Grimson'a baktı ve sızlanmasını son anda zaptetmeyi başara bildi. Grimson, Cressida'nın erkek versiyonuydu – kaba, kibirli ve bencil. İyi kalpli Leydi Bridgerton bu adamı ne sebeple davet etmişti ki? Kate buna bir anlam veremedi. Muhtemelen tek sebep, birçok hanımefendi davet etmiş olması ve sayıyı eşitlemek istemesiydi. Grimson, ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış halde yanlarına geldi. Kate ve Penelope'ye kısacık kibirli bir bakış attıktan sonra, "Emrinizdeyim," dedi Cressida'ya.

"Sizce de sevgili Penelope bu elbisenin içinde büyüleyici görünmüyor mu?" dedi Cressida. "Sarı gerçekten bu senenin en gözde rengi olmalı."

Grimson, Penelope'yi yavaş ve aşağılayıcı bir ifadeyle önce yukarıdan aşağı sonra aşağıdan yukarı süzdü. Başını neredeyse hiç oynatmamıştı, sadece gözleriyle kızın tüm bedenini inceledi. O esnada Kate de mide bulantısına sebep olan bir tikslenme duygusuyla baş etmeye çalışıyordu. Aynı anda kollarını Penelope'ye dolayıp zavallı kızcağızı oracıkta kucaklayabilmeyi her şeyden çok istedi fakat bu davranışı arkadaşını dalga geçilmeye müsait ve zayıf birisi gibi göstermekten başka bir işe yaramazdı.

Grimson nihayet kaba incelemesini bitirdiğinde, Cressida'ya dönüp sanki iltifat edecek bir şey bulamamış gibi omuz silkti.

Kate pat diye, "Sizin gidecek başka bir yeriniz yok mu?" dedi.

Cressida şaşkınlık içinde bakıyordu. "Nedensiz münasebetsizliğinizi hoş göreceğim Bayan Sheffield. Bay Grimson ve ben, Penelope'nin varlığını gerçekten takdir ediyoruz. Sarının bu tonu, ten rengine çok güzel gitmiş. Üstelik kendisini geçen seneden bu yana daha da iyi görmek bizi memnun etti."

"Gerçekten öyle," dedi Grimson kelimeleri abartılı biçimde söylüyordu ve aşırı samimi ses tonu Kate'in huzursuz hissetmesine sebep olmuştu. Kate hemen yanı başında duran Penelope'nin titrediğini hissetti ve bunun acıdan değil sadece öfkeden olduğunu ümit etti.

Kate buz gibi bir tonla, "Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi.

"Neden anlamadınız? Eminim ki sizin de haberiniz vardır," dedi Grimson, gözlerinin içi keyifle parıldıyordu. İleriye doğru eğildi ve tıslar gibi bir sesle, normalde konuştuğundan daha yüksek bir tonla ve herkes değilse bile çoğu kişinin duyabileceği şekilde, "Kendisi şişkonun tekiydi," dedi.

Kate ters bir cevapla haddini bildirmek için ağzını açmıştı ki daha fırsat bulamadan Cressida lafı devraldı. "Ne yazık ama. Geçen sene çok daha fazla sayıda beyefendi vardı davette. Gerçi çoğumuz dansta eş bulmakta güçlük çektik ama zavallı Penelope'yi en kenardaki masada, zengin dul kadınlarla oturmuş sohbet ederken gördüğüm zaman içim parçalandı."

Penelope, Cressida'nın sözünü, "Odada bulunanların içerisinde birazcık bile olsa zekâya sahip olanlar o zengin dulardı," diyerek kesti. Kate havalara zıplayıp tezahürat yapmak istedi. Cressida'dan nefes alır gibi çıkan bir, "Ahh," sesi du-

yuldu, sanki incinmesi olağanmış gibi, “Ahh, kimse yardım edemez... Ahh! Lord Bridgerton!”

Kate hafifçe kenara çekilip vikontun bu minik topluluğa katılmasına müsaade etti. Cressida’nın da münakaşa eden tavrı derhal değişmişti. Kirpiklerini kırıştırmaya başlamış, seksi bir tavırla gülümsemişti.

Vikontun yanında, ne yaptığını bilemez hale gelmek Kate için berbat bir şeydi. Anthony, Cressida’ya sert bir bakış attı ancak hiçbir şey söylemedi, Kate ve Penelope’ye ise isimleriyle hitap ederek selam verdi. Kate’in keyiften âdeta nefesi kesilmişti. Vikont bunu Cressida Cowper’a tepki için yapmıştı.

“Bayan Sheffield,” dedi vikont yumuşacık bir sesle, “yemek masasına kadar Bayan Featherington’a eşlik etsem bana kızmasınız, değil mi?”

“Ama ona eşlik edemezsiniz,” dedi bir anda Cressida.

Bridgerton buz gibi bir ifadeyle kıza baktı. “Pardon?” Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki başka bir şey söylemesine gerek kalmamıştı ama bununla yetinmedi. “Sizi sohbe dahil etmiş miydim?”

Cressida hayretle geriye çekildi, boşboğazlığı karşılığında aldığı cevabın onu ne kadar utandırdığı her halinden belliydi. Gerçi yine de Bridgerton’un Penelope’ye eşlik etmesi beklenmedik bir şeydi. Ev sahibi olarak, vazifesi yüksek mertebedeki hanımlara eşlik etmekte. Kate bunların kimler olduğundan pek emin değildi ama Penelope olmadığını net şekilde biliyordu. Penelope’nin babası sadece bir beyefendiydi. Vikont, Penelope’ye kolunu uzattı ve omzunun üzerinden Cressida’ya bakarak, “Zorba insanlardan nefret ederim. Ya siz?” diye sordu Penelope’ye.

Kate elleriyle ağzını kapadı ama kıkırdamasına hâkim olamamıştı. Bridgerton, Kate’e gizli bir gülücük attı ve Kate onu tam olarak anlayabildiğine dair garip bir his duydu. Ama daha da garip olanı, artık bu adamın ruhsuz, aşağılık bir hovarda

olduğundan o kadar da emin olmamasıydı. Ona güvenmeye başlamak konusunda içi rahat etmeye başlamıştı.

Bridgerton sanki dünyanın en etkileyici kadınıyla konuşuyormuş gibi, başını yana eğmiş Penelope'yle sohbet ederek yemek odasına doğru ilerlerken, Kate de şaşkınlıktan ağzı açık kalmış halde arkalarından bakan topluluğun arasındaydı. İçine düştüğü hayretten yanı başında beliren Edwina'nın sorusuyla sıyrılabildi: "Şunu gördün mü?"

"Hepsini gördüm," diyebildi Kate sersemlemiş bir halde. "Hepsini duydum."

"Ne oldu?"

Kate olan biteni tam olarak nasıl ifade edebileceğini bilemiyordu. Ancak hemen ardından bunu nasıl düşündüğüne kendisi bile inanamayarak, "O bir kahraman," dedi.

ON İKİ

Yakışıklı bir adam eğlenceli bir şeydir, iyi görünümlü bir adamda dikkate değer birisidir ama onurlu bir adam, ahh sevgili okuyucu, işte o tüm kadınların etrafına üşüştüğü asıl kişidir.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,

2 Mayıs 1814

O gecenin geç saatlerinde, akşam yemeği bitmiş ve beyler hanımlara katılmadan önce bir şeyler içmek üzere ayrı bir odaya çekilmişti. Bu odada sanki hangi atın Royal Ascot koşusunda birinci geleceğini değil de çok daha ciddi şeylerden bahsetmişler gibi üstünlük taslayan bir surat ifadesiyle hanımların yanlarına tekrar geldiklerinde, Leydi Bridgerton boğazını temizleyip yatma zamanının geldiğini ilan etmişti.

Ne var ki Kate'i uyku tutmamıştı.

Aubrey Hall'ın tavanında çatlaklar yoktu aslında ama o gece "tavandaki çatlakları izleme" gecelerinden birisiydi. Dışarıda ay görünmüyordu, bu sebeple perdelerin arasından hiç ışık sızılmıyordu. Yani tavanda çatlaklar olsaydı bile, ay ışığı olmadığından onları görmesi de mümkün değildi ve...

Kate, homurdanarak üzerindeki yorgani açtı ve ayağa

kalktı. Bu günlerde, zihninde sekiz farklı konuyu aynı anda düşünmesine nasıl engel olacağını öğrenmek zorundaydı. Neredeyse bir saattir yatağında uzanıp zifiri karanlık geceyi izlemiş, ne zaman gözlerini kapatıp uykuya dalmaya çalışsa başarılı olamamıştı.

Vikont yardımına yetiştiği anda, Penelope Featherington'ın yüzündeki ifade gözlerinin önünden gitmiyordu. Kendi surat ifadesinin de Penelope'ninkiyle aynı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Birazcık şaşırılmış, azıcık memnun ama hemen oracıkta yere yığılacakmış gibi.

Bridgerton inanılmaz bir varlık haline gelmişti.

Kate tüm gününü Bridgerton'larla beraber onları gözlemleyerek geçirmişti ve bir şey netlik kazanmıştı: Anthony'nin ailesine olan düşkünlüğü hakkında söylenen her şey doğrudu. Vikontun işe yaramaz bir hovarda olduğuna dair düşüncelerinden vazgeçmeye hazır değildi ve aslında onun bambaşka bir şey olduğuna karar vermişti.

Yani iyi bir şey.

Bu öyle bir şeydi ki Kate, eğer bu konu hakkında objektif olmaya çalışırsa onu Edwina için uygun eş adayları listesinden çıkarmasını sorgulamaya başlayacaktı.

Ahh, neden nazik olmak zorundaydı ki? Onun o sığ ve rezil adam hallerine inanmak çok daha kolaydı. Maalesef artık bu davranışlarının tamamıyla gerçek olmadığını biliyordu. Kate'in korktuğu, gerçekten dikkate değer birisi haline gelmiş olmasıydı.

Yüzünün kıpkırmızı olduğunu karanlıkta bile hissedebiliyordu Kate. Anthony Bridgerton hakkında düşünmeyi hemen kesmek zorundaydı, yoksa haftalarca uykusuz kalacaktı.

Belki de bir şeyler okumak iyi gelebilirdi. Akşamın erken saatlerinde, evin içinde epey büyük bir kütüphane olduğunu görmüştü. Muhtemelen Bridgerton'ların uykusunun gelmesini sağlayacak kalın kitapları da vardı.

Sabahlığını üzerine geçirip Edwina'yı uyandırmamak için özel çaba harcayarak parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi. Gerçi Edwina ölü gibi uyurdu. Mary'nin söylediğine göre, daha minik bir bebekken bile tüm geceyi uyuyarak geçirirmiş. Ayağına bir çift terlik geçirdikten sonra, hızlıca hareket ederek koridora çıktı, odanın kapısını arkasından çekip kapatmadan önce dikkatle koridoru inceledi. İlk defa bir kır evine konuk olmuştu fakat bu tür toplantılar hakkında daha evelden bir-iki şey duymuştu ve en son isteyeceği, kendi odası yerine başkasının yatak odasından çıkan birine denk gelmekti. Eğer konuklardan biri, eşi olmayan bir başkasına özel ihtimam gösteriyorsa bile Kate bundan haberdar olmak istemediğinden son derece emindi.

Koridora yerleştirilmiş tek bir fener, titreyen aleviyle, karanlıkta cılız bir ışık sağlıyordu. Kate eline bir mum alıp yola koyuldu. Koridorda rahatça ilerleyebilmek için yağ lambasının oynaşan aleviyle elindeki mumu yaktı. Mumun alevi sabit hale gelince de merdivenlere bir göz attı. Kimsenin gelmediğine emin olabilmek için her bir köşede duraksayarak yola devam etti. Birkaç dakika sonra, kütüphaneye ulaşmıştı. Çoğu yere kıyasla devasa bir kütüphane değildi bu ama tüm duvarlar yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplanmıştı. Kate, kütüphanenin kapısı tam olarak kapanana kadar itti, böylece eğer uyanık birileri ya da etrafta dolaşanlar varsa kapı sesiyle kendi varlığını onlara bildirmiş olacaktı. İçeri girer girmez, derhal raflardan birine yaklaşp kitapların isimlerine göz atmaya başladı. Raftaki kitaplardan birini eline alıp dış kapağında yazan ismine bakarak, "Hımm. Botanik," diye mırıldandı. Bahçe işlerinden hoşlanırdı ama elindeki kitabın ismi o kadar da heyecan verici değildi.

Acaba, hayal gücünü harekete geçirecek bir roman mı bulup okumalıydı, yoksa deliksiz bir uykuya dalmasını sağlayacak düz bir yazı mı? Kate kitabı yerine bırakıp bir sonraki

rafa doğru ilerledi, elindeki mumu da yakınındaki masanın üzerine yerleştirdi. Bu taraf felsefe kısmı gibiydi. “Kesinlikle hayır,” diye mırıldandı. İleri doğru hareket ederken, masanın üzerinde duran mumu da beraberinde sürükledi. Botanik uyumasını sağlayabilirdi fakat felsefe onu günlerce sürecek bir sersemlik haline sokardı.

Hiç beklemediği bir anda dışarıda şimşek akıp odanın içini aydınlattığında, Kate mumu birazcık daha sağa doğru kaydırmiş ve bir sonraki rafta yer alan kitaplara bakabilmek için öne doğru eğilmişti.

Boğazından kısıacık ve kesik bir çığlık yükseldi ve bir adım geriye zıpladı Kate, hemen arka tarafında kalan masaya çarptı. “şimdi olmaz,” diyerek usulca inledi, “burada olmaz.” Ama daha kelimeleri henüz söylemişti ki fırtınanın sağır edici gümlemesi tüm odada patladı. Hemen ardından oda yeniden karardığında, Kate’in parmakları masayı o kadar büyük bir kuvvetle kavramıştı ki eklemleri kilitlendi.

Bundan nefret ediyordu. Sesten, akan şimşeklerden ve havada çıtırtılar şeklinde yükselen gerilimden, ancak hepsinden de çok, böyle hissetmekten nefret ediyordu. O kadar çok korkuyordu ki nihayet hiçbir şey hissedemez hale geliyordu.

Yaşamı boyunca bu hep böyle olmuştu ya da en azından kendini bildi bileli bu haldeydi Kate. Çocukluğunda ne zaman fırtına çıksa ya Mary ya da babası onu rahatlatmak için yanında olurdu. İkisinden birisinin yatağının kenarında oturduğu, şimşekler çakarken ona sarılıp sakinleştirici sözcükler söylediği bir sürü anısı vardı. Ama yaşı ilerledikçe etrafındaki insanları, bu korkuyla baş edebildiğine ikna etmişti.

Hâlâ fırtınalardan nefret ettiğini herkes bilirdi fakat yaşadığı korkuyu kendisine saklamayı becerebilmişti. Bu en beter zayıflıklardan birisi gibi görünüyordu, sebepsiz ve maalesef kesin bir tedavisi olmayan en beter zaafı. Cama vuran yağmur damlalarının sesini duymamıştı, belki de o kadar da sert

bir fırtına olamayacaktı. Belki de çok uzakta bir yerde patlak verecekti veya uzağa doğru yol alacaktı. Belki de... Bir diğer şimşegin odada yankılanmasıyla, Kate ikinci bir çığlık attı. Bu defa gök gürültüsü ile şimşegin arasındaki zaman daha da kısalmişti. Bu, fırtınanın daha da yakına geldiğinin habercisiydi.

Kate kendisini yere çökmüş halde buldu. Çok gürültülüydü. Aşırı gürültülü, aşırı parlak, aşırı...

Bom!

Masanın altına girip büzüldü. Bacaklarını kendisine çekip kollarını dizlerinin etrafına doladı ve bir sonraki korku dalgasını beklemeye koyuldu.

Ardından yağmur başladı.



Saat gece yarısını birazcık geçiyordu. Tüm konuklar yatak odalarına çekilmişlerdi ama Anthony hâlâ çalışma odasındaydı ve uyumamıştı. Yağmur başladığı sırada, parmaklarını masanın kenarına hafifçe vurarak tıklatıyordu. Çakan şimşeklerle odanın içi aydınlanmıştı ve gök gürültüsü o kadar sesli ve beklenmedik gelmişti ki Anthony sandalyesinde sıçramıştı. Neyse ki fırtınayı severdi. Açıklaması güçtü bunu. Belki de doğanın insanoglundan çok daha güçlü olduğunun kanıtı olduğu içindi. Ya da belki de ışığın enerjisi kalp atışlarını hızlandırdığı içindi. Sebebi ne olursa olsun, Anthony'nin yaşadığını hissetmesini sağlıyordu.

Annesi, herkesin odalarına çekilmelerini önerdiğinde, Anthony pek yorgun değildi. Bu yüzden, Aubrey Hall'ın konukları ve uşakları odalarına çekildiklerinde yalnız kalma şansını kullanmaması saçma olurdu. Tanrı bilir annesi, ertesi gününü zarif genç bayanlarla olacak programlarla hınca hınç doldurmuştu. Son bir saattir, hatta belki de daha fazla süredir tüy kalemıyla muhasebe defteri üzerindeki her rakam üzerinde

çeşitli işlemler yapmış –toplamaş, çıkartmış, çarpmış, bölmüş– ama en sonunda gözleri yaşarmaya başlamıştı. Çok uzun bir gün olmuştu. Hesap defterini kapadı fakat kaldığı yeri kaybetmemek için bazı sayfaları işaretledi. Sabah zamanının çoğunu kiracıları ziyaret ederek ve binaları gözden geçirerek harcamıştı. Ailelerden bir tanesinin kapısı tamir edilmeliydi. Bir diğer aile, aile reisinin bacağı kırıldığı için ekinlerini hasat edememiş ve kiralalarını ödeyememişti.

Anthony anlaşmazlıkları dinlemiş, yeni doğan bebekleri ziyaret etmiş, hatta akan bir çatının tamirine yardım etmişti. Tüm bunlar toprak sahibi birisinin yerine getirmesi gereken görevlerdi ama aynı zamanda yorucu işlerdi. Kriket oyunu eğlenceli bir ara olmuştu. Ancak eve döndükten sonra, annesinin verdiği partideki konukları için ev sahipliği rolüne bürünmüştü. Bu da en az kiracıları ziyareti kadar zahmetli bir işti. Kız kardeşi Eloise neredeyse on yedisine basmıştı ve birisinin ona göz kulak olması gerekiyordu, tabii bir de Penelope'ye eziyet eden o sevimsiz Cowper vardı ki ona da müdahale etmesi şart olmuştu.

Bir de Kate Sheffield vardı. Başının belası Kate Sheffield... Ve elbette arzularının odağı Kate Sheffield. Aynı anda hepsi birden olan Kate Sheffield.

Ne karmaşaydı ama. Hâlbuki kız kardeşi Edwina Sheffield'a kur yapıyor olmalıydı. Sezonun gözdesi, ablasına kıyasla bir içim su olan, tatlı, cömert ve dengeli Edwina. Oysa Kate'i düşünmeyi bırakamıyordu. Onu çileden çıkartan fakat yine de çaresizce alaka duyduğu Kate Sheffield. Kate'e bu denli bağlanmasına neden olan şey, Anthony için de her şeyin üzerinde olan bir konuydu; ailesine olan bağlılığı.

Oturduğu sandalyeden kalktı ve kollarını esnetti. Yatma zamanı kesinlikle gelmişti. Şansı vardı, başı yastığa düştüğü anda uykuya dalması kaçınılmazdı. İsteyeceği son şey, yattı-

ği yerden tavanı seyredip Kate'i ve ona yapmak istediklerini düşünmekti.

Eline bir mum alıp boş koridora çıktı. Bu sessiz evde huzur verici ve enteresan bir şeyler vardı. Duvarları döven yağmurun sesine rağmen, botlarının zeminde çıkardığı her bir çıtırtıyı duyabiliyordu. Çakan şimşekler sayılmazsa, elindeki mum karanlık koridorda yalnızca cılız bir ışık sağlıyordu. Yol boyunca duvarlarda ve mobilyalarda oynayan gölgeleri izlemekten keyif aldı. Kontrol hissi garipti ama...

Tek kaşını şüpheyle yukarı kaldırdı Anthony. Kütüphanenin kapısı birkaç santim aralıktı ve içeriden mum ışığı sızıyordu. Oysa Anthony herkesin çoktan yattığından emindi. Üstelik ışık olmasına rağmen içerden hiç ses gelmiyordu. Herhalde birileri bir kitaba bakmak için gelmiş, mumu da yanık bırakmıştı. Anthony kaşlarını çattı. Bu büyük bir sorumsuzluktu. Alevler bu evi çok hızlı yok edebilirdi. Hatta sağanak yağmurda bile, üstelik ağzına kadar kitap dolu bu odada tek bir kıvılcımın yangına dönüşmesi sadece birkaç saniye sürerdi.

Kapıyı açıp içeriye girdi. Oda büyük pencerelerle kaplı olduğu için, yağmurun sesi burada koridordakinden çok daha fazla gürültüye sebep oluyordu. Gök gürültüsünün sesi zemini sarstı, hemen ardından gelen şimşek de geceyi aydınlattı. Yaşanan anın gerilimi Anthony'yi gülümsetti. Karşısında yanar halde bırakılmış muma doğru ilerledi. Eğildi, söndürmek için mumu üfledi ve hemen sonra bir ses duydu. Nefes alıp veren birisinin sesiydi bu. Korkmuş ve iniltiyle karışık bir soluma sesiydi. Anthony sesin nereden geldiğini anlayabilmek için odanın içini taradı. "Kim var orada?" diye seslendi ama cevap gelmedi.

Ardından sesi yeniden duydu, aşağıdan geliyordu. Elinde tuttuğu mumla beraber eğilip masanın altına baktığı anda, tüm nefesi bedeninden çekilip alınmış gibi hissetti.

"Tanrım. Kate."

Masanın altında top gibi kıvrılmıştı, kollarını bacaklarının etrafına o kadar sıkı sarmıştı ki sanki her an parçalara ayrılacakmış gibi görünüyordu. Başını eğip yüzünü dizlerine gömmüş olduğu halde, tüm bedeni dehşet ve korku içinde titriyordu. Anthony daha önce bu hale gelmiş birini hiç görmemişti. “Kate?”

Elindeki mumu bırakıp biraz daha yaklaştı kıza ama sesini duyduğundan bile emin değildi. Sanki bir şeylerden kaçabilmek için kendi içinde inzivaya çekilmiş gibi görünüyordu Kate. Fırtınadan mı korkmuştu acaba? Yağmurdan nefret ettiğini söylemişti fakat daha fazla bir şey söylememiştir. Çoğu kişi fırtınalardan tedirgin olurdu, Anthony de buna dahildi ancak bu derece sarsılan birisini hiç duymamıştı. Kate öyle bir bakıyordu ki Anthony eğer ona dokunursa milyonlarca parçaya ayrılacağını zannetmişti. Gök gürültüsünün etkisiyle oda yeniden sallandığında, Kate’in bedeni Anthony’nin içinde hissettiği bir acıyla kasıldı.

“Ahh, Kate!” Onu bu halde görmek Anthony’yi de çok üzümüştü. Şefkat dolu elini Kate’e uzattı ama varlığının farkında olup olmadığını hâlâ bilmiyordu. Kate’in bakışları sanki bir uyurgezere ait gibiydi. Anthony, Kate’in kolunu tutup hafif ve yumuşak bir tavırla yavaşça silkeledi ve fısıldayarak, “Buradayım Kate, her şey yoluna girecek,” dedi.

Gecenin karanlığını yırtıp odayı ani bir ışıkla aydınlatan bir başka şimşekle Kate daha da sıkı büzüldü. Yüzünü dizlerinin arasına saklayarak gözlerini korumaya çalışıyormuş gibiydi. Biraz daha yaklaşıp Kate’in elini kendi ellerinin arasına aldı. Parmakları korkudan kenetlenmiş, elleri ise buz gibi soğuktu. Kollarını bacaklarının etrafından ayırmak zor olmuştu ama nihayet başardığında, kızın elini ısıtabilmek için dudaklarına kuvvetle bastırdı.

“Buradayım Kate,” diye tekrar etti Anthony, başka ne söyleyebilirdi bilmiyordu. “Buradayım. Her şey yoluna girecek.”

En sonunda masanın altına girdi ve Kate'in yanı başına oturmayı başardı. Kollarını titreyen omuzlarına doladı. Dokunuşuyla Kate birazcık da olsa sakinleşmiş gibi göründü. Bu durum Anthony'nin de kendisini tuhaf hissetmesine sebep oldu. Kate'e yardım edebilen tek kişinin kendisi olması sebebiyle tuhaf bir övünç ve biraz da rahatlama hissetti, çünkü onu bu şekilde acı çekerken görmek Anthony'yi mahvetmişti. Omuzlarını yavaşça okşayarak kulağına teskin edici sözcükler fısıldamaya başladı. Sırf varlığıyla bile olsa, Kate'i bir nebze yatıştırmaya uğraştı.

Anthony kaç dakika boyunca Kate ile beraber masanın altında oturduğundan emin değildi ama kızcağızın kaslarının gevsemeye başladığını fark etti. Tenindeki soğukluk kaybolmaya başlamıştı. Nefesi hâlâ çok hızlıydı fakat en azından o kadar panik içinde değildi. Kate'in de hazır olduğunu hissettiğinde, iki parmağıyla çenesinin altına dokundu ve gözlerine bakmasını sağlayabilmek için hafifçe çekerek başını kaldırmasını sağladı. Anthony, "Bana bak Kate," diye fısıldadı yumuşak ama otoriter bir tonda, "eğer bana bakarsan güvende olduğunu göreceksin."

Kate'in kirpikleri kıpırdanmaya başladı ve hızla kapandı. Gözlerini açmaya çabaladı ama buna karşı koyan bir şeyler vardı. Anthony, bu çeşit korku hakkında birazcık bilgiye sahipti ancak gözlerini açmak istememesi mantıklı geldi. Onu korkutan şey her neyse, yeniden görmek istemediği için karşı koyuyordu. Göz kırıştırmalarla geçen birkaç dakikadan sonra, Kate gözlerini tamamen açmayı başardı ve Anthony'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Anthony midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Eğer gözlerin ruhun penceresi olduğu doğruysa, bu akşam olan bir şeyler Kate Sheffield'ı gerçekten de mahvetmişti. Yuvalarından fırlamış gözleri, ele geçirilmiş, tamamen kaybolmuş ve şaşkınlıkla doluydu. "Hatırlamıyorum," diye fısıldadı Kate,

sesi zor duyuluyordu. Anthony kızın hiç bırakmadığı elini yeniden dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerinden öptü. “Neyi hatırlamıyorsun?”

“Bilmiyorum.” Başını iki yana salladı Kate.

“Kütüphaneye geldiğini hatırlıyor musun?”

Başıyla onayladı Kate.

“Fırtınayı hatırlıyor musun?”

Kate açık tutması çok fazla enerji gerektiriyormuş gibi yeniden gözlerini kapadı. “Fırtına hâlâ devam ediyor mu?”

Fırtına devam ediyordu. Yağmur aynı şiddetle camları ve duvarları dövüyordu ama gök gürültüsü ile şimşek dakikalar önce sona ermişti.

Kate çaresiz gözlerle Anthony’ye baktı. “Yapamıyorum... Hatırlayamıyorum.”

Anthony, Kate’in ellerini hafifçe sıktı. “Hiçbir şey söylemeye gerek yok.” Kızın bedeninin gevşediğini ve sakinleştiğini fark edebiliyordu.

“Teşekkür ederim,” diyebildi Kate.

“Bir şeyler anlatmamı ister misin?”

Kate başını sallayıp gözlerini kapadı fakat daha önceki gibi sımsıkı değildi.

Anthony, Kate’in onu göremeyeceğini bildiği halde gülümsedi. Göremezdi ama belki hissedebilirdi. Belki de gülümsediğini ses tonundan anlayabilirdi. “Söyle bakalım, sana ne anlatmamı istersin?”

“Bu evden bahset,” diye fısıldadı Kate.

“Bu evden mi?” Anthony şaşırmişti.

Başını salladı Kate.

“Pekâlâ.” Anthony, kendisi için her bir tuğlası çok fazla şey ifade eden bu eve Kate’in de alaka duymasından garip şekilde memnun olmuştu. “Bildiğin gibi ben burada büyüdüm.”

“Biliyorum, anneniz bahsetti.”

Kate konuştuğunda, Anthony göğüs kafesinde ısınan kuvvetli bir şeylerin varlığını hissetti. Kate çok daha iyiydi, bunu biliyordu. Gözlerini açabilseydi ve masanın altında oturuyor olmasalardı her şey çok daha normal gibi görünebilirdi. Kate'in iyi hissetmesini sağlayacak şu anda tek kişinin kendisi olması harikaydı.

“Erkek kardeşimin, kız kardeşimin en sevdiği oyuncak bebeğini parçaladığı zamanı anlatmamı ister misin?” diye sordu Anthony.

Kate başını iki yana salladı. Rüzgârın etkisiyle, yağmur yeniden aynı hızla camlara vurmaya başladığında bir an irkildi ama yine de çenesini sertleştirerek konuşmayı başardı. “Kendin hakkında bir şeyler anlat.”

Anthony göğsüne belli belirsiz yayılan rahatsızlığı göz ardı etmeye çalışarak, “Tamam,” dedi. Kardeşleri hakkında hikâyeler anlatmak kendisi hakkında konuşmaktan çok daha kolay görünmüştü.

“Babandan bahset,” dedi Kate.

Anthony birden irkildi. “Babamdan mı?”

Kate gülümsedi. “Bir baban vardı, öyle değil mi?”

Anthony boğazının kurumaya başladığını hissetti. Ailesiyle bile babası hakkında pek sık konuşmazdı. Kendisine sık sık bunun sebebinin köprünün altından çok sular akmış olduğunu söylemişti, çünkü çok sevdiği babası Edmund öleli on yılı geçmişti. Ama asıl sebebi bazı şeylerin çok fazla acı veriyor olmasıydı. On senede bile iyileşemeyen kalp yaraları vardı.

“O... mükemmel bir adamdı,” dedi Anthony alçak sesle, “mükemmel bir babaydı. Onu çok severdim.”

Kate dönüp vikonta baktı. Anthony'nin çenesinden tutup kendisine bakmaya zorlamasından sonra ilk defa göz göze geliyorlardı. “Annen de baban hakkında çok güzel şeyler söyledi. Sana sormamın sebebi de buydu.”

“Hepimiz babamı çok severdik,” diyebildi Anthony, bakışlarını odaya çevirmişti. Sandalyenin bacağına bakarken dalıp gitmişti ama aslında gördüğü o değildi. Aslında zihnindeki hatıralardan başka hiçbir şey görmüyordu. “Bir erkek çocuğunun sahip olabileceği en mükemmel babaydı.”

“Ne zaman öldü?”

“On bir sene önce. Yazın. Ben on yedi yaşındaydım. Oxford’a gidişimin hemen öncesindeydi.”

“Bir erkeğin babasını kaybetmesi için çok zorlu bir yaş,” diye mırıldandı Kate.

“Her yaş bir erkeğin babasını kaybetmesi için zordur,” dedi Anthony, sert bir ifadeyle Kate’e bakıyordu.

“Elbette öyle. Ama bazı zamanlar diğerlerinden daha zordur bence. Bu durum kız çocukları ve erkek çocukları için farklı. Babam beş sene önce öldü ve onu çok özleyorum. Ama sanırım ikimizin durumu aynı değil.”

Vikontun buna karşılık soracağı soruyu dile getirmesine gerek yoktu, gözlerinden ne soracağı anlaşılıyordu.

“Babam şahane bir adamdı,” dedi Kate, gözleri özlemle yaşarmıştı. “Nazik ve merhametli ama yeri geldiğinde de sert. Bir erkeğe babası ona nasıl erkek olunacağını öğretir, bilirsin. Ve tam neyin ne olduğunu öğreneceğin zaman, on sekiz yaşında babanı kaybedince...” Kate içini çekti. “Bu konuda fikir yürütmem belki de biraz küstahça olacak, erkek olmadığım için kendimi senin yerine koymam zor elbette ama bence...” Bir an duraksadı, bir şeyler düşündüğü belliydi. “Şey, yani bence bu çok zor bir şey.”

“Erkek kardeşlerim on altı, on iki ve iki yaşındaydı,” dedi Anthony yavaşça.

“Onlar için de çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Gerçi en küçük kardeşiniz muhtemelen babanızı pek hatırlamıyordur.”

Anthony başını iki yana salladı.

Kate özlemle gülümsedi. “Ben de annemi hatırlamıyorum. Bu garip bir şey.”

“Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?”

“Üçüncü yaş günümdü. Birkaç ay sonra babam Mary ile evlendi. Geleneksel yas süresini beklememesi komşulardan bazılarını şaşırtmıştı fakat o benim bir anneye olan ihtiyacımı kendi itibarından daha fazla düşündü.”

Anthony o anda ilk defa, eğer genç yaşta kaybettiği kişi annesi olsaydı, babasının çocuklarla dolu bir evde ne yapacağını düşündü. Edmund için hiç kolay olmazdı. Hiçbirisi için kolay olmazdı. Annesi Violet için de kolay olmamıştı, neyse ki en azından küçük kardeşleri için baba rolü oynayan Anthony onun yanındaydı. Ama eğer Violet ölmüş olsaydı, Bridgerton ailesi belkemiğini kaybetmiş olurdu. Anthony adı gibi emindi ki babası yeniden evlenmezdi. Çocukları için bir anne istemesi mesele değildi ancak kendisi için yeni bir eş istemezdi. “Annen nasıl öldü?” diye sordu Anthony, merakına kendisi bile şaşırmıştı.

“Grip. Ya da en azından onlar böyle düşündüler. Bir çeşit akciğer hastalığına dönüşmüş olsa gerek.” Çenesini ellerinin arasına aldı. “Bana söylenen çok hızlı olduğu. Babamın söylediğine göre ben de hastalanmışım ancak benimki ağırlaşmamış.”

Anthony sırf bunun için evlenmeye karar verdiği, babası olmak için can attığı gelecekteki oğlunu düşündü. “Hiç tanımadığın anneni özlüyor musun?”

Kate, sorunun üzerinde birazcık düşündü. Anthony’nin bunu sorarkenki ses tonunda, alacağı cevabın hayati önem taşıdığını düşündürten bir tını vardı. Neden bilmiyordu ama çocukluğuna dair bir şeyler vikontun yüreğini sızlatmıştı.

“Evet,” diye cevaplayabildi nihayet Kate, “ama düşündüğün şekilde değil. Onu gerçekten özleyemezsin, çünkü aslında onu tanıımıyorsundur ama hayatında kocaman bir boşluk vardır –koscocaman bir boşluk. Kimin dolduracağını bilirsin

ama onu hatırlayamazsın, onun neye benzediğini bile bilmezsin, bu yüzden de o koca boşluğu nasıl olup da dolduracağını kavrayamazsın.” Dudakları üzgün bir ifadeyle büküldü. “Bu mantıklı mı?”

Anthony başıyla onayladı. “Bu son derece mantıklı.”

“Bir zamanlar tanıdığın ve çok sevdiğin aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyorum, çünkü her ikisini de kaybettim,” diye ekledi Kate.

“Çok üzüldüm.”

Kate, “Artık her şey yolunda,” diye rahatlattı Anthony’yi, “zaman her yarayı iyileştirir derler, doğruymuş.”

Anthony, Kate’in yüzüne büyük bir dikkatle bakıyordu ve yüzündeki ifadeden aynı fikirde olmadığı çok belliydi.

“Yaşın büyüdükçe daha zor olduğu bir gerçek. Onları tanıma imkânı bulabildiğin için şükretmelisin ama sanırım kayıplarından duyduğun acı da daha derin oluyor.”

“Bir kolumu kaybetmişim gibi,” diye fısıldadı Anthony.

Kate, Anthony’nin kederini fazla insanla paylaşmadığını fark etmişti. Kuruyan dudaklarını yaladı. Tüm bu olanlar gülünçtü. Dünyanın tüm yağmurları dışarıda üzerlerine yağıyordu, Kate ise masanın altında kaskatı ama bir şekilde sakince duruyordu.

“Belki de böylesi benim için daha da iyi olmuştur,” dedi Kate usulca, “yani annemi küçük yaşta kaybetmiş olmam. Mary mükemmel bir insan. Beni kendi kızı gibi sevdi.” Bir anda durdu, gözleri yaşlarla nemlenmişti. Nihayet sesini yeniden bulduğunda, duygusal bir fısıltı şeklindeydi: “Aslında bana hiçbir zaman Edwina’ya davrandığından farklı davranmadı. Ben... kendi annemi belki de bu kadar çok sevecektim.”

Anthony’nin gözleri sevgiyle onun gözlerine odaklandı. “Buna çok sevindim.”

Kate yutkundu. “Aslında bazen çok eğlenceli biri olabiliyor. Sırf benim neler yaptığımı anlatmak için annemin mezarını

ziyaret eder. Aslında çok tatlı. Küçükken ben de onunla gidip Mary'nin yaptıklarını anlatırdım.”

Anthony gülümsedi. “Raporların olumlu olur muydu?”

“Daima.”

Bir süre samimi bir sessizlik içinde öylece oturdular. Her ikisi de gözlerini mum alevine dikerek, eriyen mumdan şamdana düşen damlacıkları izlediler. Dördüncü damlacık düşüp şamdanın kenarında donduğunda Kate, Anthony'ye dönüp konuşmaya başladı: “Eminim bu söyleyeceklerim dayanılmaz derecede iyimserce olacak ama kaderin bizim için ustaca kurguladığı planlar olduğuna inanıyorum.”

Anthony de Kate'e döndü ve muzipçe tek kaşını kaldırdı.

“Her şey eninde sonunda yoluna giriyor,” diye açıkladı Kate. “Annemi kaybettim ama Mary'yi kazandım. Ve canımdan çok sevdiğim bir kız kardeşim oldu. Ve...”

Dışarıda çakan şimşekle içerisi aydınlandı. Kate burnundan yavaş yavaş nefes almaya çalışarak dudaklarını ısırды. Ardından gök gürlledi, buna hazırlıklı olması gerekirdi. Çıkan gürültü odayı salladı ama Kate gözlerini açık tutabilmişti. Uzun bir soluk koyuverdi. Bu çok zor olmuştu. Eğlenceli değildi elbette ama görünen o ki imkânsız da değildi. Anthony'nin hemen yanı başındaki varlığı rahatlatıcı olmuştu ya da rahatlamasının sebebi fırtınanın uzaklaştığının farkında olmasıydı. Sebebi ne olursa olsun, bu seferkini yüreği göğsünden çıkacakmış gibi olmadan atlatmayı başaramıştı.

“İyi misin?” diye sordu Anthony.

Kate, vikontun yüzüne şöyle bir baktı ve yüzündeki ilgili ifade karşısında içinde bir şeylerin eridiğini hissetti. Geçmişte ne yapmış olursa olsun, ne kadar kavga ve münakaşa etmiş de olsalar, tam şu anda Anthony onu gerçekten önemsiyordu.

“Evet. Evet, galiba iyiyim.”

Anthony sevgiyle elini hafifçe sıktı. “Ne kadar süredir bu durumdasın?”

“Bu geceden mi bahsediyorsunuz, yoksa tüm hayatımdan mı?”

“Her ikisinden de.”

“Bu gece ilk gök gürültüsünden bu yana böyleyim. Şimşek ve gök gürültüsü olmadığında sadece gerilirim, sadece daha fazlası olacak diye korkarım ama şimdi iyiyim.” Konuşmaya devam etmeden önce yutkundu. “Açıkçası ne zamandan beri fırtınalardan korktuğumu tam olarak hatırlamıyorum. Bu durum benim bir parçam gibi. Aptalca olduğunu biliyorum...”

“Aptalca değil,” diye itiraz etti Anthony.

“Böyle düşünmeniz çok hoş ama yanılıyorsunuz,” dedi Kate yarı uykulu bir gülümsemeyle. “Sebepsiz yere bir şeylerden korkmaktan daha aptalca bir şey olamaz.”

“Bazen,” diye konuşmaya başladı vikont ama tereddüt ediyordu, “bazen korkularımızın açıklayamadığımız sebepleri olur. Bazen bu sadece iliklerimize kadar hissettiğimiz bir şeydir ama dile getirdiğinizde insanlara aptalca gelir.”

Kate mum ışığında Anthony'nin koyu renk gözlerine bir süre baktı, vikont gözlerini kaçırmadan hemen önce fark edebildiği acı ile nefesi kesildi. Varlığının her bir zerresiy-le emindi ki soyut bir şeylerden bahsetmiyordu Anthony. Bizzat kendi korkularından bahsediyordu. Her gün ve her an aklından çıkmayan korkularından, çok özel bir şeylerden bahsediyordu. Sormasının doğru olmadığını bildiği bir şeylerden. Ancak korkularıyla yüzleşebilecek hale geldiğinde, ona yardım edebilecek tek kişinin kendisi olmasını o kadar çok isterdi ki. Oysa bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir istektir. Anthony bir başkasıyla evlenecekti, hatta belki de Edwina olacaktı bu kişi ve böylesine kişisel konuları konuşabileceği tek kişi eşi olacaktı.

“Sanırım yukarıya, odama çıkmaya hazırım,” dedi Kate. Bir anda vikontun varlığı fazla gelmişti. Bir başkasına ait olduğu fikri acı vericiydi.

Anthony'nin dudakları erkeksi bir gülücükle kıvrıldı. "Yani nihayet bu masanın altından emekleyerek çıkabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Tanrım!" Elini mahcup bir ifadeyle yanağına koydu Kate. "Çok özür dilerim. Ne kadar uzun zamandır burada olduğumuzun farkında değildim. Ne kadar budalayım, değil mi?"

Anthony başını iki yana salladı. "Bir budala hiç olmadınız. Şu gezegendeki en katlanılmaz yaratık olduğunuzu düşünmüş olabilirim ancak zekânızdan hiç şüphe etmedim."

Masanın altından çıkmak için debelenen Kate bir an duraksadı. "Şu durumda bunu bir iltifat mı yoksa aşağılama olarak mı kabul etmeliyim bilemiyorum."

"Muhtemelen her ikisi de," diye itiraf etti Anthony, "ama arkadaşlığımız hatırına iltifat olarak kabul etmeniz daha iyi olur."

Kate, durup vikonta bakmak için arkasına döndü. Elleri ve dizleri üzerinde tuhaf bir görüntü sergilediğinin farkındaydı ama bu erteleyebileceği bir an değildi. "Yani artık arkadaş mıyız?"

Anthony bir yandan ayağa kalkarken bir yandan da başını sallayarak onayladı. "İnanması zor ama öyle görünüyor."

Kate, Anthony'nin yardımıyla ayağa kalkarken gülümsedi. "Buna çok memnun oldum. Siz... zannettiğim gibi kötü biri değilmişsiniz."

Anthony'nin tek kaş kalktı ve yüzüne şeytani bir ifade yerleşti.

Kate, "Aslında muhtemelen de çok iyi birisiniz," diye düzeltilti sözlerini.

"İyi kulağa oldukça yavan geliyor."

"İyi iyidir," dedi Kate özellikle vurgulayarak. "Üstelik önceden sizin hakkınızda ne düşündüğümü de göz önüne alırsanız, bu iltifatımdan memnun olmalısınız."

Anthony güldü. "Sizinle ilgili kesin olan tek bir şey var hanımefendi, o da kesinlikle sıkıcı olmadığınız."

Kate karşılık olarak, “Sıkıcı, kulağa çok yavan geliyor,” diye takıldı.

Vikont gülümsedi – gerçek bir gülümsemeydi bu, görevi olarak yerine getirdiği dudak bükmelerden biri değildi.

“Maalesef odanıza kadar size eşlik edemem. Eğer gecenin bu saatinde birileriyle karşılaşsak...”

Haklıydı. Kate başını salladı. Aralarında beklenmedik bir dostluk gelişmişti ama bu adamla evlenmek zorunda kalmak istemezdi, değil mi? Üstelik vikont söylemese de onunla evlenmek istemediğini fazlasıyla belli etmişti.

Anthony yaklaştı, “Özellikle de üzerinizde bu kıyafetler varken,” diye ekledi. Kate kendisine şöyle bir bakınca nefesi kesildi, hemen sabahlığına sıkıca sarındı. Uygun kıyafetler içinde olmadığını tamamen unutmuştu. Gece kıyafetleri sıkıntılı ya da açık değildi, özellikle de kalın sabahlığı üzerindeyken, ama neticede gecelikti işte.

“İyi olacağınıza eminsiniz, değil mi?” diye sordu vikont yumuşacık bir sesle. “Yağmur devam ediyor.”

Kate durup yağmuru dinledi. Şiddeti azalmıştı ve artık camlara daha yumuşak vuruyordu. “Sanırım fırtına dindi.”

Anthony başıyla onayladı ve koridora bir göz attı. “Tamamen boş.”

“Gitmeliyim.”

Kenara çekilip Kate’in geçmesi için müsaade etti. Kız tam kapı eşiğine gelmişti ki geriye dönüp seslendi: “Lord Bridgerton?”

“Anthony. Lütfen bana Anthony diye hitap edin. Ben size Kate diye hitap etmeye başladım bile.”

“Öyle mi?”

“Sizi bulduğumda mesela. Galiba söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadınız.”

“Muhtemelen haklısınız.” Kate tereddütle gülümsedi. “Anthony.” Bu isimi söylemek garip gelmişti.

Vikont hafifçe eğildi, gözlerinde acayip ve ahlaksız bir ifade vardı.

“Kate,” diye karşılık verdi.

“Sadece teşekkür etmek istedim. Yani bu gece bana yardım ettiğiniz için.” Kate boğazını temizledi. “Siz olmasaydınız üstesinden gelmem çok daha zor olurdu.”

“Ben hiçbir şey yapmadım ki,” dedi Anthony ters bir tavırla.

“Hayır, siz çok fazla şey yaptınız,” diye cevapladı Kate, ardından koridora yönelip üst kata çıktı.

ON ÜÇ

Çoğu kişi Bridgerton'ların verdiği parti sebebiyle Kent'e gittiğinden dolayı, Londra'da verilecek pek fazla haber kalmadı. Ne var ki yazarınız tüm dedikoduların yakın zamanda şehre ulaşacağından emin. Skandal olacak mı? Evet, kır partilerinde daima bir skandal patlak verir.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
4 Mayıs 1814*

Ertesi sabah, gökyüzüne kuvvetli fırtınaların ardından gelen o parlak ve temiz havalardan biri hâkimdi ama nem ve sis sayesinde ferahlatıcı bir etkisi de vardı.

Anthony gecenin kalan kısmını, gözleri karanlığa dikili ve Kate'in yüzünden başka hiçbir şey göremez halde geçirdi. Günün ilk ışıkları gökyüzünden süzölmeye başladığında ancak uykuya dalabilmişti. Uyandığında öğlen olmuştu ama kendisini pek de dinlenmiş hissetmiyordu. Gergin bir his ve bitkinlik bütün bedenini kaplamıştı. Gözleri baygın ve göz çukurlarında hafif bir ağrı vardı. Parmaklarını yatağın kenarlarına kenetledi ve bedenini yavaşça yataktan kaldırdı. Tökezleyerek ilerledi ve ropdöşambırını giydi, midesinden tavandaki sıvaları

dökebilecek kadar gürültülü bir guruldama sesi geldi. Keyifle esneyerek pencereye doğru ilerledi. Amacı özellikle birini ya da bir şeyi görmek değildi fakat şu anda dışarıda, odasındaki her şeyden daha düzgün bir manzara olduğu kesindi.

Aşağıya bakalı çeyrek saniye geçmişti ama bir şekilde aşağıya baktığında ne göreceğini adı gibi biliyordu. Kate. Ağır adımlarla çimenlikte yürüyordu. Genellikle yarıştaymış gibi hızla yürürdü ama bu defa Anthony'nin daha önce hiç görmediği kadar ağır adımlarla dolanıyordu. Yüzünü göremeyeceği kadar uzak mesafedeydi –sadece yüzünün yandan görüntüsünü ve yanaklarının kıvrımını seçebilmişti. Halinde büyümlü bir hava vardı; yürürken kollarının yan tarafında salınması garip bir dinginlik, omuzlarının duruşu artistik bir hava içeriyordu.

Bahçeye doğru ilerlediğini fark etti.

Ve Anthony ona katılmak zorunda olduğunu biliyordu.



Hava günün çoğu kısmında güzeldi. Ev partisi neredeyse ikiye bölünmüştü; konukların bir kısmı, parlak gün ışığının tadını çıkarmak için dışarıda vakit geçirirken, bir kısmı da ıslak çimenlere ve nemli havaya çıkmak yerine oturma odasında kalmayı tercih etmişlerdi. Kate arkadaşlık edecek bir havada olmamasına rağmen ilk gruba dahildi. Pek fazla tanımadığı insanlarla nazik sohbetler etmek için zihni fazlasıyla karıştı ve bu yüzden de Leydi Bridgerton'un olağanüstü bahçesine kaçmış, kendisini sarmaşık güllerin hemen yanına yerleştirilmiş bir bankta bulmuştu. Üzerine oturduğu taştan bank biraz soğuk ve azıcık nemliydi ama önceki gece pek fazla uyuyamamış ve yorgun olduğundan, şu durum bile ayakta durmaktan daha iyi gelmişti. Üstelik burası tek başına kalabildiği tek yerdi. İç geçirdi. Eğer evde kalsaydı, ya oturma odasında yakınlarına ve arkadaşlarına mektup yazarken bir yandan da

sohbet eden hanımların arasına katılacak ya da daha beteri, cemiyetin civcivli yaşamından uzaklaşıp nakış işleyenlerin arasında sıkışıp kalacaktı.

Dışarı heveslisi olanlar da iki gruba ayrılmışlardı. Bir kısmı, alışveriş edip etrafta neler olduğuna bakınabilmek için kasa-baya inmişti. Diğerleri ise göle doğru yürüyüşe çıkmışlardı. Kate'in alışverişe karşı hiç ilgisi yoktu, göl yürüyüşü konusunda da pek istekli değildi. Bu yüzden de bahçede yalnız kalmıştı. Dakikalarca öylece oturdu, yakındaki tomurcuk güllere gözlerini dikmiş halde baktı.

Yalnız olmak güzeldi. Ağzını sıkı tutmak zorunda değildi, esnerken istediği kadar gürültü çıkarabilirdi.

Yalnız olmak güzeldi. Kimse gözlerinin altında oluşan kahverengi halkalar, hoş sohbet olmaması ya da alışılmamış sükûneti hakkında yorum yapamazdı.

Yalnız olmak güzeldi. Oturduğu yerde vikont hakkındaki karmaşık fikirlerini sakince düşünebilme şansı yakalayabiliyordu.

Bu, üstünde düşündüğünde korkuya kapıldığı konulardandı ama yapılması da şarttı. Çünkü şu son birkaç gün içinde öğrendikleri tek bir şeyi işaret ediyordu; Lord Bridgerton'un, Edwina ile arkadaşlık etmesine daha fazla karşı çıkamazdı.

Geçen günler içerisinde Anthony hassas, özenli ve prensip sahibi birisi olduğunu kanıtlamıştı. Penelope Featherington'ı, Cressida Cowper'ın sözlü tacizlerinden kurtardığı zaman kızcağızın gözlerindeki ışıltıyı hatırladığında dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ne kahramanca bir davranıştı.

Vikont ailesine düşkün birisiydi. Sosyal konumunu diğer insanlara üstünlük taslamak için değil, onları diğerlerinin aşağılamalarından korumak için kullanmıştı. Geçirdiği korku ataklarından birisi boyunca, anlayış göstererek kendisine yardım etmişti. Kate, şu anda daha açık bir zihinle bunu düşündüğünde şaşkına dönmüştü. Hovarda ve çapkın bir adam olabilirdi, hatta belki de öyleydi ama tamamen böyle tanım-

lanamazdı. Edwina ile evlenmesi konusunda ise Kate'in tek itirazı... Acı içinde yutkundu. Sanki boğazına bir top güllesi oturmuş gibiydi. Çünkü aslında içten içe Anthony'yi kendisi için istiyordu. Bu çok bencilce bir istektir, oysa Kate hayatı boyunca fedakâr bir insan olmaya çalışmıştı ve bu yüzden de Edwina'dan Anthony ile evlenmemesini asla talep edemezdi. Eğer Edwina, ablasının vikonta karşı duyduğu hislerden azıcık bile şüphelense ilk işi vikontun kendisine talip olmasını engellemek olurdu. Peki, bu ne işe yarardı? Bu durumda Anthony kendisine peşine düşeceği bir başka güzel ve zarif hanım bulurdu. Londra tercih edebileceği kadınlarla doluydu.

Ne yani, Kate'e evlenme teklif edecek değildi ya. O zaman Anthony ve Edwina arasında çöpçatanlık mı yapmalıydı Kate?

Edwina ve Anthony'yi evli görmekten daha acı verici bir şey olamazdı ve bu er geç ortaya serilirdi, öyle değil mi? Kendi kendisine o zamana kadar tüm yaraların iyileşeceğini söyledi, öyle olmak zorundaydı. Neticede Anthony'yi bir başka kadınla evli görmek de acı verecekti. Tek fark, bu durumda tatillerde ve bayramlarda görüşmek zorunda olmayacak olmalarıydı.

Kate iç çekti. Akciğerlerindeki tüm havayı boşaltacak kadar derin ve üzüntülü bir iç çekti bu. Omuzları düştü ve duruşu eğildi. Kalbi ağrıyordu. Hemen ardından bir ses kulaklarını doldurdu. *Onun*, yumuşak ve alçak tondaki sesi, sıcacık bir girdap gibi etrafını sarmıştı. "Tanrım! Bu ne ciddiyet."

Kate o kadar hızlı ayağa kalktı ki bacaklarının arka tarafı taş bankın köşesine çarpıp dengesini kaybetmesine sebep oldu ve bir an sendeledi.

"Lordum?"

Anthony'nin dudakları muzipçe kıvrıldı. "Sizi burada bulabileceğimi biliyordum."

Kate'in gözleri kocaman açıldı, çünkü vikontun kendisini aradığını fark etti. Kalbi de aynı hızla atmaya başladı ama en azından bu durum Anthony'den saklayabileceği bir şeydi.

Anthony banka otururken Kate'e bir bakış attı, onun da oturmakta serbest olduğu anlamına geliyordu bu.

"Aslında seni pencereden gördüm. Daha iyi olduğundan emin olmak istedim," diye izah etti vikont çabucak.

Kate oturdu ama hayal kırıklığı boğazından yukarıya tırmanıyordu. Anthony sadece nazik davranıyordu, hepsi bu. Elbette sadece nazik davranacaktı. Sadece bir anlık bile olsa, Kate'in komik hayallerindeki gibi bir şeyler olacak değildi ya. Kate nihayet fark etmişti, vikont nazik bir adamdı ve nazik bir adam, önceki gece olan şeylerden sonra iyi olduğundan emin olmak isterdi.

Kate, "Ben çok iyiyim," diye cevapladı, "teşekkürler."

Anthony, "Memnun oldum, dün gece sizin için çok endişelendim," dedi.

Kate'in hâlihazırda deli gibi atan kalbi, şimdi daha da hızlanmıştı. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Nasıl olur da endişelenmem?"

Kate yutkundu. İşte yine o şeytani nezaketi ortaya çıkmıştı. Ahh, keşke Anthony'nin bu ilgi ve alakasının gerçek olduğundan şüphe etmeye bir son verebilseydi. Onu harekete geçiren ruhundaki nezaketti, Kate'e karşı beslediği özel hisler değildi. Umut etmemenin imkânsız olduğunu fark etse de Kate'in elinden başka bir şey gelmiyordu.

Kate, "Gecenin bir vakti sizi de rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi alçak sesle, aslında gece yanında olduğu için vikonta minnettardı.

Anthony doğrularak, "Saçmalamayın," dedi, bakışları ziyadesiyle sertleşmiş ve Kate'e yönelmişti. "Fırtına boyunca yalnız kaldığınızı düşünmesi bile korkunç. Şükürler olsun ki yanınızdaydım ve sizi birazcık olsun rahatlatabildim."

"Genelde fırtına süresince yalnız kalırım," diye itiraf etti Kate.

Anthony yüzünü buruşturdu. “Ailenizden birileri yanınızda size destek olmaz mı?”

“Hâlâ fırtınalardan korktuğumu bilmiyorlar.” Konuşurken mahcubiyetle gülümsemişti Kate.

Başıyla onayladı Anthony. “Anladım.” Duraksadı ve boğazını temizledi. Tam olarak ne söyleyeceğini bilemediğinde zaman kazanmak için uyguladığı bir taktikti bu. “Bence kız kardeşinin ya da annenin yanında olması daha rahat etmeni sağlar ama biliyorum...” Yeniden boğazını temizledi. Bir kişinin ailesini delicesine sevmesine aşınaydı ama aynı zamanda, onlarla en derin korkularını paylaşamamanın nasıl olduğunu da biliyordu. “Biliyorum,” diye tekrarladı Anthony, sesi sakın ve alçaktı, “insanın en sevdikleriyle bile korkularını paylaşmasının ne denli zor olduğunu biliyorum.”

Kate’in sıcak ve zekâ dolu kahverengi gözleri, vikontun bakışlarına kilitlenmişti. Bir an için Anthony, Kate’in kendisi hakkında, doğum anından itibaren ne zaman öleceğine kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar bildiği hissine kapıldı. Bu ürperticiydi. Aslında daha ziyade, bu korkunçtu.

“Siz çok mantıklı bir adamsınız,” diye fısıldadı Kate.

Sözleri Anthony’nin ne hakkında konuştuklarını hatırlamasını sağladı. Ahh, evet, korkular. Korkuları bilirdi. Kate’in iltifatına karşılık gülümsemeye çalıştı. “Aslında çoğu zaman aptal bir adamımdır.”

Kate başını iki yana salladı. “Hayır. Bence taşı tam gediğine oturttunuz. Elbette Edwina ve Mary’ye durumumdan bahsedemem. Onların da canını sıkmak istemiyorum.” Kısacık bir an alt dudağını ısırды ama bu minicik hareketi Anthony’ye garip şekilde baştan çıkarıcı geldi. “Tabii,” diye devam etti Kate, “eğer kendime dürüst olmam gerekirse itiraf etmeliyim ki bu davranışım pek de fedakârca sayılmaz. Elbette bu konudaki isteksizliğimin bir nedeni de zayıf görünmek istememem.”

“Bu o kadar da kötü bir günah değil,” diye mırıldandı Anthony.

“Bence günah bile sayılmaz,” dedi Kate gülümseyerek, “ama sizden birilerinin de acı çektiğine dair tahminlerim var.”

Anthony cevap vermedi, sadece başını sallayarak kabul etti.

“Hepimizin hayatta oynadığı roller olduğunu düşünüyorum,” diye devam etti Kate konuşmaya, “benimki de daima güçlü ve anlayışlı olmak. Fırtınadan korkmak ve masanın altına saklanmak da buna dahil.”

“Kız kardeşin, muhtemelen sandığından çok daha güçlü bir kız,” dedi Anthony alçak sesle.

Kate’in gözleri vikontun yüzünde dolaştı. Acaba Edwina’ya âşık olduğunu mu ilan etmeye çalışıyordu? Daha önce kız kardeşinin güzelliğine ve zarafetine iltifat etmişti ama kişiliğine hiç atıfta bulunmamıştı. Cesaret edebildiği kadar uzunca süre Anthony’nin yüzüne baktı Kate, fakat gerçek duygularına dair en ufak bir belirti bile bulamadı. “Kardeşimin cesur olmadığını ima etmedim ancak ben onun ablasıyım. Onun güçlü olması gerekten zamanlarda bile *ben* güçlü olmak zorundayım.” Kate gözlerini yeniden vikontun gözlerine dikti ama kendisine garip bir şekilde bakıyorlardı. Neredeyse tenini geçip ruhunu görüyorlardı. “Siz de en büyük kardeşsiniz. Ne demek istediğimi en iyi siz anlarsınız.”

Anthony başıyla onayladı, aynı anda bakışlarında eğlenceli ve rahatlamış bir tavır belirdi. “Kesinlikle anlıyorum.”

Kate’in cevabı, yüzünde beliren bir gülümseme oldu. Aynı deneyimleri yaşamış insanların arasındaki bir nezaket gösteriydi bu. Kendisini Anthony’nin yanında biraz daha rahatlamış hissetti. Sanki içine dalıp bedeninin sıcaklığına gömülmüş gibiydi, Kate bu konu hakkında daha fazla konuşamayacağını farkına vardı.

Edwina ile izdivacına artık itiraz etmeyeceğini söylemesi şarttı Kate’in. Bir kişiyi kendine saklamanın adaletsiz olduğu-

nu biliyordu fakat tam şu anda, bahçede geçirdikleri şu saniye-
de Anthony'yı kendisine saklamak istiyordu. Derin bir nefes
alıp omuzlarını dikleştirdi ve vikonta döndü.

Anthony beklenti dolu bir ifadeyle yüzüne bakıyordu,
çünkü Kate'in bir şeyler söylemeye hazırlandığı her halinden
belliydi. Kate ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

“Evet?” dedi Anthony neşeyle.

“Lordum...”

“Anthony,” diye düzeltti vikont.

“Anthony,” diye tekrarladı Kate, ona ilk adıyla hitap etme-
nin neden bu kadar zor geldiğini merak etmişti, “size söyle-
mem gereken bir şey var.”

“Farkındayım.” Gülümsedi Anthony.

Kate'in gözleri yerde yarım ay şekilleri çizen sağ ayağına
sabitlenmişti. “Bu... şey... Edwina hakkında.”

Anthony'nin kaşları kalktı, Kate'in bakışını takip ederek
yerde biçimsiz çizgiler çizen sağ ayağına bakmaya başladı.
“Kardeşinle ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?”

Kate başını iki yana salladı, yeniden vikonta baktı. “Tam
olarak değil. Eminim şu anda konuk odasında oturmuş,
Somerset'te yaşayan kuzenine mektup yazıyordur. Hanımlar
böyle şeyler yapmaya bayılırlar, bilirsiniz.”

“Neye bayılırlar?”

“Mektup yazmaya. Ben bu konuda pek başarılı sayılmam.”
Sözcükler Kate'in ağzından garip bir hızla dökülüyordu. “Bir
mektup yazmak için uzun süre masanın başında oturamaya-
cak kadar sabırsızım. El yazımın o kadar da kötü olmasından
değil tabii. Ama bayanların birçoğu, günlerinin büyük kısmını
buna ayırabiliyorlar.”

Anthony gülmemeye çalışarak, “Kardeşinin mektup yazma-
yı sevdiği konusunda beni uyarmaya mı çalışıyorsun?” dedi.

“Hayır, elbette,” diye geveledi Kate, “siz kardeşimin iyi
olup olmadığını sorunca ben de elbette dedim ve size ne

yaptığını anlatmaya başladım ve konudan tamamen sapmış olduk ve...”

Anthony uzanıp Kate’in elini tuttu ve sözünü kesti. “Kate, bana söylemek istediğin şey neydi?”

Kate omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdığında, Anthony ilgi dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Berbat bir şeyler söylemeye hazırlanmış gibiydi Kate. Ardından da tek nefeste hepsini söyleyiverdi: “Benim, Edwina ile flört etmeniz konusundaki itirazlarım son buldu.”

Anthony aniden göğüs kafesinin boşaldığını hissetti, “Anladım,” diyebildi sadece. Aslında anlamamıştı ama bir şeyler söylemek zorunda olduğunu düşündüğü için konuşmuştu.

“İtiraf etmeliyim ki sizinle ilgili önyargılarım vardı.” Kate hızla konuşuyordu. “Fakat Aubrey Hall’a geldiğimden beri sizi daha iyi tanıdım ve hâlâ bu işe karşı olduğumu düşünmenize müsaade edemezdim. Bu bence... doğru olmazdı.”

Anthony ona bakakalmıştı. Kız kardeşiyle evlenmesine gönüllü olmasında, Kate’in gururunu kıran bir şeyler olduğunu sezebilmişti. Anthony ise son iki gününü, Kate’i nedensiz yere öptüğüne kendisini ikna etmeye çalışarak geçirmişti.

Diğer yandan, aslında istediği bu değil miydi? Edwina onun için mükemmel bir eş olurdu ama Kate olmazdı. Edwina evlenmek için belirlediği kıstasların tümüne uyuyordu ama Kate elbette uymuyordu. Kate ona istediğini vermişti işte. Kendi kendisine hatırlattı, tam olarak istediği ablasının rızasıydı. Şimdi eğer çok istiyorsa gelecek hafta bile Edwina ile evlenebilirdi. Peki ama neden Kate’i omuzlarından kavrayıp tüm söylediklerini geri alana kadar sarsmayı bu kadar çok istiyordu?

İşte bu o kıvılcımdı, aralarında bir türlü sönmeyen o lanet kıvılcım. Kate’in odaya girmesiyle ya da aldığı her nefesle veya tek bir parmak hareketiyle alev alan o kahrolası kıvılcım. Eğer izin verirse Kate’e âşık olmasına sebep olacak olan bu kıvılcımdı işte.

Anthony'nin en çok korktuğu şey.

Belki de aslında korktuğu tek şey.

Ne kadar da ironik bir durumdu bu, oysa Anthony'nin korkmadığı tek şey ölümdü. Ölüm tek başına bir adamı korkutamazdı. Eğer biri dünyadaki bağlarından kaçınmayı başarabilirse ebedi hayatta ona korku verebilecek hiçbir şey olmazdı.

Aşk ise gerçekten harikulade ve kutsal bir şeydi. Anthony de bunu biliyordu. Çocukluğu boyunca her gün, annesi ve babası birbirlerine her baktığında, elleri birbirlerine her dokunduğunda bu kutsallığa tanık olmuştu.

Ancak ölmekte olan bir adamın da en büyük düşmanıydı aşk. Ömrünün geri kalanını dayanılmaz hale getirecek olan yegâne şey; saadetin tadını aldıktan sonra ellerinden kayıp gideceğini bilmektir. Ve belki de Kate'in söylediklerine tepki olarak onu kendisine çekip nefessiz kalana kadar öpmemesinin, dudaklarını kulağına bastırmamasının, tenine yaklaşan nefesiyle alevlendirmemesinin, kız kardeşi için değil sadece onun için yanıp tutuştuğunu anlamasını sağlamamasının sebebi de buydu.

Tüm bunları yapmak yerine Anthony kayıtsız bir ifadeyle Kate'e baktı. Gözleri yüreğine göre daha akılcı davranıyordu. "Çok rahatladım." Sanki ruhu bedeninden ayrılmış, aslında orada değilmiş de bir komedi izliyormuş gibi garip bir duygu vardı içinde.

Kate belli belirsiz gülümseyerek, "Rahatlayacağınızı tahmin etmişim," dedi.

"Kate, ben..."

Anthony'nin ne demek istediğinden haberdar değildi Kate. Aslında, Anthony de tam olarak ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Hatta Kate'in ismi dudaklarından dökülene dek konuştuğunun bile farkına varmamıştı.

Ancak Anthony'nin sözleri hiçbir zaman tamamlanamayacaktı, çünkü tam o esnada sesi duydu.

Hafifçe gelen bir vızıltı sesi. Bazı insanların eğlenceli bulunduğu o ses. Anthony'yi ise başka hiçbir şeyin korkutamayacağı kadar çok korkutan o ses.

“Sakin kıpırdama,” diye fısıldadı Anthony, sesi nahoş ve korku doluydu.

Kate gözlerini kısıtı ve eğilmeye çalışarak elbette kıpırdadı. “Neden bahsediyorsunuz? Sorun nedir?”

“Sadece kıpırdama!” diye tekrarlardı Anthony.

Kate'in bakışları sola döndü. “Ahh, sadece bir arıymış!” Yüzüne rahatlamaktan kaynaklanan bir gülümseme yayıldı ve arıyı uzaklaştırmak için elini savurmaya başladı. “Tanrı aşkına, Anthony. Lütfen bir daha bunu yapmayın, beni çok korkuttunuz.”

Anthony'nin eli bir anda fırlayıp Kate'i bileğinden kavradı, kızın canı yanmıştı.

“Sana kımıldama dedim,” diye çıkıştı Anthony.

“Anthony,” dedi Kate gülerek, “sadece bir arı.”

Anthony, Kate'i hareket etmesine engel olacak biçimde tutuyordu. Gözlerini Kate'in tepesinde vızıldayan, iğrenç yaratıktan bir an olsun ayırmıyordu. Korku, öfke ve tam olarak bilmediği başka nice duygularla felç olmuş gibiydi. Sanki babası öldüğü zamandan bu yana, yani on bir seneden beri ilk defa arılarla temas etmek zorunda kalmış gibiydi. Oysa İngiltere'de yaşayıp da arılarla karşılaşmamak mümkün değildi.

Anthony, bu minik hayvanlarla tuhaf bir kader bağı kurmuştu. Her halükarda babasının ayak izlerinden gitmeye mahkûm olduğundan şüphelenmişti. Eğer iğneli bir böcek tarafından öldürülecekse, yani Tanrı onun için böyle bir kader yazdıysa, ayakları yere basar halde durup bekleyebilirdi. Neticede ölecekti, er ya da geç. Bu yüzden etrafta uçuşan bir arı olduğunda dalga geçer, lanet okur, güler, eliyle iter ve hatta onu yakalamaya bile cesaret ederdi. Ama bugüne kadar onu hiç arı sokmamıştı.

Şimdi ise onlardan biri, Kate'e bu denli tehlikeli biçimde yaklaşıncaya Anthony âdeta hipnotize olmuştu. Zihni hızla çalışmaya başladı, o mink yaratığın iğnesini Kate'in yumuşacık etine batırdığını ve Kate'in nefessiz kalıp yere yığıldığını görebiliyordu. Aubrey Hall'da, babasının cansız bedeni için de hazırlanan o yatakta öylece uzanmış olduğunu hayal ediyordu.

"Sadece sessiz ol," diye fısıldadı Anthony, "yavaşça ayağa kalkacağız ve sessizce uzaklaşacağız."

Anthony elini tutup hızla yürümesi için onu zorlamaya başladı ama Kate buna itiraz etti: "Sadece bir arı. Tanrı aşkına, beni öldürecek değil ya."

Sözleri her an yere düşüp her ikisini de paramparça edecek ağır bir nesne gibi havada asılı kaldı. Nihayet Anthony boğazının gevşediğini hissettiğinde, alçak ve içten bir sesle konuşabildi: "Öldürebilir."

Kate donup kaldı. Sebebi aldığı cevap değildi ama Anthony'nin söylediklerinde ve gözlerinde öyle bir şeyler vardı ki korkunun iliklerine kadar işlediğini fark etmişti. Bakışları, sanki bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi değişmişti.

"Anthony bileğimi bırak," dedi Kate, sesinin buyurgan bir tonda olmasını ummuştu. Bileğini çekti ama Anthony bırakmadı, arı da etrafında uçmaya devam ediyordu. "Anthony, derhal kes..."

Kolunu Anthony'nin kavrayışından kurtarmayı başardığı anda cümlesi yarıda kaldı. Bir anda serbest kalmasıyla Kate dengesini kaybetti ve kolu boşta kalınca arıya vurdu. Öfkeli ve gürültülü bir vızıldamayla uçan arı, çarpmanın etkisiyle havada sendeleyip doğruca Kate'in elbisesinin dantelli yakasının üzerinde açıkta kalan çıplak tenine çarptı.

"Tanrı aşkına! Ahh!" Arı yapılan kötü muamelenin öfkesiyle, iğnesini Kate'in tenine batırdığında inledi. "Lanet olsun!" Kibarca konuşmak için hiçbir özen göstermemişti Kate. Sa-

dece bir arı sokmasıydı ve elbette daha önce de olmuştu fakat canı yanmıştı işte.

“Hay aksi.”

Kıyafetinin dantellerinin altında, kızarıp şişmeye başlayan yeri görebilmek için çenesini göğsüne yaslayıp başını eğdi Kate. “Şimdi eve gidip yaraya lapa koymam gerekecek. Tabii elbisemi de değiştirmeliyim.” Mağrur bir ifadeyle eteğini silkeleyip ölü arıyı üzerinden attı. “Neyse ki arı da öldü. Sınır şey. Adalet...”

Konuşurken başını kaldırıp Anthony’nin yüzüne bakınca sözleri yarıda kaldı. Vikontun yüzü bembeyaz olmuştu. Hafifçe kanı çekilmiş ya da rengi kaçmış değildi, bembeyaz olmuştu.

“Aman Tanrım!” diye inledi Anthony.

“Anthony?” Kate bir anda göğsündeki canını yakan arı iğnesini unutmuştu ve Anthony’ye bakıyordu. “Sorun nedir?”

Anthony şoka girmiş gibiydi, bir anda ileriye eğilip tek eliyle Kate’in omzunu sertçe kavradı, diğer eliyle de yarasını açığa çıkartacak şekilde elbisesinin yakasını aşağıya çekip açtı.

“Lordum! Durun!” Kate haykırmaya başladı. Anthony hiçbir şey söylemedi ama nefesi düzensiz ve hızlıydı. Kate’in sırtını oturdukları banka yasladı, elbisesini hâlâ aşağıda tutuyordu. Göğüsleri ortaya serilmemişti ama ahlak kurallarının izin verdiğinden daha aşağıdaydı.

“Anthony!” Bu defa tepki alabilmeyi umarak ilk ismini kullanmıştı Kate. Daha iki dakika evvel hemen yanı başında oturan adamı tanıyamıyordu. Delirmiş gibiydi, çıldırmıştı ve Kate’in karşı koymasına hiç kulak asmamıştı.

“Çenenin kapatacak mısın?” diye homurdandı Anthony, Kate’in yüzüne bakmamıştı bile. Gözleri kızın göğsündeki daire şeklindeki kırmızı şişliğe sabitlenmiş halde, titreyen parmaklarıyla arı iğnesini etinden çekip çıkardı.

“Anthony! Benim bir şeyim yok! Bırak...” Kate’in nefesi kesildi.

Anthony bir eliyle cebine uzanıp mendilini çıkarırken, diğeriyle kaba bir tavırla Kate’in göğsünü kavradı.

“Anthony ne yapıyorsun!” Anthony’nin elini yakalayıp çekmeye çabaladı Kate ama imkânsız gibiydi.

Anthony kavrayışını daha da sıkılaştırdı, Kate’in göğsünü neredeyse dümdüz etmişti.

“Sabit dur!” diye bağırdı Anthony, bir yandan da mendili alıp iğneyi çıkardığı yere bastırmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” Kate hâlâ kurtulmaya çalışıyordu.

Anthony hiç yüzüne bakmadan cevap verdi. “Zehri alıyorum!”

“Zehir mi var?”

“Olmalı!” diye mırıldandı Anthony. “Olmak zorunda. Bir şeyler seni öldürüyor.”

Kate’in ağzı açık kaldı.

“Bir şeyler beni *öldürüyor* mu? Delirdin mi sen? Sadece bir arı iğnesi bu!”

Ama Anthony yarayı tedavi etmeye kendisini öyle adanmıştı ki onu duymuyordu bile.

“Anthony,” dedi Kate sesini sakın tutmaya çabalayarak, “ilgin için sana minnettarım ama daha önce de defalarca arı soktu beni. Hayatta kalmayı başardım ve ben...”

“Onu da daha önce arı sokmuştu,” diyerek sözünü kesti Anthony.

Sesindeki bir şeyler Kate’i ürpertmişti. “Kimi?”

Anthony, şişen yerden sızan sıvıyı temizlemek için mendili daha da sert bastırdı. “Babamı,” dedi dümdüz bir sesle, “ve onu öldürdü.”

Kate buna inanamıyordu. “Arı mı?”

“Evet, bir arı,” diye terslendi Anthony, “beni dinlemiyor musun?”

“Anthony, minik bir arı koca bir adamı öldüremez.”

Kısacık bir anlığına Kate’in yüzüne bakmak için görevine ara verdi Anthony. İfadesi sert ve öfkeliydi. “Seni temin edirim öldürebilir.”

Kate bu sözlerin doğru olduğuna gerçekten inanamıyordu ama yalan olmadığını da farkındaydı. Bu yüzden bir an kıpırdamadan bekledi, çünkü Anthony’nin onu arı zehrinden kurtarmaya *ihtiyacı* olduğunu fark etmişti.

“Hâlâ şişiyor,” diye homurdandı Anthony, mendili daha kuvvetli bastırdı. “Sanırım hepsi çıkmadı.”

“İyileşeceğime eminim,” dedi Kate kibarca, vikonta karşı hissettiği öfke yerini ilgiye bırakmaya başlamıştı. Anthony yaptığı işe yoğunlaşmış ve kaşlarını çatmıştı, hâlâ aynı özenle hareket etmeye devam ediyordu. Kate oracıkta, bu bankın üzerinde, minik bir arının sokması yüzünden gerçekten de ölebileceğini fark etti. Akıl ermez görünüyordu ama doğrudu işte.

Anthony başını iki yana salladı. “Bu yeterli değil. Tüm zehri çıkarmak zorundayım.”

Kate’in çenesini geriye itip sanki öpecekmiş gibi başını ona doğru yaklaştırmaya başladı. “Zehri emip çıkarmak zorunda kalacağım. Sakın kımıldama.”

Kate çığılığı bastı. “Anthony! Sakın...” Daha sözünü bitirememişti ki Anthony’nin tenine değen yumuşacık ve onu içine çeken dudaklarını hissetti.

Nefesi kesilen Kate, Anthony’nin omzu üzerinden baktığında, yüzlerinde şaşkın ifadelerle dikilmiş, onlara bakan üç kişilik kadın grubunu gördü ve donup kaldı.

Mary.

Leydi Bridgerton.

Ve tartışmasız cemiyetin en dedikoducu kişisi Bayan Featherington.

Ve Kate hayatının bir daha asla aynı olamayacağını fark etti.

ON DÖRT

Ve Leydi Bridgerton'un partisinde bir skandal patlak verirse, Londra'da kalan bizlerin kulaklarına o tatlı dedikoduların son hızla ulaşacağına emin olabilirsiniz. Bir sürü ilginç şeyin, tam ve detaylı bir şekilde bize ulaşacağı muhakkak.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
4 Mayıs 1814*

Bir an için herkes, sanki bir tabloya ait figürlermiş gibi donup kaldılar. Kate üç yaşlı hanıma şaşkınlıkla, diğerleri ise yüzlerinde dehşet ifadesiyle ona bakıyorlardı. Anthony ise izleyicilerinden bihaber, Kate'in göğsündeki yaradan zehri emip çıkarmanın derdinde, uğraşmaya devam ediyordu.

Bu beşlinin içinden Kate nihayet kendini topladı, tüm gücünü toplayıp ilk iş olarak Anthony'yi omuzlarından itip bağırdı: "Dur artık!"

Anthony hazırlıksız yakalandığından Kate'in kurtulması kolay olmuştu. Vikont poposunun üzerine yere oturmuş ama hâlâ gözleri Kate'i bu ölümcül kaderden kurtarma kararlılığıyla doluydu.

"Anthony!" Oğlunun adını söylerken Leydi Bridgerton'un nefesi kesilmiş, sesi titremiştir. Gördüğüne inanamıyordu.

Anthony hemen arkasına döndü. “Anne?”

“Anthony ne yapıyorsun sen?”

Anthony üzüntü içinde, “Kate’i arı soktu!” dedi.

Kate elbisesini düzeltirken, “Ben iyiyim,” diyebilirdi, “ona da söyledim ama beni dinlemedi.”

Leydi Bridgerton’un gözleri doldu, anlamıştı. Alçak ve üzüntülü bir sesle, “Anladım,” dedi. Anthony de annesinin neyi anladığını gayet iyi biliyordu. Belki de anlayabilecek tek kişiydi annesi.

“Kate,” diyebilirdi Mary en sonunda, konuşurken neredeyse boğulacaktı, “dudakları senin... senin...”

“Göğüslerindeydi,” diye yardımına yetişti Bayan Featherington. Kollarını geniş göğsünde birleştirmişti. Yüzünde onaylamaz bir ifade vardı fakat içten içe eğlendiği belli oluyordu.

Kate hararetle, “Değildi!” diye bağırdı. Ayağa kalkabilmek için debeleniyordu. Bu çok da kolay bir şey değildi, çünkü Anthony’yi ittiğinde ayaklarından birisinin üzerine oturmuştu. “İşte tam buramdan soktu arı!” Abartılı bir parmak hareketleriyle, yaka dantelinin hemen altında kalan, şiş ve kızarmış bölgeyi gösteriyordu.

Tenlerinin rengi her an bayılacaklarmış gibi kızarmış olan üç yaşlı kadın, Kate’in işaret ettiği bölgeye gözlerini dikmişlerdi.

“Göğüslerime yakın bile değil!” Şiddetle itiraz etmeye devam ediyordu Kate, ancak beden dili fazlasıyla mahcup hissettiğini saklayamıyordu.

“Pek *uzak* değilmiş,” dedi Bayan Featherington.

“Birisi şunun çenesini kapatacak mı?” diye çıkıştı Anthony.

“Yok artık!” Bayan Featherington bir hayli gücenmişti.

“Ahh, kesinlikle var!” diye cevapladı Anthony.

“Ne demek istedi şimdi bu?” Featherington, vikontesi koluyla dürtükleyerek sordu ama cevap alamayınca Mary’ye dönüp aynı soruyu yeniden yöneltti. Mary ise tek tepki olarak kızına baktı ve, “Kate, derhal buraya gel!” dedi.

Kate kendisine söyleneni yapıp Mary'nin tarafına doğru gitti.

"Tamam, şimdi biz ne yapacağız?" Soruyu soran Bayan Featherington'dı.

Dört çift göz hayretle ona doğru döndü.

Kate cılız bir sesle, "*Biz mi?*" diyebilirdi.

Anthony bir kez daha çıkışarak, "Konu hakkında hâlâ nasıl yorum yapabildiğinizi anlayamıyorum," dedi.

Bayan Featherington buna karşılık gürültülü ve daha ziyade burun çekme şeklinde bir inleme koyuverdi. "Kızla evlenmek zorundasınız."

"Ne!" Kelime Kate'in boğazını âdeta yırtarak çıkmıştı. "Çıldırılmış olmalısınız!"

Bayan Featherington resmi bir tavırla, "Şu bahçede bulunanlar arasında, belki de en mantıklı olan kişi benim," dedi. "Küçük hanım, o adamın ağzı senin memelerindeydi ve hepimiz bunu gördük."

"Değildi," Kate artık resmen inliyordu, "beni arı soktu."

"Portia!" Leydi Bridgerton araya girdi. "Bu kadar aleni bir tasvire lüzum olmadığına eminim."

"Şu anda pek de nezakete gerek yok," diye cevapladı Bayan Featherington. "Sizin bunu nasıl tarif ettiğiniz, dedikoduların sadece çok küçük bir kısmında yer tutacak. Cemiyetin en inatçı bekârı, bir arı tarafından bertaraf edildi. Söylemek zorundayım ki lordum, bu benim bile aklıma gelmezdi."

"Tek bir dedikodu bile çıkmayacak!" Anthony tehditkâr bir havayla yaşlı kadının üzerine yürüdü. "Çünkü kimse tek kelime etmeyecek. Bayan Sheffield'in haysiyetine sürülmüş tek bir lekeye bile göz yummayacağız!"

Bayan Featherington'un gözleri yuvalarından uğramıştı. "Böyle bir şeyi gizli tutabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Ben hiçbir şey söylemeyeceğim. Bayan Sheffield'in da söyleyeceğinden şüpheliyim!" Anthony ellerini beline koy-

muş, kadını tepeden tırnağa süzüyordu. Yetişkin adamları bile dizleri üzerine çöktürecek cinsten bir bakıştı bu ama Bayan Featherington hem vurdumduymaz hem de tümüyle ahmak olduğu için pek alınmamıştı.

Vikont konuşmaya devam etti: “Kendi annelerimiz de bizim isimlerimizi korumakla yakından alakalı olduklarına göre onlar da konuşmayacaklardır. Bu küçük, samimi, topluluğumuzun dedikoducu, geveze ve kaba saba bireyi olarak kendisini kanıtlamış olan geriye tek kişi siz kalıyorsunuz Bayan Featherington.”

Kadın kıpkırmızı kesildi. “Eviden herhangi biri de görmüş olabilir!” Böylesine mühim bir dedikoduyu yayma şansını kaybetmek istemediği çok açıktı. İnsanların konuşup bilgi alabilecekleri tek görgü tanığı kendisi olacaktı.

Leydi Bridgerton eve doğru bir göz attı, rengi solmuştu. “Bayan Featherington haklı Anthony. Konukların kaldığı binadan görünüyorsunuz.”

“Sadece bir arıydı.” Kate belli belirsiz inliyordu artık. “Sadece bir arıydı! Bir arı yüzünden evlenmeye mecbur bırakılamayız!”

Kate’in bu çıkışını diğerleri sessizlikle karşıladı. Kendisine anlayış ve merhamet karışımı bir ifadeyle bakan Mary’ye ve Leydi Bridgerton’a baktı. Ardından Anthony’ye döndü, onun yüzündeki ifade ise sert ve anlaşılmazdı. Kate ızdırap içinde gözlerini kapadı. Böyle olmasını istememişti. Vikonta kız kardeşiyle evlenebileceğini söylerken, aslında onun yerinde kendisinin olmasını içten içe arzu etmişti ancak bu şekilde değildi. Tanrı aşkına, gerçekten de böyle olmasını istememişti. Anthony kendisini kapana kısılmış gibi hissetmemeli, ömrünün kalan kısmını Kate’e her baktığında, onunla değil de bir başkasıyla olmayı dileyerek geçirmemeliydi.

“Anthony?” diye fisıldadı Kate. Eğer Anthony ona bakar ve

bir şeyler söylerse en azından ne düşündüğü hakkında ufak da olsa bir ipucu yakalayabilirdi.

“Önümüzdeki hafta evleneceğiz.” Açıklama Anthony’den geldi. Sesi kararlıydı ama öte yandan da duygudan yoksundu.

“Ahh, şükürler olsun.” Leydi Bridgerton büyük bir rahatlamayla iç geçirdi ve ellerini birbirine kenetledi. “Ben ve Bayan Sheffield hazırlıklara tez elden başlayacağız.”

Kate fısıltıyla, “Anthony, emin misin?” diye sordu. Vikontu kolundan kavrayıp yaşlı kadınlardan uzaklaşmaya çalıştı. Sadece birkaç adım uzaklaşabilmişlerdi ama en azından şimdi onlarla yüz yüze değillerdi. Anthony’nin gözlerindeki ifadeden kararından dönmeyeceğini hemen anladı. Anthony, “Evleneceğiz,” dedi sadece, sesine kendisine karşı çıkılmasına asla dayanamayan ve söylediğinin yapılmasını bekleyen, o aristokrat tavır hâkimdi. “Yapılacak başka bir şey yok.”

“Ama benimle evlenmek istemiyorsun ki.”

Bu sözleri Anthony’nin yüzünde bir seğirmeye sebep oldu. “Sen benimle evlenmek istiyor musun?”

Kate cevap vermedi. Gururundan geriye kalanları da yitirmemek için başka seçeneği yoktu.

“Birbirimiz için yeterince uygun olduğumuzu düşünüyorum.” Anthony’nin yüzündeki ifade yumuşamaya başlamıştı. “Bizim aramızda bir çeşit arkadaşlık kuruldu. Çoğu kadın ve erkek, bir birlikteliğin başlangıcında bundan fazlasını elde edemezler.”

“Ama benimle evlenmek istiyor olamazsın.” Kate ısrar etti. “Edwina ile evlenmek istiyordun. Şimdi ona ne diyeceksin?”

Anthony kollarını göğsünde birleştirdi. “Edwina’ya hiçbir söz vermedim. Üstelik ikimiz birlikte ona birbimize âşık olduğumuzu açıklayabiliriz.”

“Buna asla inanmayacaktır.”

Vikont omuz silkti. “O zaman sen de doğruyu söyle. Bir arı tarafından sokulduğunu ve benim de seni korumaya çalış-

tığımızı ve bu sırada müstehcen bir halde yakalandığımızı anlat. Ne istersen onu söyle. Edwina *senin* kız kardeşin.”

Kate geriye doğru sendeleyip yeniden bankın üzerine çöktü. “Kimse benimle evlenmek istediğine inanmayacak. Herkes tuzağa düştüğünü zannedecek.”

Anthony, gözlerini dikmiş onları ilgiyle izleyen üç kadına sert bir bakış attı. Kate’in annesi ve Leydi Bridgerton, daha fazla mahremiyet sağlayabilmek için birkaç adım daha uzaklaştılar ve diğer tarafa döndüler. Bayan Featherington peşlerinden gelmeyince ise Violet uzanıp onu kolundan yapıştığı gibi peşlerinden sürükledi.

“İnsanların dedikodu yapmasını engellemek için yapabileceğimiz fazla şey yok. Bilhassa da Featherington görgü tanığı olmuşken. Eve döndüğünde o kadının ağzını kapalı tutabileceğini sanmıyorum.” Kate’in yanına oturan Anthony, arkasına yaslanıp bacağına onun bacağına yasladı. “Bu yüzden en doğru şeyi yapacağız. Zaten ben de bu sene içinde evlenmek zorundayım.”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Neden bu sene içinde evlenmek zorundasın?”

Anthony bir an durdu, bu soruya verebileceği net bir cevabı da yoktu aslında. “Çünkü bu sene evlenebileceğime karar verdim ve bu benim için yeterli bir sebep. Hem eninde sonunda sen de evlenmek zorundasın.”

Kate, “Dürüst olmak gerekirse ben bunun gerçekleşmeyeceğini düşündüm hep,” dedi.

Anthony kaslarının gerildiğini fark etti. “Ömrünün kalan kısmını, kız kurusu olarak geçirmeyi mi planlıyordun?”

Kate başıyla onaylarken gözleri nasıl da masum bakıyordu. “Evet. Bu çok büyük bir olasılıktı bence.”

Anthony bir süre hareketsiz kaldı. Bu arada zihninde, Kate’i kız kardeşiyle kıyaslayan tüm o adamları ve kadınları

katlediyordu. Kate gerçekten de kendisine has bir çekiciliği olduğunun farkında değildi. Bayan Featherington evlenmek zorunda olduklarını ilan ettiğinde, onun da ilk tepkisi tıpkı Kate'in tepkisi gibi dehşet olmuştu. Ne olursa olsun hiçbir erkek, evliliğe mecbur edilmekten memnun olmazdı, özellikle de bir *arı* yüzünden.

Ama orada dikilip de Kate'in sızlanmalarını izlerken garip bir hazzın bedenini sardığını hissetmişti.

Anthony, Kate'i istiyordu.

Anthony, Kate'i çaresizlik içinde istiyordu.

Milyonlarca yıl düşünse, bu kızı eş olarak seçeceği aklına bile gelmezdi. Bu kız akıl sağlığı için, çok ama çok fazla tehlikeliydi. Fakat kader ağlarını örmüştü ve onunla evlenmek zorundaydı artık. Hem gün boyunca şehvetle arzu edilecek, akıllı ve eğlenceli bir kadın bulmaktan çok daha beter yazgısı olan kişiler de olmalıydı. Anthony'nin yapması gereken tek şey, bu kadına âşık olmayacağını garanti altına almaktı. Buna imkân yoktu, değil mi? Tanrı bilir, ardi arkası kesilmeyen münakaşalarıyla Anthony'yi delirtecekti. Keyif dolu bir evlilik yapabiliirdi bu kızla. Arkadaşlığıyla ve bedeniyle eğlenceli vakit geçirebilirdi ve bu böyle sürer giderdi. Daha derin bir şeylere gerek yoktu. Üstelik kendisi bu dünyadan göçüp gittikten sonra, oğlunu emanet edebileceği daha uygun bir anne de olamazdı.

Anthony otoriter biçimde, "Evliliğimiz yürüyecek. Göreceksin," dedi.

Kate'in bundan şüphe duyduğu belliydi ama yine de başıyla onayladı. Neticede yapabileceği başka bir şey yoktu. Londra'nın en büyük skandalının içine düşüvermişti. Eğer Anthony ona evlenme teklif etmemiş olsaydı, sonsuza dek mahvolurdu. Ve Kate eğer evlenme teklifini reddetseydi, ucuz bir kadın olarak adı çıkardı ve bir de salak damgası yerd.

Anthony bir anda ayağa fırladı. "Anne!" diye seslendi ve Kate'i oturduğu bankta tek başına bırakıp annesine doğru iler-

ledi. “Benim ve nişanlığımın, bahçede biraz daha mahremiyete ihtiyacımız var.”

“Elbette,” diye cevapladı vikontes.

Bayan Featherington, “Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz?” diye sordu.

Anthony ağzını annesinin kulağına yaklaştırdı. “Eğer on saniye içinde bu kadını benden uzaklaştırmazsan onu şuracıkta öldüreceğim.”

Leydi Bridgerton’dan hafif bir kahkaha yükseldi ve başını sallayarak oğlunu onayladı.

Bir dakika içinde Anthony ve Kate, bahçede tamamen baş başa kalmışlardı. Vikont ayağa kalkmış olan Kate’e baktı ve ona birkaç adım yaklaştı. “Bence,” diye mırıldandı koluna girerken, “evin görüş alanından çıksak iyi olur.”

Anthony’nin adımları uzundu, öyle ki Kate ona ayak uydurmaya çalışırken birkaç defa tökezledi. “Lordum, bunun mantıklı olduğuna emin misiniz?”

“Bayan Featherington gibi konuştun,” diye cevapladı Anthony fakat adımlarında yavaşlama bile olmadan konuşmuştu.

“Tanrı korusun! Ama sorum hâlâ geçerli.”

“Evet. Bence bu gayet mantıklı,” diye cevapladı Anthony, bir yandan da Kate’i bir kamelyaya sürüklüyordu. Duvarları kısmen de olsa açıktı ama leylak dalları etrafını sarmıştı ve onlara az da olsa bir mahremiyet kazandırmıştı.

“Ama...”

Vikont hafifçe gülümsedi. “Çok fazla dırdır yaptığının farkında mısın?”

“Bunu söylemek için mi beni buraya getirdiniz?”

“Hayır.” Anthony kelimeleri vurgulayarak konuşuyordu. “Bunun için getirdim.”

Hemen ardından, Kate daha tek kelime etmeye ve hatta nefes bile almaya fırsat bulamadan, Anthony aç ve dağlayacak kadar sıcak bir öpücükle kızın dudaklarına çullandı. Kate’in

verebileceği her şeyi almıştı ama daha fazlasını talep ediyordu. Kate'in içini kavuran bir alev tutuşmuştu ve çalışma odasındaki o akşamdan bile on kat daha fazla hararetlenmişti. Kate âdeta eriyordu ve daha fazlasını istiyordu.

“Bana bunu yapmamalısın. Seninle ilgili her şey kusurlu ama yine de...”

Anthony'nin kolları Kate'i belinden kavradı ve kendisine doğru hızla çekti. “Görüyor musun?” Sesi hırpaniydi, dudakları ise yanaklarında geziniyordu. “Hissediyor musun?” Bu defa da inilti gibi bir sesle kıkırdadı. “Anlayabiliyor musun?” Daha da acımasızca sıkıştırdı Kate'i, dişlerini kızın kulağındaki ince deriye geçirdi. “Elbette anlamıyorsun.”

Kate, Anthony'nin içine doğru kaydığını hissetti. Teni yanmaya başlamıştı ve kolları kalkıp vikontun boynuna dolanmıştı. Anthony'nin içini sanki kontrol edemeyeceği bir şey, bir yangın dolduruyordu. Kate, onun teninin kendi tenine değmesinden başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayan, ilkel bir dürtü tarafından ele geçirilmişti. Onu istiyordu. Ahh, hem de ne kadar çok istiyordu. Ama yanlış sebeplerden ötürü evlenmek zorunda kaldığı bu adamı istememeli, arzu etmemeliydi. Fakat yine de bu adama karşı duyduğu arzu, onu nefessiz bırakacak kadar yoğundu.

Yaptığı yanlıştı, hem de çok yanlıştı. Bu evlilikle ilgili şüphelerle doluydu ve sakin kafayla düşünmesi gerektiğini biliyordu. Kendi kendisine bunu hatırlatmaya çalıştı ama bu, ne Anthony'nin dudaklarının saldırısına ne de kendi dilinin utanmadan onun tadına bakmasına engel oluyordu. Bu duygu sanki Kate'in karnında toplanıyordu –hissettiği garip karınca lanma ve kıvrılma hissinin şehvet olduğunu düşünmüştü– ve gitgide büyüyordu.

“Ben korkunç birisi miyim?” diye fısıldadı Kate, kendi kendisine mırıldanmıştı daha çok. “Tüm bu olanlar benim bayağı bir kadın olduğumu mu gösterir?”

Oysa Anthony de söylediklerini duymuştu, sıcak ve yanaklarında nemli izler bırakarak cevap verdi: “Hayır.”

Daha rahat duyabilmesini sağlamak için Kate’in kulağına doğru hareket etti ve tekrarladı: “Hayır.”

Dudaklarına doğru ilerleyip sözcükleri yutmasını sağladı: “Hayır.”

Kate başının arkaya düştüğünü hissetti. Anthony’nin sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı.

Anthony, “Sen mükemmelsin,” dedi fısıldayarak. Geniş elleri bedeninin her bir yerinde gezindi ve sonunda biri Kate’in belinde durdu, diğeri ise göğüslerinin narin şişkinliğine doğru ilerledi. “Burada, bu bahçede ve tam olarak şu anda mükemmelsin.”

Kate bu sözlerde huzursuz edici bir şeyler olduğunu hissetti. Sanki Kate’e ve elbette ki kendisine de yarın mükemmel olamayacağını ve ondan sonraki gün de bundan daha bile az olacağını anlatmaya çalışır gibiydi. Oysa dudakları ve elleri gayet ikna ediciydi, Kate bu tatsız fikirleri kafasından uzaklaştırmak ve anın tadını çıkarmak için kendisini zorladı.

Güzel hissediyordu, hatta kusursuz hissediyordu Kate. O anda böyle hissetmesini sağlayan bu adama âdeta tapıyordu.

Anthony, tek eliyle Kate’in elbisesinin kumaşı içinden göğsünü bulup yavaşça sıkıştırırken, diğer elini de belinden hafifçe aşağıya doğru kaydırды. Parmakları kontrolünün ötesinde haşin ve becerikliydi.

Kate, sanki uçurumun kenarına sürüklenmiş de tam düşecekken son dakikada Anthony’nin elini sımsıkı tutmuş gibi hissediyordu.

Anthony’nin avucunun içindeki göğsü sert ve gergindi. Vikont sırtına uzanıp elbisesinin her bir düğmesini teker teker açamamış, göğüslerini hapsedildikleri yerden kurtaramamıştı ama Kate’in elbisesinin üzerinden bile her şeyini, hatta son kalan sağduyu kırıntılarını dahi alıp götürmüştü.

Dudakları Kate'in dudaklarıyla, aynı yakıcı öpüşlerden birisinde daha buluşurken, zihninde olup biteni görebiliyordu. Elbisesi omuzlarından aşağı kayıp iniyor, göğüsleri tamamen çıplak kalana kadar teninde oyalanıp eziyet ediyordu. Tüm bunları zihninde resmedebiliyordu Anthony ve her nasılsa ne kadar mükemmel olduklarını da biliyordu. Birisini kavrayıp gün ışığına çıkarabilir ve diliyle göğüs ucuna dilediğince dokunabilirdi.

Kate çılgıncasına inler ve bu Anthony'nin daha da hoşuna giderdi. Uzaklaşmaması için biraz daha sıkı kavrar ve başı geri yatmış olduğu halde zar zor nefes alırken, dilinin yerine dudaklarını koyar ve çığlık atmasını sağlayana kadar o tomurcuk göğüs uçlarını emebilirdi.

Bunları gerçekleştirmeyi öyle çok istiyordu ki Anthony.

Ama şu an bunun ne yeri ne de zamanıydı. Evlilik yemini edene kadar beklemesi gerektiğini biliyordu. Herkesin içinde bu yemini ettiği andan itibaren Kate onun olacaktı. Ama burada, annesinin bahçesindeki bu kamelyada ona sahip olmayacaktı. Bu kıza karşı bundan çok daha fazla saygı ve sevgi besliyordu.

Büyük bir isteksizlikle Kate'ten uzaklaştı, elleriyle minik omuzlarından tutup onu kendinden uzak mesafede tuttu. Böylece, bıraktığı yerden devam etme eğilimine de karşı koyabilirdi.

Ancak cazibe tam olarak karşısındaydı. Anthony, Kate'in yüzüne bakmakla olabilecek en büyük hatayı işlemiştir. O anda Kate Sheffield'in en az kız kardeşi kadar güzel olduğuna yemin edebilirdi. Ondaki değişik bir tür çekicilikti. Dudakları dolgundu ve öpülesiydi. Kirpiklerinin bu kadar uzun olduklarını daha önce nasıl fark etmemiş olabilirdi? Teni ise arzusunun pembesine boyanmış, âdeta tutuşmuştu.

Anthony, Kate'in yüzüne her baktığında, güneşin gökyüzünü şeftali rengi ve pembenin tonlarına boyadığı gün doğumu anını düşünmekten kendisini alamıyordu.

Tam bir dakika boyunca, nefesleri kesilmiş kaldılar ve ikisi de birer adım geri çekildi.

Kate, “Bunu yapmamalıydık,” diye fısıldadı.

Anthony, sırtını kamelyanın direklerinden birisine yasladı, memnuniyet içinde kaderi olan kadına bakıyordu. “Neden yapmayalım? Nişanlandık biz.”

“Nişanlanmadık. Yani gerçek anlamda nişanlanmadık.”

Anthony anlamadığını belli ederek kaşlarını kaldırdı.

“Herhangi bir söz verilmedi,” diye izah etti Kate aceleyle. “Ya da herhangi bir kâğıt imzalamadık. Çeyizim bile yok!”

Bu sözleri Anthony’yı gülümsetti. “Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Tabii ki hayır!” Kate endişeyle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Anthony bir adım daha yaklaştı Kate’e. “Herhangi bir sebeple senden vazgeçmememi sağlamak için de böyle konuşmuyorsundur, değil mi?”

Kate’in yüzü kızardı, “Hayır,” diye yalan söyledi, oysa yapmaya çalıştığı tam olarak da buydu. Elbette bu yaptığı büyük aptallıktı. Eğer Anthony bu evlilikten vazgeçecek olursa Kate ömrünün sonuna dek rezil olduğuyla kalacaktı. Üstelik sadece Londra’da da değil, kendi yaşadığı küçük kasaba Somerset’te bile bilinecekti bu. Günahkâr bir kadının haberi çok hızlı yayılırdı.

Ne var ki ikinci tercih olmak hiç kolay değildi. Kate’in bir yanı, Anthony’nin eşi olarak kendisini değil kız kardeşi Edwina’yı istediğini ama mecbur kaldığı için kendisiyle evlendiğini haykırıyordu. Bu öldürecek kadar acı verebilirdi ama eğer vikont durumu dile getirirse Kate de gerçeği bilmiş olacaktı ve ne kadar acı olursa olsun, bilmek bilmemekten daha iyiydi. En azından nerede durması gerektiğini anlayacaktı Kate. Bu durumda da bataklık üzerinde de olsa ayaklarının yere sapasağlam bastığını hissedecekti.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım,” dedi Anthony, sesindeki kararlı ton Kate’in dikkatini çekmişti. Gözleri, gözlerini yakaladı fakat öylesine içten bir alevle yanıyordu ki Kate uzun süre bakamadı. “Seninle evleneceğimi söyledim ve ben sözünün eri bir adamım.”

Kate başıyla onayladı ama düşüncelerine hâkim olamıyordu. *Ne dilediğine dikkat et.*

Âşık olduğu adamla evlenmeyi kabul etmişti Kate ama yine de düşünceler kafasında dolanıp duruyordu: *Beni öperken Edwina’yı düşünüür mü? Ne dilediğine dikkat et. Ne dilediğine dikkat et.*

ON BEŞ

Yazarınız bir kez daha haklı çıktı. Her zaman en şaşırtıcı nişan haberleri kır evi partilerinin sonucunda gelir.

Evet, sevgili okuyucular, bu haberi ilk defa bu satırlarda okuduğunuza eminim; Vikont Bridgerton ile Katharine Sheffield evleniyor. Herkesin sandığı gibi Edwina Sheffield ile değil, Katharine Sheffield ile.

Nişan haberinin gelişi gibi, detayları öğrenmek de oldukça güç oldu ama yazarınız, yeni çiftimizin uygunsuz bir şekilde yakalandığını Bayan Featherington'ın görgü tanığı olması sayesinde öğrendi. Oysa Bayan F, kişiliğine aykırı şekilde bu büyük aşk hikâyesi hakkında ağzını tamamen kapalı tutacaktı. Hanımefendinin dedikodu eğilimi bilinen bir durum olduğundan, yazarınız vikontun –ki kendisinin asla cesaret yoksunu olduğu düşünülemez– Bayan F'i bu konuda, ağzını açması ihtimaline karşı ona fiziksel hasar vermekle tehdit etmiş olabileceğinden neredeyse emin.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,

11 Mayıs 1814

Kate, adı çıkmış olmanın kesinlikle korkunç olacağını fark etmişti.

Kent'te geçirmek zorunda kaldığı iki gün de yeterince berbattı zaten; Anthony, alelacele nişanlanmalarının ardından akşam yemeğinde ilan etmiş, Kate gelen tebrikler, sorular ve Leydi Bridgerton'un konukları tarafından yapılan iğnelemeler arasında nefes alacak zamanı ancak bulabilmişti.

Rahat hissedebildiği tek zaman, Anthony'nin nişanlarını ilan etmesinden sadece birkaç saat önce, kollarını ablasına dolayıp bunun 'heyecan verici', 'çok sevindirici' ve 'hiç şaşırtıcı olmadığını' söyleyen kız kardeşiyle baş başa konuşma fırsatı bulduğu andı.

Kate'i şaşırtan, kardeşinin hiç şaşırmamış olmasıydı. Sadece omuz silkmiş ve, "Sana vurgun olduğu baştan beri belliydi bence. Diğerlerinin bunu nasıl göremediğini bilmiyorum," demişti. Anthony'nin evlenme niyetiyle tüm ilgisini Edwina'ya yönelttiğinden eminken, böyle bir tepki Kate'i daha da şaşırtmıştı.

Kate Londra'ya döndüğünde, haklarında yapılan tahminler daha da beter bir hal aldı. Cemiyetin her bekâr üyesi, geleceğin vikontesi olan Kate'i tebrik etmek için Sheffield'ların Miller Sokağı'ndaki kiralık evini ziyaret etmeyi mecburiyet olarak görüyor gibiydi. Gelenlerin çoğu, tebriklerini pek de övücü olmayan imalarıyla birlikte sunuyorlardı. Kimse vikontun Kate ile kendi rızası ile evlenmek istemiş olabileceğine inanmıyordu ve hiçbirisi, bunu bir şekilde dile getirmelerinin ne kadar kaba bir davranış olduğunun farkında değil gibiydi.

"Tanrım, ne kadar şanslısın!" dedi Leydi Cowper iğrenç Cressida Cowper'ın annesiydi. Cressida ise kendi adına Kate'i tebrik etmek için tek kelime etmemiş, sadece bir köşede durup gözlerini ona dikmekle yetinmişti.

"Seninle ilgilendiği hiç aklıma gelmemişti," dedi büyük bir coşkuyla Bayan Gertrude Knight. Hâlâ da buna inanmadığını belirten bir ifade vardı yüzünde. Hatta *London Times*'ta ilan

edilmiş bile olsa, bu nişanın palavradan olduğunu söylemesini ister gibiydi.

Sözlerini yumuşatmadan, doğrudan söylemesiyle nam salmış olan Leydi Danbury, “Vikontu nasıl kafeslediğini bilmiyorum ama muazzam bir numara çevirmiş olmalısın. Dışarıda senden ders almak isteyen kızlar var,” dedi.

Kate buna karşılık sadece gülümsedi (ya da en azından gülümsemeye çalıştı) ve başını sallayarak onayladı. Mary onu dürtünce de, “Ben çok talihli bir kızım,” diye mırıldandı.

Anthony ise Kate’in dayanmak zorunda kaldığı tüm bu saldırgan imalardan kendisini koruyabildiği için şanslıydı. Düğünden önce Aubrey Hall’da kalıp birkaç işle ilgilenmesi gerektiğini söylemişti. Düğüne dokuz gün kalmıştı ve bahçede hazırlık yapılması şarttı.

Mary, bu kadar aceleye getirildiği için çeşitli konuşmaların olacağından endişeliydi ama Leydi Bridgerton, gayet gerçekçi bir tavırla söylentilerin daima olacağını ama Kate’in Bridgerton soy ismini almasından sonra, kinayelerin odağı olmayacağını izah etmişti.

Kate, yetişkin çocuklarını evlendirme konusundaki sabitfırlılığı dillerde olan Leydi Bridgerton’un, oğlu Anthony’nin pederin önüne çıkmadan önce fikrini değiştireceğinden korktuğunu anlamıştı. Aynı korkuyu o da duyuyordu. Öncelikle bir karar vermişti –ya da bu durumda onun için birileri karar vermişti– ve ertelemek için hiçbir sebep yoktu.

Söylentilere gelince, acele yapılmış bir düğün söylentilere tabii ki sebep olacaktı ama Kate, Anthony ile ne kadar kısa süre içinde evlenirlerse bu söylentilerin sona ereceğini ve eski normal yaşantısına dönebileceğini umuyordu.

Elbette Kate’in hayatı artık kendi kontrolünde olmayacaktı. Buna alışmak zorunda kalacaktı.

Şimdi bile kendi kontrolünde değil gibiydi aslında. Günleri bir faaliyet kasırgası halinde geçiyordu. Leydi Bridger-

ton, onu dükkândan dükkâna sürüklüyor, çeyiz alışverişi için Anthony'nin servetinin hatırı sayılır miktarını harcıyordu.

Kate, kısa zaman içinde itirazın bir işe yaramayacağını anlamıştı. Leydi Bridgerton –ya da Violet, kendisine ismiyle hitap etmesini salık vermişti– aklına bir şey koyduğu zaman yoluna çıkacak akılsızın vay halineydi. Mary ve Edwina, birkaç parça alışverişte onlara eşlik etmişler ama Violet'in bitmek bilmeyen enerjisinin kendilerini bitkin düşürdüğünü ve Gunter'de soğuk bir şeyler içeceklerini söyleyerek yanlarından ayrılmışlardı.

Nihayet düğünden tam iki gün önce Kate, Anthony'den gelen ve o gün öğleden sonra saat dörtte evde olmasını, kendisini ziyaret edeceğini bildiren bir not aldı. Kate, vikontu yeniden görecektir olması sebebiyle biraz gerildi.

Ama yine de Kate bu durumu, Violet'le beraber Oxford Sokağı'ndaki elbiseçiler, şapkacılar, eldivenciler ve daha kimbilir necilerde sürüklenerek geçireceği bir öğleden sonra faslından kurtulma fırsatı olarak düşünmüştü. Mary ve Edwina, siparişleri almak için çıktıklarında –vikontun geleceğinden bahsetmeyi unutmuştu onlara– Kate oturma odasında bir koltuğa yerleşti ve Newton ayaklarının dibinde uyur haldeyken beklemeye koyuldu.



Anthony, haftanın büyük kısmını düşünerek geçirmişti. Düşündüklerinin Kate Sheffield ve gelecekte kurmaya hazırlanmışları aile üzerine olması hiç şaşırtıcı değildi.

Eğer kendisine izin verirse Kate'e âşık olacağından endişeleniyordu.

Öyle görünüyordu ki asıl mesele, kendisine bu konuda müsamaha göstermemesiydi ve üzerinde ne kadar çok düşünürse bu durumu çözebileceğinden o kadar emin oluyordu. Her şeyden öte o bir erkekti ve hem hareketleri hem de hisleri

kendi kontrolündeydi. Üstelik aptal da değildi, âşık olursa farkına varırdı. Aklın gücüne inanıyordu ve belki de daha da önemli olan özgür iradenin gücüydü. Açıkçası, aşkın istemdişi bir olgu olmadığına çoktan inanmıştı.

Kahretsin, eğer âşık olmak istemezse olmazdı. İşte bu kadar basitti. Bu kadar basit olmak zorundaydı. Öyle olmasaydı kendisi de erkek olamazdı, değil mi?

Yine de düğünden evvel, Kate ile konuşması gerekiyordu. Evlilikleri konusunda açıklığa kavuşturmaları gereken hususlar vardı. Kurallar değil elbette... ama... uzlaşma noktaları vardı. Evet, doğrusu buydu; uzlaşma noktaları.

Kate, ondan ne isteyeceğini ve karşılığında kendisinden ne bekleneceğini tam olarak bilmeliydi. Onları bir aşk evliliği değildi ve aşk evliliğine dönüşmeyecekti. Anthony, Kate'in bu konuda kuruntulara kapılacağını düşünmüyordu ancak yine de yanlış anlamalar sonucu bir felakete dönüşmemesi için her şeyi netleştirmek istiyordu. Daha sonra nahoş sürprizlerle karşılaşmamak için, en baştan her şeyi masaya yatırmak en iyisiydi. Kate'in de aynı fikirde olacağı kesindi. Akıllı bir kızdı Kate. Nerede durması gerektiğini bilmek isterdi elbette.

Saat dörde tam iki dakika kala, Anthony neler olup bittiğini öğrenmek için can atan ve Miller Sokağı'nda gezinip duran neredeyse yarım düzine kişiyi görmezden gelmeye çalışarak Sheffield'ların evinin ön kapısını iki defa tıkladı. Anthony gördüğü bu kişilerin, normalde müdavimi oldukları yerlerden bir hayli uzakta olduklarını düşündü. Ama buna şaşır-mamıştı. Londra'ya döneli birkaç gün olmuştu ama günün dedikodusunun nişanlanma haberi olduğunun farkındaydı. Whistledown'un tüy kalemi Kent'e kadar uzanmış, haberleri buralara taşımıştı.

Sheffield'ların uşağı kapıyı hızla açıp onu içeriye buyur etti ve hemen ardından yakında bulunan oturma odasını gösterdi.

Kate koltukta oturmuş bekliyordu. Saçları bir şeylerle düz-

günce toplanmıştı –Anthony kadınların gözdesi gibi görünen bu acayip nesnelere isimlerini asla hatırlayamazdı– tepesine de elbisesinin beyaz dantellerine uyumlu minik, gülünç bir şapka yerleştirilmişti.

Şapka, evlendikten sonra hayatlarından çıkarılması en öncelikli şeydi. Kate çok güzel, parlak ve gür saçlara sahipti. Adabımuâşeret kurallarının, dışarıya çıkarken şapka takmasını şart koştuğunu biliyordu ama Anthony, o güzelim saçları bir şeylerin altına saklamasını suç olarak görüyordu.

Anthony daha selam vermek için bile ağzını açmaya fırsat bulamadan, Kate hemen önünde duran gümüş çay takımına doğru ilerledi. “Dışarı çok soğuk ve çay içmekten memnun olacağınızı düşünerek hazırlamalarını istemiştım ama eğer istemezseniz başka bir şeyler getirmelerini de söyleyebilirim.”

Dışarıda o kadar da fazla soğuk yoktu aslında ya da Anthony fark etmemişti ama yine de itiraz etmedi. “Çay iyi olur. Teşekkürler.”

Kate başını sallayarak onayladı, fincanı doldurmak için demliğı aldı. Kaşlarını çatarak demliğı biraz eğdi, çayı doldururken bir yandan da sohbeta devam ediyordu. “Çayınızı nasıl içtiğınızı bile bilmiyorum.”

“Sütlü ve şekeriz.” Anthony dudağının kenarında hafif bir seğirme hissetti.

Kate başıyla onayladı ve demliğı bırakıp süt kabına uzandı. “Bunlar bir eşin bilmesi gereken şeyler.”

Vikont koltuğun hemen karşısına yerleştirilmiş olan sandalyeye oturdu. “Artık siz de biliyorsunuz o zaman.”

Kate derin bir nefes çekti ve bıraktı. Mırıltıyla, “Artık biliyorum,” dedi.

Anthony, çayını dolduran Kate’i izlerken boğazını temizledi. Kate’in elinde eldivenleri yoktu ve çalışırken ellerini izlemek hoşuna gitmişti. Kate’in uzun ve inanılmaz derecede zarif parmakları vardı, bir o kadar da becerikliydiler. Dans

ettiklerinde ayağına kaç defa bastığını düşününce, bunu şaşırtıcı buldu Anthony. Yanlışlıkla ayağına bastığından o kadar emin değildi artık.

Kate çayı uzatırken, “Buyurun,” dedi. “Dikkatli olun, sıcaktır. Asla ılık çay hazırlayan biri olmadım ben.”

Hayır, yanlışlıkla yapmış olamazdı elbette. Kate bir şeyi yarım yamalak yapan kişilerden değildi, Anthony’nin onda en çok sevdiği özelliklerden biri de buydu.

“Lordum?” dedi Kate kibarca, çayı birkaç santim daha ileriye uzattı.

Anthony çay tabağını kavrarken, kendi eldivenli parmakları Kate’in çıplak parmaklarına değdi. Utandığı için kızın yanaklarına yayılan pembeliği gördü.

Bir sebepten bu hoşuna gitmişti.

“Bana söylemek istediğiniz özel bir şeyler mi var lordum?” diye sordu Kate. Elini yavaşça Anthony’nin elinden çekmiş, kendi çay fincanının sapını kavramıştı.

“Anthony. Daha önce de sana ilk adımı kullanmanı söylemiştim. Sadece keyif için nişanlımı görmek istemiş olamaz mıyım?”

Kate fincanın üzerinden muzip bir ifadeyle baktı. “Elbette isteyebilirsiniz ama geliş sebebinizin bu olduğunu sanmıyorum.”

Anthony tek kaşını kaldırdı. “Madem öyle, haklısın.”

Kate bir şeyler mırıldandı ama Anthony ne olduğunu anlamadı. Ancak, “Hep haklıyım,” diye söylendiğini tahmin etmişti.

“Evliliğimiz hakkında konuşabileceğimizi düşündüm.”

“Anlamadım?”

Anthony, oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. “Her ikimiz de akıllı kişileriz. Bence birbirimizden ne gibi beklentilerimiz olduğu konusunda anlaşabilirsek, işimiz daha kolay olur.”

“Elbet... elbette.”

“Güzel.” Anthony elindeki fincanı tabağına yerleştirip önündeki masaya bıraktı. “Aynı fikirde olduğumuza çok sevindim.”

Kate başıyla onayladı ama bir şey söylemek yerine, Anthony boğazını temizlerken gözlerini dikip yüzünü inceledi. Meclis konuşması yapmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

“Biz bu işe pek romantik bir başlangıç yapmadık.” Kate de aynı fikirde olduğunu ifade etmek için başını salladığında ansızın yüzü asıldı. “Ancak umuyorum ki –sen de hissediyorsun sanırım– özel bir arkadaşlık bağı kurduk.”

Kate yeniden başıyla onayladı, yaptıkları bu konuşmanın bir yere varmadığını düşünmesine rağmen yine de başını sallamıştı.

“Karı koca arasındaki arkadaşlık her şeyden önemlidir,” diye devam etti Anthony konuşmaya, “hatta bana sorarsan aşktan bile daha mühim.”

Bu defa başını sallamadı Kate.

“Bizim evliliğimiz ise karşılıklı saygı ve dostluğa dayanacak, bana kalırsa bundan daha iyisi olamaz.”

“Saygı,” diye tekrarladı Kate ama bunun tek sebebi, Anthony’nin beklenti dolu bir ifadeyle ona bakıyor olmasıydı.

“Sana iyi bir koca olabilmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım ve beni yatağından menetmemeni sağlayacağım. Hem sana hem de nikâh yeminimize sadık olacağım.”

“Bu bir hayli aydınlatıcı oldu,” diye mırıldandı Kate, ummadığı sözlerdi bunlar.

Anthony gözlerini kısarak konuşmaya devam etti: “Umarım beni ciddiye alıyordundur Kate.”

“Ahh, elbette, hem de çok ciddiye alıyorum.”

“Güzel.” Fakat vikont o kadar muzip bir bakış attı ki Kate kendisine inandığından emin olamadı. “Ve senin de ailemin adını lekeleyecek hiçbir şey yapmayacağını düşünüyorum.”

Kate bir ürperdiğini hissetti. “Bunu aklımdan bile geçirmem.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Evliliğimizden böylesine mutlu olmamın sebeplerinden biri de bu. Sen harika bir vikontes olacaksın.”

Kate bunun bir iltifat olduğunu biliyordu ama biraz içi boş olduğunu hissetti, hatta belki de küçümseme içeriyordu.

“Dost olacağız ve karşılıklı saygımızı koruyacağız. Ve Tanrıya şükür, akıllı çocuklarımız olacak, çünkü şimdiye dek tanıştığım en akıllı kadınsın.”

Bu defa kendisini küçümsemişti Anthony ama Kate önceki iltifat sebebiyle zar zor gülümseyebildi. Vikont konuşmaya ara vermeden devam ediyordu: “Ama benden aşk beklememelisin. Bu bir aşk evliliği değil.”

Kate’in gırtlığına korkunç bir yumru oturdu, canı yansa da kendisini başını sallayarak onaylar halde buldu.

“Elbette sana veremeyeceğim şeyler de var ve korkarım ki bunlardan bir tanesi de aşk,” dedi Anthony.

“Anladım.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette.” Becerikli bir tavırla terslendi Kate. “Boş bir kâğıda yazsaydınız daha açık ifade edemezsiniz.”

“Hiçbir zaman aşk evliliği yapmayı düşünmedim.”

“Edwina’ya kur yaparken bana bundan hiç bahsetmemişsiniz.”

“Edwina’ya kur yaparken seni etkilemeye çalışıyordum,” diye cevapladı Anthony.

Kate gözlerini kıstı. “Beni şu anda hiç etkilemiyorsunuz.”

Anthony uzunca bir soluk koyuverdi. “Kate, buraya tartışmak için gelmedim. Sadece düğünümüzden evvel, birbirimize karşı dürüst olmamızın ikimiz için de en iyisi olduğunu düşündüğüm için geldim.”

“Tabii ki.” Kate iç geçirdi ve onaylamak için kendisini zorladı. Anthony’nin amacı onu aşağılamak değildi ve aşırı tepki vermemeliydi. Vikont, Kate’e hiçbir zaman âşık olmayacağını farkındaydı ve daha en baştan bunu netleştirmek istemişti.

Ama yine de acıtıyordu işte. Kate de ona âşık olup olmayacağını bilmiyordu ama *olabileceği* kesindi ve evliliklerinin daha ilk haftalarında bunun başına gelmesinden ölesiye korkuyordu. Keşke Anthony de onu sevebilecek olsaydı, ne kadar güzel olurdu.

Anthony nazikçe, “Birbirimizi anlayabilmiş olmamız çok iyi,” dedi.

Kate ise sadece başını sallamaya çalıştı. Bedeni hareket etmeye devam etti, çünkü durduğu anda ağlamak gibi aptalca bir şeyler yapmaktan korkuyordu.

Anthony, masanın karşı tarafından uzanıp Kate’in elini tuttu. “Bu evliliğe yanılığlarla başlamamızı istemedim,” dedi Anthony, “eminim sen de istemezsin.”

“Elbette istemem lordum.”

Anthony kaşlarını çattı. “Sanırım bana Anthony diye hitap etmeni söylemiştim.”

“Söylediniz lordum,” dedi Kate.

Anthony elini geri çekti. Kate, Anthony elini kucağına yerleştirirken onu izledi ve bir anda garip biçimde yoksun hissetti.

Anthony bakışlarını Kate’in yüzünden ayırmadan, “Ayrılmadan önce, senin için getirdiğim bir şeyi vermek istiyorum,” dedi. Elini cebine sokup minik bir mücevher kutusu çıkardı. Kate’e kutuyu uzatırken, “Nişan yüzüğünü bu kadar geciktirdiğim için özür dilerim,” diye mırıldandı Anthony.

Kate kutunun kapağını açmadan önce, elini üzerini kaplayan mavi kadifede gezdirdi. İçinde tek taşlı elmas bir altın yüzük vardı.

“Bu Bridgerton ailesinin yadigârlarından biri. Koleksiyonda çeşitli nişan yüzükleri vardı ama ben en güzelinin bu olduğunu düşündüm. Diğerleri fazla ağır ve süslüydü.”

“Çok güzel,” diyebildi Kate, gözlerini yüzükten alamıyordu.

Anthony uzanıp kutuyu Kate’ten aldı ve, “Müsaade eder misin?” diye fısıldayarak yüzüğü kadife yatağından çıkardı. Kate elini uzattı, titrediğini fark ettiğinde kendi kendisine kızdı. Çok önemli değildi ama muhtemelen Anthony de fark etmişti. Vikont tek kelime etmeden, elini kendi avucuna aldı ve yüzüğü diğer eliyle Kate’in parmağına taktı.

“Şimdi daha da güzel görünüyor, değil mi?” diye sordu Anthony, Kate’in eli hâlâ avucundaydı.

Kate başını sallayarak onayladı, gözlerini yüzükten alamıyordu. Bu onun belli bir amaç için taktığı ilk yüzüktü. Parmağında garip bir his uyandırdı; ağır, soğuk ve çok sertti. Ama her nasılsa, son bir hafta içinde olup bitenlerin çok daha gerçekçi görünmesini sağlamıştı. Yüzüğe bakarken, evlilik yeminlerini etmelerinden önce cennetten bir şimşegin inip her şeyi sona erdireceğini sandığını fark etti.

Anthony, Kate’e biraz daha yaklaştı ve yeni nişanlısının parmaklarını dudaklarına götürdü. “Belki de anlaşmamızı bir öpücükle mühürlemeliyiz?”

“Ben pek emin değilim.”

“Ama ben eminim.” Anthony onu kucağına çekti, yüzünde şeytani bir gülümseme belirmişti.

Kate, Anthony’nin kucağına devrildiği anda yerde yatan Newton’ı tekmeledi. Hayvan gürültülü, mızmız bir havlayamayla karşılık verdi. Uykusunun böyle kabaca bölünmesinden hiç memnun olmadığı belliydi. Anthony şaşırды, bakışlarını Kate’ten Newton’a çevirdi,

“Orada olduğunu görmedim bile,” dedi.

Ama bir defa uyanmıştı Newton ve şimdi hareketsiz kal-

mayı kesinlikle kabul etmiyordu. Daha az gürültülü bir havlamayla sandalyenin üzerine zıplayıp Kate'in kucağına yerleşti.

"Newton!" Kate resmen ciyaklamıştı.

"Ahh, Tanrı..." Anthony'nin homurdanması da Newton'dan gelen kocaman ve ıslak bir öpücükle yarıda kesildi.

"Bence sizden hoşlandı," dedi Kate, Anthony'nin yüzündeki tiksinti ifadesini o kadar eğlenceli bulmuştu ki vikontun kucağındaki uygunsuz halini bir an olsun unutmuştu.

"Köpek, derhal yere in!" diye emretti Anthony.

Newton başını kaldırıp memnuniyetsizce yüzüne baktı.

"Hemen!" diye bağırdı Anthony.

Newton derin bir soluk alıp döndü ve yere atladı.

"Tanrım." Kate kucağından inip üzüntüyle masanın altına giden ve burnunu hüznle halının üzerine yerleştiren köpeği izledi. "Çok etkilendim."

Anthony keyifli bir tavırla, "Ses tonuyla ilgili," dedi, bir yandan da kolunu Kate'in beline dolamış ve ayağa kalkmasını engellemişti. Kate önce vikontun koluna, sonra da yüzüne baktı. "Bu ses tonunun kadınlar üzerinde de etkili olduğunu düşündüğünüze eminim."

Anthony omuz silkti ve ağırlaşmış göz kapaklarıyla Kate'e doğru eğildi. "Genelde etkili olur da ondan."

"Bu defa değil," dedi Kate, ellerini sandalyenin kollarına yaslayıp ayağa kalkmaya çalıştı ama Anthony çok güçlüydü.

"Özellikle de şu an," dedi Anthony, sesi bir mırıltı şeklinde çıkmıştı.

Boşta kalan eliyle Kate'in çenesini kavrayıp yüzünü kendine çevirdi. Dudakları yumuşak ama istekliydi. Kate'in ağzını o kadar hünerli biçimde keşfetti ki kız nefessiz kaldı. Dudakları boynuna doğru inen hat boyunca ilerledi, sadece bir fısıltı için duraksadı: "Annen nerede?"

Kate soluk soluğa, "Dışarıda," dedi.

Dişleriyle kızın kıyafetinin üst kısmını hafifçe çekiştirdi. “Ne kadar süre dışarıda kalır?”

“Bilmiyorum.” Anthony, dilini elbisesinin içine doğru kaydırıp teninde gezdirince Kate, “Tanrı aşkına Anthony, ne yapıyorsun?” diye inledi.

“Ne kadar süre?” Anthony tekrar sordu.

“Bir saat. Belki de iki.”

Anthony odanın kapısını kapadığından emin olmak için girişe bir göz attı. Gülümserken, “Demek iki saat,” diye mırıldandı.

“Belki de sadece bir saat.”

Anthony parmağını, Kate’in elbisesinin omzundan kanca gibi yakalayarak çekiştirdi.

“Bir saat. Yine de mükemmel.”

Elbisesini ve kombinezonunu aşağı doğru hafifçe çekerken, karşı koyamasın diye dudaklarını Kate’in dudaklarına mühürlemek için sadece bir an durakladı. Kızın soluğunu ağzının içinde hissetti. Göğsünün yuvarlak dolgunluğunu avuçlarken öpücüğünü daha da derinleştirdi. Parmaklarının altındaki yumuşacık Kate kusursuzdu. Sanki onun için yaratılmış gibi avuçlarını dolduruyordu.

Anthony, Kate’in son direnişlerinin de eriyip yok olduğunu fark ettiğinde, öpüşlerini kulağına doğru ilerletip kulak memesini hafifçe dişledi. Eliyle bedenini hafifçe sıkıştırırken, “Bu hoşuna gitti mi?” diye fısıldadı.

Kate sarsıntılı hareketlerle başıyla onayladı.

“Hımm, güzel,” diye mırıldandı Anthony ve dilini Kate’in kulağının etrafında yavaşça gezdirdi. “Eğer öyle değilse bu bazı şeyleri güçleştirebilir.”

“Na... Nasıl?”

Anthony boğazında yükselen gülme isteğini güçlkle zaptetti. Şu an kesinlikle gülünecek zaman değildi ama Kate o kadar masumdu ki. Anthony daha önce onun gibi bir kadın-

la beraber olmamıştı. Bunu şaşkıncu şekilde keyifli buldu bir anda. “Haydi, bundan ne kadar çok hoşlandığını söyle.”

“Ahh!” Kate’in yüzünde en belirsiz gülücüklerinden biri vardı.

Anthony nefesinin kulağını okşamasını sağlayarak, “Daha da fazla, biliyorsun,” diye fısıldadı.

“Öyle olduğuna eminim.” Kate’in sesi şimdi sadece soluktan ibaret gibiydi.

Anthony, Kate’in bedenini yeniden sıkıştırırken eğlenceli bir ifadeyle, “Öyle mi?” diye sordu.

“Bebeklerin bizim bu yaptıklarımızla meydana gelmeyeceklerini bilmeyecek kadar toy değilim.”

“Sana daha fazlasını da göstermekten memnun olurum.”

“Hayır... Ahh!”

Anthony, bu defa parmaklarının tenini hafifçe gıdıklamasına izin vermişti. Kate’in göğüslerine dokunmasına düşünmeden izin vermesi hoşuna gitmişti.

“Ne diyordun?” Kate’in boynunu hafifçe dişledi Anthony.

“Ben... ben mi?”

Anthony başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Hafifçe uzamış olan kirli sakalları Kate’in boynuna sürtünüyordu,

“Bir şeyler söylüyordun ama duyamadım. Hayır, demiştin en son.” Anthony dilini çenesinin hemen alt tarafında gezdirdi. Dili boyun hattı üzerinden aşağı doğru ilerleyip elbisenin yaka kısmından aşağıya indi. “Sanırım ben konuyu dağıtıyorum.”

“Öyle mi?”

Anthony yeniden başını aşağı yukarı salladı. “Ben de tıpkı iyi bir eşin yapması gerektiği gibi, nelerden zevk aldığını öğrenmeye çalışıyordum.”

Kate cevap vermedi ama soluk alıp vermesi hızlanmıştı.

Anthony keyifle gülümsedi. “Mesela bu, hoşuna gitti mi?” Kate’in göğsünü kavrayan parmaklarını açtı ve göğüs ucunda yavaşça dolaştırmaya başladı.

“Anthony!” Kate zorlukla yutkundu.

“Güzel,” dedi Anthony, Kate’in boynuna doğru hareket edip çenesini hafifçe yukarıya kaldırdı. “Yeniden Anthony demeye başladığın için çok memnunum. Lordum kelimesi aşırı resmi, sence de öyle değil mi? Özellikle de *bunun* için aşırı resmi.”

Ve Anthony haftalardır hayalini kurduğu şeyi yapmaya başladı. Başını eğip göğsünü ağzına aldı. Anthony ısırtıkları ve oyunbaz dil darbeleriyle onun tadına varırken, Kate bedeninin tutku dolu kasılmalarına gem vurmaya çalıştı.

Kate’in bu şekilde karşılık vermesinden memnun olan Anthony, “Çok güzel,” diye mırıldandı. Kate’in tenine vuran nefesi nemli ve sıcaktı. “Tadın çok güzel.”

“Anthony,” dedi Kate boğuk bir sesle, “bundan gerçekten emin mi...”

Anthony yüzüne bakmak için bile başını kaldırmadı ve elini dudaklarına koyup susmasını sağladı. Bir göğsünden diğerine geçerken, “Ne soracağına dair en ufak bir fikrim bile yok ama eminim,” dedi.

Yumuşacık bir inleme sesi geldi Kate’ten. Gırtlığının çok derinlerinden gelen bir inleme sesiydi bu. Bedeni yenilenen bir tutkuyla Anthony’nin yoğun ilgisi altında gerilirken, Anthony de göğüs ucunu dişleri arasına almış oynuyordu.

“Tanrım! Ahh! Anthony!”

Anthony dilini göğüs halesinin etrafında gezdiriyordu. Kate kusursuzdu. Arzudan boğulmuş olan nefes nefese sesi Anthony’nin hoşuna gitmişti. Düğün gecelerinde, Kate’in zevk ve tutku içinde çılgınlık atacağını düşününce tüm bedeni karıncalandı. Kate altında bir cehennem olacaktı ve Anthony de onu göğüs ulaştırmanın tadını çıkaracaktı.

Anthony yüzüne bakabilmek için geriye çekildi. Kate’in yüzü kızarmış ve gözleri hem sersemlemiş hem de hayretle açılmıştı. Saçları ise saklandıkları şapkanın altından dağılmıştı.

“Bu,” kızın şapkasını başından çekip aldı ve attı, “gidecek.”

“Lordum!”

“Bunu bir daha takmayacağına dair bana söz ver.”

Kate yukarı bakmak için oturduğu yerde, yani Anthony'nin kucağında kıpırdandı fakat bu vikontun kasığındaki hareketlenmeyi daha da arttırdı. “Böyle bir şey yapmayacağım,” diye itiraz etti Kate, “şapka takmayı çok seviyorum.”

“Ciddi olamazsın?” Anthony büyük bir resmiyetle cevap vermişti.

“Ciddiyim... Newton!”

Kate'in baktığı tarafa doğru baktığında Anthony, her ikisini de oturdukları yerde sarsan gürültülü bir kahkaha attı. Newton, Kate'in şapkasını kapmış afiyetle kemiriyordu.

“Akıllı köpek!” dedi Anthony keyifle.

“Size yenisini aldırırdım,” diye homurdandı Kate, bir yandan da elbisesini yeniden yukarıya çekip düzeltmeye çabalıyordu, “tabii bu hafta benim için bir servet harcamış olmasaydınız.”

“Harcadım mı?” Bu sözler Anthony'nin hoşuna gitmişti.

Kate başını sallayarak onayladı. “Annenizle alışverişe gittim.”

“Ahh, çok iyi. Eminim o böyle şeyler almana asla müsaade etmemiştir.” Anthony ileriye doğru uzanıp Newton'ın ağzından ezilmiş şapkayı kurtardı. Yeniden Kate'e baktığında dudaklarının küskün bir ifadeyle kıvrıldığını gördü, daha da çekici görünüyordu. Kendisine hâkim olmadı ve gülümsedi.

Kate'in yüz ifadesini çözmek o kadar kolaydı ki. Violet, böylesine çirkin bir şeyi satın almasına asla izin vermiş olamazdı ve bu duruma itiraz edememek Kate'i mahvetmiş olmalıydı. Hoşnut bir tavırla iç geçirdi Anthony. Kate ile beraber geçireceği ömür asla sıkıcı olmayacaktı.

Ancak saat geç oluyordu ve muhtemelen gitmesi şarttı. Kate, annesinin en az bir saat içinde geleceğini tahmin etmediğini söylemişti ama Anthony kadınların zaman konu-

sundaki hislerine güvenmemesi gerektiğini iyi bilirdi. Kate yanılmış olabilir ya da annesi fikir değiştirebilirdi veya daha başka yığınla şey olabilirdi. Neticede Kate ve o, iki gün sonra evleneceklerdi ve oturma odasında uygunsuz bir şekilde yakanmaları hiç iyi olmazdı.

Sadece hiçbir şey yapmadan öylece oturup Kate'e sarılmak bile şaşırtıcı derecede keyifliydi ama gönülsüz de olsa ayağa kalkarken kollarıyla Kate'i de kaldırdı. Anthony eğilip alınına bir öpücük kondururken, "Bu muhteşemdi," diye mırıldandı. "Ama korkarım annen erken dönebilir. Seni cumartesi göremeyeceğim sanırım."

"Cumartesi mi?"

"Annemin batıl inancı işte." Anthony mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Gelin ve damadın düğünden önceki gün birbirlerini görmelerinin uğursuzluk getireceğine inanıyor."

Kate üzerini ve saçlarını düzeltmeye çalışarak, "Sen buna inanıyor musun?" dedi.

"Tam olarak değil."

"Annene karşı müsamaha göstermen çok hoş."

Anthony bir an duraksadı, onun namına sahip adamların annelerine bağımlı görünmek istemediklerini çok iyi bilirdi. Ama karşısındaki kişi Kate'ti ve onun da aileye olan sadakati ne kadar önemseydiğini biliyordu. "Annemin sözünden çıktığım pek nadirdir."

Kate utangaç biçimde gülümsedi. "Hakkında en sevdiğim şeylerden biri de bu zaten."

Anthony konuyu değiştirmek için bir jest yaptı ama Kate sözünü kesti: "Hayır. Bu doğru. İnsanları inandırmak istediğinden çok daha özenli birisin."

Kate'le girilen bir tartışmada asla haklı çıkılamazdı ve bir bayanın övgü anlamında söylediklerinin aksini iddia etmenin de bir yararı olmazdı. Anthony işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şişşt! Kimseye söyleme sakın."

Anthony, Kate'in eline son bir öpücük kondurdu ve veda etti.

Atını şehrin diğer ucunda kalan evine doğru sürerken, yaptığı ziyarete zihninde değer biçiyordu. Kate evliliklerindeki sınırları anlamış gibi görünüyordu, ayrıca ona arzulu ve güzel tepkiler vermişti. Sonuçta gelecek parlak görünüyor, diye düşündü gülümseyerek. Evliliği başarılı olacaktı. Önceki endişelerini düşününce – aslında endişelenecek hiçbir şey olmadığına karar vermişti.



Kate ise endişeliydi. Anthony, o kadar yolu kendisini asla sevmeyeceğini kesin olarak anlamasını sağlamak için gelmişti. Belli ki Kate'in de onu sevmesini istemiyordu.

Sonrasında daha da ileriye gitmiş, Kate'i sanki yarın yokmuş ve sanki o dünyanın en güzel kadınıymış gibi hissettirerek öpmüştü. Erkekler ve onların tutkuları hakkında pek deneyimi olmadığını kabul etmek zorundaydı Kate ama Anthony gerçekten onu arzu ediyormuş gibiydi. Yoksa sadece herhangi birini mi istiyordu? Anthony'nin ilk tercihi olmadığını anımsadı Kate.

Anthony'ye âşık bile olsa, bunu pekâlâ kendisine saklayabilirdi. Zaten yapabileceği başka da bir şey yoktu.

ON ALTI

Yazarınıza gelen haberlere bakılırsa, Lord Bridgerton ve Kate Sheffield'in düğün töreni, küçük ve aile arasında bir olay olacak.

Diğer bir deyişle, yazarınız davetli değil.

Ancak sakın endişe etmeyin sevgili okuyucu, yazarınız böyle durumlarda gayet beceriklidir ve sizlere düğün merasiminin en banal, en ilginç ve en gizli ayrıntılarını bile bildirecek. Londra'nın en gözde ve en seçkin bekârının düğünü, tüm ayrıntılarıyla sevgili yazarınızın tüy kaleminden aktarılmalı, siz de öyle düşünmüyor musunuz?

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
13 Mayıs 1814*

Düğünden önceki gece Kate, en sevdiği geceliğini giymiş halde yatağında oturmuş, zemine konmuş yığınla sandığa şaşkınlıkla bakıyordu. Tüm çeyizleri paketlenmiş, her biri kutulanmış ve yeni evine taşınmak üzere hazırlanmışlardı. Yıkanmış ve boynuna yeni bir yakalık takılmış olan en gözde bebeği ise çantasına koyulup koridora, Kate'in bebekliğinden beri sahip olduğu oyulmuş sandığın hemen yanına yerleştirilmişti. Sandık, Kate'in çocukluğundan kalma oyuncakları

ve kıymetli eşyalarıyla doluydu. Kate oyuncakların burada, Londra'da olmasını inanılmaz şekilde rahatlatıcı bulmuştu. Çocukça ve fazlaca duygusalca bir şeydi ama yine de Kate'in yakın zamanda gerçekleşecek düğününü daha az korkutucu hale getiriyordu. Ondan başka kimseye hiçbir şey ifade etmeyen bu eğlenceli minik nesnelere, Anthony'nin evine taşınırken yanına alması, gittiği yerin gerçekten de kendi evine benzemesini sağlayacaktı.

Daha kendisi neye ihtiyacı olduğunu anlayamadan Kate'in neye ihtiyacı olduğunu bilen yegâne kişi Mary, kızı nişanlanır nişanlanmaz Somerset'teki arkadaşlarına mektup yazmış ve sandıklarını gemiyle Londra'ya yollamalarını rica etmişti.

Kate ayağa kalkıp odanın içinde yürüdü. Masanın üzerinde katlanmış halde duran, sandığına yerleştirilmek için bekleyen geceliği üzerinde parmaklarını dolaştırdı. Leydi Bridgerton'un –artık onu Violet olarak düşünüyordu– aldığı modern kesimli, ince bir kumaştan dikilmişti gecelik. İç çamaşırlarını da diken terzide, ziyaretlerinin başından sonuna mahcup şekilde oturmuştu. O nişanlısının annesiydi ve düğün gecesini malzemelelerini de o seçmişti.

Masanın üzerinde duran katlanmış geceliği özenle alıp sandığına yerleştirirken kapının tıklandığını duydu. İçeri girmeleri için müsaade ettiğinde ise Edwina kafasını içeriye uzattı. O da yatak kıyafetlerini giymiş, parlak saçlarını ensesinde topuz yapmıştı.

“Sıcak süt istersin diye düşündüm,” dedi Edwina.

“Harika fikir,” diye cevapladı Kate, memnuniyetle gülümsüyordu.

Edwina uzanıp yere bıraktığı seramik fincanı aldı. “Aynı anda hem iki tane fincanı taşıyıp hem de kapının kolunu çeviremedim,” diye açıkladı gülümseyerek. İçeri girince kapıyı arkasından kapatıp fincanlardan birini uzattı. Gözleriyle Kate'in yüzünü incelerken, “Korkuyor musun?” diye sordu.

Kate süttten yavaşça bir yudum aldı, kafaya dikmeden önce sıcaklığını kontrol ediyordu. Sıcaktı ama yakacak kadar değildi. Çocukluğundan beri sıcak süt içirdi. Tadı ve verdiği his sıcak ve güvende olmasını sağlardı.

“Tam olarak korku değil.” Kate nihayet cevap verdiği yatağının kenarına yerleşiyordu. “Tabii gerginlik var. Kesinlikle gerginim.”

“Elbette gergin olursun,” dedi Edwina, bir yandan konuşurken bir yandan da boşta kalan elini salladı. “Ancak bir ahmak gergin olmazdı. Tüm hayatın değişecek. Tepeden tırnağal! Hatta adın bile değişecek. Evli bir kadın, bir vikontes olacaksın. Yarından itibaren, bambaşka bir kadın olacaksın Kate ve yarın geceden sonra...”

“Bu kadarı yeter Edwina!” Kate kardeşinin sözünü kesti.

“Ama...”

“Beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyorsun!”

“Ahh. Özür dilerim.” Edwina mahcubiyetle gülümsedi.

Fakat Edwina yeni bir soru sormadan önce çenesini sadece iki dakika kadar kapalı tutabilmişti. “Annem seninle konuştu mu?”

“Henüz değil.”

“Konuşmalı, sence de öyle değil mi? Yarın senin düğün günün ve *her şeyi* en ince ayrıntısına kadar bilmen şart.” Süttünden koca bir yudum aldı Edwina, üst dudağında gülünç beyaz bir bıyık kalmıştı. Yatağın kenarında hemen Kate’in yanına ilişiverdi. “Bilmediğim birçok şey olduğunun farkındayım. Bir şeylerin eşğine gelmiş olmasaydın, bunları nasıl öğrenebilirdin bilemiyorum.”

Kate, Leydi Bridgerton’un aldığı geceliği kız kardeşinin ağzına tıkasa kabalık etmiş olur muydu?

“Kate?” dedi Edwina, gözleri merak içinde parılıyordu. “Kate? Neden bana öyle garip bakıyorsun?”

Kate can atarak geceliğe baktı. “Bilmek istemezsin.”

“Hımm, pekâlâ...”

Edwina'nın sözü kapının yavaşça tıklandığını duymalarıyla yarıda kaldı.

“Annem olmalı,” dedi Edwina muzip bir gülümsemeyle, “bekleyemeyeceğim.”

Kız kardeşi kapıyı açmak için ayağa fırlarken, Kate gözlerini devirdi. Mary'nin de elinde iki tane buharı tüten fincanla koridorda dikildiğinden emindi.

Mary hafifçe gülümseyerek, “Sıcak süt içmek isteyeceğini düşündüm,” dedi.

Kate elindeki fincanlardan birisini aldı. “Edwina da getirmişti.”

Mary içeriye girerken, “Edwina'nın burada ne işi var?” diye sordu.

“Ablamla sohbet etmek için ne zamandan beri sebebe ihtiyacım var?” diye homurdandı Edwina.

Mary, dikkatini yeniden Kate'e yöneltmeden önce Edwina'ya huysuz bir bakış attı. “Demek ki süt içmekten çatlayacağız bu akşam.”

“Ötekisi soğumaya başlamıştı zaten,” dedi Kate, fincanını kapalı olan sandığının üzerine bırakıp Mary'nin getirdiğini aldı. “Edwina da giderken öbür fincanı mutfağa bırakır.”

“Nasıl yani?” dedi Edwina şaşkınlıkla. “Ahh, elbette. Yardım etmekten memnun olurum.” Tabii hâlâ ayağa kalkmış falan değildi.

“Kate ile konuşmam gerek,” dedi Mary.

Edwina hevesle başını sallayarak onayladı.

“Yalnız.”

Edwina gözlerini kırıştırdı. “Çıkmam mı gerek?”

Mary evet dercesine başını salladı ve kızının eline ılık süt fincanını tutuşturdu.

“Hemen mi?”

Mary yeniden başını salladı.

Edwina alıngan bir ifadeyle baktı, sonra ifadesi kocaman

bir gülümsemeye dönüştü. “Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Kalabilirim, değil mi?”

“Hayır,” diye cevapladı Mary.

Edwina yalvaran gözlerle Kate’e döndü. “Bana bakma,” dedi Kate, bastırmaya çalıştığı her halinden belli olan bir gülümseme yüzüne yerleşmişti. “Bu onun kararı. Neticede o konuşacak ben sadece dinleyeceğim.”

“Ve sorular soracaksın,” diye üsteledi Edwina. “Benim de sorularım var ama!” Annesine döndü yeniden. “Hem de bir sürü sorum var.”

“Eminim vardır,” dedi Mary, “ve ben de sorularını memnuniyetle cevaplarım, tabii düğününden önceki gece.”

Edwina ayağa kalktı, Mary’nin elinden fincanı çekip alırken, “Ama bu hiç adil değil,” diye sızlandı.

Mary gülümseyerek, “Hayatın kendisi adil değil,” dedi.

“Tabii, tabii,” dedi Edwina ve ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gitti.

Mary arkasından, “Kapı dinlemek de yok!” diye seslendi.

Edwina kelimelerin üzerine basa basa, “Aklımdan bile geçmedi,” dedi. “Siz zaten duyamamam için alçak sesle konuşursunuz.”

Edwina çıkıp kapıyı kapattığında Mary iç geçirerek, “Alçak sesle konuşmalıyız,” dedi Kate’e.

Kate başını sallayarak onayladı fakat kız kardeşine destek olacak kadar sadıktı. “Kulak misafiri olmayacaktır.”

Mary bu lafına karşılık şüpheli bir bakış attı Kate’e. “Kapıyı açıp bakmak ister misin?”

Kate gülümseyerek, “Anlaşıldı,” dedi.

Mary, az önce Edwina’nın kalktığı yere oturup doğruca Kate’e baktı. “Eminim neden buraya geldiğimi biliyorsundur.”

Kate başını evet anlamında salladı.

Mary süttten bir yudum aldı. Hiçbir şey söylemeden uzunca bir süre sessizce bekledi,

“Ben evlendiğimde –babanla değil, ilk evliliğimde yani– düğün gecemde ne beklemem gerektiğini hiç bilmiyordum. Bu durum,” gözlerini kapattı Mary, bir süre acı çekiyormuş gibi öylece bekledi, “yani benim hiçbir şeyi bilmiyor oluşum her şeyi... zorlaştırdı.” Zorlaştırdı sözcüğünü yavaşça telaffuz edışı, üstü kapalı bir şeyler ima ettiğinin göstergesiydi.

“Anladım,” diye mırıldandı Kate.

Mary’nin bakışları sertleşti. “Hayır anlamadın. Umarım hiçbir zaman da anlamak zorunda kalmazsın. Neyse, bu konumuz dışında zaten. Kızlarımdan hiçbirinin, karı koca arasında neler olduğunu öğrenmeden dünya evine girmeyeceklerine dair yemin ettim.”

“Bu şeylerin temelde ne olduklarının farkındayım,” diye itiraf etti Kate.

Mary’nin şaşırıldığı her halinden belliydi. “Öyle mi?”

Kate başını salladı. “Hayvanlarınkinden pek de farklı değil.”

Mary başını iki yana salladı, ağzı bir gülümseme ifadesiyle açık kalmıştı. “Hayır. Pek öyle değil”

Kate sorusunu nasıl soracağını iyice düşündü. Somerset’in arka kısımlarında, bir komşularının çiftliğinde şahit olduğu üreme süreci, bunun pek de eğlenceli bir iş olmadığını düşündürmüştü. Ancak Anthony onu ilk kez öptüğünde aklını kaybediyor gibi hissetmişti. Anthony onu ikinci defa öptüğünde ise ne yapacağından emin değildi. Tüm bedeni karın-calanmıştı. Eğer son birkaç seferde daha müsait yerlerde olsaydılar, Anthony’nin ona istediği şeyleri yapabilmesine itiraz etmeyeceğinden kuşkulanıyordu.

Ama diğer yandan da çiftlikteki o korkunç çığlıklar vardı. Aslında bulmacanın parçaları pek de yerine oturmuyordu.

Kate birkaç defa boğazını temizledikten sonra nihayet konuşabildi: “Pek keyifli bir şey değil gibi.”

Mary gözlerini yeniden kapadı, sanki zihninin karanlık yerlerinde hapis halde tutmayı, unutmayı tercih ettiği şeyle-

ri yeniden hatırlıyor gibiydi. Cevap vermeden hemen önce gözlerini açtı. “Bir kadının bundan keyif alabilmesi sadece kocasına bağlıdır.”

“Peki ya bir erkeğin?”

“Aşkın etkisi,” dedi Mary yüzü kızarılarak, “hem kadın hem de erkek için bunu şahane bir deneyim haline getirebilir, getirmelidir de.” Kısa bir öksürükle sözü kesildi, süttten bir yudum aldı. “Ama bir kadının sadece cinsellikle mutlu olacağını söylersem, yalan söylemiş olurum.”

“Ancak erkekler mutluluğu sadece cinsellikte bulurlar, değil mi?”

Mary başını sallayarak onayladı.

“Bu pek de adil değil.”

Mary hafifçe gülümsedi. “Edwina’ya da söylemiştim, hayatın kendisi adil değil.”

Kate kaşlarını çatarak elindeki süt dolu fincana gözlerini dikti. “Tamam işte, bu da adil değil.”

“Ama bu deneyimin kadınlar için nahoş bir şey olduğu anlamına gelmez,” diye ekledi Mary hemen. “Ve eminim ki senin için de tatsız bir şey olmayacaktır. Vikontun seni çoktan öptüğünü düşünüyorum, yanılıyor muyum?”

Kate gözlerini yerden ayırmadan başını salladı. Mary konuşmaya başladığında ise sesinin tonundan gülümsediğini fark etti. “Kızarmandan belli zaten, eğlenceliydi değil mi?”

Kate yeniden başını salladı, şimdi yanakları yanıyordu.

“Eğer seni öpmesi hoşuna gittiyse daha sonra göstereceği alakadan rahatsız olmayacaksın demektir. Eminim ki sana karşı nazik ve özenli olacaktır.”

Nazik. Anthony’nin öpücüğünü tam olarak karşılayan sözcük bu değildi ama Kate böyle şeylerin annelerle paylaşılacak şeylerden olmadığını düşündü. Zaten bu konuşma faslı yeterince yüz kızartıcıydı.

“Kadınlar ve erkekler çok farklıdır,” diye devam etti Mary, “karısına sadık olan erkekler bile –vikontun sana sadık kalacağından eminim– herhangi bir kadınla da memnun olabilirler.”

Bu huzursuz edici bir şeydi ve Kate’in şu anda duymak isteyebileceği türden bir şey değildi. Kate konuyu değiştirmek için, “Peki ya kadınlar?” diye sordu.

“Kadınlar için durum farklıdır. Erkekler gibi farklı kişilerle hazza ulaşan kadınları duymuştum ama buna inanmadım.”

Kate bir süre sessiz kaldı ama sonra, “İlk eşine âşık değildin, değil mi?” diye sordu.

Mary başını evet dercesine salladı. “Bu her şeyi daha tatlı hale getirir, yani bir kocanın karısına gösterdiği ihtimam. Ben sizin birlikteliğinizde bunu gördüm. Münasebetiniz beklenmedik ve ani olabilir fakat vikontun sana büyük bir özen ve saygıyla davranacağına inanıyorum. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey olmayacak eminim.”

Konuşması bittikten sonra Mary, kızının alınına bir öpücük kondurdu ve iyi geceler dileyip iki boş süt fincanını da alıp odadan çıktı. Kate ise yatağında oturup uzunca bir süre duvarları seyretti. Mary yanılıyordu, buna emindi. Korkmasını gerektirecek şeyler mutlaka olacaktı.

Anthony’nin kendisini eş adayı olarak hiç düşünmediğini biliyor olmaktan nefret ediyordu ancak akıllı ve gerçekçi birisiydi Kate ve hayatta bazı şeyleri olduğu gibi kabul etmek gerektiğini biliyordu. Vikontun kollarında olduğu zaman hissettiği ve Anthony’nin de hissettiğine inandığı arzuyu düşünerek kendisini avuttu.

Bu arzu Kate için gerekli bile değildi ama bir erkeğin her kadına aynı şeyi hissedebilmesini fazlasıyla ilkel buldu.

Anthony’nin mumları üfleyip kendisini yatağa aldığında, gözlerini kapatıp başka bir kadının yüzünü hayal edip etmeyeceğini asla bilemeyecekti Kate.



Bridgerton'ların evinin yemek odasında, küçük ve aile içinde bir düğün yapıldı. Tabii Anthony'nin tüm ailesinin katılımıyla yapılabilecek en küçük düğün töreni ancak bu kadar olabilirdi. Ailenin en küçüğü olan Hyacinth, çiçekçi kız olarak üstlendiği rolü büyük bir ciddiyetle yerine getirdi. On üç yaşındaki ağabeyi Gregory, elinde tuttuğu içi gül dolu sepeti dökmeye çalıştığında ise çenesine sağlam bir tane geçirip herkesi kahkahalara boğarak törenin tam on dakika aksamasına sebep oldu.

Hyacinth herkes için kolayca dikkat çeken biriydi (sesi o kadar gürdü ki kimsenin onu dinlemekten başka seçeneği yoktu) ve töreni açmak da ona düşmüştü.

Kate tüm bu olup biteni salonun üst kısmından, kapının aralığından izlemiş ve keyifle gülmüştü. Bir saatten fazladır dizleri titrediğinden gördükleri çok iyi gelmişti. Şansı vardı ki Leydi Bridgerton, büyük ve kalabalık bir düğün töreni düzenlemeye niyetlenmemişti. Kate kendisini önceden hiç asabi biri olarak değerlendirmemişti ama bu gecedan itibaren muhtemelen öyle olacaktı.

Aslında Violet, çok büyük bir düğünün, Kate ve Anthony'nin apar topar nişanlanması hakkında çıkan dedikoduların kökünü kazıyacağını düşünmüştü. Bayan Featherington sözünü tutmuş ve olayın ayrıntıları hakkında sessiz kalmıştı ancak yaptığı kinayelerle herkese nişanın olağan şartlarda gerçekleşmediğini belli etmişti. Artık herkes bunu konuşuyordu. Bayan Featherington'ın daha uzun süre sessiz kalamayacağı ve herkesin gerçek hikâyeyi öğreneceği belliydi. Sonunda Violet, en iyisinin tez elden bir düğün yapmak olduğuna karar vermişti ve bir hafta içinde herkesi bir araya getiremeyeceğini bildiğinden davetli listesini aile bireylerin-

den oluşturmuştu. Kate'in nedimesi Edwina, Anthony'nin sağdııcı ise kardeşi Benedict oldu ve karı koca ilan edildiler.

Kate o gün oğleden sonra, sol elinin parmağına geçirilen pırlanta taşlı altın yzge bakarken insanın hayatındaki her şeyin bir anda nasıl da değiştiğini düşünüyordu. Bu çok garipti. Tren ılgın bir koşuşturma içinde geçmiş ve kısa srmştu. Ve artık tüm hayatı değişmişti. Edwina haklıydı. Her şey farklıydı artık. Kate evli bir kadındı. Bir vikontesti.

Leydi Bridgerton.

Üst dudağını ısırdı Kate. Sanki başka birisinden bahsediliyormuş gibiydi.

Birileri Leydi Bridgerton diye seslendiğinde, kendisinden mi yoksa Anthony'nin annesinden mi bahsettiğini anlayabilmesi ne kadar zaman alacaktı?

Kate artık bir adamın karısıydı ve bunun sorumluluklarını omzunda taşıyordu.

Çok korktu.

Artık düğün sona ermişti ve bir önceki gece Mary'nin söylediklerini kelimesi kelimesine anımsadı. Mary haklıydı. Birçok açıdan, dünyadaki en şanslı kadınlardan birisiydi. Anthony kendisine iyi davranacaktı. Başka kadınlara da *iyi davranabilirdi* elbette ve bu sorun değildi.

şu anda Kate bir faytonun içinde, davetin düzenlendiği Bridgerton'ların evinden ayrılmış ve yakın mesafede bulunan Anthony'nin kendi evine doğru gidiyordu. Artık orası bir 'bekâr evi' değildi.

Kocasına bir bakış attı. Doğruca karşıya bakıyordu Anthony ve yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

Kate, "Artık evlendiğimize göre, Bridgerton Malikânesi'ne mi taşınmayı planlıyorsun?" diye sordu vikonta.

Anthony, sanki Kate'in yanında olduğunu unutmuş gibiydi ve bir anda dönüp ona baktı. Hemen değil ama bir süre sonra, "Evet, tabii birkaç ay sonra," diye cevapladı. "Evliliğimizin

daha başındayız, biraz mahremiyete ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?”

“Tabii ki,” diye mırıldandı Kate, başını eğip kucağında kıvıldanan ellerine baktı. Ellerini sabit tutmaya çalışıyordu ancak başaramıyordu. Eldivenlerinin içinden bir anda fırlayabilecek gibiydiler.

Anthony, Kate’in bakışını takip edince ellerini gördü ve kendi kocaman eliyle kızın iki elini birden kavradı. Kate bir anda sakinleşti.

“Gergin misin?” diye sordu Anthony.

“Nasıl olmam?” dedi Kate, sesini hissiz tutmaya çalışmıştı. Anthony gülümseyerek, “Korkacak bir şey yok,” dedi.

Kate neredeyse gergin sayılacak bir kahkaha attı. Bu lafi tekrar ve tekrar duyacağına benziyordu. “Olabilir ama hâlâ gelececek çok şey var.”

Anthony’nin yüzündeki gülümseme daha da genişledi. “Tam üstüne bastın sevgili karıcığım.”

Kate bir an sarsıldığını hissetti. Birisinin, hatta bilhassa da bu adamın karısı olmak çok acayıptı. “Peki ya sen gergin misin?”

Anthony, Kate’e doğru eğildi, koyu renk gözleri sıcaktı ve olacak şeylerin vaadiyle koyulaşmıştı. Kate’in kulağına doğru yaklaşıp, “Ahh, hem de nasıl,” dedi ve aralarında kalan boşluğu hepten kapadı. Dudakları şimdi Kate’in kulak memesine değiyordu. “Kalbim deli gibi çarpıyor,” dedi fısıldayarak.

Aynı anda Kate tüm bedeninin karıncalandığını ve hatta eridiğini zannetti. Fakat hemen ardından bir anda konuştu: “Bence beklemeliyiz.”

Anthony ise kulağını dışlıyordu. “Neyi beklemeliyiz?”

Kate kıpırdanıp uzaklaşmaya çalıştı ama Anthony anlamadı. Eğer anlasaydı öfkelenebilirdi.

“Düğün,” diye açıkladı Kate.

Bu söylediği onu eğlendirmiş gibi görünüyordu, eldivenin

altında kalan yüzüğüyle oynamaya başladı Anthony. “Bunun için biraz geç kalmadık mı?”

“Yani düğün gecesini,” diye açıkladı Kate.

Vikont geriye çekildi. Koyu renk gözlerinden, garip hatta belki biraz da sinirli bir ifade belirdi. “Hayır,” dedi kısaca ama yeniden Kate’e sarılmak için harekete de geçmedi.

Kate, Anthony’nin kendisini anlayabilmesi için doğru sözcükleri bulmaya çalıştı fakat pek de kolay değildi bu. Daha kendisi bile anlayabildiğinden emin değildi Kate. En başından beri içinde olduğu halde, o dakikaya kadar farkına varmadığı bu korku hissinin bir anda büyüüp tüm bedenini sardığını söylese Anthony’nin kendisine inanmayacağını düşündü.

“Sonsuza dek bekleyelim demiyorum,” diyebilirdi ama kelimelerin zar zor ağzından dökülmesine sinir olmuştu. “Sadece bir hafta.”

Söylediği Anthony’nin dikkatini çekmiş, alaycı ve sorgulayıcı bir ifadeyle tek kaşı kalkmıştı. “Lütfen söyler misin, bir hafta sana ne kazandıracak?”

“Bilmiyorum.” Kate bunu tüm samimiyetiyle cevaplamıştı.

Anthony’nin sıcak ve alaycı gözleri, Kate’in gözlerine odaklandı. “Bundan çok daha iyisini yapmak zorundasın.”

Kate, Anthony’ye bakmak istemedi, bunu şu anda kaldıramazdı. Omuzlarına ya da çenesine odaklanarak neler hissettiğini saklaması daha kolaydı ama gözlerinin içine bakınca...

Anthony’nin ruhunu görebilmesinden korktu.

“Bir hafta içinde hayatımda büyük değişiklikler oldu,” dedi Kate alelacele.

“Benim için de aynı şey geçerli,” dedi Anthony kibarca.

“Sizin için o kadar da değil,” diye cevapladı Kate, “evlilikteki cinsellik sizin için yeni bir şey değil.”

Anthony’nin ağzının bir köşesi, hafifçe ama kibirli bir tavırla kıvrıldı. “Sizi temin ederim leydim daha önce hiç evlenmedim.”

“Onu demek istemediğimi gayet iyi biliyorsunuz.”

Anthony karşı çıkmadı.

“Hazırlanabilmek için birazcık zamana ihtiyacım var.” Elleri kucağında birleştirdi yeniden. Ama hâlâ başparmaklarına hâkim olamıyor, birbirleri etrafında çevirip duruyordu ve bu gerginliğinin en büyük kanıtıydı.

Anthony uzunca bir süre gözlerini Kate’e dikip sadece baktı. Ardından arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

“Pekâlâ.”

“Gerçekten mi?” Kate şaşkınlıkla bir anda dikleşti. Bu kadar kolay razı olacağını tahmin etmemişti.

“Bir şartla.”

Kate yeniden çöktü. Mutlaka bir koşulu olacağını bilmiyordu.

“Beni bir konuda aydınlatacaksın.”

Kate yutkundu. “Nedir o konu lordum?”

Anthony yeniden öne doğru eğildi, gözlerine o şeytani bakış yerleşmişti. “Tam olarak hazırlanma planın ne?”

Kate camdan dışarıya doğru döndü. Anthony’nin evinin olduğu sokağa daha yaklaşmamışlardı bile. Sessizce kendi kendisine söylendi. Sorduğu sorudan kaçabilmesinin hiçbir yolu yoktu, en az beş dakika daha bu faytonda kalacaktı.

“Aslını isterseniz tam olarak ne demek istediğinizi anlayamadım.”

Anthony kıkırdadı. “Ben de öyle düşünmüştüm zaten.”

Kate ona bakakaldı. Bir insanın başına bundan daha beteri gelemezdi, birine alay malzemesi olmak yetmezmiş gibi bu düğün gününde alay konusu olmuştu.

“Benimle alay ediyorsunuz.”

“Hayır,” dedi Anthony pis pis sırıtarak, “seninle şakalaşıyorum. İki arasında dağlar kadar fark var.”

“Keşke yapmasaydınız,” diye sızlandı Kate.

Anthony diliyle dudaklarını ıslatırken gözleri Kate'in dudaklarına takıldı. "Saçma isteğiniz sebebiyle elimden bu kadarı geliyor."

Kate burnunu çekerek, "Hor görülen ben olduğumda hiç de eğlenceli olmuyor," dedi.

"Ben de haklarımdan mahrum edilmekten hiç hoşlanmıyorum." Vikontun gözleri alev almıştı sanki. Sesi buz gibiydi ve yüzü de mesafeli bir hal almıştı.

"Seni hiçbir şeyden mahrum ettiğim falan yok," diye karşı çıktı Kate.

"Ahh, gerçekten mi?" Anthony'nin ses tonu oldukça ciddiydi.

"Ben sadece bir erteleme istemiştim. Kısacık, geçici bir süreliğine, kısacık." Anthony'nin sabitfikirli, gurur dolu beyni iyice anlayabilsin diye tekrarladı: "Bir erteleme. Bunu istediğim için beni kesinlikle suçlayamazsınız."

"İkimizden biri suçlamada bulunacaksa şayet, emin olun bu kişi değilim."

Lanet olası adam haklıydı ve Kate'in başka ne söyleyebileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Kendisi de gayet iyi biliyordu ki Anthony eğer isterse daha ayak diremeye fırsat bulamadan onu yatağa atar ve bir hafta boyunca odadan çıkmasına müsaade bile etmeyebilirdi.

Aptal gibi davranıyordu, kendi özgüvensizliği içine mahkûm olmuş bir aptal gibi. Üstelik Anthony ile tanışana dek bu kadar güvensiz olduğunun farkında da değildi.

Ömrü boyunca hep ikinci bakışa nail olmuş, ikinci takdiri almış ve ikinci öpücüğün sahibi olmuştu. Büyük kız kardeş olarak hak onundu ama Edwina'nın güzelliği o kadar çarpıcı, mavi gözleri o kadar etkileyiciydi ki etraftaki diğer insanlar onun yanında kendi varlıklarını bile unutuyorlardı. Gözlerini Edwina'nın kusursuz güzelliğinden sıyrılabilirdiklerinde ise Kate'e mahcup birkaç kelime ancak kalabiliyordu.

Kate bunu hiçbir zaman fazla umursamamıştı. Eğer kız kardeşi kötü huylu ya da şımarık bir kız olsaydı durum daha zor olabilirdi. Aslında işin aslı şuydu; Kate'in o zamana kadar tanıştığı tüm adamlar sığ kişilerdi ve onların kız kardeşiyle ilgilenmeleri Kate için pek de sorun olmamıştı.

Şimdiye kadar olmamıştı.

O odaya girdiği anda Anthony'nin gözleri parlamış istiyordu. Kalabalık bir yerdeyken Anthony onu görene dek etrafına bakınsın istiyordu. Kendisini sevmesine gerek yoktu ya da en azından kendi kendisine söylediği buydu ancak ilgisinin ve arzusunun ilk muhatabı olmayı öylesine çok istiyordu ki. Tüm bunların âşık olduğu anlamına gelmesi ise Kate'in başlı başına berbat hissetmesine sebep oluyordu. Kocasına âşık olmasının bir felaket olduğunu ondan başka kim düşünürdü acaba?

“Görüyorum ki hiçbir yanıtın yok,” dedi Anthony usulca.

Neyse ki faytonun kısa bir mola vermesi Kate'i cevap verme mecburiyetinden kurtardı. Ama bir uşak koşarak gelip faytonun kapısını açtığı anda, Anthony gözlerini Kate'in yüzünden ayırmadan adamı azarladı ve kapıyı kapatmasını emretti.

“Nasıl leydim?” diye tekrarladı vikont.

“Nasıl...” Kate de tekrarladı, sorunun ne olduğunu bile hatırlayamıyordu.

“Düğün geceniz için kendinizi nasıl hazırlamayı planlıyorsunuz?” Anthony'nin sesi hem buz gibi soğuk hem de alev gibi sıcaktı.

“Ben... üzerinde düşünmedim,” diye cevap verdi Kate.

“Ben de öyle sanmıştım.” Anthony kapı kolunu bırakıp açılmasına izin verdi. Dışarıda meraklı görünmemeye çalışarak bekleyen iki uşakla yüz yüze geldiler. Vikont inmesine yardım edip eve kadar yolu gösterirken Kate sessiz kaldı.

Evin çalışanları koridora dizilmiş kendilerini takdim ediyordu, bir yandan da Kate'i selamlıyorlardı. Çalışanlar çok kalabalık değillerdi, ev de o kadar da büyük değildi ama tanışma

faslı en az yirmi dakika sürdü. Ne var ki bu upuzun yirmi dakika, Kate'in sinirlerinde en ufak bir gevşemeye neden olmadı.

Anthony elini sırtına koyup yavaşça onu merdivenlere doğru yönlendirdiğinde ise kalp atışları o kadar hızlandı ki ilk defa öleceğini sandı.

Korktuğu şey düğün yatağı değildi.

Korktuğu şey kocasını memnun edememek de değildi. Onun kadar masum bir bâkire bile, öpüşüklerindeki tepkinin adamın arzusunun en büyük kanıtı olduğunu anlayabiliyordu. Anthony ne yapacağını ona gösterecekti zaten, bundan şüphesi yoktu.

Onun korktuğu...

Onun korktuğu...

Kate boğazının kuruduğunu hissetti, boğulacak gibiydi. Elini yumruk yapıp ağzına götürdü. Sanki midesindeki çalkalanmayı bastırmasına yardımcı olacakmış gibi dişlerini parmaklarına geçirdi.

Son basamağa ulaştıklarında, "Tanrım," diye fısıldadı Anthony, "çok kötü görünüyorsunuz!"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Kate.

Anthony, omuzlarını kavrayıp kendisine bakması için Kate'in yüzünü yukarıya kaldırdı. Gözleri Kate'in gözlerindedeydi. İçinden lanetler savurarak Kate'in elini yakaladı ve yatak odalarına doğru çekti. Fısıldayarak, "Biraz mahremiyete ihtiyacımız var," dedi.

Şarap ve altın sarısı renklerinde süslenmiş yatağına ulaştıklarında, Anthony şaşkınlıkla elini dudaklarına götürdü. "Yoksa annen seninle konuşmadı mı? Yani şey hakkında..."

Kate eğer bu denli gergin olmasaydı Anthony'nin bu şaşkınlığı karşısında gülebilirdi. "Elbette konuştu, Mary bana her şeyi anlattı."

"O halde sorun ne?" Anthony yeniden öfkelenmişti fakat he-

men ardından da özür diledi. “Seni rahatlatmanın yolu kesinlikle bu değil elbette.”

“Söyleyemem,” diye fısıldadı Kate. Gözleri etrafta gezindi ve dolan yaşlardan bulanana dek halınıN karmaşık desenlerini takip etti.

Anthony’nin boğazında bir şey düğümlendi. “Birisi... yani bir adam... istemediğin bir şeylere mi zorladı seni?”

Kate başını kaldırıp Anthony’ye baktı. Yaşadığı korku ve dehşet yüzüne yansımıştı, yüreği eriyecek zannetti. Çılgılık atarcasına, “Hayır!” dedi. “Hayır, öyle bir şey olmadı. Bana öyle bakmayın, ne olur. Buna dayanmam.”

Anthony yaklaşıp elini tuttu ve, “Asıl *ben* buna dayanmam,” dedi ve öpmek için dudaklarına götürdü. “Bana söylemelisiniz, benden mi korkuyorsunuz? Sizi inciteceğimden mi korkuyorsunuz?”

Kate başını hızla iki yana salladı. Herhangi bir kadın, nasıl olur da Anthony’nin kendisini incitebileceğini düşünebilirdi ki?

“Anlatın bana,” diye fısıldadı vikont, dudakları Kate’in kulağında dolaşmaya başlamıştı. “Nasıl doğru hale getirebileceğimizi anlatın bana. Başka türlü içini rahatlatabileceğimi sanmıyorum.” Anthony kuvvetli kollarıyla onu çekti ve bedenini Kate’inkine yasladı. “Bir hafta bekleyemem Kate. Bekleyemem.”

“Ben...” Kate Anthony’nin gözlerine bakmakla olabilecek en büyük hatayı yapmıştı. Söylemeyi tasarladığı her şeyi bir anda unuttu. Anthony öylesine bir içtenlikle bakıyordu ki. İçleri öyle yakıcı bir tutkuyla doluydu ki Kate kendi varlığını unutmuş, nefesi kesilmişti. Aslında o da bekleyemeyeceğini biliyordu. Kendi iç sesini dinlerse, dürüst ve açık yürekli olursa beklemek istemediğini o da anlayacaktı.

Ne olacaktı ki? Anthony belki de hiçbir zaman onu sevmeyecekti. Belki de Kate’in aksine asla arzuladığı tek kişi o olmayacaktı.

Kate rol yapabiliirdi. Üstelik Anthony onu kollarına alıp dudaklarını tenine değdirdiğinde, işi çok daha kolay olabilirdi.

Kate, “Anthony,” diye fısıldadı, ismi bir çeşit kutsama, bir dua, bir ilahi gibiydi.

“Ne istersen,” dedi Anthony kulak tırmalayan bir sesle, Kate’in önünde diz çökmüş hızlı hareketlerle üzerindeki elbisenin düğmelerini açıyor ve dudakları onun bedeninde dolanıyordu, “ne istersen, gücümün yettiği her şeyi senin için yaparım.”

Kate başının arkaya düştüğünü hissetti. Son direnci de yavaşça eriyip gitmişti. “Sadece sev beni,” diye fısıldadı.

Anthony’nin cevabı istekli bir inleme oldu.

ON YEDİ

Sonunda beklenen oldu! Bayan Sheffield, yani Katharine artık Vikontes Bridgerton.

Yazarınız yeni evli çiftimize mutluluk dileklerini yolluyor. Onurlu ve mantıklı kişiler cemiyette çok fazla değiller ve bunlardan iki tanesinin yakın zamanda evlilik bağıyla bir araya geldiklerini görmek çok hoş.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
16 Mayıs 1814*

O ana dek, Anthony, Kate'e ne kadar ihtiyacı olduğunu ve onu ne kadar çok istediğini fark etmemişti.

Kate'i kavrayıp kendisine çekmiş, yüzünü onun karnına bastırmıştı. Düğün elbisesinin üzerinden bile, haftalardır etkisinden kurtulamadığı delirtici zambak ve sabun karışımı kokuyu alabiliyordu.

“Sana ihtiyacım var,” diye inledi Anthony. “Seni hemen şimdi istiyorum.”

Ayağa kalkıp Kate'i kollarına aldı ve dört direkli yatağına ulaşabilmek için birkaç adım attı. Kendi yatağına daha önce hiçbir kadını almamıştı. Sevgilileriyle başka yerlerde buluş-

mayı tercih etmişti hep. Bir anda bunu yaptığı için garip bir memnuniyet duydu.

Kate ise başkaydı, o özeldi, karısıydı. Bu gece ya da herhangi başka bir gece, olmadık anıların kendilerini rahatsız etmesini istemedi.

Kate'i yorganın üzerine yatırdı. Kendi kıyafetlerini üzerinden ustalıkla sıyırıp atarken gözlerini Kate'in kıvrımlarını örten elbisesinden alamıyordu. Önce sırasıyla eldivenlerini, ardından da ceketini çıkardı Anthony. O kadar hevesliydi ki ceketini buruş buruş etti.

O ara gözleri Kate'in gözlerine kaydı, kocaman kahverengi gözleri endişeyle doluydu. Anthony yavaşça ve keyifle gülümseyerek, "Daha önce hiç çıplak bir adam görmedin, değil mi?" diye mırıldandı.

Kate başını iki yana salladı.

"Güzel." İleriye uzanıp Kate'in ayakkabılarından birini çıkardı. "Bir başkasını görmeyeceksin de." Ardından kendi gömleğinin düğmelerine döndü yeniden. Her birini teker teker açmaya başladı. Bu arada Kate'in biraz nemlendirmek için dudaklarını yaladığını görmek, arzusunu daha da arttırmıştı.

Kate de onu istiyordu. Bunu biliyordu Anthony ve bu gecedan itibaren Kate'in o olmadan yaşayamayacağı aşikârdı. Anthony'nin Kate olmadan yaşayamayacağı ise göz ardı etmek istediği bir gerçektir. Odanın ortasında alev alev yanan gerçeğe, zihninde yankılanan farklı şeylerdi. Anthony bunları birbirlerinden ayrı tuttuğunu sanıyordu.

Karısına âşık olmak istememişti ama bu, yatakta birbirlerini eğlendiremeyecekleri anlamına gelmezdi.

Eli pantolonunun düğmesine uzandı, düğmeyi açtı ama ardından durdu. Kate'in tüm kıyafetleri hâlâ üzerindeydi ve aynı masumiyetle bekliyordu. Dahası, Anthony'nin şehvetinin kanıtını görmeye hazır değildi.

Yatağın üzerine tırmanıp, vahşı bir kedi gibi Kate'in yanına kıvrıldı. Sırtı yatağa yapışana kadar Kate'e yaklaştı.

Kate ise ona bakakalmış, aralık dudaklarından alıp verdiği nefesi hızlanmıştı.

Anthony, Kate'in şehvetle kızaran yüzünden daha nefes kesici bir şeyin var olmadığına karar verdi. Dügün günü için toplanmış gür saçları, tokalarından kurtulmuş, yastığın üzerine saçılmıştı. Geleneksel güzellik kavramına göre biraz fazla dolgun dudakları, öğleden sonranın ışıklarıyla pembeye boyanmıştı. Ve o teni – böylesine kusursuz, böylesine ışıltılı bir başka ten yoktu. Pespembe yanakları ise kanı çekilmiş kadar beyaz bir tene sahip olmayı tercih eden modern kadınlardan onu ayırıyordu. Ne var ki Anthony renkleri daha çekici bulurdu. Kate gerçektir, insandı ve şehvetle titriyordu. Bundan daha fazlasını isteyemezdi Anthony.

Parmaklarıyla Kate'in yanaklarını okşadı, sonra yavaşça aşağıya, boynuna ve oradan da elbisesinin üst kısmından görünen tenine indi. Kıyafetinin sırtı baştan aşağı düğmelerle kaplıydı; çıldırtıcı bir düğme silsilesi. Fakat Anthony bunlardan ilk üçünü hemencecik çözüverdi, böylece elbisenin Kate'in göğüslerine kadar olan kısmı sıyrılabilecek kadar gevşemişti.

İki gün öncesinden bugüne daha da güzelleşmiş görünüyorlardı. Meme uçları gül pembesiydi ve göğüsleri avuçlarına tam olarak uyumluydu. Anthony minnettarlıkla, "Kombinezon yok mu?" diye mırıldandı ve parmaklarını yaka dantelin-den görünen teninde gezdirdi.

Kate başını iki yana salladı, nefes nefese, "Elbisenin modeli uygun değildi," diye cevapladı.

Anthony'nin dudakları erkeksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana hatırlat da terzine bahşış yollayayım."

Eli biraz daha aşağıya kaydı ve Kate'in tek göğüsünü avuçlayıp hafifçe sıkıştırdı. İçinden arzu dolu bir haykırış yüksel-

diğini hissetti, aynı anda Kate'in dudaklarından çıkan hafif iniltiyi duydu.

Gözlerini Kate'in bedeninde gezdirirken, "Çok tatlı," diye mırıldandı. Bir kadını izlemekten bu kadar keyif almamıştı daha önce. Sevişmek her zaman dokunmak ve tadına bakmaktan ibaretti, görüntü ilk defa bu kadar baştan çıkartıcı olmuştu.

Anthony için Kate o kadar mükemmel ve o kadar güzeldi ki. Diğer erkeklerin onun bu güzelliğine karşı kör kalmaları, onda ilkel ve garip bir memnuniyet hissi uyandırdı. Sanki sadece onun için görünür hale gelmişti Kate. Bu güzelliğin dünyanın geri kalanından saklanmış olmasına şükretti.

Bu durum, Kate'i ona daha da ait kılıyordu.

Hâlihazırda Kate'e dokunduğu halde, daha fazla dokunmak için büyük bir heves duydu. Uzun saten eldiven içindeki ellerinden birini tutup kendi yanağına koydu. Kumaşın üzerinden bile Kate'in teninin sıcaklığını hissedebiliyordu ama bu yeterli değildi.

Anthony, "Seni hissetmek istiyorum," diye fısıldadı ve Kate'in yüzüklerini eldivenli parmağından çıkarıp sırt üstü yattığı için göğüslerinin arasında oluşan hafif boşluğa bıraktı. Kate tenine değen metalin serinliğiyle hafifçe ürperdi. Eldivenleriyle uğraşan Anthony'ye baktı, nefesi kesilmişti. Vikont, Kate'in her bir parmağını sırayla eldiveninden kurtardı ve kolundan aşağıya yavaşça sıyırmaya başladı. Satenin dokunuşu, tüm bedeni kaplayan ve bitmeyen bir öpücük gibiydi. Ardından Kate'in gözlerini yaşartan bir şefkatle yüzükleri bıraktığı yerden alıp yeniden sırayla parmağına geçirdi. Sadece, avuç içini öpmek için bir an durakladı.

Anthony nazik bir emirle, "Diğer elini ver," dedi.

Kate elini uzattı ve Anthony saten eldiveni sıyırarak aynı zarif işkenceyi bu defa diğer eline uyguladı. Ama bu defa, serçe parmağını ağzına götürdü, dudaklarının arasında gezdirip hafifçe emdi ve dilini parmağının ucunda hafifçe gezdirdi.

Kate göğüs kafesinde karıncalanma ve bacaklarının arasında gizemli, sıcak bir hissin toplandığını fark etti.

Anthony de Kate'in içinde yükselen karanlık, belki de biraz da tehlikeli bir şeylerin varlığını fark etti. Yıllardır hareketsiz olan ve sadece bu adamdan gelecek basit bir öpücükle harekete geçmeyi bekleyen bir şeyler...

Kate tüm ömrü boyunca bu an için hazırlanmıştı ve ne umduğunu bile bilmiyordu.

Anthony, dilini Kate'in parmaklarının iç tarafında gezdirip avuç içine kadar indi. "Çok güzel ellerin var." Bir yandan eliyle Kate'in sol elini sabitlerken, diğer yandan da diğer elinin başparmağını hafifçe dişliyordu. "Güçlü ama aynı zamanda çok zarif ve hassas."

"Mantıksız konuşuyorsunuz," dedi Kate kendi haline üzülerek, "benim ellerim..."

Ama Anthony tek parmağını Kate'in dudaklarına yerleştirip susmasını sağladı. "İltifat ederken kocanın sözünü kesmemen gerektiğini öğretmediler mi sana?"

Kate keyifle ürperdi.

"Mesela," diye devam etti vikont şeytani bir ses tonuyla, "eğer sadece bileğinin iç kısmını bir saat boyunca izlemek istersem," neredeyse ışık hızıyla dişleri bileğinin iç kısmındaki narin tende dolaştırmaya başlamıştı, "bu benim hakkımdır, öyle düşünmüyor musun?"

Kate cevap vermedi. Anthony ise kıkırdadı, sesi sıcacık ve alçak tondaydı.

"Öyle olmadığını mı düşünüyorsun yoksa?" Anthony parmağını teninin altında atan mavi damarına yerleştirdi. "Belki de bileklerinle iki saat boyunca ilgilenmeye karar veririm."

Kate büyülenmiş gibi, tenine her değişinde karıncalanma hissi yaratan Anthony'nin parmaklarını izliyordu. Parmakları, Kate'in dirseklerine doğru ilerledi ve teninde daireler çizmeye

başladı. Anthony yumuşacık bir sesle, “İki saat boyunca bileklerinle ilgilenip de güzel bulmamam mümkün değil,” dedi.

Başparmağını Kate’in göğüs ucunda yavaşça gezdirdi. “Aynı fikirde olmazsan dünyanın en mağdur kişisi olurum.” Eğilip Kate’in dudaklarını öptü, kısacık ama yeterince baştan çıkarıcıydı. “Bir kadın yatak odasında eşiyile her konuda aynı fikirde olmalı, değil mi?”

Söyledikleri o kadar saçma geldi ki Kate’e, sonunda, “Eğer fikirleri kabul edilebilir şeylerse elbette lordum,” dedi gülümseyerek.

Anthony’nin kaşlarından biri buyurgan bir tavırla hafifçe kalktı. “Bana karşı mı çıkıyorsunuz leydim? Hem de düğün gecemde? Daha neler!”

“Bu benim de düğün gecem,” diye cevapladı Kate.

Anthony kıkırdamayla karışık bir ses çıkardı ve başını iki yana salladı. “Seni cezalandırmak zorundayım ama nasıl? Aca-ba dokunarak mı cezalandırısam?” Eli bir göğüsten diğerine geçti. “Yoksa dokunmayarak mı?” Elini teninden çekip başını eğdi ve dudaklarını aralayıp sıcak nefesini göğüs uçlarında gezdirdi.

“Dokunarak,” dedi Kate nefesi kesilerek. Yattığı yerde geriye doğru esnedi. “Kesinlikle dokunarak.”

“Öyle mi dersin?” Anthony hafifçe gülümsedi. “Bunu söyleyeceğimi hiç zannetmezdim ama dokunamamak daha cazip.”

Kate, öldürücü son darbesini yapmak üzere olan ilkel bir avcı gibi yükselen Anthony’ye baktı. Vahşi, muzaffer ve sahip-lenici görünüyordu. Gür kestane rengi saçlarından bir tutam alnına düşmüş, yüzüne genç delikanlılara has bir hava vermişti, lakin gözleri yetişkinlere has arzularla parlıyor, âdeta yanıyordu.

Anthony onu istiyordu. Bu heyecan vericiydi. O bir erkek olabilir ve arzularını herhangi bir kadınla tatmin edebilirdi

fakat tam şu anda onu istiyordu ve Kate de bundan adı gibi emindi. İşte bu, Kate'in kendisini dünyanın en güzel kadını gibi hissetmesini sağlamıştı.

Kate farkına vardığı gerçeğin verdiği cesaretle uzanıp elini Anthony'nin başının arkasına koydu ve kendisine çekti. "Öp beni." Kate'in sesindeki otorite şaşırtıcıydı. "Hemen şimdi öp beni."

Anthony belli belirsiz bir inanmazlık içinde gülümse-di. "Nasıl isterseniz Leydi Bridgerton. Siz nasıl isterseniz." Dudakları birbirine değmeden önce söylenen son sözcükler bunlar oldu.

Ellerinin yardımıyla Kate'i oturur duruma getirirken diğer yandan da dudaklarını yiyip bitiriyordu. Parmakları çevik hareketlerle işliyor, düğmelerini açıyordu. Kate, kumaş kaburgalarını ve karnını açıkta bırakarak üzerinden santim santim kayarken tenine değen serin havanın etkisiyle ürperdi.

Ardından Anthony'nin elleri, Kate'in kalçalarına doğru kaydı. Kate'in hafifçe yükselmesini sağlarken, diğer yandan da altında kalan elbisesini bir çırpıda çekip sıyırdı. Aralarındaki yakınlık Kate'in nefesini kesmişti. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları, çorapları ve jartiyeri kalmıştı. Anthony'nin bakışları bedeninde dolaştığı her an ürperiyordu. Ömründe hiç bu denli savunmasız hissetmemişti Kate.

Anthony yumuşacık bir tonla, "Bacağına kaldır," diye emretti.

Kate söyleneni yaptı. Anthony, zarif ama bir o kadarda kıvrandıran bir yavaşlıkla hareket ederek ipek çorabını Kate'in bacağından aşağıya, ayak parmağına kadar yuvarlayarak indirdi. Hemen ardından diğerine geçti. Sonra da sıra külotuna geldi. Eli Kate'in pürüzsüz karnının üzerinde yavaşça gezinirken, "Sanırım ben birazcık fazla giyiniğim, değil mi?" diye sordu Anthony.

Yataktan inip kalan kıyafetlerini çıkardığı esnada, Kate'in

gözleri kocaman açıldı. Anthony'nin bedeninin mükemmelliği, göğsünün muazzam kaslı hali, adaleli kolları ve bacakları. Ve şeyi...

Kate, "Aman Tanrım!" dedi soluk soluğa.

Anthony gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Kate güçlkle yutkundu. Komşularının çiftliğinin arkasında gördüğü hayvanların neden eğlenemiyor oldukları şimdi açığa kavuşmuştu. En azından dişi olanın. *Bunun* imkânsız olduğundan emindi. Ama aptal ve tecrübesiz görünmek istemediği için hiçbir şey söylemedi Kate, sadece yutkundu ve gülümsemeye çalıştı.

Anthony onun gözlerindeki korku dolu ifadeyi fark etti ve şefkatle gülümsedi. Yeniden yatağa, Kate'in yanına gelirken, "Bana güven," diye mırıldandı. Ellerini yerleştirip kalçalarını kavradı ve Kate'e doğru sokuldu. "Sadece bana güven."

Kate'in başı ile onayladığını hissetti ve dirseklerinden birisinin üzerinde yükseldi, serbest kalan eliyle kızın karnının üzerinde sakince gezdirerek daireler çizdi ve daha aşağılara kaydırmaya başladı. En sonunda bacaklarının arasındaki tüylü bölgenin sınırına kadar geldi.

Kate'in tüm kasları titredi ve tek yapabildiği derin bir soluk vermek oldu.

"Şişşt," dedi Anthony yatıştırıcı bir şekilde, eğildi ve öperek Kate'in dikkatini dağıttı. Kate'in ilk birleşmesinin mükemmel olmasını istiyordu. Mükemmel olmasa bile ev azından *çok iyi* olmasında kararlıydı.

Anthony'nin dili ve dudakları Kate'in ağzında gezinirken, elleri kadınlığının nemli sıcaklığına ulaşana dek ilerledi. Kate bir kez daha soluksuz kaldı ama Anthony tüm gaddarlığıyla devam ediyor, Kate'in her inlemesinden ve kıvranmasından keyif alıyordu.

Kate zorlukla, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Anthony, parmaklarından biri daha da içeriye kayarken

çarpık bir gülümsemeyle cevapladı: “Kendini iyi hissetmeni sağlamadı mı?”

Kate, Anthony’yi memnun ederek inledi. Eğer mantıklı konuşmalar yapamıyorsa, Anthony işini doğru şekilde gerçekleştiriyor demektir. Kalçasıyla iterek Kate’in bacaklarını biraz daha araladı ve Anthony inleyerek onun kasıklarına yerleşti.

Kate daha şimdiden harika hissediyordu ve Anthony, onun içinde olma fikriyle bile rahatlamak üzereydi. Kontrolünü kaybetmemeye çalışıyor, bir yandan da Kate’e karşı nazik olduğundan emin olmaya çalışıyordu fakat ihtiyaçları gitgide daha ağır basıyor, soluk alıp veriş hızlanıyor ve düzensizleşiyordu.

Kate onun için hazırды, yani en azından olabileceği kadar. Anthony ilk seferin ona birazcık acı verebileceğini biliyordu ama bunun sadece bir an sürmesi için dua etti. Bedenini Kate’e göre ayarladı, kollarından destek alarak bedenini birazcık yükseltti. Kate’in adını fısıldadı ve koyu renk gözleri tutkuyla parıldarken onun gözlerine odaklandı.

“Şu anda sana sahip oluyorum.” Anthony konuşurken bir yandan da ileriye doğru hareket etti. Kate’in bedeni bir anda kasıldı, Anthony’nin kendisine hâkim olması gerekliydi. Tam o anda tutkularına sivrulup kendini kaybetmesi o kadar kolaydı ki.

Anthony, “Eğer canın yanarsa söyle,” diye fısıldadı nefes nefese, birazcık daha ileriye doğru hareket etti. Kate tamamen tahrik olmuştu. Anthony’nin bu yaptığına alışabilmesi için biraz zamana gerek duyduğunu biliyordu.

Başını sallayarak onayladı Kate.

Anthony durdu, göğsündeki acıyı zar zor fark edebilmişti. “Canın mı yandı?”

Kate başını iki yana salladı. “Hayır. Yani, eğer canım yanarsa sana haber verecektim ama bu çok şey bir his... şey... garip.”

Anthony gülmesine engel olmaya çalışarak eğildi ve Kate’i

burnunun ucundan öptü. “Bir kadının bunu *garip* olarak isimlendirdiğini daha önce hiç duymamıştım.”

Bir an için Kate’in bu söylediğinden alınacağından, kendisini aşağıladığını zannedeceğinden korktu ama Kate’in dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Belki de şimdiye dek yanlış kadınlarla sevişmişsindir.”

Anthony birkaç santim daha ileriye hareket ederek, “Belki de öyledir,” diye cevapladı.

“Sana bir sır verebilir miyim?” diye sordu Kate.

Anthony az daha ilerleyerek, “Elbette,” diye mırıldandı.

“Seni ilk gördüğümde, yani bu gece demek istiyorum...”

Anthony tek kaşını kibirli bir tavırla kaldırırken, “Tüm ihtişamımla mı?” diye takıldı.

“Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşündüm,” dedi Kate, akıl çelici güzellikte bir kaş çatmayla Anthony’yi vurmuştu.

Anthony biraz daha ilerledi. O kadar yakınlaşmıştı ki neredeyse tamamen Kate’in içindeydi.

“Ben de sana bir sır verebilir miyim?” diye cevapladı.

“Elbette.”

“Senin sırrın,” minik bir ilerleme daha, sonra neredeyse Kate’in kızlığına ulaşmış olacaktı, “gerçek bir sır değil.”

Kate’in kaşları soran bir ifadeyle kalktı, Anthony ise gülmüsyordu. “Yüzünden olduğu gibi okunuyordu bu.”

Kate yeniden kaşlarını çattı ama bu defa Anthony’nin içinde kahkahalar atma isteği uyandırmıştı. “Ama şimdi,” Anthony yüzünü sabit tutmaya çalışarak konuşuyordu, “sana bir soru soracağım.”

Kate cevaben Anthony’nin yüzüne baktı, ifadesinden daha fazla izah beklediği belliydi.

Anthony eğildi, dudaklarını Kate’in kulağında gezdirdi ve fısıldayarak sordu: “Şu anda ne düşünüyorsun?”

Bir an hiçbir cevap veremedi Kate, ardından sorduğu so-

runun ne anlama geldiğini anlayınca şaşkırmaya başladı. Kate inanılmaz bir ifadeyle, “Yaptık mı?” diye sordu.

Bu defa kahkahalarına hâkim olamadı Anthony. “Yakınından bile geçmedik sevgili karıcığım.” Tek eliyle alnını silmeye çalışırken diğer eliyle de destek almaya çalışıyordu Anthony. “Çok ama çok uzağındayız.” Ancak gözlerindeki ifade daha da ciddileşti. “İşte şimdi canın biraz yanabilir Kate fakat sana söz veriyorum, bir daha asla canın yanmayacak.”

Anthony, Kate’in tüm bedeninin gerildiğini fark etti ve bu işini daha da zorlaştırırdı.

“Şişşt,” diye fısıldadı Anthony, “sakinleş.”

Kate başıyla onaylayıp gözlerini kapadı. “Sakinleştim.”

Gülümsediğini görmediği için memnun oldu Anthony. “Sakinleşmediğin o kadar belli ki.”

Kate hemen gözlerini açtı. “Evet, sakinleştim!”

“Buna inanabiliyor musunuz?” dedi Anthony, sanki odanın içinde başkaları varmış da onları dinliyormuş gibi konuşuyordu. “Düğün gecemizde benimle münakaşa ediyor.”

“Ben...”

Anthony tek parmağını Kate’in dudağına koyarak onu susturdu. “Gıdıkladın mı?”

“Gıdıkladım mı?”

Anthony başını sallayarak onayladı. “Gıdıkladın.”

Kate şüphe içinde gözlerini kıstı. “İyi ama neden?”

Anthony sırtarak, “Sanırım bu evet demek,” dedi.

“Tam olarak... Aaahh!” Anthony’nin elleri, Kate’in kolunun altında oldukça hassas bir nokta bulmuştu. “Anthony dur!” Anthony’nin altında çaresizce kıvranıyordu. “Dayanamıyorum! Ben...”

Anthony içinde biraz daha ilerledi.

“Ahh!” Kate’in nefesi kesiliyordu. “Ahh! Yüce Tanrım!”

Anthony inledi, Kate’in içinde olmanın nasıl olup da böylesine güzel olduğuna inanamıyordu.

“Şu anda da yapmıyoruz, değil mi?”

Anthony, ileri geri ritmik şekilde hareket ederken başını iki yana salladı, “Yaklaşmadık bile,” diye mırıldandı.

Tek eliyle Kate’in göğsünü sıkıştırırken, bir yandan da dudaklarının tadına bakmak için eğildi. Kate’in dudakları Anthony’nin dudaklarıyla buluşabilmek için önce tereddütle kıvıldandı, ardından tutkuyla beraber canlandı.

Anthony inleyerek, “Tanrım, Kate,” dedi. Cümle kurma yeteneği, içinde oldukları anın ilkel ateşi içinde yok olup gitmişti. “Çok iyisin. Çok ama çok iyisin.”

Kate’in nefesi gitgide hızlanıyordu ve verdiği her bir soluk, Anthony’nin tutkusunu daha da alevlendiriyordu. Anthony, Kate’e sahip olmak ve onu sonsuza kadar tutmak istedi. Zihni, bunun Kate’in ilk seferi olduğunu, özenli olması gerektiğini haykırıyordu ama bedeni daha fazlasını istiyordu. İnlmeler eşliğinde, temposunu düşürmek ve nefesini düzene sokabilmek için kendisini zorladı. “Kate?” dedi Anthony, sesini kendisi bile zar zor duyabilmişti. Hırıltılı ve çaresizdi sesi.

Kate, başını bir o yana bir diğer yana savururken, bir an için sıkı sıkıya kapalı tuttuğu gözlerini açtı. “Sakin durma! Bir şeylerin eşiğine geldim. Ne olduğunu bilmiyorum ama sakın durma!”

“Ahh, Tanrım! Çok güzelsin, inanılmaz derecede güzelsin Kate!”

Kate hemen altında kaskatı kesilmişti ama sebebi orgazm olması değildi. Anthony birdenbire durdu ve, “Sorun ne?” diye fısıldadı. Kate’in yüzünde acı emaresi görmüştü. Fiziksel bir acı değildi bu, duygusal bir acıydı. Saklamadan hemen önce yüzünden gelip geçen bir acı...

Kate, “Hiçbir şey,” diye fısıldadı cevaben.

“Bu doğru değil,” dedi Anthony alçak sesle. Kate saklamak için uğraşsa da Anthony onun allak bullak olmuş acı dolu yüzüne odaklanmıştı.

“Bana güzel olduğumu söyledin,” dedi Kate usulca.

Anthony yüzüne bir müddet bakakaldı. Bunda ne kötülük olduğunu anlayamamıştı. Fakat zaten kadın beyni hakkında hiçbir zaman usta olamamıştı. Bu olay da mevcut durumu doğrulamaktan öteye geçmiyordu. Kate güzeldi fakat bunu dile getirmekte ne sıkıntı vardı ki? İçinden bir ses söylediği şeyin ne olduğunun herhangi bir önemi olmadığını, sadece yanlış şeyi söylemiş olduğu konusunda onu uyardıya başladı. Bu yüzden, çok ama çok özenli davranmaya karar verdi. Fısıltıyla adını tekrarladı, tek bir sözcükle sorunu çözemeyeceğini hissetmişti.

Kate, gözleri Anthony’nin gözleriyle buluştuğunda, “Ben güzel değilim,” diye fısıldadı. Darmadağın ve kırgın görünüyordu ancak Anthony ne olduğunu idrak edemedi. Kate onu allak bullak edecek soruyu sordu: “Kimi hayal ediyordun?”

Anthony gözlerini kırıştırdı. “Anlamadım?”

“Benimle sevişirken kimi hayal ediyordun?”

Anthony, midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. “Kate,” diyebildi yavaşça, “sen çıldırmışsın, sen...”

“Bir erkeğin sırf zevk aldığı için bir kadını arzu etmek zorunda olmadığını biliyorum!” Kate ağlamaya başladı.

“Seni arzu etmediğimi mi düşünüyorsun?” Anthony neredeyse Kate’in içinde patlamak üzereydi ama son otuz saniyedir kımıldayamamıştı bile. Kate dudaklarını ısırıp, boynundaki kaslar gerilmişti. “Sen... Edwina’yı mı düşünüyordun?”

Anthony donup kaldı. “İkinizi karıştırmış olmam nasıl mümkün olabilir?”

Kate gözlerinden yaşların boşaldığını hissediyordu, hemen başını çevirdi. Anthony’nin önünde ağlamak istememişti, üstelik de böyle bir anda ama acı çekiyordu, çok fazla hem de.

Anthony’nin eli büyük bir kuvvetle yanaklarını kavrayıp yüzüne bakması için onu zorladı. “Beni dinle,” dedi, sesi sakın ve içtendi, “çok iyi dinle, çünkü bunu sana sadece bir defa söyleyeceğim. Seni arzuluyorum. Senin için yanıp tutuşu-

yorum. Seni o kadar çok istiyorum ki uyuyamıyorum bile. Senden hoşlanmadığım zaman bile senin için deli oluyordum. Bu olabilecek en saçma, en lanet, en anlamsız şey ama öyle işte. Ve eğer senden tek bir saçma şey daha duyarsam, seni şu yatağa bağlar ve İngiltere'deki en güzel kadın olduğunu kafana sokana kadar istediğimi yaparım. Eğer diğer erkekler bu özelliğini göremedilerse bu onların aptallığı.”

Kate ağzı şaşkınlıktan açık kalmış halde bunun nasıl olabileceğini düşünüyordu ama olmuştu işte. Anthony'nin yüzüne ise olabilecek en kibirli ifade yerleşmişti. “Anlaşıldı mı?”

Kate öylece yüzüne bakıyordu; cevap verebilmek bir yana, tek bir ses bile çıkaramadı. Burunları arasında sadece bir milimlik mesafe kalana dek Anthony eğildi. “Anlaşıldı mı dedim?”

Kate başını salladı.

Anthony, “Güzel,” diye homurdandı ve Kate daha nefesini düzenlemeye fırsat bulamadan dudaklarını kavrayıp büyük bir iştahla onu öpmeye başladı. Kate çılgılık atmamak için yatağın çarşafını kavradı. Anthony'nin dudakları çılgınca bir kuvvetle dudaklarına abanmış, sıkıştırıyor ve çekiyordu.

“Daha fazla dayanamayacağım,” diye inledi Kate, paramparça olduğunu hissediyordu. Kasları kasılmış ve nefesi kesilmişti. Ama Anthony, Kate'in söylediğini duymamıştı bile, duysa da umursayabilecek halde değildi. Yüzü hırs dolu bir ifadeye bürünmüş, kaşlarının üzerinden terler akıyordu.

“Anthony, ben...” Kate nefes nefese kalmıştı.

Anthony, ileriye doğru son kez hamle yaptığında Kate'in sözcükleri de uçup gitti. Kasıldı, titredi ve düşüyor olduğunu sandı. Kate nefes alamıyor, oksijen yetmiyordu. Gırtlakları kapanmış olmalıydı ve başı arkaya doğru düşerken, elleri kuvvetle çarşafını kavradı. Anthony'nin ona sahip olduğuna inanamıyordu.

Anthony ise üzerinde hareketsizdi, ağzı sessiz bir çılgılık-

la açık kalmış ve ardından da çökmüştü. Bedeninin ağırlığı, Kate'i çarşafına daha da fazla gömdü.

Anthony, "Tanrım!" diyebildi soluk soluğa, tüm bedeni titriyordu artık. "Asla... bu kadar... iyi... olmamıştı."

Olan biteni anlayabilmek için birkaç saniyeye ihtiyaç duyan Kate, Anthony saçlarını okşarken gülümsedi. Arsız bir his kapladı içini, inanılmaz ama delice bir his.

Kate, "Anthony?" diye mırıldandı.

Anthony'nin başını kaldırmasını asla beklemiyordu, çünkü gözlerini açarken bile büyük bir güç harcamıştı.

Kate gülümsedi, yavaşça ve kadınlara has bir cazibeyle, tıpkı bu gece öğrendiği gibi. Parmağını Anthony'nin çenesinde gezdirdi. "Bitti mi?"

Anthony bir süre cevap vermedi, ardından keyifle gülümsedi. Akıl çelici bir gülümsemeydi bu. Anthony, "Şimdilik," dedi soluk soluğa, Kate'in yan tarafına doğru yuvarlandı. "Ama sadece şimdilik."

ON SEKİZ

Her ne kadar, Lord ve Leydi Bridgerton (ki geçtiğimiz birkaç hafta içinde kış uykusunda olanlar onu Bayan Katharine Sheffield olarak tanıyordu) arasında alelacele yapılan evlilikle alakalı dedikodular etrafi sarmış da olsa, yazarınız bunun bir aşk izdivacı olduğuna inanıyor. Vikont Bridgerton, tüm sosyal faaliyetlerde karısına eşlik etmiyor (zaten hangi koca ediyor ki) ama eşinin yanında olduğu zamanlarda, sürekli olarak Leydi Bridgerton'un kulağına bir şeyler fısıldıyor ve söyledikleri her neyse karısını fazlasıyla gülümsetiyor, hatta yüzünü kızartıyor.

Dahası, eşini bir defadan fazla dansa kaldırıyor, tabii bu görgü gereği olarak farz edilebilir. Ancak birçok kocanın karısıyla dans etmekten nefret ettiğini de hesaba katarsanız, bence bunlar kesinlikle romantik jestler.

*LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
10 Haziran 1814*

Sonraki birkaç hafta çılginca bir koşuşturmayla geçti. Aubrey Hall'da kısa bir konaklamanın ardından, yeni evli çift sezonun son sürat devam ettiği Londra'ya geri döndü. Kate, öğleden sonralarını yeniden flüt derslerine başlayarak geçirebileceğini umuyordu fakat büyük bir belanın içine düştüğünü

hemen anladı. Günleri, sosyal davetlerle, ailesiyle çıktığı alış-veriş turlarıyla ve parkta yaptıkları at gezileriyle geçiyordu. Akşamları ise balolar ve partiler arasında savruluyordu. Anthony ile ancak geceleri baş başa kalabiliyorlardı.

Evliliğe alıştığına karar vermişti Kate. Anthony'yi istediği kadar sık göremiyordu ama çok meşgul bir adam olduğunu anlamış ve bunu kabullenmişti. Hem resmi mecliste hem de evinde ilgilenmesi gereken çok fazla işi vardı ve bunlar zamanının çoğunu alıyordu. Ne var ki gece olup da eve döndüğünde Kate'le yatak odalarına (yatak odaları ayrı değildi) kapanıyor, günün nasıl geçtiğini soruyor, kendi gününden bahsediyor ve gecenin geç saatlerine kadar sevişiyorlardı.

Anthony, Kate'in flüt alıştırma çalışmalarının nasıl geçtiğini dinlemek için daima zaman ayırıyordu. Kate haftada iki sabah kendisine ders verebilecek bir müzisyen tutmuştu –pek iyi çalamıyordu– ve Anthony bir keresinde yarım saat boyunca oturup dersi izlemek için ısrar etmişti. Elbette bu sadece büyük bir alakanın göstergesi olarak açıklanabilirdi.

Tabii Anthony'nin bu jestini bir daha tekrarlamadığı Kate'in gözünden kaçmamıştı.

Kendi durumundaki kadınların umut edebileceklerinden çok daha iyi bir evlilik yapmıştı. Kocasına ona âşık olmasa bile –hatta hiçbir zaman sevmeyecek olsa da– en azından kendisini önemli ve takdire layık hissetmesini sağlamakta oldukça başarılıydı. Üstelik Anthony gündüzleri uzak kalsa bile geceleri kesinlikle *uzak* kalamıyordu.

Sosyetenin geri kalanı –Edwina da buna dahil olmak üzere– Lord ve Leydi Bridgerton'un aşk evliliği yaptıklarına inanmıyordu.

Edwina, her gün öğleden sonra onu ziyaret ediyordu ve bugün de aksi olmamıştı. Kate en sonunda bitmek bilmeyen ziyaretçilerini yolcu etti, sonra kız kardeşiyle baş başa kalıp

çaylarını yudumlayarak kendilerine kalan özel zamanın tadını çıkarmaya başladı.

Öyle görünüyordu ki herkes yeni vikontesle arayı iyi tutmak istiyordu, çünkü Kate'in evi misafirlerle dolup taşıyordu.

Newton, Edwina'nın koltuğuna zıpladı. Edwina bir yandan konuşurken, diğer yandan da yavaşça Newton'ı okşuyordu. "Herkes senin hakkında konuşuyor."

Kate çayını dudaklarına götürürken duraksamadı bile, bir yudum aldı. Omuz silkerek, "Kısa zamanda yeni bir konu bulurlar nasılsa," dedi.

"Bulmazlar," diye cevapladı Edwina. "Kocan sana geçen gece baktığı gibi bakmaya devam ettiği sürece mümkün değil."

Kate yanaklarının yandığını hissetti, mırıltıyla, "Sıradışı hiçbir şey yapmıyor ki," dedi.

"Kate, adamın için için yandığı her halinden belli." Newton, karnını okşatmak için hafifçe esneyerek yana doğru kayarken Edwina da ona göre oturma şeklini değiştirdi. "Senin yanına gelebilmek için Lord Haveride'ı nasıl ittiğine bizzat şahit oldum."

"Ayrı ayrı gelmiştik davete," diye açıkladı Kate ama yüreği her ne kadar saçma olduğunu bilse de mutlulukla dolmuştu. "Eminim bana söylemesi gereken bir şeyleri vardı."

"Söyledi mi peki?" Edwina şüphe dolu bir ifadeyle baktı.

"Ne söyledi mi?"

"Sana söylemesi gereken bir şeyleri olduğundan emin olduğunu söyledin ya, bu durumda her ne idiye söylemiş olmalı. Öyle değil mi?"

Kate gözlerini kırıştırdı. "Edwina, başımı döndürdün."

Edwina'nın dudakları keyifsiz bir ifadeyle büzüldü, kaşları çatıldı. "Sen de bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Edwina anlatacak bir şey yok ki!" Kate uzanıp bir bisküviyi aldı ve ısırıldı. Ağzı şimdi konuşamayacak kadar doluydu. Kız kardeşi ondan ne anlatmasını bekliyordu ki? Evlenmeden

önce kocasının gelip kendisini sevmesinin asla mümkün olmayacağını söylediğini mi? Çay ve bisküvi eşliğinde ne de hoş bir sohbet olurdu bu.

“Pekâlâ,” dedi Edwina, ablasına baktığında, ağzına tıktırdıklarını bir süre daha çiğneyeceği belli oluyordu. “Aslında buraya gelişimin başka bir sebebi var. Sana anlatmak istediğim şeyler var.”

Kate memnuniyet dolu bir tavırla yutkundu. “Gerçekten mi?”

Edwina başını salladı, yüzü kızarmıştı.

Kate çayından bir yudum alırken, “Neymiş o?” diye sordu.

“Sanırım âşık oldum,” dedi Edwina.

Kate ağzındaki çayı neredeyse püskürüyordu. “Kime?”

“Bay Bagwell.”

Çok uğraşmasına rağmen Kate, Bay Bagwell’in kim olduğunu hatırlayamadı.

“Bir bilimadamı,” dedi Edwina hülyalı bir iç çekişle. “Leydi Bridgerton’un kır evi partisinde tanıştık.”

“Davette kendisine denk gelmedim,” dedi Kate, kaşları hafifçe çatılmıştı.

“Davet boyunca nişan işlemleri ve diğerleriyle o kadar meşguldün ki,” Edwina’nın sesi alaycıydı.

Kate yüzündeki ifadeyi düzeltilti ve hemen o bildik abla ifadesine büründü. “Bay Bagwell’den bahsetsene bana.”

Edwina’nın gözleri sıcacık bir ifadeyle parladı. “Ailesinin ikinci oğlu, korkarım bu sebeple fazla bir gelir beklentisi içinde olamaz ama zaten sen iyi bir evlilik yaptığın için bu konuda endişelenmeye gerek yok.”

Kate hiç beklemediği bir anda gözlerine hücum eden yaşları hissetti. Geçen sezon boyunca Edwina’nın nasıl baskı altında olduğunu hiç mi hiç fark edememişti. O ve Mary, Edwina’nın hoşlandığı birisiyle evlenmesi konusunda çok özenli davranmışlardı fakat hepsi de maddi durumlarının ne

kadar kötü olduğunun farkındaydı. Edwina'nın yüzüne sadece kısa bir bakış atmak bile omuzlarında taşıdığı o ağır yükten kurtulduğunu fark etmek için yeter de artardı.

"Kendine uygun birilerini bulduğuna o kadar sevindim ki," diye mırıldandı Kate.

"Ahh, evet öyle. Çok rahat bir hayat yaşayamayacağımızı biliyorum ama aslını istersen ipeklere, mücevherlere o kadar da ihtiyacım yok." Gözü Kate'in elindeki pırlanta yüzüğe takılmıştı. "Seni kastetmiyorum elbette!" diye düzeltti sözlerini hemencecik, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Sadece şey demek istedim..."

"Annene ve bana destek olma zorunluluğundan kurtulmuş olman harika," dedi Kate.

Edwina büyük bir rahatlamayla iç geçirdi. "Tam olarak öyle."

Kate masanın diğer tarafından uzanıp, karşısında oturan kız kardeşinin elini kendi ellerinin arasına aldı. "Benim için endişelenmene kesinlikle gerek yok. Ben ve Anthony de ne zaman ihtiyaç duysa Mary'ye destek sağlayabiliriz."

Edwina'nın dudakları kararsız bir gülümsemeye büküldü.

"Sana gelince," diye devam etti Kate, "bana kalırsa, artık sadece kendini düşünmenin zamanı geldi de geçiyor bile."

Edwina elini ablasının ellerinden çekip gözlerine biriken yaşları sildi. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"O halde eminim ki ben de ondan hoşlanacağım," dedi Kate içtenlikle. "Bizi ne zaman tanıştıracaksın?"

"Önümüzdeki on beş gün boyunca Oxford'da olacak maalesef. Önceden verilmiş sözleri vardı ve benim yüzümden iptal etmesini istemedim."

"Elbette istemezsin," diye mırıldandı Kate, "sen sözünde durmayan bir adamla evlenmek isteyecek biri değilsin."

Edwina da aynı fikirde olduğu için başını salladı. "Bu sabah

ondan bir mektup aldım. Ay sonuna kadar Londra'ya dönmeyeceğini fakat döner dönmez beni arayacağını yazmış.”

Kate gülümsedi. “Demek mektuplaşıyorsunuz da.”

Edwina başıyla onayladı, yüzü tekrar kızarmıştı, “Haftada birkaç defa,” diye itiraf etti.

“Çalışma alanı nedir?”

“Arkeoloji. Alanında son derece parlak biri. Üstelik Yunanistan'da da bulunmuş. Hem de iki defa.”

Güzelliğiyle nam salmış kız kardeşini konuşurken izledi Kate. Edwina, Bay Bagwell'den bahsederken daha da güzelleşmişti. Yüzüne yayılan parlaklık görenin kalbini durduracak cinstendi.

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Kate. “Geldiğinde şeref konuğu olarak kendisini davet edeceğimiz bir yemek düzenlemeliyiz.”

“Bu harika olur.”

“Hem sonra, üçümüz beraber at binmeye de gidebiliriz. Böylece aramızdaki samimiyet daha da ilerlemiş olur. Artık evli bir kadın olduğuma göre, benden daha iyi bir nedime olamaz senin için.” Bir kıkırdama koyuverdi Kate. “Ne kadar eğlenceli, değil mi?”

Keyifli olduğu her halinden belli bir erkek sesi kapının eşiğinden duyuldu. “Eğlenceli olan nedir?”

“Anthony!” Kate günün ortasında kocasını görmüş olmanın şaşkınlığıyla haykırmıştı. Her zaman günün bu vaktinde evinden uzak durmasını gerektirecek randevuları ve görüşmeleri olurdu. “Seni görmek ne kadar güzel!”

Anthony başıyla Edwina'yı selamlarken gülümsedi. “Kendime ayırabileceğim boş zaman bulunca hemen değerlendirdim.”

“Bize katılıp çay içmek ister misin?”

“Zevkle,” diye mırıldandı Anthony, odanın diğer ucunda bulunan, üzerinde kristal takımların durduğu maun rengi

dolaba doğru ilerledi. “Fakat çay yerine brendi içsem daha iyi olacak.”

Anthony içkisini doldurup kadehini hafifçe sallarken Kate de onu izliyordu. Böyle zamanlarda Kate, yüreğinin gözlerine yansımaları engelleyebilmek için çok uğraşıyordu. Anthony o kadar yakışıklı görünüyordu ki. Kate bunun sebebinin ne olduğunu tam olarak anlamadı; belki yanaklarına yayılmış olan kirli sakallarıydı sebebi, belki de günün bu saatinde alışkın olmadığı halde Anthony’yi görmekten duyduğu memnuniyettendi. Kırmızı kapaklı bir kitapta, beklenmedik anlarda olan şeylerin çok daha keyif verici olduğunu okumuştur. Şimdi kocasını izlerken okuduklarının ne kadar da doğru olduğunu düşündü.

Anthony içkisinden bir yudum aldıktan hemen sonra, “Eee, siz iki hanım ne hakkında konuşuyordunuz?” dedi.

Kate, aldığı haberleri eşiyle paylaşabilmek için kız kardeşine baktı, Edwina ise bir baş hareketiyle müsaade etti.

“Edwina hoşlanabileceği bir beyefendi ile tanışmış.”

Anthony beklenmedik derecede babacan bir tavırla, “Gerçekten mi?” dedi. Kolunu Kate’in oturduğu rahat sandalyenin kenarına yasladı. “Onunla tanışmayı çok isterim.”

Edwina gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak, “İster misiniz?” diye tekrarladı.

“Elbette. Hatta bu konuda ısrar ediyorum.” Daha hanımlar herhangi bir yorum yapma imkânı bulamadan Anthony kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti: “Her şeyden öte, ben bu ailenin reisiyim. Bu benim görevim.”

Edwina’nın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Ben... bana karşı kendinizi sorumlu hissettiğinizi fark etmemiştim.”

Anthony, kız bir an çıldırmış gibi baktı ve sanki bu her şeyi açıklamaya yetmiş gibi, “Sen Kate’in kız kardeşisin,” dedi.

Edwina’nın yüzüne yerleşen boş ifade bir süre yüzünde öylece kaldı, ardından da büyük bir memnuniyetin içerisinde

eriyip gitti. “Ağabey sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmiştim.”

“Umarım sınavı geçebilirim,” dedi Anthony. Ne hissettiğini tam olarak ifade edecek kadar rahat değildi, boğazını temizleyerek konuşmuştu.

Edwina, Anthony’ye şöyle bir baktı. “Kesinlikle geçersiniz. Eloise’in neden bu kadar çok şikâyet ettiğini inanın anlayamıyorum.”

“Biz evlendiğimizden beri Edwina ve kız kardeşin yakın arkadaş oldular,” diye açıklama yaptı Kate.

“Tanrı yardımcımız olsun,” diye homurdandı Anthony. “Eloise’in tam olarak ne ile ilgili şikâyet ettiğini sorabilir miyim?”

Edwina safça gülümsedi. “Ahh, aslında pek fazla bir şey değil. Sadece bazen fazla korumacı olduğunuzu söyledi.”

Anthony küçümseyerek, “Bu çok saçma,” dedi.

Kate çayından bir yudum alırken kıkırdadı. Kendi kızları evlilik çağına geldiklerinde, Anthony’nin onları bir manastıra kapatacağından adı gibi emindi.

Anthony gözlerini kısarak eşine bir bakış attı. “Sen neye gülüyorsun?”

Kate elindeki peçeteyle hemen ağzını kapadı ve peçetenin altından, “Hiçbir şeye,” diyebildi.

“Hımm.”

“Eloise, kardeşiniz Daphne ve Simon görüşürken sizin bir canavara dönüştüğünüzü anlattı,” dedi Edwina.

“Ahh, öyle mi dedi?”

Başını sallayarak onayladı kız. “Hatta ikiniz düello yapmışsınız.”

“Eloise çok fazla konuşmuş,” diye homurdandı Anthony.

Edwina yeniden başıyla onayladı keyif içinde. “Her şeyden haberi var. Her şeyden! Leydi Whistledown’dan bile fazlasını biliyor.”

Anthony, Kate'e döndü, yüzünde hem alay hem de kızgınlık vardı.

"Daha sonra bana hatırlat da kız kardeşim için bir ağız tıkaçı alayım. Tabii bir tane de senin kız kardeşin için almalıyım."

Edwina keyifli bir kahkaha attı. "Bir kız kardeş olarak, ağabey sahibi olmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim. İyi ki onunla evlenmeye karar vermişsin Kate."

Kate kuru bir gülümsemeyle, "Bu konuda pek fazla seçme hakkım yoktu," diye cevapladı, "ama olayların benim lehime dönmüş olmasına memnunum."

Edwina, koltuğun üzerinde hemen yanı başında derin bir uykuya dalan Newton'ı da uyandırarak ayağa kalktı. Köpek havlayarak masanın altına gitti ve Edwina köpeğe bakıp kıkırdadı, ardından Kate ve Anthony'ye döndü. "Gitmeliyim ve beni geçirmenize gerek yok, tek başıma gidebilirim."

"Saçmalama," dedi Kate kız kardeşinin koluna girerek, "Anthony, ben hemen dönerim."

"Saniyeleri sayıyor olacağım," diye cevapladı Anthony. O içkisine kaldığı yerden devam ederken, iki genç hanım odadan çıktılar. Newton da heyecanla havlayarak hemen peşlerinden gitti. Birilerinin onu yürüyüşe çıkaracağını zannetmiş olmalıydı.

Hanımlar odadan çıktıktan sonra, Anthony yerini değiştirip az önce Kate'in oturduğu rahat koltuğa geçti. Karısının bedeninin sıcaklığı hâlâ koltuktaydı, üzerindeki elbisesinden taşan kokusunu da alabiliyordu. Bu defa sabun kokusu, zambak kokusundan daha baskındı. Muhtemelen zambak kokusu parfümünden ya da geceleri kullandığı bir şeyden kaynaklanıyordu.

Aslında o gün öğleden sonra eve uğramaya hiç niyeti olmadığı halde, neden fikrini değiştirip geldiğini kendisi de bilmiyordu. Kate'e söylediğinin aksine, aslında toplantıları ve sorumlulukları tüm gün evden uzak kalmasını gerektirmiyordu, randevularını ise evden idare edebilirdi. Bu kadar meşgul bir adamken –ki cemiyetin çoğu ferdi gibi tembellik onun hayat

tarzı değildi– son zamanlarda öğleden sonralarını White’da gazete okuyup arkadaşlarıyla kâğıt oynayarak geçirmişti.

Bunun en iyisi olduğuna karar vermişti Anthony. Bir adamın karısıyla arasına belirli bir mesafe koyması önemliydi. Hayat ya da en azından onun hayatı, bölümlere ayrılmış durumdaydı ve eşi bu bölümlerden sosyal etkinlik ve yatak kısmını tamamlıyordu.

Ancak o gün öğleden sonra White’a gittiğinde, etrafta sohbet etmek için sabırsızlandığı kimse yoktu. Gazetelerin arasına gömüldü fakat güncel konuların içinden de ilgisini çeken hiçbir şey bulamadı. Pencerenin kenarına oturup kendi kendisine iyi vakit geçirmeye çalışırken, bir anda eve gidip Kate’in nasıl olduğuna bakmak için saçma sapan bir heves hissetti. Hem tek bir öğleden sonrasının ne zararı olacaktı ki?

Tek bir öğleden sonrasını eşiyle geçirdi diye karısına âşık olacak değildi ya. Ama bu, karısına âşık olmasının tehlike arz etmeyeceğini düşündüğü anlamına gelmezdi elbette. Evleneli neredeyse bir ay olmuştu ve eşiyle arasında bu tip gönül işlerine mahal vermemeyi becerebilmişti. Bunu sonsuza dek böyle tutamaması için de hiçbir sebep yoktu ortada.

İçkisinden bir yudum daha alıp kendisini daha da keyifli hissetmeye başlamıştı ki Kate’in sesini işitti ve geldiği tarafa baktı.

“Bana kalırsa Edwina gerçekten âşık olmuş,” dedi Kate, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

Cevaben Anthony’nin tüm bedeni gerilmişti. Gülümsemesine böylesi bir tepki vermesi gerçekten de çok saçmaydı. Bu her zaman aynı şekilde oluyordu, tam bir karın ağrısıydı.

Tamam, aslında birçok zaman bir karın ağrısıydı Kate. Fakat Anthony onu yatak odalarına sürükleyebildiği sürece bunu pek de fazla umursamıyordu.

Oysa kendisine oturmak için bir yer seçmek için bakınan Kate’in aklı, eşiyle aynı şeylere takılıp kalmamıştı. Anthony’nin

oturduğu koltukta ikisine de yetecek kadar yer olmasına rağmen, Kate'in başka bir yere oturması onun üzerinde baskı kurmak istemediğinin en büyük kanıtıydı.

Tabii Kate'in oturduğu koltuğun, onun karşısında kalmış olması Anthony için daha da iyiydi, çünkü bu durumda Kate'e uzanıp onu kucağına oturtabilirdi. Anthony böyle bir manevra yaparsa muhtemelen Kate masanın üzerindeki çay takımına çarpıp devirebilirdi.

Durumu değerlendirirken gözlerini kısmıştı Anthony. Halının üzerine ne kadar çay dağılırdı ve ardından halıları değiştirmek ona kaç paraya mal olurdu? Ancak Anthony lanet olası parayı hiçbir zaman dert etmezdi ki, her neyse...

“Anthony? Beni dinliyor musun?”

Anthony başını kaldırıp baktı. Kate kollarını dizlerine dayamış, konuşurken öne doğru eğilmişti. Hevesli görünüyordu fakat biraz da alınmış gibiydi.

Kate bu defa azarlayarak, “Dinliyor musun?” dedi yeniden.

Anthony gözlerini bir an kırıştırdı.

Kate bu defa da homurtuya benzer bir ses çıkararak, “Beni dinliyor musun?” diye sordu.

“Ahh,” Anthony sırttı, “Hayır.”

Kate gözlerini devirdi ama Anthony'ye işkence etmek için daha fazlasını yapmadı. “Diyordum ki Edwina ve o genç arkadaşını bir akşam yemeğe davet etmeliyiz. Kız kardeşimin daha önce bir adamla bu kadar ilgili olduğuna tanık olmamıştım. Ahh, Edwina'nın mutlu olmasını o kadar çok istiyorum ki.”

Anthony uzanıp bir bisküvi aldı. Karnı acıkmıştı ve karısının kucağına oturması ihtimali keyif vericiydi. Diğer yandan, fincanları ve fincan tabaklarını ortadan kaldırmayı başarabilirse, Kate'i masanın üzerine yatırabilir ve o kadar da fazla dağınıklığa sebep vermeyebilirdi.

Çay takımının olduğu tepsiyi belli etmeden kenara doğru azıcık ittirdi. “Hımm?” Bisküvileri çiğnerken bir yandan da

mırıldanmıştı. “Ahh, evet. Edwina. Elbette, Edwina mutlu olmalı.”

Kate şüphe içinde kocasına baktı. “Bisküvilerin yanında bir parça çay istemediğinden emin misin? Brendiden pek anlamam ama kurabiyenin yanında bence çay daha iyi gider.”

Aslında brendinin kurabiyelerin yanında gayet iyi gittiğini düşündü Anthony ama çaydanlığı birazcık daha boşaltmak iyi olurdu, ne olur ne olmaz devrilebilirdi.

“Harika fikir.” Fincanı Kate’e doğru itti. “Çay tabii ya. Neden daha önce aklıma gelmediğini anlamıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Kate huysuzca, bu ince alayını duyduktan sonra huysuzca homurdanacak birisi varsa bu kişi Anthony’dan başkası değildi. Oysa Anthony sadece keyifli bir gülümsemeyle uzanıp kendisine uzatılan çayı aldı.

Karısının çayına süt koymasını seyrederken, “Teşekkürler,” dedi Anthony. Kate onu yine şaşırtmamıştı, bu gibi detayları hatırlamak konusunda üzerine yoktu.

Kate, “Hâlâ yeterince sıcak mı?” diye nazikçe sordu.

Anthony çayından büyük bir yudum aldı ve, “Mükemmel,” diye cevapladı, derinden bir iç çekti. “Senden bir şey daha isteyebilir miyim?”

“Çayı tatlandırmak için bir şeyler isteyeceksin gibi görünüyor,” dedi Kate ifadesizce.

Anthony çaydanlığa bir göz attı ve fincanından bir yudum daha aldı. Kendisini rahatlatmak için sabırsızlanarak, kalan çayı bitirip bitiremeyeceğini merak etti. “Bence sen de kendine bir çay almalısın. Biraz susamış görünüyorsun.”

“Öyle mi dersin?” Kate’in kaşları merakla kalktı.

Anthony ileriye gitmiş olabileceğini düşündü ve hızla elindeki fincanın dibine ulaşarak bir büyük yudum daha aldı. “Elbette sen bilirsin.”

“Canım pek istemiyor gibi.”

“Ben bir fincan çay daha alabilir miyim acaba?” diye sordu Anthony, mümkün olduğu kadar soğukkanlı olmayı çalışıyordu.

“Kalmadıysa bile hizmetçiye söyleriz, hemen tazeler.”

“Ahh, hayır! Gerek kalacağını sanmam.” Bir anda heyecanla haykırmıştı Anthony, sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı.

İçindeki son damla da fincana dolana dek çaydanlığı devirdi Kate. Üzerine az bir miktar da süt ekledi. Anthony’ye fincanı uzatırken sessizdi ama kaşları asıl hislerini belli edercesine havadaydı. Anthony, midesi son içtiği çaydan sonra tamamen şişmiş olduğu halde, bu fincandan da bir yudum aldı. Kate ise boğazını temizledi ve konuşmaya başladı: “Edwina’nın genç arkadaşını tanıyor musun?”

“Kim olduğunu bilmiyorum ki.”

“Ahh, affedersin. Adını söylemeyi unutmuş olmalıyım. Bay Bagwell. İlk ismini bilmiyorum ama Edwina, ailesinin ikinci oğlu olduğunu söyledi. Belki bunun yardımı olur. Annenin düzenlediği ev partisinde tanışmışlar.”

Anthony başını iki yana salladı. “Adını hiç duymadım. Annemin çağırdığı yığınla insandan birisi olmalı. Partilerine o kadar çok bayan davet eder ki. İçimizden birisinin onlardan birisine âşık olacağını ümit eder durur. Ama sonra da sadece sayıyı eşitleyebilmek için bir dolu meziyetsiz adam bulmak zorunda kalır.”

Kate, “Meziyetsiz?” diyerek tekrar etti.

Anthony çarpık bir gülümsemeyle, “Davet ettiği kadınlar, bizlerden birisi yerine o adamlara âşık olmasınlar diye,” dedi.

“Sizi evlendirmeyi çok istiyordu, değil mi?”

“Tek bildiğim,” dedi Anthony omuz silkerek, “annemin son seferinde çok sayıda zarif bayan davet ettiği ve bunun sonucunda on altı yaşındaki oğlunun yemeğe iştirak etmesi için papaza yalvarmak zorunda kaldığı.”

Kate irkildi. “Sanırım onunla tanıştım.”

“Evet. Oldukça sıkıcı ve utangaç biri. Papaz, oğlunun akşam yemeğinde Cressida Cowper’ın yanında oturduktan sonra tam bir hafta kurdeşen döktüğünü anlattı.”

“Doğrudur. Onun yanında kim otursa kurdeşen dökerdi zaten.”

Anthony gülümsedi. “Her zaman huysuz bir tarafın olduğunu biliyordum zaten.”

“Ben huysuz değilim,” diye itiraz etti Kate ama o da utangaç biçimde gülümsüyordu, “sadece doğruyu söyledim.”

“Kendini savunma boş yere.” Artık çayını bitirmişti Anthony. Uzun süre beklediğinden çayın tadı acılaşmış ama süt biraz olsun yumuşamasını sağlamıştı. Fincanı yerine bırakırken konuşmaya devam etti: “Huysuzluğun senin en hoşuma giden yanlarından biri. Neyse ama Edwina ve şu Bay Bugwell’e...”

“Bagwell.”

“Ahh, zavallı.”

“Anthony!”

Anthony duymazlıktan geldi. “Bence Edwina’nın çeyizine yardım etmem şart.”

Cömert teklifindeki ironi göz ardı edilecek gibi değildi. Eğer Edwina ile evlenmiş olsaydı, şimdi çeyiz yardımını Kate için yapmayı planlıyor olacaktı.

Anthony tepkisini görebilmek için Kate’e bir göz attı. Elbette ki bu teklifi yapmasının sebebi sadece Kate’in takdirini kazanmak değildi fakat onu daha fazla şaşırtacağını ummuştu. Ne var ki Kate’in gözlerinde birikmeye başlayan yaşları fark etti.

“Kate?” Anthony bunun sebebinin mutluluk mu yoksa üzüntü mü olduğunu kestiremiyordu.

Kate, zarif olmayan bir tavır sergileyerek elinin tersiyle burnunu sildi. Burnunu çekerek, “Bu şimdiye dek birilerinin benim için yaptığı en harika şey,” diyebildi.

“Aslında ben Edwina için yapıyordum,” diye mırıldandı Anthony, ağlayan bayanların yanında kendisini pek rahat hissetmiyordu. Ama Kate’in bu tavrı içten içe çok iyi hissetmesini sağlamıştı.

Kate, “Ahh, Anthony!” diye inledi. Hemen ardında da asıl şaşırtıcı olan şeyi yaptı ve yerinden kalkıp Anthony’nin kollarına atıldı. Bu arada elbisesinin ağır eteklikleri de üç çay fincanını, iki çay tabağını ve çay kaşıklarını yere savurmuştu. Kate bir yandan gözlerini silip diğer yandan Anthony’nin kucağına yerleşirken, “Çok tatlısın!” dedi. “İngiltere’deki en iyi adam sensin.”

Anthony kolunu Kate’in beline dolarken, “Bundan hiç haberim yoktu işte,” dedi. “En tehlikeli ya da en yakışıklı..”

Kate başını Anthony’nin omzuna yaslayarak, “En iyisi,” dedi, “kesinlikle en iyisi sensin.”

Anthony konuşmanın gidişatından memnun halde, “Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun,” diye mırıldandı.

Kate yerlere saçılan çay takımına göz atarak, “Çayı bitirdiğimiz iyi olmuş. Ortalık fena halde batacakmış,” dedi.

“Kesinlikle haklısın.” Anthony eşini kendisine doğru çekerek gülümsedi. Kate’e sarılırken garip ve rahatlatıcı bir şeyler hissediyordu. Kate’in kolları sandalyenin kolçaklarından aşağı sarkarken, bedeni kocasının bedenine göre şekil almıştı. Birbirlerini tamamladıklarını fark etti Anthony. Onun boyutlarında bir adam için çok uygundu Kate. Aslında onunla ilgili uygun olan başka birçok şey vardı. Her ne kadar kabul etmekten deli gibi korksa da şu anda kucağında Kate ile oturmuş olmak bile Anthony’yi çok memnun ediyordu. Yalnızca gelecek hakkında düşünmeyi reddediyordu.

“Benim için fazla iyisin,” diye mırıldadı Kate.

Anthony kasten uzak kaldığı tüm o vakitleri düşündü. Kate’i her daim kendi uğraşlarıyla baş başa bırakmıştı fakat suçluluk hissini derhal başından defetti. Aralarına bir mesa-

fe koymak için çabası kesinlikle Kate'in kendi iyiliği içindi. Kate'in ona âşık olmasını istemiyordu, çünkü Anthony öldüğünde bu işleri daha da zorlaştıracaktı.

Eğer o Kate'e âşık olursa da...

Durumun kendisi için ne kadar zor olacağını düşünmek bile istemedi.

Kate'in kulağına, "Bu akşam için herhangi bir planımız var mıydı?" diye fısıldadı.

Kate başını sallayarak onayladı, saçları Anthony'nin yanaklarına değerek gıdıklamıştı. "Leydi Mottram'ın evinde bir balo var."

Anthony saçlarının yumuşaklığına dayanamadı. İki parmağını Kate'in saçlarının arasından geçirdi ve oradan bileklerini tuttu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye mırıldandı Anthony.

Kate'in cevaplarırken bir yandan da gülümsediğini duyabiliyordu. "Ne?"

"Leydi Mottram'ın balosunu zerre kadar önemsemediğimi. Başka ne düşünüyorum biliyor musun?"

Kate'in artık kıkırdamaya başladığını duyabiliyordu. "Ne?"

"Bana kalırsa üst kata çıkmalıyız."

"Öyle mi?" Kate durumu fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Ahh, evet kesinlikle. Hatta hemen şimdi."

Kate poposunu hafifçe hareket ettirip Anthony'nin yukarıya çıkmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu kendince sınıdı. Mırıltıyla karışık bir keyifle, "Anladım," diye mırıldandı Kate.

Anthony karısının kalçalarını yavaşça okşayarak, "Bence sen de öyle *hissediyorsun*," dedi.

"Evet, durum gayet açık."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Anthony. Ahlaksızca bir gülümsemeyle, neredeyse Kate'le burun buruna gelene dek yüzünü onun kine yaklaştırdı. "Bir de ne düşünüyorum biliyor musun?"

Kate'in gözleri kocaman açılarak, "Eminim aklıma bile gelmeyecek bir şeydir," dedi.

"Bence," elini Kate'in elbisesinin altına yavaşça sokup bacaklarından yukarıya doğru kaydırды, "hemen şu anda üst kata çıkmazsak burada da devam edebiliriz."

Kate ciyaklarcasına, "Burada mı?" diye sordu.

Anthony'nin eli, Kate'in iç çamaşırlarına ulaştı. "Burada." "Şimdi mi?"

Anthony'nin parmakları daha derinlere ilerledi. Kate sıca-cık ve nemliydi. "Ahh, evet, tam olarak şu anda."

"Burada mı?"

Anthony, Kate'in dudaklarını hafifçe dişledi. "Bu soruya az önce cevap vermemiş miydim?"

Her ne kadar, Kate'in başka soruları varsa da bunları sonraki saatte dile getirmedi.

Belki de sebebi, Anthony'nin onun sorularına mâni olacak biçimde meşgul görünmesiydi.

Tabii bir adam, dudaklardan dökülen inlemelere ve çığlıklara göre yargılanacaksa Anthony'nin iyi iş çıkardığı ortadaydı.

ON DOKUZ

Leydi Mottram'ın balosu, her zamanki gibi izdihamdan farksızdı ama sosyetenin yılmaz takipçileri, Lord ve Leydi Bridgerton'un baloya katılımına şahitlik edemediler. Leydi Mottram, katılacaklarına dair söz verdikleri konusunda ısrarcı oldu ama yazarınız yeni evlileri bu davetten mahrum bırakarak onları eve hapseden şeyin ne olduğuna dair ancak bir tahminde bulunabilir...

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
13 Haziran 1814

O gecenin oldukça geç saatlerinde Anthony, yatağın kendisine ait kısmında olsa da yanı başında sırtı ona dönük halde uyuyan eşine sokulmuş haldeydi. Yağmur yağmaya başladığından, Kate'in uyuyor olması büyük şanstı. Pencereye vuran yağmur damlalarının sesini duymaması için yorganı kulaklarına kadar çekmeye çalıştı fakat Kate aynı uyanık olduğu zamanlarda olduğu gibi uykusunda da hareket halindeydi; yorganları savurup atmadan önce ancak boynuna kadar çekebilmişti.

Anthony şimşekler konusunda emin değildi ama yağmurun şiddeti artmıştı. Rüzgâr kuvvetlenmiş, uğuldamaya ve evin etrafındaki ağaçların dallarını sarsmaya başlamıştı.

Yanında yatan Kate de huzursuzlaşmaya başladığında, Anthony saçlarını okşadı. Fırtına Kate’i uyandırmamıştı fakat uykusuna davetsiz bir misafir gibi sızmıştı. Kate uykusunda mırıldanmaya başladı, kımıldanıp Anthony’nin tarafına doğru döndü.

“Yağmurdan bu kadar nefret etmene sebep olan şey nedir?” diye fısıldadı Anthony, koyu renk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Ancak niyeti korkularından dolayı onu yargılamak değildi.

Sebebi bilinmeyen korkuların ve önsezilerin nasıl can sıkıcı olduğunu iyi bilirdi – kendisinin gerçekleşmesi pek yakın olan ölümü mesela. Babasının hareketsiz göğsünün üzerine elini koyduğundan günden beri, bu onu rahatsız ediyordu. Ne olduğunu izah edemediği fakat bildiği bir şeydi bu.

Ölümden gerçek anlamda hiçbir zaman korkmamıştı. Bu onun öyle bir parçası haline gelmişti ki zaman içinde kabul lenmişti. Tıpkı diğer insanların, bunu hayat döngüsü olarak kabul etmeleri gibiydi. Kışın ardından ilkbahar gelir, ondan sonra da yaz. Anthony için de ölüm aynı bunun gibiydi.

Ta ki şu ana kadar öyleydi. İkircikli düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışmış, göz ardı etmeyi denemişti ama ölüm korkutucu yüzünü göstermeye başlamıştı işte. Kate ile yaptığı evlilik, hayatını bambaşka bir yöne çevirmişti. Kendisini bunun sadece cinsellik ve arkadaşlık içeren bir birleşme olduğuna ikna etmek için ne kadar uğraştığının hiçbir önemi yoktu. Kate’i önemsiyordu. Kate’i çok fazla önemsiyordu. Uzağında kaldığı zamanlarda kendisini bir tabutun içindeymiş gibi hissediyor, geceleri yanında uyurken ona sarıldığında bile hayalini kuruyordu. Buna aşk demek için henüz hazır değildi ama adı ne olursa olsun, en az aşk kadar korkutucuydu. Aralarında tutuşan şey her neyse, Anthony bunun asla sona ermemesini istiyordu.

Anthony gözlerini kapadı ve derin bir nefes alıp iç geçirdi. Bu durumla ilgili ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ama gözleri kapalıyken bile, dışarıda çakan şimşeklerin gecenin içinde sebep olduğu aydınlanmayı fark etti. Gözlerini açtığına, erken saatlerde yatağa girdikleri için açık bıraktıkları kalın perdeleri gördü. Kapatsa iyi olurdu, belki de şimşeklerin sebep olduğu aydınlığı az da olsa engelleyebilirdi. Fakat yataktan kalkmak için üzerindeki yorganları kaldırmayı denediği anda, Kate'in eli koluna yapıştı ve parmakları delicesine bir kuvvetle sıktı.

“Şişşt! Her şey yolunda,” diye fısıldadı Anthony, “sadece perdeleri çekmeye gidiyorum.”

Ne var ki Kate gitmesine müsaade etmedi. Dışarıdan neredeyse Anthony'nin bile kalbini tekleten bir gök gürültüsü sesi geldi ve Kate'in ağzından bir inilti çıktı. Pencereden içeri sızan gümüşü ay ışığı, yüzündeki gerilim dolu ifadeyi görünür hale getirdi. Anthony, Kate'in hâlâ uykuda olduğundan emin olabilmek için bir göz attı ve kolunu ondan kurtarıp perdeleri kapamak için yataktan çıktı. Bir mum yaktı ve odayı aydınlatmak için başuçlarına koydu. Perdeler kapalı olsa bile, şimşeklerin odanın içinde parlayacağını düşünmüştü. Mumun ışığı Kate'i uyandıracak kadar güçlü değildi –ya da en azından öyle ummuştu– ama böylece odayı zifiri karanlıktan kurtarmıştı. Karanlıkta çakan şimşekler kadar korkutucu başka bir şey olamazdı.

Yeniden yatağa kıvrılıp dikkatle Kate'e baktı. Hâlâ uyuyordu ama huzurlu değildi. Yatakta büzülmüş, nefes alıp verişini düzensizleşmişti. Şimşeklerden pek etkileniyor gibi değildi ama odanın içinde yankılanan her gök gürültüsünde tüm bedeni geriliyordu.

Anthony, Kate'in elini tutup saçlarını okşadı. Uykusunda rahat edebilmesini sağlayabilmek için dakikalarca yanında öylece uzandı. Ama fırtına birbirini izleyen gök gürültüleri

ve şimşeklerle daha da şiddetlenmeye başlamıştı. Bir başka şimşekle Kate daha da huzursuzlandı ve ardından gök gürültüsüyle gözlerini tamamen açtı. Yüzünden yaşadığı panik rahatça okunuyordu.

Anthony fısıldayarak, “Kate?” dedi.

Kate doğruldu ve sert yatak başına yaslanana dek çırpındı. Dehşeti anlatan bir heykel gibi görünüyordu. Bedeni kaskatı olmuş ve olduğu yerde donup kalmıştı. Gözleri hâlâ açıktı ve kırpışıp duruyordu. Başını hiç hareket ettirmeden ileri geri sallanmaya ve odanın içini gözleriyle taramaya başladı.

Anthony, “Ahh, Kate,” diye fısıldadı. Hali, Aubrey Hall’daki o geceden çok ama çok daha beterdi. Yüreğini lime lime doğrayan ıstırapı hissedebildi Anthony. Hiç kimse bu kadar korkmamalıydı, özellikle de onun karısı. Yavaşça hareket edip Kate’in yanına doğru biraz daha yaklaştı. Dikkatle karısına baktı. Tek kolunu hafifçe omzuna doladı. Titriyordu Kate fakat Anthony’yi itip uzaklaştırmadı.

Anthony fısıltıyla, “Sabah olduğunda bunları hatırlayacak mısın?” diye sordu.

Kate hiçbir cevap vermedi ama Anthony de zaten herhangi bir cevap beklemiyordu.

“Tamam, tamam...” Annesinin kardeşlerinden birisi üzül­düğünde, onları teselli etmek için kullandığı sözcükleri anım­samaya çalıştı. “Her şey yolunda. İyi olacaksınız.”

Kate’in sarsıntısı biraz hafiflemişti ancak hâlâ huzursuz ol­duğu belliydi. Ardından yeni bir gök gürültüsü duyulduğun­da, bedeni kasıldı ve başını boynuna doğru biraz daha gömdü. Kate inlemeye başladı: “Hayır... Hayır... Hayır...”

“Kate?” Anthony daha içten bir halde Kate’e baktı. Sesi çok farklı gelmişti. Uyanık değildi ama akli başında gibiydi – tabii eğer böyle bir şey mümkün olabilirse.

“Hayır... Hayır...”

Sesi çok şeydi...

“Hayır... Hayır... Sakın gitme!”

Sesi çok gençti?

“Kate?” Anthony daha da sıkı sarıldı ona. Ne yapması gerektiğinden emin olamıyordu. Kate’i uyandırmalı mıydı? Gözleri açık olabilirdi fakat hâlâ uyku halindeydi ve düş görüyordu. Bir tarafı Kate’i bu kâbustan kurtarması gerektiğini söylüyordu ama uyansa bile aynı yerde, bu yatağın içinde, dışarıda kopan fırtınanın tam ortasında kalacaktı. Daha iyi hissedecek miydi peki kendisini?

Yoksa böyle kalmasına izin mi vermeliydi? Belki de Kate kâbusu sonuna kadar yaşardı ve Anthony de bu korkuya sebep olanın ne olduğu hakkında fikir edinebilirdi.

“Kate?” Anthony sanki ne yapması gerektiği hakkında o fikir verebilecekmiş gibi fısıldadı.

“Hayır...” İkinci gürelemeyle tedirginliği artmaya başlamıştı. “Hayıııııı!”

Anthony varlığıyla Kate’i yatıştırmaya çalışıyordu. Dudaklarını karısının şakağına bastırdı.

“Hayır, lütfen...” Şimdi de hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı. Nefes almakta o kadar zorlanıyordu ki bedeni sarsılıyordu. Gözlerinden akan yaşlar Anthony’nin omuzlarına damlıyordu. “Hayır... Ahh, hayır... *Anneciğim!*”

Anthony donup kaldı. Kate üvey annesine daima adıyla hitap ederdi. Gerçekten de öz annesi hakkında konuşuyor olabilir miydi?

O bunları kendi kendisine sorarken, Kate’in bedeni kasıldı ve tiz, yüksek tonda bir çığlık attı. Gencecik bir kıza ait olan bir çığlık. Ardından bir an için Anthony’ye baktı ve omuzlarını kavradı, korkunç bir çaresizlik içinde kocasına sarılıp kollarında yığılıp kaldı. “Anne! Hayır!” Kate ağlarken bir yandan da Anthony’yi şiddetle sarsıyordu. “Anne! Hayır gidemezsin! Anne! Anne! Anne! Anne!”

Kate dehşet haliyle o kadar güçlenmişti ki Anthony eğer sırtını yatağın başına yaslamış olmasaydı ikisi birden yere devrilebilirlerdi.

“Kate?” Anthony haykırmıştı ve sesindeki endişe kendisini bile şaşırtmıştı. “Kate? Her şey yolunda! Kimsenin bir yere gittiği yok. Beni duyuyor musun? Hiç kimse bir yere gitmiyor!” Ama söyledikleri eriyip gitti. Geriye sadece Kate’in ruhunun derinliklerinden gelen sessiz çığlıklar kalmıştı. Kate’e sarıldı, böylece biraz daha sakinleşmesine yardımcı oldu. Yeniden uzanmasını sağladı ve tekrar uykuya dalana dek sarılmaya devam etti.



Ertesi sabah Kate uyanıp da kocasını yanında oturmuş, endişe, merak ve hatta biraz da acıma karışımı garip bir ifadeyle kendisini seyrederken bulduğunda oldukça şaşırdı. Anthony ona hiçbir şey söylemedi. Sadece içtenlikle yüzünü izlemeye devam etti. Kate, kocasının ne yaptığını anlayabilmek için bir süre baktı ve ardından, “Yorgun görünüyorsun,” dedi.

“Çok iyi uyuyamadım.”

“Öyle mi?”

Anthony başını salladı. “Gece yağmur yağdı.”

“Öyle mi?”

Başını sallayarak onayladı Anthony. “Gök de güreledi.”

Kate gergin biçimde yutkundu. “Eminim şimşek de çakmıştı.”

“Çaktı,” dedi Anthony yeniden başıyla onaylarken, “son derece sert bir fırtınaydı.”

Böyle kısa ve öz cümlelerle konuşmasının altında derin bir mana yatıyordu, Kate ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. “Neyse ki bana denk gelmedi. Biliyorsun fırtınalarla baş etmekte pek başarılı değilim.”

“Biliyorum,” dedi Anthony sadece. Kate kalp atışlarının yavaşça hızlanmaya başladığını hissetti.

Kate, “Anthony, dün gece ne oldu?” diye sordu. Aslında tam olarak neyi öğrenmek istediğini kendisi de bilmiyordu.

“Bir kâbus gördün.”

Kate bir an için gözlerini kapadı ve cevap vermedi.

“Kâbusların olduğunu fark etmemiştim.”

Kate derin bir iç geçirdi ve yatakta doğruldu. “Küçükken görürdüm. Fırtına olduğu zaman. Sana bahsetmişim. Neden olduğunu bilmiyorum ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Bence, ben...” Bir an Kate, boğazı şişmiş ve kelimeler onu boğuyormuş gibi hissetmişti.

Anthony uzanıp elini tuttu. Gayet basit bir jestti bu belki ama her nasılsa dokunuşu, Kate’in yüreğini bir sözcükten çok daha fazla ferahlattı.

“Kate? Şimdi iyi misin?”

Kate başını salladı. “Sadece artık sona erdiğini sanıyordum.”

Anthony bir süre hiçbir şey söylemedi. Oda o kadar sessizleşmişti ki Kate bu sessizlikte her ikisinin de kalp çarpıntılarını duyabileceğini sandı. En sonunda Anthony, “Uykunda konuştuğundan haberin var mı?” diye sordu.

Kate o esnada Anthony’nin yüzüne bakmıyordu ama gelen sorunun etkisiyle hızla başını çevirdi ve gözleri kocasının gözlerine kilitlendi. “Konuşuyor muyum?”

“Dün gece konuştun.”

Kate’in parmakları yorganı kenarından kavradı. “Ne dedim?”

Anthony tereddüt etti ama sözcükleri hazırды. “Annene seslendin.”

“Mary’ye mi?”

Başını iki yana salladı Anthony. “Sanmam. Mary’ye sadece adıyla hitap edersin sen. Dün gece anne diye ağladın.” Bir an duraksadı ve derin bir nefes aldı. “Küçük bir çocuk gibi seslendin.”

Kate dudaklarını yaladı ve altdudağını ısırmaya başladı. “Ne söyledim bilmiyorum.” Kate hafızasının en derin yerlerine attığı anıların ortaya serilmesinden huzursuzdu. “Anneme neden seslendiğim hakkında da hiçbir fikrim yok.”

Anthony şefkatle, “Bence Mary’ye sorsan iyi olur,” dedi.

“Annem öldüğünde Mary’yi tanıımıyordum bile. Ve babam da öyle. Anneme neden seslendiğimi nereden bilebilir ki?”

“Belki baban ona bir şeyler anlatmıştır,” diye cevapladı Anthony, Kate’in elini alıp dudaklarına götürdü ve iç rahatlatan bir öpücük kondurdu.

Kate’in bakışları kucagında sabitlendi. Fırtınalardan neden bu kadar çok korktuğunu anlayabilmek istiyordu ama bazen korkuların nedenini irdelemek, korkunun kendisi kadar dehşet verici olabilirdi. Ya bilmek istemeyeceği şeyler öğrenirse ne olacaktı?

Anthony, Kate’in düşüncelerini bölerek, “Ben de seninle gelirim,” dedi. Ve böylece nasıl olduysa her şey bir anda yoluna girdi. Kate gözlerinde yaşlarla Anthony’ye baktı, fisiltıyla, “Teşekkür ederim,” diyebildi.

Ertesi gün, ikisi beraber Mary’nin şehirdeki küçük evine gittiler. Uşak onları oturma odasına aldı ve Anthony dışarıya bakmak için pencereye doğru ilerlerken, Kate de her zaman oturduğu mavi koltuğa yeniden oturdu.

“İlginç bir şeyler görüyor musun?”

Başını iki yana salladı Anthony, dönüp baktığında yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. “Sadece pencereden dışarıya bakmayı seviyorum, hepsi bu.”

Kate ona ne olduğunu anlayamamasına rağmen, bu halinde son derece sevimli bir şeyler olduğunu düşündü. Her gün sevimli alışkanlıklar, kişiliğindeki yeni özellikler ortaya çıkıyor gibiydi. Anthony hakkında öğrendiği bu şeyler çok hoşuna gidiyordu. Mesela, yatmadan önce yastığını iyice ka-

bartıyordu ya da portakal reçelinden nefret ettiği halde, limon marmeladına bayılıyordu.

“Düşünceli görünüyorsun.”

Kate’in dikkati, soran bir ifadeyle bakan kocasına yöneldi.

Anthony, “Daldın,” dedi neşeli bir tavırla, “yüzüne de en hülyalı ifaden yerleşti.”

Kate’in yanakları kızardı, başını iki yana salladı ve mırılda-narak, “Önemli bir şey değil,” dedi.

Anthony mavi koltuğa ilerlerken, “Ne düşündüğünü öğ-renebilmek için yüz pound verirdim,” dedi. Ama Mary’nin odaya girişi Kate’i cevap verme mecburiyetinden kurtardı.

Mary neşeyle, “Kate! Lord Bridgerton! Sizleri görmek ne hoş,” dedi.

Anthony boğuk bir sesle, “Bana artık Anthony diye hitap etmelisiniz,” dedi.

Mary ellerini sıkarken bir yandan da gülümsüyordu. “Bunu aklımda tutmaya çalışırım.” Kate’in karşısındaki kol-tuğa oturup söze başlamadan evvel Anthony’nin de yerini almasını bekledi. “Maalesef Edwina dışarıda. Bay Bagwell hiç beklenmedik bir zamanda kasabaya geldi, beraber parkta yürüyüşe çıktılar.”

Anthony içten bir ifadeyle, “Newton’ı da onlarla yollama-lydınız. Ondan daha iyi bir şaperon düşünemiyorum,” dedi.

“Aslında biz seni görmeye gelmiştik Mary,” dedi Kate, sesi belli belirsiz ciddiydi.

Mary hemen, “Mesele nedir?” diye sordu. Gözleri Kate ve Anthony’nin üzerinde gidip geliyordu. “Her şey yolunda mı?”

Kate başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Yutkunmaya çalışırken bir yandan da doğru sözcükleri bulmaya uğraşıyor-du. Ne komik, sabah söyleyeceklerinin hepsini prova etmişti ama şimdi ağzını açamıyordu bile.

Ardından elinin üzerinde Anthony’nin elinin ağırlığını ve sıcaklığını hissetti, şaşırtıcı derecede rahatlamıştı. Başını kal-

dırıp Mary'ye baktı. "Sana annem hakkında bir şeyler sormak istiyorum."

Mary tedirgin gözlerle baktı. "Elbette. Ama sen de biliyorsun ki kendisini şahsen tanımadım. Sadece babanın anlattığı kadarını biliyorum."

Kate yeniden başıyla onayladı. "Biliyorum. Belki de sorularımın hiçbirine cevap veremezsin ama başka kime soracağımı da bilemedim."

Mary yerinde kıpırdanıp biraz daha yerleşti. Ellerini kucağında kenetledi fakat Kate eklemlerinin beyazlamaya başladığını fark etti.

"Pekâlâ," dedi Mary, "ne öğrenmek istiyorsun? Gerçi tüm bildiklerimi sana anlattığımı biliyorsun..."

Bir defa daha başıyla onayladı ve yutkundu Kate, ağzının kuruduğunu hissediyordu. "Annem nasıl öldü Mary?"

Mary'nin hafifçe omuzları aşağı düştü. "Bunu zaten biliyorsun. Sebebi grip ya da bir çeşit akciğer hastalığı. Ama doktorlar hiçbir zaman tam olarak ne olduğunu anlayamadılar."

"Biliyorum ama..." Kate, Anthony'ye baktı ve o güven verici bir baş hareketiyle karşılık verince derin bir nefes aldı. "Fırtına çıktığı zaman hâlâ korkuyorum Mary. Sebebini bilmek istiyorum. Daha fazla korkmak istemiyorum."

Mary'nin dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemeden, bir süre öylece üvey kızına baktı. Yüzü gitgide soluyordu, saydam garip bir renk almıştı. "Ben fark edemedim," diye fısıldadı Mary, "bilmiyordum..."

Kate sakince, "Çok iyi sakladım," dedi.

Mary ellerini kaldırıp şakağına dayadı, titriyordu. "Eğer haberim olsaydı, eğer..." Parmakları alınaya kaydı. Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken, parmakları da endişeyle kırışan alnında geziniyordu. "Sanırım sana anlatmam gerekirdi."

"Bana neyi anlatmalıydın?" Kate kalbinin duracağını sandı.

Mary derin bir iç geçirdi, her iki elini de yüzüne götürüp parmaklarıyla göz kapaklarına bastırdı. Felaket bir baş ağrısı çekiyormuş gibi görünüyordu. Tüm dünya başına yıkılmış, o ise altında kalmıştı sanki. “Sadece bilmeni isterim ki sana anlatmadım, çünkü hatırlamadığımı düşünmüştüm. Hazır hatırlamıyorken, sana yeniden hatırlatmamın anlamsız olacağını düşündüm.” Başını kaldırıp baktı, Mary’nin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Ama belli ki hatırlıyorsun. Hatırlamasaydın bu kadar korkmazdın. Ahh, Kate çok üzgünüm.”

Anthony kibarca, “Eminim üzülmeni gerektirecek hiçbir şey yoktur,” dedi.

Mary bakışlarını Anthony’ye çevirdi. Sanki onun odada olduğunu unutmuş gibiydi, bir an sadece bakıp kaldı.

Mary, “Hayır var,” dedi. “Kate’in hâlâ aynı korkulardan dolayı sıkıntı çektiğini bilmiyordum. Oysa bilmem gerekirdi. Bu, bir annenin fark etmesi gereken şeylerden biri. Kate’e hayat veren ben değilim belki fakat ona gerçek bir anne olabilmek için çabaladım.”

“Oldun da zaten!” dedi Kate hararetle. “Hem de en iyi şekilde.”

Mary yeniden Kate’e döndü, bir süre sessiz kaldıktan sonra ancak konuşmaya başlayabildi.

“Annen öldüğünde üç yaşındaymışsın. Aslında tam doğum gününmüş.”

Kate başını sallayarak onayladı, hipnotize olmuş gibiydi.

“Babanla evlendiğimde, ona üç şey için yemin etmiştim. Şahitlerin ve Tanrı’nın huzurunda babana eş olmak için yemin etmem bunların ilkiydi. Ama yüreğimden iki yemin daha etmiştim. Başka konularda. Onlardan bir tanesi de senin hakkındaydı Kate. Tamamen kaybolmuş, mahzun kocaman kahverengi gözlerine baktığım zamandı. O kadar üzgündün ki hiçbir çocuk böylesine üzülmemeliydi. O anda, seni kendi öz kızım kadar çok seveceğime ve seni büyüteceğime ye-

min ettim.” Gözlerini silmek için bir ara durakladı. Bu arada Anthony’nin kendisine uzattığı mendili minnetle kabul etti. Konuşmasına kaldığı yerden devam etmeye başladığında sesi neredeyse fısıltı halindeydi: “Diğer yeminim ise anneydi. Biliyorsun onun mezarına ziyarete gitmişim.”

Kate hüzün dolu bir gülümseme ifadesiyle başını yeniden salladı. “Biliyorum. Ben de defalarca seninle beraber geldim.”

Mary başını iki yana salladı. “Hayır. Babanla evlenmeden önce demek istedim. Orada diz çöküp üçüncü yemini ettim. Sana iyi bir anne olmuştu, herkes bunu söylerdi ve bir aptal bile senin onun ölümüyle beraber yüreğindeki her şeyi yitirdiğini anlayabilirdi. Bu yüzden, sana söz verdiğim her şey için ona da söz verdim. Sana iyi bir anne olacağıma, kendi kanımdanmışsın gibi seni seveceğime ve koruyacağıma dair yemin ettim.” Başını kaldırdı, sevgi ve kararlılıkla bakıyordu. “Ruhunu biraz da olsa huzura erdirebileceğimi düşünmüştüm. Hiçbir annenin, ardında küçük bir çocuk bırakıp göçtüğü zaman huzur içinde uyuyabileceğini sanmıyorum.”

Kate fısıltıyla, “Ahh, Mary,” dedi.

Mary kızına bakıp hüzünle gülümsedi, ardından Anthony’ye döndü. “İşte bu yüzden üzgünüm lordum. Bilmem gerekirdi. Kate’in bu sebeple acı çektiğini fark etmeliydim.”

“Ama senin bilmeni istemedim,” diye itiraz etti Kate. “Odamda saklandım. Her şeyi senden saklayan bendim.”

“Tamam ama neden canım benim?”

Kate de gözyaşlarını sildi. “Bilmiyorum. Sanırım endişelenmeni istemedim. Ya da belki de zayıf görünmekten çekindim.”

“Daima güçlü olmaya çalıştın. Küçük bir çocukken bile,” dedi Mary usulca.

Anthony, Kate’in elini tuttu ama Mary’ye bakıyordu. “O zaten güçlü birisi. Sen de öylesin.”

Mary uzunca sayılabilecek bir süre Kate’in yüzüne baktı. Gözleri üzgün ve özlem doluydu, alçak sesle konuşmaya

devam etti: “Annen öldüğünde ben... Orada değildim ama babanla evlendiğimde bana her şeyi anlattı. Onu sevdiğimi biliyordu ve bunun seni anlamama az da olsa faydası olabileceğini düşünmüştü. Annenin ölümü çok hızlı olmuş. Babanın anlattığına göre, perşembe günü kendisini hasta hissettiğini söylemiş ve pazartesi günü vefat etmiş. O korkunç fırtınaların bir türlü dinmek bilmediği günlerden biriymiş. Tüm bu süre boyunca yağmur yağmış. Nehirler taşana, yollar geçilemez hale gelene dek toprağı dövmüş yağmur. Baban ise ancak yağmur dinerse annenin de iyileşeceğine inanıyormuş. Bunun ne kadar saçma olduğunun o da farkındaymış ama yine de güneşin bulutlar arasından görünmesi için her gece yatağında dualar etmiş. Ona ümit verecek herhangi bir şeyin olması için dua edip durmuş.”

“Ahh, babacığım.” Sözcükler Kate’in dudaklarından usulca dökülmüştü.

“Elbette sen de eve hapsolmuşsun ve bu acı hiç sona ermemiş.” Mary, Kate’e bakıp yılların azaltmadığı bir şefkatle gülümsedi. “Dışarıda olmayı her zaman severdin. Baban, annenin seni beşiğinle dışarıya çıkarıp açık havada salladığını anlatmıştı.”

“Bunu bilmiyordum,” diye fısıldadı Kate.

Mary başını sallayarak onayladı ve hikâyesine kaldığı yerden devam etti: “Annenin rahatsızlandığını bir süre fark edememişsin fakat bir şeylerin ters gittiğini anlamışsın. Çocuklar hep böyledir zaten. Annenin öldüğü gece yağmurun şiddeti daha da artmış. Ama o geceki şimşeklerin ve gök gürültülerinin dehşete düşürecek cinsten olduğunu söyleyebilirim sana.” Bir an duraksadı ve başını Kate’e doğru uzattı. “Arka bahçedeki yaşlı, yamru yumru ağacı anımsıyor musun? Hani Edwina ile beraber üzerine tırmandığınız ağaç?”

“İkiye bölünmüş olan mı?” diye sordu Kate.

Mary başıyla onayladı. “O gece o hale gelmiş. Baban o güne kadar duyduğu en korkutucu ses olduğunu söylemişti. Gök gürültüsü ve şimşekler birbirini izlerken, düşen bir yıldırım ağacı ikiye bölmüş. Sanırım o gece uyuyamamışsın. Başka bir kentte olmama rağmen, ben bile o fırtınayı hatırlıyorum. Gece boyunca insanların nasıl uyuyabildiklerini Tanrı bilir. Baban annenin yanındaymış. Annen ölüyormuş ve herkes bunun farkındaymış. O anki kederin içinde de herkes seni unutmuş. O güne kadar seni odanın dışında tutmaya özen göstermişler ama işte o gece dikkatleri dağılmış. Baban, tam o anda yani annen ölürken yanına oturup elini tutmaya çalıştığını anlatmıştı. Kolay bir ölüm olmamış maalesef. Akciğer rahatsızlıklarında bu süreç zorlu geçer. Ben de annemi aynı şekilde kaybetmişim, nasıl olduğunu bilirim.” Mary zar zor yutkundu, Kate’in gözlerine zorlukla baktı. “Sanırım sen de bu deneyimi yaşamışsın.”

Anthony, Kate’in elini daha da sıkı tuttu.

“Ama annem öldüğünde ben yirmi beş yaşındaydım. Sen ise sadece üç yaşındaydın. Bu, bir çocuğun tanık olmaması gereken türden bir şey. Seni uzaklaştırmaya çalışmışlar ama gitmemişsin. Çığlıklar atmışsın ve ardından da...”

Mary durdu, kelimeler boğazında düğümlenmişti. Anthony’nin verdiği mendili yüzüne kapadı. Ancak dakikalar sonra yeniden konuşabilecek duruma gelmişti.

“Annen ölümün eşiğindeymiş.” Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu. “Ve birden şiddetli bir şimşek çakmış ve odayı aydınlatmış.” Mary yeniden yutkundu. “Babanın anlattığı kadarıyla... Demişti ki ömründe duyduğu en korkutucu, sağır edici gürültüymüş. Şimşek odanın içini sanki gündüz gibi aydınlatmış. Sadece bir an sürmüş ama gökyüzünde asılı kalmış. O anda baban sana baktığında donup kaldığını görmüş. Yaptığı benzetmeyi asla unutmayacağım. Minik bir heykel gibi öylece kaldığını anlatmıştı.”

Anthony aniden ürperdi.

Kate eşine dönüp, “Ne oldu?” diye sordu.

Anthony inanamayan bir tavırla başını iki yana salladı. “Dün gece de o haldeydin. Tam olarak bir heykel gibi görünüyordun.”

“Ben...” Kate bakışlarını Anthony’dan Mary’ye çevirdi fakat tek kelime bile edemedi.

Anthony de Mary’ye bakıp devam etmesini isterken Kate’in elini biraz daha sıktı.

Mary önce başıyla onayladı ve ardından da konuşmasını sürdürdü: “Gözlerin annene sabitlenip kalmış. Baban da seni bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğuna bakmak için döndüğünde... O anda...”

Kate elini yavaşça Anthony’nin elinden kurtarıp Mary’nin hemen yanı başındaki sandalyeye oturdu. Üvey annesinin elini kendi ellerinin arasına aldı. “Her şey yolunda Mary. Anlatabilirsin. Bunu bilmem şart.”

Mary başını salladı. “Tam ölüm anıymış, yani annen ölmek üzereymiş. Yatakta oturuyormuş. Oysa baban günlerce başını yastıktan kaldıramadığını söylemişti fakat o anda kalkmış. Tüm bedeni kasılmış ve ağzı sanki çığlık atıyormuş gibi açılmış ama hiç ses çıkmamış. Tam o anda gök gürlediğinden, sanırım sen dışarıdan gelen sesin annenin ağzından çıktığını sanmışsın. O güne kadar kimsenin duymadığı korkunç bir çığlık atarak yatağa tırmanmışsın ve kollarını annene dolamışsın. Seni annenden ayırmaya çalışmışlar, ne var ki başaramamışlar. Sadece çığlıklar atıp ismini haykırıyormuşsun. Ardından korkunç bir çarpma sesi duyulmuş, cam kırılması sesi. Şimşegın etkisiyle ağaçtan kopan bir dal camdan içeriye girmiş. Her taraf cam parçalarıyla kaplanmış. Cam kırıkları, rüzgârın uğultusu, gök gürültüsü, şimşekler... Hiçbir şey senin çığlıklarını bastıramamış. Annen öldüğünde başı yeniden yastığa düşmüş ama minik kolların boynuna dolanmış halde

öylece kalmış. Çığlıklar atıp hıçkırıklarla ağlayarak uyanması ve seni bırakıp gitmemesi için yalvarmışsın. Ama onu bırakmamışsın.” Son sözcükleri fısıltı halinde söyledi Mary. “Sen kendinden geçip uyuyana kadar beklemek zorunda kalmışlar.”

Odada bir süre kimse tek kelime etmedi, sessizliği bozan ise Kate oldu. “Bilmiyordum. Buna tanık olduğumu bilmiyordum.”

“Baban bundan hiç bahsetmediğini söylemişti. Hemen iyileşememişsin de. Uyumuşsun. Saatlerce ve saatlerce uyumuşsun. Uyandığında ise annenin hastalığının sana bulaştığını anlamışlar, neyse ki aynı şiddette geçirmemişsin. Hayati tehliken olmamış. Sen de hasta olduğundan, annenin ölümü hakkında seninle konuşma şansları olmamış. İyileştiğin zaman da bu konudan hiç bahsetmemişsin. Baban seninle bunu konuşmayı denemiş ama her defasında başını sallayıp ellerinle kulaklarını örtmüşsün. Sonunda baban da denemekten vazgeçmiş.”

Mary, Kate’e içten bir bakış attı. “Baban, bu konu hakkında konuşmaktan vazgeçtiğinde daha mutlu görüldüğünü söylemişti. Bu yüzden en iyisinin bu olduğuna karar vermiş ve bir daha konuşma girişiminde bulunmamış.”

“Belki de o an için en iyisi oydu,” dedi Kate fısıldayarak ve Anthony’ye döndü. “Fakat öğrenme zamanım gelmişti.”

“Şimdi nasıl hissediyorsun?” Anthony’nin sesi yumuşacık ve içtendi.

Kate bir an düşündü. “Bilmiyorum. İyiyim. Yani sanırım iyiyim.” Ardından ne yaptığından tam olarak emin olamıyarak gülümsedi. Şaşkın gözlerle yeniden Anthony’ye baktı. “Omuzlarımdan tonlarca yük kalkmış gibi hissediyorum.”

“Peki, şimdi hatırlayabiliyor musun?” diye sordu Mary.

Kate başını iki yana salladı. “Hayır ama daha iyi hissediyorum. Her ne kadar hatırlayamasam da iyi hissediyorum.”

Mary bir an için yine boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ve Kate’i tüm içtenliğiyle kucakladı. Artık her ikisi de aklı-

yorlardı. Ama değişik bir ağlamaydı bu. Acı dolu hıçkırıkları kahkahalara karışıyordu. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu fakat bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Kate sonunda kendisini toparlayıp Anthony'ye baktığında, onun da gözlerinin kenarlarını sildiğini fark etti. Kendisine bakan karısını gördüğünde tabii ki elini hemen gözlerinden çekti ve vakur duruşuna geri döndü. Tam o anda Kate, Anthony'ye âşık olduğunu anladı. Varlığının her zerresi, her düşüncesi ve her duygusuyla seviyordu onu. Kocasını kendisini asla sevmeyecek olduğundan bunu düşünmek istemiyordu aslında. Muhtemelen onu hiçbir zaman sevmeyecekti de ama olsun, Kate yine de seviyordu eşini.

YİRMİ

Son zamanlarda, Bayan Edwina Sheffield'in dikkatinin dağıntık olduğunu yazarınızdan başka fark eden kimse var mı? Dedikodular kalbini birisine kaptıracağı yönünde ama bu şanslı beyefendinin kim olduğunu bilen yok.

Bayan Sheffield'in katıldığı davetlerdeki davranışlarını değerlendirdiğimizde, yazarınız bu gizli beyefendinin Londra'da ikamet eden kişilerden biri olmadığı sonucuna ulaşıyor. Cuma akşamı, Leydi Mottram'ın düzenlediği baloda her ne kadar birileriyle dans etmiş de olsa, orada bulunan bir beye karşı gerçek bir alaka içerisinde değildi.

Acaba talibi geçen ay içinde tanıştığı bir kimse olabilir mi? Yazarınız elbette birazcık hafiyelik yaparak üstü kapalı gerçekleri açığa çıkaracak.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,

13 Haziran 1814

Kate kocasına, "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu, aynı gecenin geç saatlerinde aynasının karşısında oturmuş saçlarını fırçalıyordu.

"Hımm?" Anthony elini pencerenin pervazına dayamış, dışarıyı izlerken kendi düşüncelerinin içine öylesine gömülmüştü ki verecek başka mantıklı bir cevap bulamamıştı.

“Bence,” diye devam etti Kate konuşmaya, sesinde ekşi bir ton vardı, “bir sonraki fırtınada çok daha iyi olacağım.”

Yavaşça ona doğru döndü Anthony. “Gerçekten mi?”

Kate başını sallayarak onayladı. “Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum, galiba sadece bir sezgi.”

“Sezgiler genellikle doğru çıkar.” Anthony’nin sesi kendisine bile garip biçimde tepkisiz gelmişti.

“İçimde değişik bir iyimserlik var.” Kate bir yandan konuşurken bir yandan da elindeki gümüş saplı saç fırçasını havada sallıyordu. “Hayatım boyunca, o korkunç şeyler kafamın içindeydi. Sana anlatamadım. Hiç kimseye anlatamadım aslında. Her fırtına çıktığında parçalara ayrılıyor gibi hissettim. Düşündüm ki... Şey, yani aslında düşünemiyordum da...”

“Nedir o Kate?” diye sordu Anthony, bir fikri yoktu ama alacağı cevaptan korkuyordu.

“Bir şekilde,” diye konuşmaya devam etti düşünceli bir tavırla, “titrerken ve hıçkırarak ağlarken öyle öleceğimi sanıyordum. Aptalca ama böyle işte.” Kate başını hafifçe yana doğru eğdi, yüzüne belirsiz bir ifade yerleşmişti. Sanki aklından geçenleri nasıl anlatacağını bilemez gibiydi. Ama Anthony bunları anlıyordu ve bu durum kanını donduruyordu.

“Eminim akla gelebilecek en saçma sapan şey olduğunu düşünüyorsunuzdur.” Kate’in omuzları mahcup bir silkinmeyle yükselip indi. “Sen gayet gerçekçi ve açıksözlü birisin. Bunun gibi şeyleri anlayabileceğini zannetmiyorum.”

Eğer Kate bilseydi... Anthony gözlerini ovuşturdu. Garip bir sarhoşluk hissi vardı üzerinde. Sandalyeye çöktü, Kate’in dengesini nasıl kaybettiğini fark etmesinden korkmuştu. Neyse ki Kate’in dikkati yeniden tuvalet masasının üzerindeki çeşit çeşit tokalara kaymıştı. Ya da belki de kocasının onun korkularıyla alay etmesinden çekindiği için bakmaya utanmıştı. “Fırtına ne zaman dinse,” Kate tuvalet masasına bakarak konuşmaya devam etti, “bunun ne kadar aptalca olduğunu

ve saçmaladığımı düşünüyordum. Böylece beni öldürmeden önce fırtınalara dayanmış olacaktım. Ama bunun mantıksız olduğunu bilmek hiçbir zaman yardımcı olmuyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Anthony başını sallayarak onaylamaya çalıştı fakat gerçekten anlayabildiğinden emin değildi.

“Yağmur yağdığına fırtınadan başka hiçbir şey olmuyordu,” dedi Kate. “Ve bir de elbette benim korkularım vardı. Arından güneş açtığında, ne kadar saçma şeyler düşündüğümü fark ediyordum. Yeniden fırtına çıktığında da bir öncekinden farklı olmuyordu. Bir defa daha öleceğimi zannediyordum. Sadece böyle olacağını biliyordum işte.”

Anthony kendisini hasta hissetti. Bedeninde garip bir hal vardı, sanki ona ait değildi. Uğraştı ama herhangi bir şey söyleyemedi.

“Aslında,” Kate başını kaldırıp Anthony’ye baktı, “ertesi günü görebilecek kadar yaşayabileceğimi düşündüğüm tek an, Aubrey Hall’daki geceydi.” Ayağa kalkıp Anthony’nin yanına yürüdü, kocasının ellerini tutup avuçlarını kendi yanaklarına yerleştirdi ve dizlerinin üzerine çöküp başını kucağına yasladı. “Senin yanında olduğum zaman.”

Anthony, karısının saçlarını okşamak için elini uzattı. Bu hareketi refleksten başka bir şey değildi, yaptığının bilincinde değildi.

Kate’in de kendi eceline dair düşünceleri olabileceği hiç aklına gelmemişti. Çoğu kişinin olmazdı. Bu Anthony’nin yıllar boyunca dışlanmış hissetmesine sebep olan şeydi. Cemiyetin geriye kalan çoğunluğunun aklına bile gelmeyen, sadece onun anlayabileceği bir gerçek gibiydi. Kate’in kötü akıbetine dair düşündükleri onunkilerden farklıydı; geçiciydi, bir süre için patlak veren yağmur, rüzgâr ve fırtına boyunca süren, bunlar bittiği zaman da yok olan cinstendi. Oysa Anthony öleceği

güne kadar sürecek olan bir korkuya sahipti. Kate ondan farklı olarak bu korkularından kurtulmuştu.

Kate onlarla savaşmış ve kazanmıştı.

Ve lanet olsun ki Anthony, onu şu anda deli gibi kıskanıyordu.

Bu asil bir tepki değildi, Anthony de bunun farkındaydı. Kate'e karşı akla gelebilecek en güzel şeyleri hissediyor, yanında heyecanlanıyor, ferahlıyor, sevinç duyuyor ama bir yandan da onu kıskanmaya devam ediyordu.

Kate kazanmıştı.

Oysa şeytanlarını tanıyan ve onlardan korkmayı reddeden Anthony, içine düştüğü dehşetten dolayı şimdi taş kesilmişti. Sebebi ise asla olmayacağına yemin ettiği bir şeydi.

Anthony karısına âşık olmuştu.

Karısına âşık olmuştu ve şimdi de ölümü düşünüyordu. Karısını yalnız bırakıp gideceğini düşünüyordu. Beraber geçirdikleri zamanların parlak bir roman kadar uzun değil, kısa bir şiir gibi olacağını biliyordu ama yine de bu katlanabileceği türden bir şey değildi.

Kimi suçlamalı bilemiyordu. Parmağını, genç yaşta ölüp onu bu korkunç deneyimlere mahkûm eden babasına doğrultmayı istedi. Hayatına girip kendi sonundan korkmasına sebep olan Kate'i suçlamak istedi. Kahretsin, eğer işe yarayacağını bilse suçu, sokaktan geçen herhangi birisinin üzerine bile atabilirdi.

Ama Anthony'nin kendisi de dahil, suçlanabilecek kimse yoktu. İşin aslı tam olarak buydu. Eğer birine parmağını doğrultup, "Bu senin suçun!" diyebilseydi, çok daha iyi hissedeceği kesindi. Birilerini suçlamak çok çocukçaydı, bunun kendisi de farkındaydı fakat herkes zaman zaman çocukça arzulara kapılabilirdi, öyle değil mi?

"Çok mutluyum," diye mırıldandı Kate, başı hâlâ Anthony'nin kucağındaydı.

Anthony de mutlu olmak istiyordu. Tüm bu lanet şeylerin, bu kadar karmaşık olmasını o da istemezdi. Mutluluk, sadece mutluluk olmalıydı. Kendi endişeleri olmadan, karısının zaferlerinden keyif alabilmeyi o da isterdi. Anın içinde kendisini kaybedebilmek ve geleceği düşünmemek, Kate’i kollarına alabilmek...

Beklenmedik, apansız bir hareketle ayağa kalktı Anthony. Her ikisinin de ayağa kalkmasına sebep olmuştu.

“Anthony?” Kate şaşırılmış halde ona bakıyordu.

Cevap olarak karısını öptü Anthony, dudakları tutku dolu bir patlamayla birleşti. Zihninin, yalnızca bedeninin talimatları altında davranana kadar uyuşmasını istemişti. Düşünmek istemiyordu. Tek istediği içinde buldukları o andı. Ve o anın sonsuza dek sürmesi.

Kate’i kollarına alıp yatağa sürükledi. Bedeni karısının bedenini kaplamadan önce, onu yorganların altına alması sadece otuz saniyesini almıştı. Kate hemen altında o kadar yumuşak ve tatlıydı ki. Bir anda vuku bulan bu rahatlama ihtiyacının neden kaynaklandığını Kate anlayamamış olabilirdi ama kocasıyla aynı ruh halini paylaşıyordu.

Kate yatak için hâlâ fazla giyinikti ama Anthony’nin deneysel parmakları düğmelerini bir çırpıda açtı.

Ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Tam yanında, sevişmek için orada olduğundan emin olmaya ihtiyacı vardı.

Kate’in üzerinde, omuzlarından bağlı ve bedeninin kıvrımlarını ortaya seren, buz mavisi minik iç çamaşırları kaldı. Her erkeği baştan çıkarıp eritecek cinsten şeylerdi ve Anthony de bu konuda bir istisna değildi. İpekli kumaşın üzerinden Kate’in sıcaklığını hissetmenin, ellerini bedeninde gezdirip okşamanın, sıkıştırmanın ve istediği diğer şeyleri yapmanın dayanılmaz ihtiyacı onu kavuruyordu. Eğer Kate’i içine hapsedmenin bir yolu olsaydı, Anthony onu sonsuza dek orada tutardı.

“Anthony, her şey yolunda mı?” Kate dudaklarını bir an için onunkilerden zar zor ayırabildi.

“Seni istiyorum!” diye homurdandı Anthony ve geceliğinin eteklerini bacaklarının üstüne kadar sıyırdı. “Hemen şimdi seni istiyorum.”

Sözcükleri Kate’i hararetlendirmişti. Ellerini Anthony’nin yüzüne uzatıp parmaklarını, sakalları henüz çıkmaya başlayan yanaklarında dolaştırdı. Anthony elini tutup avuç içini öpmek için çevirdi. Bu arada Kate’in diğer eli, Anthony’nin boynunda geziniyordu.

Anthony’nin parmakları, karısının omuzları üzerinde gevşekçe düğümlemiş askıları buldu. Onları çözmek için çekiştirdi ama ipekli kumaş Kate’in göğüslerine indiği anda, Anthony kalan sabrını da kaybetti. Kate’in ayaklarına yığılan giysileri de çekip çıkardı ve karısını tamamen soydu.

Bir iniltiyle kendi gömleğini de yırtarcasına çıkardı. Açarken düğümleri sağa sola uçtu. Tüm kıyafetlerinden kurtulup geriye kor halindeki iki bedenden başka bir şey kalmadığında ise Anthony güçlü bir hareketle Kate’in bacaklarını araladı.

“Yapamam,” dedi Anthony soluk soluğa, “senin için güzel hale getirecek kadar bekleyemem.”

Kate, bacaklarıyla Anthony’yi kavrayıp bedenini ona yasladı ve ateşli bir inleme koyuverdi. “Böylesi benim için de çok daha iyi. Beklemini istemiyorum.”

O anda kelimeler sona erdi. Anthony, Kate’in içine bütün azametiyle dalarken, ilkel ve boğuk bir inleme sesi çıkardı. Uzun ve kuvvetli bir darbeye tamamen gömüldü.

Kate’in gözleri kocaman açıldı. Anthony’nin bu ani halesi karşısında, aralık dudaklarından sadece bir nefes çıkabilirdi.

Kate onun için hazırды. Nefesi kesilene dek Anthony’yi arzu etmesine sebep olan, içindeki o derin tutku ateşlenmişti.

Birbirlerine karşı duyarlı ya da nazik değillerdi. Her ikisi de sıcak, terli ve arzuluydular, isteklerine ulaştıkları o anı sonsuza

dek sürdürmek istemiş gibi sarılmışlardı. Zevkin doruğuna ulaştıkları an ise sıcacık ve öyle doğaldı ki. Her ikisinin de bedenleri kasılmış, rahatlarırken attıkları çığlıklar geceye karışmıştı.

Birleşmelerinin ardından birbirlerinin kollarında kıvrıldıklarında, düzensiz nefeslerini kontrol etmeye çalışıyorlardı. Kate saadet içinde gözlerini kapadı ve karşı konulmaz rehavete teslim oldu.

Anthony ise bambaşka bir ruh halindeydi.

Kate yanı başında uykuya dalarken, o ise karısını seyrediyordu. Kapalı gözkapaklarının altında, arada bir hareket eden gözbebeklerini izledi. Nefes alırken nazik hareketlerle yüksele alçalan göğüs kafesinden, ne kadar huzurlu olduğunu anlamıştı. Her bir iç çekişini, her bir mırıltısını dinledi.

Bir erkeğin zihnine kazımak isteyeceği anlardan biriydi.

Tam onun derin uykuya daldığına kanaat getirmişti ki Kate gözlerini açtı.

“Sen hâlâ uyanıksın,” diye mırıldandı Kate, sesi uykunun etkisiyle boğuktu.

Anthony başını salladı ama Kate’e fazla sıkı sarıldığını düşünerek endişelendi. Çok sıkı sarılıyordu, çünkü hiçbir zaman yanından gitmesini istemiyordu. Asla da istememişti.

“Uyusan iyi olur,” dedi Kate.

Anthony yeniden başını salladı ama aslında gözlerini kapatamıyordu.

Kate esnedi. “Bu çok güzel.”

Anthony karısının alnına bir öpücük kondurdu, bu onunla aynı fikirde olduğunun göstergesiydi.

Kate başını kaldırıp Anthony’yi dudaklarından öptü ve yeniden yastığına yerleşti. “Umarım daima böyle oluruz,” diye mırıldandı Kate ve yeniden esnedi. Uyku onu kollarına tekrar alıyordu. “Daima ve ebediyen.”

Anthony donup kaldı.

Daima.

Bu sözcüğün Anthony için ne anlama geldiğine dair Kate'in en ufak bir fikri bile yoktu. Beş yıl mı? Altı mı? Yedi ya da sekiz mi?

Ebediyen.

Anlamı olmayan bir sözcük. Anlamını tam olarak idrak edemediği bir kelime.

Bir anda nefesi kesildi Anthony'nin. Üzerlerindeki yorgan tuğla gibi ağırlaşmış, odanın havası bunaltıcı bir hal almıştı. Buradan hemen çıkmalıydı. Gitmek zorundaydı. Mecburdu...

Kayarak ve tökezleyerek apar topar yataktan çıktı. Uzanıp hemen kıyafetlerini alıp dikkatsizce giyinmeye başladı.

“Anthony?”

Anthony dönüp baktı, Kate yatağın içinde hafifçe doğrulmuş esniyordu. Zifiri karanlıkta bile gözlerindeki incinmiş ve kafası karışmış ifadeyi fark edebilmişti.

“Her şey yolunda mı?”

Anthony, tek ve kısa bir baş hareketiyle sorusunu cevapladı.

“O halde neden bacaklarını gömleğinin koluna sokmaya çalışıyorsun?”

Anthony kendi haline bakıp küfretti. Pantolonunu hızla giyerken arkasına bir defa göz attığında ise çarşafı peşi sıra sürüklediğini fark edip bir küfür daha savurdu.

Kate endişe içinde, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Dışarı çıkmak zorundayım,” diye homurdandı Anthony.

“Şimdi mi?”

Anthony cevap vermedi, çünkü ne cevap vereceğini bilemiyordu.

“Anthony?” Kate yataktan kalkıp kocasına uzandı ama daha eli yanağına temas etmeden önce Anthony irkildi ve sırtı yatağın kenarına çarpana dek geriledi. Geri çekilmesinden dolayı Kate'in yüzüne yerleşen incinmiş ifadeyi fark etmişti fakat şu

anda, o şefkat dolu elleriyle kendisine dokunmasına müsaade ederse her şeyi kaybetmiş olurdu.

“Allah kahretsin!” diye bir küfür daha savurdu Anthony. “Gömleklerim nerede?”

“Giyinme odanda, her zaman oldukları yerdeler,” diye cevapladı Kate, gerilmişti.

Anthony temiz gömlek almak için, uzun adımlarla giyinme odasına doğru yürüdü. Ayakkabılarını ve ceketini de giyindi. Bu arada Kate de kalkmış, mavi sabahlığının kalın kuşağını huzursuz bir tavırla bağlıyordu.

“Gitmek zorundayım,” dedi Anthony yeniden, sesi duyusuzdu.

Kate, Anthony’nin beklediğinin aksine cevap vermedi. Oysa Anthony, konuşmasını bekleyerek öylece dikiliyordu.

Kate en sonunda, “Ne zaman dönersin?” diye sordu

“Yarın.”

“Pekâlâ.”

Anthony başını sallayarak onayladı ve, “Burada duramam,” dedi bir anda, “gitmem gerek.”

Kate güçlükle yutkundu ve, “Evet,” dedi, sesi acı verici derecede alçaktı. “Bunu söylemiştin.”

Anthony arkasına bakmadan ve hatta nereye gittiğine bir ipucu bile vermeden çıkıp gitti.

Kate ise yavaşça yatağa doğru ilerledi. Tek başına yatmak ve yorganları üzerine çekip kıvrılmak yanlış gelmişti. Ağlayacağını zannetti fakat gözünde hiç yaş birikmemişti. En sonunda pencereye doğru ilerledi, perdeleri açtı ve dışarıya bir göz attı. Kendi kendisine küçük de olsa bir fırtına çıkması için dua ettiğini fark ettiğinde ise şaşırıldı.

Anthony gitmişti. Kate bedenengeri döneceğinden emindi ama ruhu konusunda şüpheleri vardı. Bir şeylere, bir fırtınaya ihtiyaç duydu. Kendi kendisine yeterince kuvvetli olduğunu kanıtlayabilmek için bir fırtınaya ihtiyacı vardı.

Aslında yalnız kalmak istemiyordu fakat bu konuda pek de fazla seçeneği yoktu. Anthony mesafeli olma konusunda kararlı gibi görünüyordu. Anthony'nin de kendi içerisinde korkuları vardı. Kate'in varlığıyla yüzleşmeyi kabul etmediği korkulardı bunlar.

Ancak Kate'in kaderi, yanında kocası varken bile yalnız olmaksızın o halde o da yalnız ve güçlü olurdu.

Alnını pencerenin pürüzsüz ve serin yüzeyine yaslarken düşündü; zayıflığın kimseye bir faydası yoktu.



Anthony evden koşar adım çıktığında, kaybettiği dengesini bulamamıştı ama bir şekilde dış kapının merdivenlerine kadar ulaşabilmişti. Havada hafif bir sis vardı. Anthony sokağın karşısına geçti, nereye gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, uzakta olmaya ihtiyacı olduğuydu. Fakat karşı kaldırıma geçtiğinde, içindeki şeytan başını kaldırıp yatak odalarının penceresine bakması için onu dürttü.

Pencerede gördüğü kişi Kate olamazdı, o çoktan yatmış olmalıydı. Ne var ki oydu işte. Kate'i görmek göğüs kafesindeki sızıyı daha da keskinleştirdi. Yüreği âdeta dilimleniyordu. Üstelik bıçağı tutan elin bizzat kendisine ait olması, o güne dek hissettiği en ürkütücü şeydi.

Bir dakika boyunca durup Kate'i izledi veya belki de bir saat. Onun kendisini gördüğünden emin değildi. Tavırlarındaki hiçbir şey, Anthony'nin varlığının farkına vardığını göstermiyordu. Yüzünü göremeyeceği kadar uzak mesafede değildi, Anthony onun gözlerinin kapalı olduğunu düşündü.

Muhtemelen, fırtına çıkmaması için dua ediyordur, diye düşündü kendi kendisine. Bulutlu gökyüzüne bir göz attı. Kate'in pek şansı yok gibiydi. Sis ve pus, Anthony'nin tenini nem tanecikleriyle kaplıyordu ve bu bile başlı başına yağmura işa-

retti. Gitmesi gerektiğinin farkındaydı ama sanki görünmez ipler onu tam olarak o anda durduğu yere bağlıyordu. Kate camın önünde durduğu yerden ayrıldıktan sonra bile yerinden kımıldamadı, gözlerini eve dikip olduğu yerde kaldı.

Yeniden eve girme arzusu karşı koyulamayacak cinstendi. Hemen o anda eve koşup dizlerinin üzerine çökmeli ve Kate'ten af dilemeliydi. Karısını kollarına alıp onunla sevişmek istiyordu ama bu istediklerinin hiçbirini yapamayacağını, daha doğrusu yapmaması gerektiğini iyi biliyordu.

Anthony neredeyse bir saat boyunca orada dikildi. Yağmur yağmaya, soğuk rüzgâr sokakta delicesine esmeye başlayınca ancak oradan ayrılabilirdi. Aslında ne soğuğu hissetmiş, ne de inanılmaz bir kuvvetle bastıran yağmurun farkına varmıştı. Hiçbir şey hissetmeden, öylece çekip gitmişti.

YİRMİ BİR

Etrafta dolaşan söylentilere göre, Lord ve Leydi Bridgerton, aslında evlilik için mecbur edilmişler ama bu doğru olsa bile yazarınız buna inanmayı kesinlikle reddediyor. Onları aşk izdivacından başka bir şey olamaz.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
13 Haziran 1814

Kate küçük yemek odasındaki masaya hazırlanmış olan sabah kahvaltısına bakıyordu, bir insanın aynı anda hem aç olup hem de canının hiçbir şey istememesinin ne kadar acayip olduğunu düşünmekteydi. Midesi gurulduyor ve kazınıyordu. Bir şeyler yemek için can atıyordu ama masadaki her şey – yumurtadan çöreğe, tütsülenmiş balıktan jambona kadar her şey– gözüne berbat görünmüştü.

Karamsarlıkla iç geçirdi. Uzanıp tabakta tek başına duran tosta uzandı ve bir fincan çayla sandalyesine gömüldü.

Anthony dün gece geri dönmemişti. Kate tostundan bir ısırık aldı ve zorla yuttu. Kocasının hiç değilse kahvaltı masasında olacağını ümit etmişti. Elinden geldiğince uzun bir süre kahvaltı hazırlığını ertelemişti. Normalde sabah dokuzda

kahvaltı ederlerdi ama o gün masa hazır edildiğinde saat ne-redeyse on bire geliyordu. Ne var ki kocası hâlâ ortada yoktu.

“Leydi Bridgerton?”

Kate başını kaldırıp baktığında, kapının eşiğinde elinde krem rengi bir zarfla bekleyen uşağı görünce şaşırıldı.

“Bu mektup birkaç dakika önce size geldi efendim.”

Kate mırıldanarak teşekkür etti ve uzanıp zarfı aldı. Zarfın kapağı, pembe renkli bir mumla mühürlenmişti. Üzerinde yazan yazıyı okuyabilmek için yaklaştığında, EOB harflerini fark etti. Anthony’nin akrabalarından birisi mi? E, Eloise olabilir elbette.

Kate, zarfın üzerindeki mührü dikkatlice kırıp, ikiye katlanmış tek sayfa kâğıdı yavaşça içinden çıkardı.

Kate,

Anthony burada. Harap halde. Tabii ki bu benim üzerime vazife değil ama bilmek isteyebileceğini düşündüm.

Eloise

Kate elindeki kâğıda birkaç dakika baktıktan sonra, sandalyesini geriye doğru çekip ayağa kalktı. Bridgerton Malikânesi’ni ziyaret etme zamanı gelmişti.



Bridgerton Malikânesi’nin kapısını çaldığında, kapıyı açanın uşaklardan biri değil de Eloise olması Kate’i bir hayli şaşırttı.

Eloise, “Bu ne hız?” dedi.

Kate hole bir göz attı, diğer Bridgerton kızlarının da kapıda onu karşılayacaklarını sanmıştı. “Sen beni mi bekliyordun?”

Eloise başını sallayarak onayladı. “Ve sen de kapıyı çal-

mak zorunda olmadığını biliyordun, değil mi? Bridgerton Malikânesi Anthony'ye ait ve sen de onun eşisin.”

Kate hafifçe gülümsedi, bu sabah kendisini pek de eşi gibi hissetmemişti.

“Umarım ümitsiz bir işgüzar olduğumu düşünmüyorsunuz?” Eloise konuşmaya devam ederken Kate'in koluna girdi ve holde ilerlerken ona eşlik etti. “Fakat Anthony berbat görünüyordu. Ben de nerede olduğunu bilmediğini düşündüm.”

“Neden öyle düşündün?” Kate kendisine hâkim olamayıp sormuştu.

“Şey... Bizimle paylaşamayacağı kadar büyük acılar içinde olmasaydı, burada olmazdı.”

Kate, şüphe dolu bir ifadeyle baktı. “Yani?”

Eloise'in yüzü kızarıp pembeye döndü. “Anthony'nin burada olduğunu bilmemin tek sebebi, onu gizlice gözetlemiş olmam. Sanırım annemin onun burada olduğundan haberi yok.”

Kate kirpiklerinin hızla açılıp kapandığını hissetti.

“Ahh, elbette gözetleme huyum yok. Ama bu sabah çok erken saatte uyandım ve birilerinin geldiğini duydum. Kimin geldiğine bakmak için indiğimde, çalışma odasının kapısının altından sızan ışığı fark ettim.”

“O halde berbat görüldüğünü nereden biliyorsun?”

Eloise omuz silkti. “En sonunda yiyecek ve içecek bir şeyler istemek için kapıyı açacağını düşündüm. Bunun için birkaç saat boyunca merdivenlerde beklemek zorunda kaldım.”

“Birkaç saat mi?”

“Üç saat,” diye itiraf etti Eloise. “Başka birinin sıkıntısıyla alakadar olan birisi için üç saat çok da uzun bir süre değil. Hem yanımda kitabım vardı, beklerken onu okudum.”

Kate gönülsüz bir beğeni ifadesiyle başını salladı. “Dün gece saat kaçta geldi Anthony?”

“Dört civarında.”

“O kadar geç saatte sen ne yapıyordun?”

“Uyuyamadım.” Eloise yeniden omuz silkti. “Genelde uyuyamıyorum zaten. Kütüphaneye inip okuyabileceğim bir kitap aldım. Sonuçta yedi civarında, tamam belki de yediden biraz daha erkendi, yani tam olarak üç saat bekledim diyemem...”

Kate başının döndüğünü hissetti.

“Anthony ortaya çıktı. Kahvaltı odasına doğru gitmedi, bu yüzden ben de başka bir sebebi olabileceğini düşündüm. Bir ya da iki dakika sonra, yeniden ortaya çıktı ve çalışma odasına geri geldi. O zamandan beri de odasından çıkmadı.” Eloise abartılı jestlerle konuşmasını bitirmişti.

Kate, yaklaşık on saniye boyunca Eloise’e baktı. “Savunma Bakanlığı’na başvuruda bulunmayı düşündün mü hiç?”

Eloise gülümsedi, nasıl da Anthony’ye benziyordu. “Causus olarak mı?”

Kate başını sallayarak onayladı.

“Çok başarılı olurdum, değil mi?”

“Kesinlikle olurdun.”

Eloise içten gelen bir tavırla Kate’i kucakladı. “İyi ki ağabeyimle evlenmişsin. Haydi, şimdi git de yolunda gitmeyen neymiş öğren.”

Kate başıyla onayladı, omuzlarını dikleştirdi ve Anthony’nin çalışma odasına doğru bir adım attı. Tam o anda, geriye dönüp parmağını Eloise’e doğru sallayarak, “Kapıdan bizi dinlemek yok ama!” dedi.

“Aklımdan bile geçirmem.”

“Ciddiyim Eloise!”

Eloise iç geçirdi. “Neyse. Sanırım yatağa gitme vakti geldi. Zaten bütün gece ayakta kaldım, uyumam şart.”

Genç kız merdivenlerin tepesinde gözden kaybolana dek bekledi Kate. Ardından da Anthony’nin çalışma odasının kapısına yöneldi. Elini kapının tokmağına koydu ve, “Kilitli olmasın,” diye fısıldadı kendi kendisine. Kapının kolunu çevirdi. Açılmasıyla, içine büyük bir rahatlık köktü.

“Anthony?” Kate içeriye seslendi, sesi yumuşak ve hevesliydi. Hevesli ve yumuşak başlı olmaya alışık olmadığından rahatsız oldu.

İçeriden cevap alamayınca, bir adım daha ilerledi. Kalın kadife kumaştan yapılmış perdeler sıkıca kapatılmıştı, içeriye çok az ışık sızıyordu. Kate’in bakışları odada gezindi. Sonunda başını masaya yaslamış uyuyan kocasının silüetini fark etti.

Hızlı adımlarla, odanın diğer tarafındaki pencereye ilerleyip kalın perdeleri çekerek açtı. Niyeti, Anthony’nin uyanduğunda kör olmasına sebep olmak değildi fakat bu önemli konuşmayı karanlık bir odada yapmak istemiyordu. Perdeleri açtıktan sonra, kocasının çalışma masasına doğru yürüdü ve omzundan hafifçe dürttü.

“Anthony?” dedi Kate fısıldayarak.

Cevap olarak ise derin bir homurtudan başka bir şey alamadı. Kate, sabırsızlıkla kaşlarını çattı ve kocasını daha sert şekilde dürttü. “Anthony? Anthony?”

“Ne... ne... ne var?” Anthony ani bir hareketle sıçradı. Bedeni bir anda dikleşirken, ağzından saçma sapan ve aceleyle söylenmeye çalışılan sözcükler çıkmıştı. Kocasının gözlerini defalarca kırıp kırıp kendisine sabitlemesini izledi.

“Kate?” dedi Anthony. Sesi ya uykudan ya da başka bir sebepten –alkol gibi mesela– hırıltılı ve boğuktu. “Burada ne işin var?”

“Senin burada ne işin var?” diye karşılık verdi Kate. “Bildiğim kadarıyla biz buradan uzakta oturuyoruz.”

“Sana rahatsızlık vermek istemedim,” diye mırıldandı Anthony.

Kate buna bir an için olsun inanmadı ancak münakaşa etmek niyetinde de değildi. Bunun yerine derhal konuya girdi. “Dün gece neden çekip gittin?”

Yorgun ve bıkkın bir iç çekiş ile gergin bir sessizlik cevabı oldu.

Anthony nihayet konuşmaya başladığında, “Bu karmaşık bir konu,” dedi.

Kate kollarını göğsünde kenetlememek için büyük çaba sarf ederek konuşmasını sürdürdü: “Ben akıllı bir kadını. Karmaşık konuları da anlayabilirim.”

Anthony, karısının sesindeki alaycı tavrı fark etmemiş gibi davrandı. “Şu anda bunun üzerine konuşmak istemiyorum.”

“Ne zaman bunun üzerine konuşmak istersin?”

Anthony yumuşak bir tonla, “Eve dön Kate,” dedi.

“Sen de benimle gelmeyi düşünüyor musun?”

Anthony elini saçlarının içinden geçirirken bir homurtu koyuverdi. Kate kemiğin başında nöbet tutan bir köpek kadar inatçıydı. Konuşmadan gitmeye niyeti yoktu. Anthony’nin başı zonkluyordu ve ağzı metalik bir tatla kaplıydı. Tek istediği yüzüne soğuk su çarpıp dişlerini temizlemektir. Karısı ise orada durmuş, kendisini sorguya çekiyordu.

“Anthony?” Kate bu defa aksice sormuştu.

Bu kadarı da fazlaydı. Anthony o kadar ani bir hareketle ayağa kalktı ki oturduğu sandalye ileri geri sallandı ve gürültüyle yere devrildi. “Soru sormayı derhal kes!”

Kate’in ağzı dümdüz ve asabi bir çizgi halinde kaldı ama gözleri...

Anthony içine dolan acı suçluluk hissiyle yutkundu.

Çünkü Kate’in gözleri acıyla dolmuştu ve Anthony’nin yüreğindeki ıstırap on katına çıkmıştı.

Hazır değildi Anthony. Hayır, henüz değildi. Onunla ne yapacağını bilemiyordu. Ömrü boyunca ya da en azından babasının ölümünden bu yana, kesinlikle doğru olması gereken şeylerin doğru olduğuna inanmıştı. Şimdi ise Kate hayatına girmiş ve her şeyi tepetaklak etmişti.

Karısına âşık olmak istemiyordu. Lanet olsun, kimseye âşık olmak istemiyordu. Onu korkutan tek ve yegâne şey kendi eceliydi. Peki ama Kate ne olacaktı? Onu seveceğine ve

koruyacağına dair söz vermişti. Karısını bırakıp öleceğinden eminken bunu nasıl yapabiliirdi? Kendisinin inandığı şeylerden ona bahsedemezdi. Her şeyden önce Kate, muhtemelen kocasının aklını kaçırdığını düşünürdü. En iyisi, Kate’i her şeyden habersiz halde huzurlu bırakmaktı.

Yoksa Kate’in onu hiç sevmemesi daha mı doğrudu?

Anthony de cevabın ne olduğunu bilmiyordu ve biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Oysa Kate orada dikilmiş, acı dolu gözlerle kendisine bakarken düşünemiyordu bile. Dahası...

“Git buradan,” Anthony zorlukla konuşuyordu, “sadece git buradan.”

Kate kararlılıkla, “Hayır,” diye cevapladı. Bu hali Anthony’nin onu daha da çok sevmesini sağlıyordu. “Seni üzen şeyin ne olduğunu bana söyleyene dek olmaz.”

Anthony hışımla masanın arka tarafında ayakta durduğu yerden çıktı ve Kate’i kolundan yakaladı. Kate’le göz göze gelmemeye özen göstererek, “Şu anda zamanı değil,” dedi homurtuyla. “Yarın... seninle yarın görüşürüm... ya da sonraki gün.”

“Anthony...”

“Düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

“Ne hakkında düşünmek için?”

“Durumu daha da zorlaştırma...”

“Nasıl daha da zorlaştırabilirim ki? Neden bahsettiğini bile bilmiyorum!”

“Sadece birkaç gün düşünmem gerek!” Hayatının nasıl olacağını, ne yapacağını düşünebilmek için birkaç gün istiyordu sadece.

Kate ise kocasının yüzünü görebilmek için eğildi, ellerini yanaklarına koyup kendisine bakmasını sağladı. Dokunuşu o kadar şefkatliydi ki Anthony’nin yüreği sızladı.

“Anthony,” diye fısıldadı Kate, “lütfen...”

Anthony tek bir sözcük söyleyemiyor, ses bile çıkaramıyordu.

Kate'in elleri kocasının yanaklarından başının arkasına doğru kaydı, yüzü Anthony'nin yüzüne yaklaştı... yaklaştı... yaklaştı... Anthony kendine hâkim olamıyordu. Kate'i o kadar çok istiyordu ki bedenini bedenine bastırmayı, tuzlu tenini tatmayı öyle çok istiyordu ki. Karısını koklayabilmek, ona dokunabilmek, nefesinin sıcaklığını kulaklarında hissetmek...

Kate'in dudakları Anthony'nin dudaklarına dokundu. Anthony'nin kendini Kate'in bedeninde kaybetmesi, içinde yok olması ve halının üzerinde ona sahip olması o kadar kolaydı ki.

"Hayır!" Sözcük Anthony'nin ağzından güçlkle dökülmüştü. Kate'i itip kendisinden uzaklaştırdı. "Şimdi değil."

"Fakat..."

Onu hak etmiyordu Anthony. Şu anda değil, henüz değil. Hayatının kalan kısmına nasıl bir anlam katacağını anlayana dek olmazdı.

"Git." Anthony'nin sesi umduğundan daha sert çıkmıştı. "Hemen, şimdi git. Seninle daha sonra görüşeceğim."

Bu defa kendisine söyleneni yaptı Kate ve gitti. Arkasına bile bakmadan çıkıp gitti.

Anthony ise sevmenin ve kendi içinde ölmenin ne demek olduğunu o anda öğrendi.



Ertesi sabah Anthony sarhoştı, öğleden sonra ise küfelik olmuştu.

Beyni zonklıyor, kulakları çınlıyor ve onu kulüpte bu halde bulduklarından dolayı şaşkına dönen erkek kardeşleri *çok yüksek* sesle konuşuyorlardı.

Anthony elleriyle kulaklarını kapadı ve sızlandı. Herkes ne kadar çok gürültü yapıyordu.

“Kate seni kapı dışarı mı etti?” diye sordu Colin, bir yandan da elindeki cevizi kırmış yemeye çalışıyordu.

Anthony kardeşine bakabilmek için başını birazcık kaldırdı.

Benedict ise kaşlarını kaldırmış, yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle ağabeylerini izliyordu. “Evet, kesinlikle Kate onu evden atmış. Bana da o cevizlerden verir misin?”

Colin cevizlerden birini masanın diğer tarafına fırlattı. “Kıracığı da ister misin?”

Benedict başını iki yana salladı ve sırtarak elindeki kalın, deri bağlı kitabı havaya kaldırdı. “Ezmek daha keyifli oluyor.”

“Sakın! Aklından bile geçirme!” Anthony bir anda bağırıp kardeşinin elindeki kitabı kapmak için ileri atıldı.

“Kulakların bugün biraz hassas, değil mi?”

Eğer Anthony’nin yanında bir tabanca olsaydı, çıkacak gürültüye hiç aldırmadan hemen oracıkta her ikisini de vurabilirdi.

“Sana bir nasihat vermemi ister misin?” diye sordu Colin.

“Vermeden daha iyi olur,” diye cevapladı Anthony ve başını kaldırıp baktı. Colin cevizleri ağzı açık biçimde çiğniyordu. Çocuklukları boyunca yasak olan şeylerden biriydi bu ama kardeşinin sırf daha fazla gürültü yapmak için böyle davrandığını biliyordu. “O lanet ağzını kapat,” diye terslendi Anthony.

Colin ağzını kapadı ve yutmak için çayından bir yudum aldı. “Bence her ne yaptıysan özür dile. Seni tanıyorum, Kate’i de tanıyorum ve biliyorum ki...”

“Bu hergele neden bahsediyor?” diye homurdandı Anthony.

“Bence,” Benedict oturduğu sandalyede arkasına yaslandı, “senin ahmak herifin teki olduğunu söylüyor.”

Colin heyecanla, “Tam üstüne bastın!” dedi.

Anthony bıkkın bir ifadeyle başını sağa sola salladı. “Durum düşündüğünüzden daha karmaşık.”

“Her zaman öyledir,” dedi Benedict, sesine katmaya çalıştığı samimiyet o kadar sahteydi ki.

“Siz iki geri zekâlı, sizinle evlenecek kadar salak birer kadın bulduğunuz zaman bana nasihat edersiniz! O zamana kadar çenenizi kapatın!”

Colin, Benedict’e baktı. “Sence kızdı mı?”

“Ya çok kızdı ya da sarhoş.”

Colin başını iki yana salladı. “Hayır. Sarhoş değil. Yani, daha fazla sarhoş olamaz. Zaten küfelik olmuş halde.”

“Bu durum neden kızdığını da açıklıyor.” Benedict elinden geldiğince mantıklı görünmeye çabaladı.

Anthony tek elini şakağına götürüp işaret ve orta parmaklarıyla kuvvetle bastırdı. “Tanrı aşkına. Beni yalnız bırakmanız için ne yapmam gerek?”

“Evine git Anthony.” Benedict’in sesi şaşkıncı derecede şefkat doluydu.

Anthony gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bundan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu ancak gidip Kate’e ne diyeceğini bilemiyordu. Ayrıca daha da önemlisi, eve gittiğinde kendisini nasıl hissedeceğiydi.

“Evet.” Colin de aynı fikirdeydi. “Eve git ve karına onu sevdiğini söyle. Bundan daha kolay ne olabilir ki?”

Her şey bir anda basitleşmişti. Eve gidip Kate’e onu ne kadar çok sevdiğini söylemesi şarttı. Hemen şimdi. Bugün. Bilmesini sağlamalıydı ve sefil ömründen geriye kalan kısacık zaman diliminin her bir saniyesini Kate’e bunu kanıtlamakla geçirmeliydi.

Kaderini değiştirmek için çok geç kalmıştı Anthony. Karısına âşık olmamak için uğraşmış ve başarısız olmuştu. Bu durumu geri çeviremeyeceğine göre, yapabileceği tek şey tadını çıkarmak olacaktı. Hem şu son birkaç yılında, Kate’e olan aşkını dürüstçe yaşasa kendisi de daha mutlu olmaz mıydı?

Karısının kendisine âşık olduğunu çok iyi biliyordu. Anthony’nin de aynı şeyleri hissettiğini bilse çok sevinirdi Kate. Bir kadın bir adamı sevdiğinde, ruhunun her bir zerre-

siyle, tepeden tırnağa severdi. Bu durumda, onu mutlu etmek Tanrı tarafından Anthony'ye verilmiş bir görev değil miydi?

Kendi korkularından, düşüncelerinden Kate'e bahsedemezdi. Ne olacaktı ki? Beraber geçirecekleri zamanın kısa sürecektir onlara zaten acı veriyordu. Neden bir de Kate'in üzülmeye sebep oldu ki. Ölümüyle beraber gelen ani acıyı yaşaması, önceden haberdar olmasından çok daha iyiydi.

Anthony ölecekti. Herkes ölecek, diye anımsattı kendi kendisine. Sadece o daha erken ölecekti. Fakat ömrünün kalan her anında, aldığı her nefesin tadını çıkaracaktı. Eğer Kate'e âşık olmasaydı, işi daha kolay olacaktı belki ama artık yapılacak bir şey yoktu, olan olmuştu ve daha fazla saklamasının bir anlamı yoktu.

Gayet basitti. Kate'e bir söz vermişti. Eğer bunu inkâr edecekse nefes almayı o anda bırakması gerekirdi.

Anthony birdenbire, "Gitmem gerek," dedi. Ayağa o kadar ani kalkmıştı ki masanın köşesine çarpıp yığın halinde duran ceviz kabuklarını yere döktü.

"Bence de," dedi Colin.

Benedict ise sadece gülümsedi ve, "Git," demekle yetindi.

Kardeşlerinin göründüklerinden daha akıllı olduklarına karar verdi Anthony.

"Bir hafta sonra görüşürüz sanırım. Yoksa daha mı uzun zaman alır?" diye sordu Colin.

Anthony de gülümsedi. O ve kardeşleri geçen iki hafta boyunca her gün kulüpte buluşmuşlardı. Colin'in bu samimi sorusu, tek bir şeyi ima ediyordu: Anthony'nin yüreğini eşine kaptırdığının aşikâr olduğunu ve sonraki günleri bunu karısına da kanıtlamakla geçireceğini.

"İki hafta," diye cevapladı Anthony ceketini giyerken. "Belki de üç."

Kardeşleri ise yanıt olarak sadece gülümsediler.



Anthony evinin dış merdivenlerini nefes nefese çıkıp kapıyı açtığına, Kate'in evde olmadığını fark etti.

"Nereye gitti?" diye sordu uşağa, saf gibi evde olmama ihtimalini hiç göz önünde bulundurmamıştı.

"At binmeye parka gittiler efendim," diye cevapladı uşak. "Kız kardeşi ve Bay Bagwell ile beraberlerdi."

"Edwina'nın talibi," diye mırıldandı Anthony kendi kendisine. Kahretsin. Anthony elbette baldızının müstakbel eşiyle tanışmaktan memnun olurdu ama zamanlama o kadar yanlıştı ki. Karısını da ilgilendiren, hayatlarını etkileyecek bazı kararlar almıştı.

"Yaratığını da yanında götürdü elbette," diye ekledi uşak, tüylerinin ürperdiği belliydi. Evdeki Korgi istilasından hiç hoşlanmadığı belliydi.

"Demek Newton'ı da yanında götürdü," diye mırıldandı Anthony.

"Sanırım bir ya da iki saate dönerler."

Anthony, ayakkabısının ucunu mermer zeminde hafifçe tıkırdattı. Bir saat boyunca beklemek istemiyordu. Kahretsin, aslında bir dakika bile beklemek istemiyordu. "Ben de onları kendim bulurum," dedi sabırsızca, "çok da zor olamaz herhalde."

Uşak bir baş hareketiyle onayladıktan sonra, Anthony'nin gelirken kullandığı faytona doğru yöneldi. "Yeni bir fayton ister misiniz?"

Anthony keskin bir baş hareketiyle teklifi reddetti. "Atla gideceğim. Daha hızlı olur."

"Emredersiniz. Hemen bir tane eyerletirim."

Anthony ağır hareketlerle iş yapan uşağı izledi ama onu bekleyecek sabrı yoktu. "Ben kendim ilgilenirim," diye seslendi adama ve kapıdan hızla çıktı.



Hyde Park'a vardığında, Anthony kaygısız bir ruh hali içindeydi. Karısını bulmak, onu kollarına alıp aşkını itiraf etmek için sabırsızlanıyordu. O da aynı hislerle karşılık versin diye de dua ediyordu. Aslında öyle de olacağına inanıyordu, çünkü karısının yüreğini defalarca kez gözlerinde görmüştü. Belki de bir şeyler söylemek için önce Anthony'nin açılmasını bekliyordu. Eğer öyleyse onu bunun için suçlayamazdı. Nikâhlarından önce birbirlerine âşık olmayacaklarına dair o saçma konuşmayı yapan kendisiydi neticede.

Ne kadar da aptaldı.

Parka girdiği anda, atının başını çevirip Rotten Row'a doğru gitmeye karar verdi. Kalabalık yerler, gezintiye çıkan bu üçlü için daha uygundu. Kate'in de daha تنها bir yol izlemek için sebebi yoktu.

Anthony atını mahmuzlayıp hızla parkın sınırlarına doğru sürmeye başladı. Bu arada etrafta kendisini selamlayan yaya ve atlı tanıdıklarını görmezden geliyordu. Aslında amacı hiç gecikmeden yoluna devam etmekte fakat yaşlı ve tanıdık bir kadın sesinin kendisine seslendiğini duydu: "Bridgerton! Hey! Sana sesleniyorum, Bridgerton!"

Geriye dönüp seslenenin kim olduğuna bakarken homurdandı. Leydi Danbury. Sosyetenin ejderhası. Bu kadını görmezden gelmesi mümkün değildi.

Kadının kaç yaşında olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Altmış mı? Yetmiş mi? Ne kadar yaşlı olursa olsun, bu kadında öyle bir güç vardı ki kimsenin onu göz ardı etmesi mümkün değildi.

"Leydi Danbury," dedi Anthony. Kaderine boyun eğmişti ve durması için atının dizginlerini çekmeye çalıştı. "Sizi görmek ne hoş."

“Güzel bir hava, değil mi? Ne bu halin, uyukluyor gibisin. Canlan biraz!”

Anthony utanarak gülümsedi.

“Eşin nerede?”

“Ben de onu arıyorum,” diye cevapladı Anthony, “yani en azından az önceye kadar arıyordum.”

Leydi Danbury, Anthony’nin bu kinayeli sözlerini anlayabilecek kadar keskin bir zekâya sahipti ama Anthony aldığı cevaba bakarak kadının kendisini bilerek anlamazdan geldiği sonucunu çıkardı.

“Karını çok sevdim.”

“Ben de karımı çok seviyorum.”

“Neden başta onun kız kardeşine kur yaptığımı hiç anlayamamıştım. Hoş bir kız ama sana hiç uygun değildi.” Yaşlı kadın gözlerini devirdi. “İnsanlar evlenmeden önce benim söylediklerime kulak verseler dünya çok daha güzel bir yer olurdu.”

“Eminim öyle olurdu.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen?” Leydi Danbury kızmıştı.

“Aklımdan bile geçmedi,” dedi Anthony dürüstçe.

“Güzel. Sen her zaman anlayışlı bir çocuk oldun zaten. Ben...” Kadının konuşması yarıda kesildi, ağzı açık kalmıştı. “Kahretsin, bu da ne?”

Anthony’nin bakışları, kadının korku dolu gözlerinin dikildiği tarafa doğru döndü ve kontrolden çıkmış üstü açık bir faytonun, iki tekerleğinin üzerine kalkmış halde yuvarlanmak üzere olduğunu gördü. İçindekilerin yüzünü göremeyeceği kadar uzaktaydı fayton ama korku dolu bir çığlık hemen ardından da bir köpek havlaması duydu.

Anthony’nin kalbi bir anlığına durdu.

Karısı o yuvarlanan faytonun içindeydi.

Leydi Danbury'ye tek kelime etmeden atını mahmuzlayıp hızla yanından uzaklaştı. Faytona yetişince ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Herhalde talihsiz sürücünün elinden dizginleri kapardı ama ne olursa olsun olduğu yerde bekleyip faytonun gözlerinin önünde parçalanmasını izleyemezdi.

Ama o anda olan oldu.

Anthony daha yolu yarılamıştı ki yalpalayan fayton bir kayanın üzerinden sekti, araç dengesini kaybetti ve yuvarlandı.

Anthony'nin ise yapabildiği tek şey, eşinin gözleri önünde ölümünü izlemek oldu...

YİRMİ İKİ

Toplumun genel görüşüne karşı olan yazarınız, kötümser olarak değerlendirildiğinin farkında.

Aslında sevgili okur, bu kesinlikle gerçekdişi. Yazarınız mutlu sonları sevdiği kadar başka hiçbir şeyi sevmiyor. Ve bu, yazarınızı romantik bir aptal yapacaksa da varsın olsun.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
15 Haziran 1814

Anthony ters dönen faytonun yanına ulaştığında Edwina'yı gördü. Genç kız faytonun yan tarafındaki ezilen tahtaların arasından çıkmayı başarmıştı; elbisesinin kolu yırtılmış, yakası dağılmış ve kirlenmişti. Ama bunun farkında olmaksızın faytonun kapısını açmak için mücadele ediyordu, sanki çıldırmış gibiydi. Newton ise ayaklarının dibinde zıplıyor, kıpırdanıyor, keskin ve öfkeli bir sesle havlıyordu.

Anthony'nin sesi endişeli ve tersti. "Ne oldu?" Atının üzerinden aşağı atladı.

"Bilmiyorum." Nefes nefese kalmıştı Edwina, gözyaşları durmuyordu. "Bay Bagwell pek deneyimli bir şoför değildi ve sonra Newton serbest kaldı. Sonra ne olduğunu bilmiyorum. Bir anda yuvarlanmaya başladık, sonra da..."

"Bagwell nerede?"

Edwina faytonun diğerk tarafına dolandı. “Dışarı savruldu. Kafasını çarptı ama iyi olacak. Ancak Kate...”

“Kate’ne ne oldu?” Anthony dizlerinin üzerine çöküp enkazının içine bakmaya çalıştı. Fayton tamamen ters dönmüştü. Yuvarlanırken de sağ tarafı paramparça olmuştu. “O nerede?”

Edwina zar zor yutkundu. Konuşmaya başladığında sesi fısıltı halindeydi ama her bir kelimeyle yükselmeye başladı. “Galiba faytonun altında sıkışıp kaldı.”

Anthony tam o anda ölümün tadına vardı işte. Boğazından yükselen acı, metalik ve sert bir tattı bu. Etini bıçak gibi kesiyor, akciğerlerindeki havayı emiyor, Anthony’yı sıkıştırıyor ve âdeta boğuyordu. Kapıyı açabilmek için hızla asıldı ama olmuyordu, daha geniş bir boşluk bulmalıydı. Kaza anında görüldüğü kadar kötü değildi durum ancak yine de Anthony sakinleşemiyordu.

“Kate!” Sesini sakin tutmaya çalışıyordu. “Kate! Beni duyabiliyor musun?”

Cevaben duyduğu tek ses atların hummalı kişnemesi oldu. Kahretsin! Hayvanlar korkudan çıldırmadan evvel dizginlerini gevşetmeliydi.

Anthony omzunun üzerinden bakarak seslendi kıza. “Edwina?”

“Evet?” Edwina hemen yanına koştu.

“Atları nasıl serbest bırakacağını biliyor musun?”

Edwina başını sallayarak onayladı. “Çok hızlı yapamam belki ama becerebilirim.”

Anthony hızlı bir baş hareketiyle etrafta kendilerine doğru koşuşturanları işaret etti. “Sana yardımcı olabilecek birilerini bulabilecek misin bir bak bakalım!”

Edwina yeniden başıyla onu onayladı ve işe koyuldu.

“Kate!” Anthony tekrar seslendi, kimseyi göremiyordu. Yerinden kopan koltuk kısmı önünde duruyordu. “Beni duyabiliyor musun?”

Hâlâ cevap yoktu.

“Diğer tarafı dene!” Edwina’nın heyecan dolu sesini işitti Anthony. “Yan tarafı o kadar da kötü durumda değil.”

Anthony hemen ayağa fırlayıp faytonun arkasından do-
laşarak diğer tarafına geçti. Aracın kapısı menteşelerinden
neredeyse tamamen kurtulmuş ve geriye Anthony’nin üst
bedeninin sığacağı genişlikte bir boşluk bırakmıştı.

“Kate?” Anthony sesindeki endişeyi gizlemeye çalışıyordu.
Dudaklarından çıkan her bir nefes fazlaca gürültülüydü ancak
dar boşlukta hâlâ Kate’in sesini işitemiyordu.

Yan dönmüş bir koltuk minderini dikkatlice kenara çekince
karısını görebildi. Kate korkutucu şekilde hareketsizdi ama
etrafta kan yoktu. Bu iyiye işaret olmalıydı. Tıp biliminden
anlamazdı Anthony ama bu düşünceye tutunmak istiyordu.

Anthony, “Ölemezsin Kate,” diyebildi korkuyla, bir yandan
da enkazın içinden karısını çıkarabilecek kadar geniş bir boş-
luk oluşturmaya çalışıyordu. “Ölemezsin! Beni duydun mu?
Ölemezsin!” Sivri uçlu tahta parçalarından biri elinin arka
tarafını çizdi ama Anthony, kırık bir tahtayı çekiştirirken akan
kanın farkına bile varmadı. “Derhal nefes almaya başlasan iyi
edersin!” Sesi titriyordu, neredeyse hıçkırarak ağlamaya baş-
layacaktı. “Sıra sende değil! Sıra daha sana gelmedi! Anladın
mı?” Başka bir kırık tahtayı kenara fırlattı. Kate’in eline uza-
nabileceği kadar geniş bir boşluk oluşmuştu. Hemen uzanıp
nabzına baktı. Kalp atışı düzenliydi ama hâlâ kafasına darbe
aldı mı, iç kanaması var mı ya da boynunu veya belini kırdı
mı bilemiyordu.

Anthony’nin kalbi deli gibi atıyordu. Ölmek için o kadar
çok yol vardı ki. Ufacık bir arı koskoca bir adamın canını
alabiliyorsa eğer, bu kaza da ufak tefek bir kadının canını ala-
bilirdi pekâlâ.

Bir tahta parçasını daha kenara fırlattıktan sonra, devam
edip karısına ulaştı ama Kate kımıldamıyordu.

“Şimdi olmaz! Onun vakti gelmedi daha! Duydun mu? Onun vakti gelmedi daha!” Yanaklarındaki ıslaklığı hissettiğinde ağladığını fark etti Anthony. “Sıradaki ben olmalıydım! Ben!”

Tam son kalan parçayı çekmek için uzanmıştı ki Kate’in kıpırdanan parmaklarını fark etti. Yüzüne baktığında, Kate’in gözlerini açtığını ve kendisini izlediğini gördü.

“Ne hakkında konuşuyorsun sen?” dedi Kate, sesi anlaşılır ve kendinde gibiydi.

Ferahlama hissi Anthony’nin göğüs kafesine o kadar büyük bir hızla dolmuştu ki neredeyse bayılacaktı.

Anthony’nin ağzından çıkan her bir hecede sesi titriyordu. “İyi misin?”

“İyi olacağım.” Yüzünü buruşturdu Kate.

Anthony, sözcüklerini itinayla seçebilmek için birkaç saniye tereddüt etti. “Şu anda iyi değil misin?”

Kate hafifçe öksürdü, Anthony karısının acıyla irkildiğini hissetti.

“Galiba bacağıma bir şeyler oldu. Ama kanamam olduğunu sanmıyorum.”

“Bitkin misin? Başın dönüyor mu? Fena mısınız?”

Kate başını iki yana salladı. “Sadece ağrı var. Sen burada ne yapıyorsun?”

Anthony gözyaşlarının arasından gülümsedi. “Seni bulmak için gelmiştim.”

Kate, “Öyle mi?” diye fısıldadı.

Anthony başını sallayarak onayladı. “Sana bir şey söylemek için geldim. Şey demek için...” Güçlkle yutkunabildi Anthony. Bir kadına bu sözcükleri söyleme zamanı geldiğinde, sözcüklerin yüreğinde bu kadar büyüyeceğini ve onu bu denli sıkıştıracağını hiç düşünmemişti. Boğulurcasına, “Seni seviyorum Kate,” diyebildi Anthony. “Adını koyabilmem biraz zaman aldı ama öyle işte. Sana hemen bugün söylemek zorundaydım.”

Kate'in dudakları titrek bir gülümsemeyle hareketlendi. "Bunları söylemek için harika bir zamanlama."

Anthony de gülümsedi, keyfi yerine gelmişti.

"Belki de söylemek için bu kadar süre beklemem iyi olmuştur, ne dersin? Eğer geçen hafta konuşmuş olsaydık bugün senin peşinden parka gelmezdim."

Kate dilini çıkardı. İçinde buldukları koşullar göz önüne alınınca, bu kadar eğlenebilmesi Anthony'nin ona olan aşkını daha da artırıyordu.

"Hadi beni buradan çıkar," dedi Kate.

"Sonra sen de beni sevdiğini mi söyleyeceksin?" diye takıldı Anthony.

Kate hüzünlü ama sıcacık bir ifadeyle gülümsedi ve başını sallayarak onayladı.

Her ne kadar, ters dönmüş bir faytonun enkazında iki büklüm eğilmiş durumda ve hatta Kate faytonun içinde kırık bir bacakla sıkışmış da olsa, Anthony o anda huzurlu ve mutluydu. Bundan yirmi yıl evvel, ebeveynlerinin odasındaki yatakta babasının cansız ve soğuk bedenini gördüğü o andan beri böyle hissetmediğini fark etti.

"Seni buradan çıkaracağım ama bu biraz canını yakacak."

"Bacağıma olan oldu zaten," dedi Kate cesaret dolu bir gülümsemeyle, "tek istediğim şu enkazdan çıkmak."

Anthony tek bir baş hareketiyle karısını onayladı ve ellerini sırtının altına yerleştirip karısını dışarıya doğru çekmeye başladı.

Anthony, "Canın acıyor mu?" diye sordu. Kate yüzünü çektiği acıdan dolayı her buruşturduğunda kalbinin duracağını sanıyordu.

"İyiyim," dedi Kate ama Anthony sadece cesur olmaya çalıştığının farkındaydı.

"Seni çevirmek zorunda kalacağım." Tepelerinden sarkan kırık tahta parçasına bir göz attı Anthony. Etrafindan manevra

yapması güç olacaktı. Eğer dikkat etmezse Kate'e zarar verebilirdi.

Karısının teninde tek bir çizik bile görmeye katlanamazdı, zaten yeterince hırpalanmıştı. Daha fazlasına gerek yoktu.

“Hemen buradan çıkmanı sağlamalıyım. Kendi etrafında dönebilir misin? Sadece kollarından tutabileceğim kadar kırmildasan yeter.”

Kate başını sallayarak onayladı. Milim milim dönmeye çabalayarak acıyla dişlerini sıktı. Dönmeye çalışırken ellerinin üzerinde hafifçe yükseldi.

“İşte oldu.” Anthony Kate'e cesaret vermeye çalışıyordu. “Şimdi seni oradan...”

“Ne yapacaksan yap!” diye inledi Kate. “Açıklama yapmana gerek yok!”

“Tamam, tamam,” diye cevapladı Anthony, dizleri çimenlere değene kadar geriye doğru hareket etti. Zihninden üçe kadar sayıp olanca gücüyle Kate'i dışarıya çekti ama kız öyle bir çığlık attı ki durmak zorunda kaldı.

Anthony, “İyi misin?” diye sordu alelacele.

“İyiyim,” diye ısrar etti Kate, oysa güçlkle nefes alabiliyordu ve yüzü acıdan gerilmişti.

Faytonun dışından gelen bir ses işittiler: “Ne oldu?” Edwina'nın sesiydi bu. Atları halletmişti ancak sesi heyecan doluydu. “Kate'in çığlık attığını duydum.”

“Edwina?” Kate dışarıyı görebilmek için boynunu çevirmeye çalışıyordu. “Sen iyi misin?” Anthony'nin omzuna sıkıca tutundu. “Edwina iyi mi? Yaralandı mı? Doktora ihtiyacı var mı?”

“Edwina iyi. Doktora ihtiyacı olan sensin,” diye cevapladı Anthony.

“Bagwell nasıl?” diye sordu Anthony. Sesi gergindi ve o an tek düşündüğü, Kate'i nasıl hareket ettirip enkazın içinden çıkarabileceğiydi.

“Başında bir şişlik var ama ayakta durabiliyor.”

Bir erkek sesi işittiler. “Önemli bir şey değil. Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Anthony, kazada Bagwell’in hatası olduğu kadar Newton’ın da hatası olduğunu düşünüyordu ama yine de bu genç adam dizginleri kontrol edebilmeliydi. Anthony şu anda ona karşı merhametli olmaya hiç niyetli değildi, ters bir ifadeyle, “Sana fayton sürmeyi daha sonra öğreteceğim,” dedi ve sonra da Kate’e doğru dönüp seslendi: “Bagwell iyi!”

“Sağlık durumlarını sormayı unuttuğuma inanamıyorum.”

“Şartlar göz önüne alınınca, bu hatanı görmezden geleceklerine eminim.” Anthony neredeyse tamamen çıkmıştı. Kate ise çıkışa oldukça yaklaşmıştı, son bir hamle gerekiyordu ama bunun bir hayli can yakacağı kesindi.

“Edwina? Edwina? Yaralanmadığına emin misin?” diye sordu Kate ısrarla.

Edwina yüzünü faytonun açık olan kısmına yasladı ve ablasını rahatlatmak için, “Ben iyiyim!” diye seslendi. “Bay Bagwell faytondan dışarı savruldu ama ben...”

“Dişini sık Kate!” diye Anthony Kate’e seslendi.

“Ne? Ben ne? AAAAA!”

Tek bir hareketle enkazın içinden çekip çıkardı Kate’i. İki-si birden çimenlerin üzerinde yığılıp kaldılar, güçlkle nefes alıyorlardı. Anthony, sarf ettiği çaba sonucunda uzun soluklar alıp verirken Kate’in çektiği acıdan soluğu kesiliyordu.

“Tanrım!” Edwina korkuyla bağırdı. “Bacağıının haline bak!”

Anthony baktığında kusacağını sandı. Bacağının üst kısmı şeklini yitirmiş ve dönmüştü. Kırıldığı belliydi. Endişesini belli etmemeye çalışarak zorlukla yutkundu Anthony. Kırık iyileştirilebilirdi elbette fakat yanlış müdahale ya da iltihap sonucunda bacağını kaybeden insanlar olduğunu duymuştu.

“Bacağıma ne olmuş? Canım yanıyor ama... Tanrım!”

Anthony, Kate'in çenesinden tutup başını diğer tarafa çevirmeye çalışarak, "Bakmasan daha iyi olur," dedi.

Çektiği acıyı hafifletmek için hızla nefes alıp veren Kate'in solukları bir anda yaşadığı korkuyla daha da düzensizleşti. "Tanrım. Canım acıyor. Görene kadar ne kadar acıdığını..."

"Sakın bakma!"

"Tanrım! Tanrım!"

"Kate?" Edwina endişeyle ablasına yaklaştı. "Kate, iyi misin?"

"Bacağıma bak! İyi durumda mı sence?" Kate çığlıklar atıyordu.

"Ben yüzünden bahsediyorum. Solgun görünüyorsun."

Ama Kate cevap veremedi, zorlanarak derin derin solu-maya başlamıştı. Sonra Edwina, Anthony, Bay Bagwell ve Newton'ın bakışları ona döndüğünde gözleri devrildi ve kendinden geçti.



Üç saat sonra Kate yatağına yerleştirilmişti. Çok rahat değildi ama eve gelir gelmez Anthony'nin zorla içirdiği afyon ruhunun etkisiyle ağrısı dinmişti.

Kocasının getirdiği üç farklı hekim bacağına müdahale etmişti – üçü de kemiği düzeltebilmek için bir kişinin yeteceğine dikkat çekmiş ama Anthony, karşılarında kollarını göğsünde birleştirip susmalarını sağlayana kadar gözlerini dikip onlara bakmıştı. Anthony bir anne kaz gibi karısının üzerine titremiş, sonunda hekimlerden biri, ona lisansını hangi üniversiteden aldığını sorana kadar hepsinin her hareketini dikkatle sorgulamıştı.

Tabii bu sözleri Anthony'nin hiç hoşuna gitmemişti.

Ama uzun bir nutuk faslından sonra, Kate'in bacağı yerine oturtulmuştu. İki tahta plaka ile desteklenmiş ve en az bir ay boyunca yatak istirahatının şart olduğu söylenmişti.

“Yatakta kalmak mı?” Kate hekim gider gitmez Anthony’ye sızlanmaya başladı. “Buna nasıl dayanabilirim ki?”

“Bu zaman içinde okumaktan geri kaldığın kitaplarınla ilgilenebilirsin,” dedi Anthony.

Kate burnundan derin bir nefes aldı. Dişlerini kenetlemişken ağzından nefes alabilmesi biraz güç oluyordu tabii. “Okuma konusunda geri kaldığının farkında değilim.”

Anthony gülmek için kendisini zor tutmuştu ve kahkahasını saklamakla gayet iyi bir iş yapmıştı. “Belki nakış yapabilirsin.”

Kate gözlerini dikip Anthony’ye baktı.

Anthony büyük bir itinayla karısının yatmakta olduğu yatağın yanına oturup elini tuttu. “Ben de sana eşlik ederim.” Anthony cesaret verici bir gülümsemeye ekledi: “Zaten kulüpte zaman geçirmeyi bırakmaya karar vermiştim.”

Kate iç geçirdi. Yorulmuştu, huysuzluğu üzerindeydi ve ağrısı vardı ama bunların acısını kocasından çıkarıyordu.

Kate ellerinin birleşmesi için kendi elini çevirdi ve parmaklarını Anthony’nin parmaklarına doladı. Yumuşacık bir sesle, “Seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” dedi Kate.

Anthony başını sallayarak bildiğini onayladı. Buluşan sıcacık gözleri, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu.

“Sevmememi söylemiştin ama,” dedi Kate.

“Ben eşeğin tekiyim.”

Kate münakaşaya girmedi, Anthony’nin dudaklarından dökülenler fazlasıyla yeterdi.

Her ikisi de bir süre sessiz kaldılar ve bu durumu bozan Kate oldu.

“Parktayken garip bir şeyler söylüyordun bana.”

Anthony’nin eli karısının elinde kaldı ama bedeni hafifçe irkildi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun.”

Bir an gözlerini kapadı Anthony ve ardından ayağa kalktı. Elini Kate’in elinden yavaşça çekti, artık parmakları değmiyordu. Uzun yıllar boyunca, bu tuhaf içgüdülerini kendisine saklamayı başarabilmişti ve bu en iyisi gibi görünmüştü. İnsanlar ona inanıp endişelenebilirlerdi ya da inanmaz ve delirdiğini sanabilirlerdi. Her iki seçenek de pek iç açıcı değildi.

Şimdi ise böylesine korkunç olayların tam ortasında kaldığı sırada, çenesini tutamamış, karısına söyleyivermişti işte. Aslında tam olarak ne dediğini kendisi bile hatırlamıyordu. Fakat ne söylediye Kate’in merakını cezbetmeyi başarmıştı ve Kate bu işin peşini bırakacak biri değildi. Ondandaha inatçısı bu dünyaya gelmemişti herhalde.

Anthony pencereye doğru yürüyüp pervaza yaslandı. Sıkıca kapatılmış şarap rengi kalın perdelerin arkasından, sokak manzarasını görebilecekmiş gibi dışarıya baktı.

Anthony, “Benimle ilgili bilmen gereken şeyler var,” dedi usulca.

Kate hiçbir şey söylemedi ama Anthony kendisini duyduğunun farkındaydı. Belki yataktaki şeklini değiştirmiş olmasından, belki de ortamdaki gerilimden ama bir şekilde Kate’in kendisini duyduğunun farkındaydı.

Anthony yüzünü yeniden karısına döndü. Esasen perdele bakarak konuşmak daha kolay olurdu ama karısı çok daha fazlasını hak ediyordu. Kate, bacağı yastıklarla desteklenmiş yatağında oturuyor, gözlerinde merak, kırgınlık ve ilgi karışımı bir ifadeyle kocasını izliyordu.

“Tüm bunları sana saçmalamadan nasıl anlatabilirim bilemiyorum,” dedi Anthony.

“Bazen lafı dolandırmadan konuşmak en kolaydır,” diye mırıldadı Kate ve eliyle yatağın boş kısmını gösterdi. “Oturmak ister misin?”

Anthony başını iki yana salladı. Kate'in yakınında olmak durumu daha da zorlaştıracaktı.

"Babam öldüğünde bana bir şeyler oldu," diye konuşmaya devam etti Anthony.

"Birbirinize çok yakındınız, değil mi?"

Başını sallayarak onayladı Anthony. "Seni tanıyana kadar, ondan daha yakın olduğum kimse olmadı."

"Peki, ne oldu sana?" Kate'in gözlerinde, sanki bir anda bir ışık parlayıp sönmüştü.

"Babamın ölümü beklenmedik bir şeydi," dedi Anthony, sanki hayatında kendisini inciten bir olaydan bahsediyormuş gibi değil de bir gazete haberi okuyormuş gibiydi. "Onun ölümüne bir arı sebep oldu. Sana daha önce anlatmıştım."

Bu defa da Kate başını sallayarak onayladı.

"Minicik bir arının bir adamı öldürebileceği kimin aklına gelirdi ki." Acı bir gülücük süzüldü Anthony'nin dudaklarından. "Hatta komik bile gelebilirdi insanlara... tabii bu kadar trajik olmasaydı."

Kate hiçbir şey söylemedi, sadece şefkat dolu bir ifadeyle Anthony'nin yüzüne baktı.

"Gece boyunca babamın yanında kaldım." Konuşurken Kate'in gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için hafifçe yan döndü Anthony. "Ölmüştü tabii ki ama benim biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Öylece yanında oturup yüzünü seyrettim." Bu defa daha gergince gülümsedi Anthony. "Tanırım... ne kadar da aptaldım. Aslında her an gözlerini açacağını umuyordum."

"Bunun aptalca olduğunu düşünmüyorum," dedi Kate sakince. "Ben de ölmüş insanlar gördüm. Gayet normal ve huzur içinde görünen birinin, aslında ölmüş olduğuna inanmanın ne kadar zor olduğunu bilirim."

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama sabah olduğunda ben emin olmuştum."

“Öldüğüne mi emin olmuştun?” diye sordu Kate.

“Hayır,” diye cevap verdi Anthony sert bir tavırla, “onun yerinde benim olabileceğime emin olmuştum.”

Kate’in bir yorumda bulunmasını bekledi Anthony. Ağlamaya başlamasını ya da herhangi başka bir şey yapmasını bekliyordu ama karısı sadece gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Yüzündeki ifadede en ufak bir değişme olmamıştı. En sonunda Anthony yeniden konuşmaya başladı: “Ben babam kadar mükemmel bir adam değilim.”

“Belki o aynı fikirde değildi,” dedi Kate alçak sesle.

“Tamam ama bunu belirtmek için burada bulunmuyor, değil mi?”

Kate sessiz kaldı ve Anthony yeniden kendisini cehennemde gibi hissetti.

Anthony içinden bir dizi küfür savurup parmaklarını şakaklarına dayadı. Başını zonklayarak ağrımaya başlamıştı. Başının döndüğünü fark etti. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Anthony, “Buna karar verecek olan benim,” dedi karısına, “sen onu tanı mıydun.” Güçlükle soluyarak duvara yaslandı. “Müsaade et de sana anlatayım. Yorum yapma, yargılama ve söylediklerimi yarıda kesme. Bu şartlarda anlatmam zaten yeterince güç... Bunu benim için yapabilir misin?”

Kate başını salladı.

Anthony titrek bir soluk aldı. “Babam benim ömrümde tanıdığım en mükemmel adamdı. Benim istediğim her şeye sahipti o. Babamın kusursuzluğuna erişebilmem elbette mümkün değildi fakat sadece yaklaşabilsem, bu bile benim için yeterliydi. Tek istediğim buydu. Ona yaklaşabilmek.”

Bir an duraksayıp Kate’e baktı, nedenini kendisi de bilmiyordu. Belki içini rahatlatmak, şefkat bulmak istediği veya sadece karısının yüzünü görmek istediği için...

Anthony bakışlarını Kate’in gözlerine sabitleyebilecek ce-

sareti bir şekilde içinde buldu. “Bildiğim tek bir şey varsa o da yıllar geçse bile babamın yerini asla dolduramayacağımıdır.”

Kate fısıldayarak, “Bana söylemeye çalıştığın şey nedir?” diye sordu.

Anthony çaresizce omuz silkti. “Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum ama gerçekçi bir açıklaması yok işte. Babamın cansız bedeniyle oturduğum gece boyunca, onun yaşadığından daha uzun süre yaşayamayacağımı anladım.”

“Anlıyorum,” dedi Kate yavaşça.

“Öyle mi?”

Sözcükler, sanki önünde kurulmuş olan baraj yıkılmış gibi Anthony’nin ağzından dökülmek istiyorlardı. Neden bir aşk evliliği yapmaktansa ölmeyi tercih ettiği, Kate’in kendi korkularıyla savaşmış kazandığı zaman hissettiği kıskançlık... Hepsi şimdi içinden taşıyordu.

Dudağını hafifçe ısırarak karısını izledi. Daha önce de bunu yaptığını görmüştü. Kate ne zaman derin düşüncelere dalsa ya da huzursuz olsa bu hareketi yapardı.

Kate, “Baban öldüğünde kaç yaşındaydı?” diye sordu Anthony’ye.

“Otuz sekiz.”

“Sen şu anda kaç yaşındasın?”

Kate’in bunu bildiği halde yeniden sorması Anthony’ye garip gelmişti ama yine de cevap verdi.

“Yirmi dokuz.”

“Yani senin varsayımına göre önünde dokuz yılın var?”

“Yaklaşık...”

“Ve sen gerçekten buna inanıyorsun?”

Anthony başını sallayarak onayladı.

Kate dudağını ısırarak ve burnundan derin bir soluk koyuverdi. Ortamdaki sessizlik hiç bitmeyecekmiş gibi gelmeye başladığı anda, Kate samimi ve aydınlık gözlerle kocasına baktı ve sessizliği bozan o oldu. “Ama yanıyorsun.”

Sesindeki teklifsizlik şaşırtıcı derecede huzur vericiydi. Anthony dudağının kenarının istemsizce kıvrıldığını hissetti. “Tüm bu söylediklerimin, kulağa ne kadar gülünç geldiğinin farkında olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Aslında tam olarak gülünç olduklarını düşünmemiştim. Bence tüm bu anlattıkların normal bir tepkinin sonucu. Bil-hassa da babana ne kadar düşkün olduğunu göz önünde bulunduracak olursak... Ancak tespitin hâlâ yanlış.” Kate farkında olmadan omuz silkmiş, başını da hafifçe yana eğmişti.

Anthony cevaben herhangi bir şey söylemedi.

“Babanın ölümü bir kazaydı,” diye konuşmaya devam etti Kate. “Bir kaza. Kaderin korkunç oyunlarından biri. Hiç kimsenin tahmin edemeyeceği, dehşet verici bir oyun.”

“Muhtemelen bana da aynısı olacak.” Anthony kaderci bir tavırla konuşuyordu.

“Off, Tanrı aşkına... ” Kate tam ağızından olmadık sözler çıkacakken son anda kendine hâkim olabilmeyi başardı. “Anthony, yarın ölebilirim. Bugün fayton devrildiğinde de ölebilirdim.”

Anthony’nin yüzü bembeyaz oldu. “Sakın bunu bir daha hatırlatma.”

Kate, “Annem benim yaşımdayken öldü,” diyerek kendi başına geleni anımsattı. “Bunu hiç düşündün mü? Senin düşünce şekline göre, bir sonraki yaş günümde ölü olmam gerek.”

“Saçma...”

Kate, “Saçmalama mı diyecektin?” diye lafını tamamladı.

Sessizlik ortama yeniden hâkim oldu, bir süre hiç konuşmadılar. Sonunda Anthony’nin fısıltı halinde çıkan sesi sessizliği bozdu: “Bunu geçmişte bırakabileceğimi sanmıyorum.”

“Hiçbir şeyi geçmişte bırakmak zorunda değilsin,” dedi Kate. “Buraya gelir misin? Elini tutmak istiyorum.”

Anthony karısının kendisine söylediği şeyi yapıp yanına oturdu. Kate'in dokunuşundaki sıcaklık içine su serpmiş, ruhunu okşamaya başlayana dek bedenine sızmıştı sanki. Tam o anda bunun aşktan çok daha fazlası olduğunu fark etti Anthony. Bu kadın onu çok daha iyi biri haline getirmişti. Önceden de iyi, nazik ve güçlü biriydi ama Kate'in varlığı ona başka şeyler de katmıştı.

Berber oldukları sürece her şeyin altından kalkabilirlerdi.

Kırk yaşını görebilmek artık Anthony için bir hayal olmaksızın çıkmıştı.

"Hiçbir şeyi geçmişte bırakmak zorunda değilsin," dedi Kate yeniden. "Dürüst olmam gerekirse, otuz sekiz yaşına gelene dek tüm bunları nasıl geçmişte bırakabileceğini ben de bilmiyorum. Ama yapabileceğin başka bir şey var; bunun hayatını ele geçirmesine izin vermemek." Kate, Anthony'nin elini sıktı, bu bir şekilde ona kendisini daha kuvvetli hissettirdi.

"Bu sabah fark ettim bunu," diye fısıldadı Anthony, "seni çok sevdiğimi söylemek zorunda olduğumu biliyordum."

Kate onaylarcasına başını salladı, Anthony'nin gözünde biriken yaşları görmüştü. "Her bir dakikanı ömrünün son anıymış gibi yaşamalısın. Ve her gününü hiç ölmeyecek gibi geçirmelisin. Babam hastalandığında bir sürü pişmanlığı vardı. Yapmak isteyip de yapamadığı yüzlerce şey olduğunu anlattı bana. Hep daha fazla zamanı olduğunu zannetmişti. Şu yaşında flüt dersleri almaya neden karar verdiğimi anladın mı şimdi? Herkes çok yaşlı olduğumu söylemişti ve haklıydılar da. Ders almaya çocuk yaşta başlamış olmam gerekirdi aslında. Ancak gerçek mesele bu değildi işte. Gerçek olana ihtiyacım yoktu. Tek ihtiyacım olan eğlenceydi. Ve bir de denediğimi bilmeyi elbette."

Anthony gülümsedi. Kate berbat flüt çalıyordu, Newton bile onu dinlemeye dayanamıyordu.

“Ama tam tersi de doğru.” Kate sakince konuşmaya devam etti: “Yeni mücadeleler vermek istemeyebilirsin veya öleceğini düşündüğün için aşktan saklanabilirsin. Tamamlamak istediğin şeylerin hayalini kurarak geçirebilirsin ömrünü. Fakat sonunda, senin de tıpkı babam gibi bir sürü pişmanlığın olur.”

“Seni sevmek istememiştim,” diye fısıldadı Anthony. “En çok korktuklarımdan birisi buydu. Hayata dair, değişik bir bakış açısı geliştirmiştim. Bana kendimi rahatta hissettiren bir bakış açısıydı. Oysa aşk...” Sesi çatlamıştı Anthony’nin, savunmasız haldeydi ama umurunda bile değildi, çünkü karşısındaki kişi Kate’ti.

En derin korkularını bile görmesi mesele değildi, çünkü Kate’in onu eleştirmeden, kıyaslamadan, olduğu gibi sevdiğini biliyordu. Bu muhteşem bir özgürlük hissi veriyordu Anthony’ye.

Anthony, “Oysa ben gerçek aşkı buldum,” diye devam etti konuşmasına, “cemiyetin düşündüğü gibi insanlıktan çıkmış bir ahlaksız değilim ben. Gerçek aşkın varlığını biliyordum. Annemle babamın arasında gördüm gerçek aşkı.” Yeniden durdu ve derin bir nefes aldı. Şimdiye kadar yaptığı en zor konuşmaydı bu ama söylemesi gereken şeyler olduğunu da biliyordu Anthony. Ne kadar zor olursa olsun, konuşmasının sonunda yüreğinin hafifleyeceğini biliyordu.

“Bu şeyi dayanılmaz hale getirebilecek tek bir şey olduğundan o kadar emindim ki. Bu şey... nasıl isimlendireceğimi bilemediğim bir şey. Kendi ecelinin zamanını bilmek işte... Bunu katlanılmaz hale getirebilecek olan tek şey aşktı.” Ellerini saçlarının arasında dolaştırdı, kelimelerle savaşıyordu sanki. “Aşk. Ölüme mahkûm olmuşken, birini gerçekten ve derinden nasıl sevebilirdim ki?”

“Ama sen ölüm mahkûmu değilsin ki.”

“Biliyorum. Sana âşık oldum ve sonra da bunu öğrendim. Ben haklı olsam bile –kaderim ancak babamın yaşadığı kadar

yaşamak olsa bile– ölüm mahkûmu değilim.” Anthony eğildi ve karısının dudaklarına tüy kadar hafif, minicik bir öpücük kondurdu. “Sen varsın ve ben her bir dakikamı senin yanında geçireceğim.”

Kate’in dudakları bir gülücükle kıvrıldı. “Bu ne demek?”

“Bu şu demek; aşk korkulacak ve uzakta tutulacak bir şey değil. Aşk, yüreğini tamamlayacak kişiyi bulabilmektir. Aşk seni hayal bile edemeyeceğin kadar iyi bir insan haline getirebilecek kişiyi bulabilmektir. Aşk, eşinin gözlerinin içine bakıp şimdiye kadar tanıdığın en mükemmel kişinin o olduğunu iliklerine kadar hissetmektir.”

“Ahh, Anthony,” Kate’in gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu, “benim de senin için hissettiklerim bunlar.”

“Ölebileceğini düşündüğümde–”

“Sakin söyleme!” Kate zorlukla yutkundu. “O anı yeniden yaşamana gerek yok.”

“Hayır, gerek var. Sana söylemek zorundayım. Bunca yıl kendi ölümümün gerçekleşmesini beklerken, ölümün aslında ne olduğunu bir anda öğrendim. Çünkü senin gidişinle benim için yaşamaya değer hiçbir şey kalmayacaktı. Babamın ölümünden sonra annem nasıl hayatta kalabildi bilemiyorum.”

“Çocukları vardı. Seni geride bırakamazdı,” dedi Kate.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Anthony, “çektığı acıya katlanmak zorunda kaldı.”

“Bence insan kalbi, bizim tahmin bile edemeyeceğimiz kadar kuvvetli.”

Anthony uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden Kate’e baktı. İkisinin tek yürek olduklarını hissedecekleri kadar uzun bir süre gözleri kenetlendi ve öylece beklediler. Ardından, Anthony titreyen elleriyle Kate’in başını tuttu ve eğilip çok sevdiği karısını öptü. Dudakları Kate’e tapıyordu âdeta. Ruhunda hissettiği tüm aşkı, sadakati ve hürmeti sunuyordu karısına.

Zorlukla ayrılarak, “Seni seviyorum Kate,” diyebilirdi, “seni çok seviyorum.”

Kate hiç ses çıkaramadı ama başını sallayarak karşılık verdi kocasına.

“Ve seni istiyorum... Hemen şimdi istiyorum.”

Ardından çok garip bir şey oldu; Anthony kahkahalarına hâkim olamadı. İçinde buldukları anın keyfine kendisini o kadar kaptırmıştı ki Kate’i kucağına alıp havaya kaldırdı.

“Anthony?” Kate’in sesinde hem şaşkınlık hem de keyif vardı.

“Aşk başka ne anlama gelir biliyor musun?” diye mırıldadı Anthony, elleri Kate’in bedenini her iki yanından sıkıca kavramıştı ve burnu karısının burnuna değiyordu.

Kate başını iki yana salladı. “En ufak bir fikrim bile yok.”

“Aşk, şu kırık bacağına can sıkıcı bir bela olarak görmemdir.”

Kate sarılı bacağına acıklı bir bakış atarak, “Benim yarım kadar bile can sıkıcı buluyor olamazsın,” dedi.

“Önümüzdeki iki ay boyunca kendini zorlayacak işler yapmak yok.” Anthony kaşlarını çattı.

“En az iki ay.” Anthony birden gülümsedi, o anda Kate’in ilk başta hakkında düşündüğü zampara havasına bürünmüş gibi görünüyordu. “Bu zaman içinde sana karşı çok ama çok nazik davranmalıyım.”

“Bu gecedен itibaren mi?” Kate keyifle kıkırdadı.

Anthony başını salladı. “Hafif dokunuşlar konusunda ne kadar da yetenekli olduğumu anlatamadım galiba.”

Kate yeniden kıkırdadı, buna mâni olamıyordu. Karşısındaki adamı o kadar çok seviyordu ki... O da kendisini seviyordu. İster kabul etsin ister etmesin, birlikte uzun yıllar yaşayacaklar ve beraber yaşlanacaklardı. Bu durum bir kızı –yani kırık bacaklı bir kızı– kıkırdatmaya yeter de artardı bile.

“Sen bana mı gülüyorsun?” Tek kaşını kaldırmış, kibir-

li bir ifade takınmıştı Anthony ve bedeni Kate'in bedenine yaslanmıştı.

"Aklımdan bile geçmedi."

"Güzel, çünkü sana söylemem gereken çok önemli şeyler var."

"Gerçekten mi?"

Anthony başını salladı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi bu gece gösteremeyecek olabilirim ama yine de anlatabilirim."

"Bunu duymaktan asla bıkmam."

"Çok güzel, çünkü sana seni ne kadar çok sevdiğimi söylerken bir yandan nasıl sevgimi *göstereceğimi* de anlatacağım."

"Anthony!" Kate bu defa tiz bir sesle haykırmıştı.

"Sanırım kulak memenden başlayabilirim. Evet... Evet... Kesinlikle kulak memenden başlamalıyım. Kulak memeni öpebilirim... dişleyebilirim... Sonra da..."

Kate soluk soluğa kaldı, hafifçe kıvıldandı. Yeniden ve yeniden Anthony'ye âşık oluyordu.

Anthony kulağına tatlı sözcükler fısıldarken, Kate garip bir hisse kapıldı. Geleceği görüyordu sanki. Her günü bir öncekinden dolu, her günü bir öncekinden zevkli, her gün kocasına bir önceki günden daha fazla âşık olduğu güzel bir gelecek uzanıyordu önünde.

Aynı erkeğe her gün yeniden âşık olmak nasıl mümkün olabilirdi ki?

Kocasını onu yeniden yastığının üzerine yerleştirip söylediği sözlerle tüm bedenini titretirken iç geçirdi Kate.

Tanrının izniyle bunu deneyecekti.

SONSÖZ

Lord Brigerton ailesiyle beraber evinde doğum gününü kutladı – eğer yazarınız yanlış bilmiyorsa bu onun otuz dokuzuncu yaş günü.

Yazarınız partiye davet edilmemişti.

Yine de yazarınızın her daim açık olan kulaklarına, bu olağaniüstü kutlamanın ayrıntılarıyla ilgili son haberler elbette ulaştı. Gün kısa bir konserle başlamış; Lord Bridgerton trompet, Leydi Bridgerton ise flüt çalmış. Bayan Bagwell (Leydi Bridgerton'un kız kardeşi) piyano çalmayı teklif etmiş ama geri çevrilmiş.

Vikontes Leydi Bridgerton'a göre, bundan daha uyumsuz bir konser olamazmış ve bize söylenenlere bakılırsa minik Miles Bridgerton sandalyesinde ayağa kalkıp anne ve babasına konseri kesmeleri için yalvarmış.

Yine söylenenlere bakacak olursanız, küçük çocuğu bu kabalığından ötürü kimsecikler azarlamamış; hatta Lord ve Leydi Bridgerton müzik aletlerini ortadan kaldırdıklarında herkes derin bir soluk almış.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
17 Eylül 1823

Anthony başını iki yana sallayarak, “Ailenin içinde bir casusu olmalı bu kadının,” dedi.

Yatmaya hazırlanan Kate, aynasının karşısında saçlarını fırçalarken bir kahkaha attı. “Doğum gününün dün değil bugün olduğunu öğrenememiş ama.”

“Bu çok da önemli bir ayrıntı değil,” diye homurdandı Anthony, “kesinlikle bir casusu var, bunun başka açıklaması olamaz.”

“Bunun dışındaki her şeyi eksiksiz öğrenmeyi başarmış. Bu kadını takdir ettiğimi sana daha önce de söylemişim.”

“O kadar da kötü değildik,” diyerek karşı çıktı Anthony.

“Berbattık.” Kate elindeki fırçayı bırakıp yatağa doğru yürüdü. “Her zaman olduğu gibi berbattık. Tabii en azından denedik.”

Anthony kolunu uzatıp karısının beline doladı ve çenesini başına yasladı. Kate’i sadece kollarına almak bile o kadar huzur vericiydi ki... Ona daha iyi hissettiren bir şey yoktu. Hayatında sevecekleri bir kadın olamayan adamlar nasıl yaşayabiliyorlardı acaba?

“Gece yarısı oldu neredeyse. Doğum gününün sona ermek üzere.”

Anthony başını salladı. Otuz dokuz. Bu yaşa gelebileceği aklından bile geçmezdi oysa.

Hayır, bu doğru değildi. Kate’in kalbine girmesine müsaade ettiğinden beri, korkuları eriyip gitmişti. Otuz dokuz yaşında olmak güzeldi. Otuz dokuz.

Gününün büyük kısmını çalışma odasında babasının portresine bakarak geçirmişti ve kendi kendisini konuşurken bulmuştu. Babasının portresiyle saatlerce konuşmuştu.

Ona üç çocuğundan, kardeşlerinin evliliklerinden, annesinden, annesinin yaptığı yağlı boya tablolarından ve bu konuda ne kadar başarılı olduğundan bahsetmişti. Kate’ten de bahset-

mişti babasına. Kate'in ruhunu nasıl özgür bıraktığını ve onu ne kadar çok sevdiğini anlatmıştı.

Babasının, onun için daima isteyeceği şeyin bu olduğunu o anda fark etmişti.

Şömine rafının üzerindeki saat çalmaya başladı fakat ne Kate ne de Anthony saat on ikinci defa zile vurana dek konuşmadılar.

"İşte bitti," dedi Kate.

Anthony de onayladı. "Hadi bakalım yatma zamanı."

Kate birazcık uzaklaştığında, Anthony karısının gülümsemediğini fark etti.

"Pekâlâ, şimdi nasıl bir kutlama yapmak istersin?" diye sordu Kate.

"Daha iyi bir kutlama şekli düşünemiyorum. Sen düşünebiliyor musun?" Karısının elini tutup dudaklarına götürdü Anthony.

Kate başını iki yana salladı ve kıkırdayarak yatağa koştu. "Başka neler yazmış okudun mu?"

"Whistledown denen kadın mı?"

"Evet."

Anthony karısına doğru eğildi. "Bizim hakkımızda mıydı?"

Kate başını iki yana salladı.

"O halde umurumda değil."

"Ama Colin hakkında."

Anthony yavaşça iç geçirdi. "Colin'i yazmaya değer bir konu olarak görüyor olmalı."

"Belki de Colin'e karşı yakınlık hissetmiştir."

"Leydi Whistledown mı?" Anthony gözlerini devirdi. "O yaşlı tavuk mu?"

"Belki de o kadar da yaşlı değildir."

Alay eder gibi güldü Anthony. "O buruşuk, yaşlı bir kadın ve sen de bunu biliyorsun."

"Bilmiyorum." Anthony'nin kendisini kavrayan kolların-

dan kurtulup yorganların altına girdi Kate. “Bence genç bir kadın o.”

“Bence şu anda bu konuda daha fazla konuşmamıza gerek yok.”

Kate gülümsedi. “Öyle mi sence?”

Anthony, Kate’in yanına sokulup parmaklarını hafifçe karısının kalçalarında dolaştırdı. “Bence yapacak çok daha iyi şeyler var.”

“Öyle mi?”

“Çok,” Anthony’nin dudakları Kate’in kulağını buldu, “çok, çok, çok, çok daha iyi şeyler...”



Aynı anda, Bridgerton Malikânesi’nden çok da uzakta olamayan, zarif mobilyalarla döşenmiş bir odada, yaşlılıktan buruş buruş olmamış ama o kadar da genç olmayan bir hanımefendi, tüy kalemini mürekkebin içine batırdı ve bir top kâğıdı önüne çekti.

Boynunu sağa ve sola eğerek esnettikten sonra yazmaya başladı:

LEYDİ WHISTLEDOWN’UN CEMİYET GAZETESİ,
19 Eylül 1823

Evet, sevgili okur. Yazarınıza ulaşan haberlere göre...

